

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA THALASSA

BEWITCHED

BEWITCHED BOOK ONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÜYÜLENDİ

LAURA THALASSA

LAVABROOK YAYIN GRUBU, LLC

Copyright © 2023 by Laura Thalassa

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Lavabrook Publishing Group, LLC tarafından yayınlandı

İÇİNDEKİLER

Üç Yasası Önsözü

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

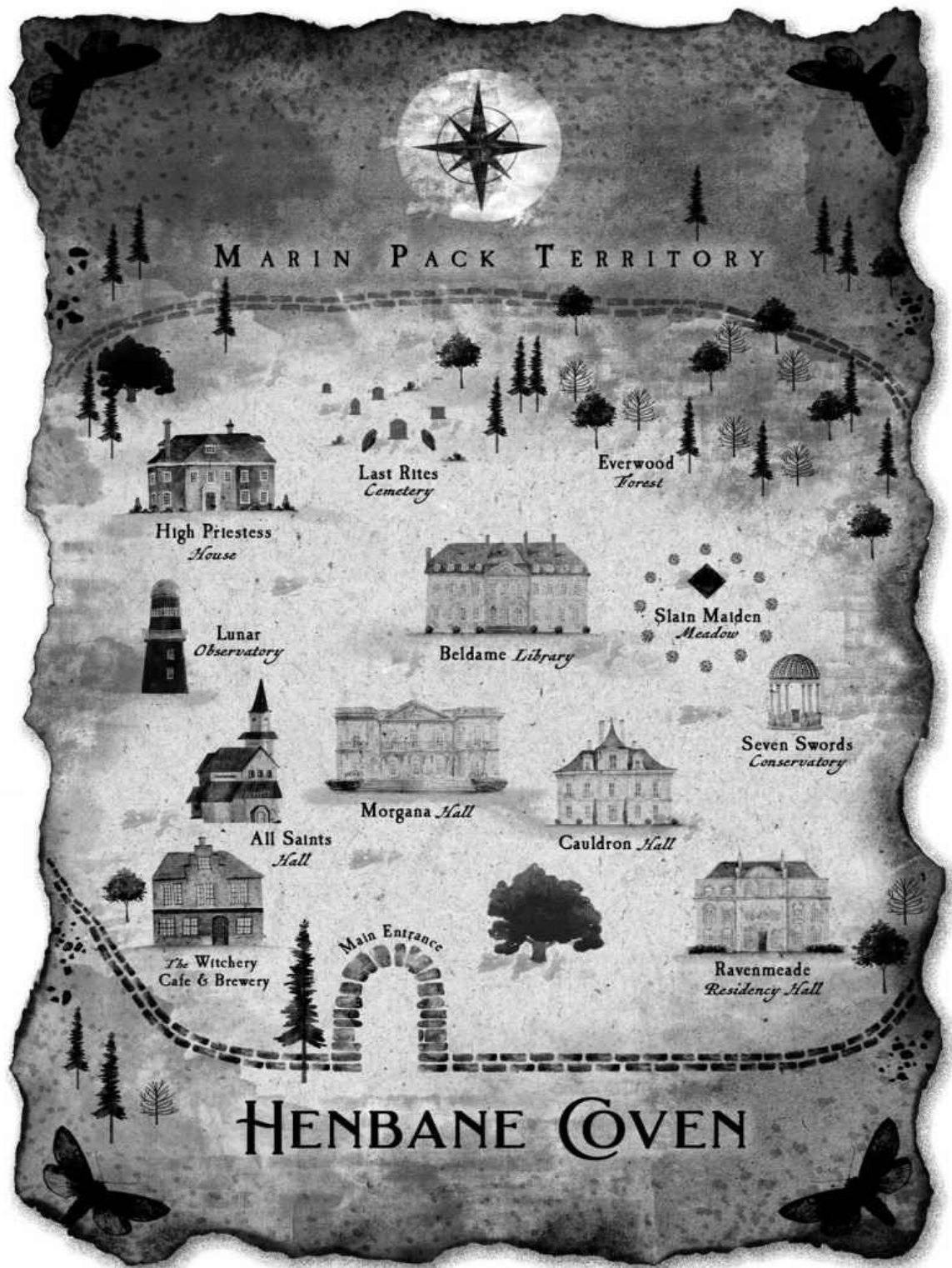
[Çok Yakında](#)

[Teşekkür Yazarın Notu](#)

[Laura Thalassa'nın](#)

[Kitapları Yazar Hakkında](#)

İksir yapan, iskeletlerle dans eden ve aya uluyan Astrid için. Senin kanında sihir var, aşkım.

ÜÇÜN YASASI

Yaptığın büyü,
akıllıca ve doğru olsun.
Başkalarına iyilik yap,
Üç katı olarak size geri dönecek,

Eğer kötü niyet elini hareket
ettirirse, Ve keder senin
ardından vurur,
Gücünü üç katına çıkaracak.
Lanet üç katına çıkacak.

PROLOGUE

MEMNON

KAPANA KISILDIM.

Çok ama çok uzun zamandır öyleyim. Bedenim ve zihnim hem boğucu hem de rahatlatıcı büyülerle bağlanmış durumda. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onlardan kaçamıyorum.

Ve nasıl denediğimi.

Bu olması gerektiği gibi değil. Bunu biliyorum. Bunu hatırlıyorum. Biri bana bunu yaptı.

Birisi... ama kim?

Cevap benden kaçıyor.

Düşüncelerim... parçalanmış. Beni örten koğuşlar tarafından parçalara ayrılmış ve dağılmış.

Bu gölge varoluştan önce de bir hayat vardı. Bazen onun anlık görüntülerini yakalıyorum. Güneşin anısı, elimdeki kılıcın ağırlığı, altımda bir *kadın* -benim kadını- hissi.

Neye benzediğimi pek hatırlayamasam bile omzunun eğimini, gülümsemesinin kıvrımını ve keskin mavi gözlerinde parlayan muzipliği görebiliyorum.

Onun görüntüsü... bir yaradan daha derin keser. Ona ihtiyacım var.

Kraliçem. Karım.

Roxilana.

Burayı terk etmeliyim. Onu bulmam gerek.

Tabii...

Ya gerçekten gittiye? Benim için
sonsuz dek kaybolduysa?

Dehşet, özlemimi gölgede bırakıyor ve zihnimdeki bulanıklığın bir kısmını
temizliyor. Yapabildiğim büyüü serbest bırakıyorum ve bu büyülerde
bulduğum birkaç delikten geçiriyorum.

Roxilana ölmüş olamaz. Ben var olduğum sürece, o da var olmalı. Bunu
yapmak için çok uğraştım.

Rahatlıyorum.

Beni bulacaktır.

Bir gün.

Bir gün.

Ben de her zaman yaptığım gibi
onu çağırdım. Ve bekledim.

BÖLÜM 1

SELENE

BUGÜN HENBANE CADILAR MECLİSİ'NİN BENİ KABUL ETTİĞİ GÜN OLACAK.

Cadılar meclisinin kampüsünü oluşturan geniş Gotik binalara bakarken nefes veriyorum. Tesis, San Francisco'nun kuzeyindeki kıyı tepelerinde yer alıyor ve her tarafı yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan sık bir kıyı ormanı olan Everwoods ile çevrili.

Şu anda cadılara ait bir arazide bulunduğumu bildiren bir levha yok ama buranın buna ihtiyacı da yok. Bir kişi yeterince uzun süre kalırsa, sıradan olmayan bir şey görecektir, örneğin önümdeki çimenlikte oturan cadı çemberi gibi.

Saçları ve giysileri sanki artık yerçekimine bağlı değilmiş gibi her yöne doğru süzülüyor ve büyülerinin tüyleri etraflarındaki havayı kalınlaştırıyor. Bireysel büyülerinin rengi parlak yeşilden sakız pembesine, turkuaza ve daha fazlasına kadar değişiyor ama ben izlerken hepsi birbirine karışıyor ve etraflarındaki havada garip bir gökkuşağı oluşturuyor.

İçimden bir özlem dalgası geçiyor ve ardından gelen panik, çaresizlik hissini bastırmak zorunda kalıyorum.

Elimdeki açık deftere bakıyorum.

SALI, 29 AĞUSTOS

Saat 10:00'da Morgana Hall'da Henbane Coven'ın kabul ofisi ile toplantı.

**Ekstra yirmi dakika erken çık. Geç gelmek gibi kötü bir alışkanlığın var.*

Nota kaşlarını çatıyorum, sonra telefonuma bakıyorum: *Sabah 9:57.*

Lanet olsun.

Tekrar yürümeye başlıyorum, gözlerim defterime kayarken bile yıpranmış taş binalara doğru ilerliyorum.

Karaladığım talimatların altında, iki çapraz süpürge'nin üzerinde bir kazandan yükselen çiçeklerin bulunduğu bir arma çizimi var. Çizimin yanına, önümdeki taş yapılardan birinin Polaroid resmini yapıştırdım ve altına *Morgana Hall* kelimelerini karaladım. En alta da kırmızı ile yazdım:

Toplantı Kabul Odası'nda (sağdan ikinci kapı) yapılacaktır.

Morgana Salonu'nun taş basamaklarını çıkıyorum, çalkalanan duygularımla nefesim kesiliyor. Geçtiğimiz bir buçuk asır boyunca, büyü'nün ağırlığına değen her cadı akredite bir cadılar meclisinin aktif bir üyesi olmuştur.

Ve bugün ben de bu listeye katılmaya kararlıyım.

Geçen yıl ya da bu yılın başında yeniden başvurduğunuzda böyle bir şey olmadı. Belki de sizi istemiyorlar.

Derin bir nefes alıyorum ve sinsi düşüncüyü uzaklaştırıyorum. Bu sefer farklı. Resmi bekleme listesindeyim ve bu görüşmeyi daha geçen hafta ayarladılar. Başvurumu ciddiye alıyor olmalılar ve tek ihtiyacım olan da bu: kapıdan içeri bir adım atmak.

Binanın devasa kapılarından birini açıp içeri giriyorum.

Ana koridorda ilk gördüğüm şey üçlü tanrıçanın büyük bir heykeli. Üç biçimi arka arkaya duruyor -bağlanmamış saçlarına çiçekler örülmüş bakire; elleri hamile karnını kucaklayan anne; ve kemiklerden bir taç takmış, elleri bastonunun üzerinde duran kocakarı.

Duvarlar boyunca, birçoğu vahşi saçlara ve daha vahşi gözlere sahip olan geçmiş cadılar meclisi üyelerinin portreleri yer alıyor. Aralarına asalar, süpürgeler ve ünlü büyü kitaplarından çerçevelenmiş alıntılar monte edilmiş.

Bir an için her şeyi içime çekiyorum. Havadaki büyü'nün hafif uğultusunu hissedebiliyorum ve kendimi evimde gibi hissediyorum.

İçeri gireceğim.

Kararlılığım yenilenmiş bir şekilde koridorda ilerliyorum. Sağdan ikinci kapıya geldiğimde kapıyı çalıp beklemeye başladım.

Yumuşak yüz hatlarına ve nazik bir gülümsemeye sahip bir cadı bana kapıyı açıyor. "Selene Bowers?" dedi.

Başımı salladım.

"İçeri gel."

Onu içeri kadar takip ediyorum. Büyük bir hilal şeklindeki masa alanın çoğunu kaplıyor ve masanın uzak tarafında yarım düzine cadı sabırla oturuyor. Onların karşısında tek bir koltuk var.

Önümdeki cadı eliyle işaret ediyor ve tüm cesaretlendirici düşüncelerime rağmen kalbim küt küt atıyor.

Teklif edilen koltuğa oturuyorum, ellerimi kucağımda birleştirerek titremelerini engelliyorum, bu sırada beni içeri alan kadın masanın diğer tarafındaki kendi koltuğuna oturuyor.

Tam karşımda kuzguni siyah saçları, ince kıvrık dudakları ve kurnaz gözleri olan bir cadı duruyor. Sanırım onunla daha önce konuşmuştum, yüz hatlarında belli belirsiz tanıdık bir şeyler var ama kimliği ulaşamayacağım bir yerde duruyor...

Notlarından başını kaldırıp gözlerini kısarak bana bakıyor. Bir an sonra kaşları çatıldı. "Yine mi sen?"

Bu soruyla birlikte, yemin ederim ki odanın tüm havası davetkârlıktan gerginliğe dönüşüyor.

Nazikçe yutkunuyorum. Boğazımı temizlemeden önce kısık sesle "Evet, ben," diyorum. Bu görüşmenin daha başlamadan sona ermesinden korkuyorum.

Konuşan cadı dikkatini önündeki kâğıtlara verir. Parmağını yalayarak kâğıtları karıştırıyor. "Farklı bir adayla görüştüğümüz izlenimine kapılmıştım," diyor.

Buna ne demem gerekiyor? Başka biri olmadığım için üzgünüm mü?

Başka bir insana dönüşmek dışında, onu yatıştırabileceğimi sanmıyorum. Onu.

Çengel burunlu ve kır saçlı bir başka cadı nazikçe şöyle diyor, "Selene Bowers, sizinle tanışmak çok güzel. Neden bize biraz kendinizden ve neden Henbane Cadılar Meclisi'ne katılmak istediğinizden bahsetmiyorsunuz?"

İşte bu kadar. Benim şansım.

Derin bir nefes alıyorum ve dalıyorum.

Otuz dakika boyunca yeteneklerim, geçmişim ve büyüye olan ilgim hakkında çeşitli sorulara cevap verdim. Cadıların çoğu cesaretle başını sallıyor. Bunun tek önemli istisnası, bana kötü giden bir büyüymüşüm gibi bakan şahin gözlü cadı. Onun gözümü korkutup beni susturmasına izin vermeden sorulara cevap vermek elimden gelen tek şey.

"Kendimi bildim bileli Henbane Cadılar Meclisi'nin bir parçası olmak benim için bir hayaldi."

"Ne kadar zamandır hatırlayabiliyorsun?" diyor önündeki cadı.

Ellerimi birbirine kenetliyorum, aralarından bir tutam soluk turuncu büyü süzülüyor. Önceki yanıtlarımda bu konunun etrafında dans ettim, nasıl ele alacağımdan tam olarak emin değildim.

"Bu... değişir," diyorum şimdi. "Ama hafızam kararlılığımı ya da yeteneklerimi hiçbir şekilde etkilemiyor," diyorum.

"Ama olur," diye karşı çıkıyor. "Bu senin yeteneğini etkiler. Büyü yapmak anılarınıza mal oluyor, doğru mu?"

İşte orada, açıkta.

Çenemi sıkıyorum. "Evet, ama-"

Bir tanesini çıkarıp diğerlerinin üzerine koymadan önce önündeki kâğıtları karıştırıyor. "Yayınladığınız tıbbi kayıtlara göre, 'Hastanın hafıza kaybının bilinen bir karşılığı ve tedavisi olmayan büyü temelli bir hastalık olduğuna inanılıyor. İlerleyici bir hastalık gibi görünüyor. Prognoz: ölümcül.'"

Onun sözlerini takip eden sessizlik bir şekilde çok ama çok gürültülü. Kendi nefesimin ciğerlerimi terk ettiğini duyabiliyorum. İçimden daha fazla sihir kayıyor, ellerimden bir duman gibi yükseliyor.

"Yani," diye devam ediyor, "kullandığınız her güç zihninizi parçalıyor, doğru muyum?"

Bir anlık tereddütten sonra başımı salladım.

"Ve büyüünüzü her kullandığınızda beyniniz bozuluyor."

"*Bozulmuyor*," diye itiraz ediyorum, bu kelimedenden rahatsız oluyorum. Anılarımı kaybediyorum, işlevselliğimi değil.

Şimdi cadının ifadesi yumuşuyor ama yüzünde gördüğüm şey acıma. Bundan her şeyden çok nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Henbane Coven'da," diyor, "sadece her türlü engeli kucaklamıyoruz - bu cadılara özellikle büyük saygı duyuyoruz."

Yalan söylemiyor. En güçlü cadılardan bazılarının kör olmasının bir nedeni var ve Avrupa'da süpürgeyle uçtuğu kaydedilen ilk cadı olan Hildegard Von Goethe bunu hareket kabiliyeti kısıtlı olduğu için yaptı.

"Ama Henbane Coven'da," diye devam ediyor, "sizden titizlikle büyü yapmanız istenecek. Eğer büyü kullanımınız doğrudan hafıza kaybınızla ilgiliyse, o zaman burada olmak şüphesiz durumunuzu hızlandıracaktır. Bunu sizden vicdanen nasıl isteyebiliriz?"

Yutkunuyorum. Bu adil bir soru. Beni paniklemiş ve çaresiz hissettiriyor ama yine de adil.

Ellerime bakıyorum. Bu konu üzerinde birçok kez düşünmek zorunda kaldım. Sırf onu kullanmak bir gün beni öldürecek diye büyüden uzaklaşmalı mıyım?

Karşımdaki kadına bakıyorum. "Son üç yıldır hafıza kaybımla yaşamak zorundaydım," diye itiraf ediyorum. "Güçlerim uyandığından beri. Ve evet, büyü yapmak anılarımı yiyor ve hayatımı çok karmaşık hale getirebiliyor.

"Ama büyü olmadan yaşayamam. Eminim bunu anlıyorsunuzdur," diyorum bakışlarım karşımda oturan tüm cadıları tarayarak. "Benim ve sihrimin hafıza kaybımdan çok daha fazlası var." Çok düzenli olduğum gerçeği gibi. O kadar düzenliyim ki başını döndürebilirim. "Henbane'e bu yönümü gösterme şansı istiyorum. Sunacak çok şeyim var."

Bitirdiğimde, büyüüm beni yumuşak gün batımı ışıltısıyla sarmaladı. Tüm duygularımı açığa vuruyorum ve bu beni rahatsız ediyor ve açıkta bırakıyor.

Baş cadı birkaç saniye bana bakıyor. Sonunda masaya vurup ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyor. İfadesi ve duruşuyla ilgili her şey ciddi ve temkinli görünüyor.

Sikeyim.

Bugünün benim günüm olması gerekiyordu. Bunun için aylarca çalıştım. Dört ay sonra yeniden başvurmak dışında bir yedek planım yok.

Kalkmak istiyorum ama kığım sandalyeye yapıştı.

"Selene?" dedi baş cadı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Bunu söylemesi bile yeterince ipucu olmalı. Gitmemi istiyor. Bir sonraki görüşmecisi koridorda bekliyor olabilir.

Duygular boğazımı sıkıyor ve ellerim o kadar sıkı kenetleniyor ki canım acıyor.

"Reddinize itiraz ediyorum," diyorum baş cadıya bakarak.

Bir an duraksıyor, sonra inanmaz bir kahkaha atıyor. "Şimdi de kahin mi oldun? Geleceğe baktın ve sonuçlarını mı gördün?"

Isırarak karşılık vermesi yeterince doğrulayıcı olsa da buna gerek duymadım.

Bunun beni etkilemesine izin vermeden önce omurgamı dikleştiriyorum. "İtiraz ediyorum," diye tekrarlıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bu işler böyle yürümüyor."

Şimdi ayağa kalkıyorum ve avuçlarımı masanın üzerine koyuyorum. "Hafızam çok iyi olmayabilir ama ısrarcıyım ve size bir konuda söz verebilirim: Siz yeniden düşünene kadar başvurmaya ve buraya gelmeye devam *edeceğim*."

Vazgeçmemek benim zehirli özelliğimdir.

"Araya girebilir miyim?" diyor diğer kadınlardan biri. Sırma saçlı bir cadı. "Beni hatırlamayabilirsiniz ama ben Constance Sternfallow'um."

Bana sıkı bir gülümseme takındı. "Bence sen harika bir adaysın," diyor, "ama başvurunda birkaç kritik noktada kusur var. Gönderdiğinden daha iyi bir büyü görevine ve bir tanıdığa ihtiyacın var. Bunun isteğe bağlı olduğunu söylediğini biliyorum ama gerçekten de çoğu durumda bunu zorunlu tutuyoruz."

Constance masada oturan diğer kadınlara bakar. İçlerinden biri ona hafifçe başını sallar.

Constance dikkatini bana çevirerek, "Eğer bu iki şeyi sağlayabilirseniz-" dedi.

"*Constance*," diye uyarıyor baş cadı.

"-o zaman, Selene Bowers," diye devam ediyor Constance, onu görmezden gelerek, "Henbane Meclisi'ne resmen kabul edileceksin."

BÖLÜM 2

TÜM SİHIRLERİN BİR BEDELİ VARDIR.

Büyücüler için, bu onların vicdanlarıdır. Şekil değiştirenler için, fiziksel formlarıdır. Benim içinse hafızam.

Ben cadılar arasında biraz garip biriyim. Büyük çoğunluğu için büyü bileşenleri büyülerinin bedelini öder. Eğer karşılamazsa, geri kalanı sürekli yenilenen yaşam güçlerinden gelir. Benim gücüm de aynı kuralları izlese de, bu sırada birkaç anı da alıyor.

Benim için her zaman böyle değildi. Normal bir çocukluk geçirdim - anneleri cadı ve babaları büyücü olan birinin geçirebileceği kadar normal - ama ergenliğe girdiğimden ve sihrim uyandığından beri bu şekilde oldu.

Morgana Hall'dan çıkıyorum, bulutlu gökyüzüne bakıyorum, heyecan ve içimi çalkalayan endişe içimi burkuyor.

Defterimi çıkarıp ilk boş sayfaya geçiyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde önemli kısımları karalıyorum:

29 AĞUSTOS

Mülakata girdim. Constance Sternfallow adında bir cadı, aşağıdaki iki şartı yerine getirebilerseniz kabul edileceğinizi söyledi:

- 1. Bomba gibi bir büyü görevine çık*
- 2. Bir tanıdık bulun*

Aşılabilir gibi gelen iki talebe bakarken öfkelenmemeye çalışıyorum. Büyü görevleri inanılmaz derecede öznel; bu deneyimle ilgili makalemi okuyan kişinin kaprislerine maruz kalacağım. Ve bir tanıdık bulmak, bir

Cadı'nın büyülu hayvan muadili, yüzeyde görüldüğünden çok daha zordur.

Derin bir nefes alıyorum.

Her şey yoluna girecek. *Her zaman* iyidir. Zekiyim, yaratıcıyım ve çok becerikliyim.

Bunun bokunu ortaya çıkaracağım.

Defteri çantama geri iterek solumdaki karanlık Gotik binaya bakıyorum. Burası cadılar meclisinin cadıların kaldığı yurt binası ve şu anda en yakın arkadaşımın yaşadığı yer.

Çimenleri keserek ona ulaştım.

Yaklaşırken, verandanın her iki yanında duran iki devasa *lamassu-sfenks benzeri*, kadın başlı ve aslan gövdeli taş heykelin yanından geçiyorum; melez yaratıklar evin eşğini koruyor.

Önümde kapı açılıyor ve bir grup cadı kendi aralarında sohbet ederek dışarı dökülüyor. Kapı arkalarından kapanmadan önce oraya koşuyorum ve kapıyı yakaladıktan sonra içeri giriyorum.

Bugün, rezidans salonu nane ve taze ekmek kokuyor ve solumdaki büyü mutfağından süzülen kırmızı-turuncu sihir parçacıklarını görebiliyorum, cadılar meclisi kız kardeşlerinden biri tam anlamıyla sihirli bir şeyler pişiriyor olmalı.

Tüm doğaüstü varlıkların büyülerini tanımlayan bir işaretleri vardır; bir renk, bir koku, bir doku. Bu, ne tür bir varlık olduğunuza bağlı olarak değişir. Özellikle cadılar ve büyücüler renkli büyülere sahip olmalarıyla bilinir - sözde hiçbir renk tonu birbirine tam olarak benzemez. Ve sadece cadılar ve büyücüler -ve diğer birkaç seçkin doğaüstü varlık- bu sihirli farklılıkları görebilir.

Neredeyse evin etrafında dolanmaya başlayacağım, büyüün görüntüsü ve mekanın rahat hissi beni içine çekiyor. Diğer cadıların arasında yaşamayalı uzun zaman oldu ve onların güçlerinin beni çağırma şeklini özleyorum.

Keşfetmek yerine fuayeyi geçip önümdeki merdivene tırmanıyorum. Sybil ikinci kattaki birçok odadan birinde yaşıyor. Oraya vardığımda, "Sybil-benim!" diye sesleniyorum ve hemen içeri giriyorum.

İlk başta tek gördüğüm yeşillik. Odası bir bitki karmaşası, raf raf o anda hangi türe hayranlık duyuyorsa onunla dolup taşıyor. Sarmal bitkiler odanın içinde yılan gibi kıvrılıyor, çerçeveli fotoğrafların ve aydınlatma armatürlerinin etrafını sarıyor. Muhtemelen bir çeşit yangın tehlikesi var ama üstümdeki soluk mor büyü ışıltısına bakılırsa Sybil odayı buna karşı çoktan korumaya almış olabilir.

Masasında oturuyor, peçeli baykuşu Merlin omzuna tünemiş. Beni duyduğunda sandalyesinde dönüyor, bu da onun tanıdık

yeniden yerleşmeden önce tüylerini çırpıyor.

"Selene!" diyor. "Kahretsin, görüşmen çoktan bitti mi? Nasıl geçti?"

Çantamı bırakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Sybil'in yüzü biraz düşer. "Bu 'Bilmiyorum çünkü hatırlamıyorum' mu yoksa 'Bilmiyorum çünkü bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum' mu?"

"İkincisi," diyorum.

Morgana Hall'un bir kısmını açıkça görebildiğim penceresinden dışarı bakıyorum.

Bir cadılar meclisi tuhaf bir şeydir - cadılar için bir üniversite gibidir ama aynı zamanda mezun olan cadılar için bağlı işler ve devam dersleri de sunar. Ayrıca kendi arkadaşlarıyla kalmayı tercih edenler için barınma yerleri ve hatta ölünceye kadar cadılar meclisinde kalmak isteyen cadılar için bir mezarlık bile vardır.

İşin aslı şu ki, Henbane gibi bir yere katılmak, sizi destekleyen ve hayatınız boyunca yanınızda yürüyen bir kardeşliğe katılmak anlamına geliyor. Bunu kim istemez ki? Arkadaşlık, aidiyet, eğitim ve sihir etrafında dönen bir hayat. Kendimi bildim bileli bunun özlemini çekiyorum.

"İçeri gireceksin," diyor Sybil, dikkatimi tekrar ona çekerek.

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum. "Başvurumda iki şartın eksik olduğunu söylediler: sihirli bir görev-"

Kaşları çatılır. "Ama sende zaten onlardan bir tane vardı," diye itiraz ediyor.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Yosemite kamp gezisi deneyimimden hoşlandıklarını sanmıyorum."

Sybil sinirli bir ses çıkarır. "Daha ne istiyorlar ki? Benimki Peel Akademisi'nde Cadılar Kulübü'nün sunduğu grup sihir görevlerinden biriydi," diyor ve bana doğaüstü yatılı okuldaki lise yıllarımızı hatırlatıyor. "Sihirli bir görevin en üzücü bahanesiydi."

Bir s ü r e sonra Sybil, "Yani farklı bir büyü görevi istiyorlar.

Tamam, bunu ayarlamak yeterince kolay. Başka

ne var?" "Tanıdığımı bulmamı istiyorlar."

"Ne?" Şimdi öfkeli görünmeye başladı. "Ama bu bir gereklilik bile değil. Tanıdığı olmayan *beş* cadı tanıyorum şahsen. Bu işler zaman alır."

Sybil'in kendi tanıdığı da anlamamış gibi başını bana doğru eğiyor. Bana apaçık görünen şeyi söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Meclis beni bu tepelere tırmandırıyor çünkü her şeyin sonunda, gerekenlere sahip olduğuma güvenmiyorlar.

Sybil elimi tutuyor ve sıkıyor. "Siktir et onları. Sende bu iş var Selene, biliyorum. Sen bir cadısın, kelimenin tam anlamıyla sihir yapabilirsin. O yüzden evine git. Acıma partisi yap. Sonra da plan yapma zamanı."

San Francisco'daki daireme geri dönüyorum, aslında bir stüdyo daireye dönüştürülmüş bir bodrum katından başka bir şey değil, ama benim küçük cennet dilimim.

Kapıyı kapatıyorum, Sybil'in bahsettiği o acıma partisine teslim olmayı tartışırken arkama yaslanıyorum.

Arkamda bir şey kırışıyor. Arkamı döndüğümde kapıya yapıştırılmış bir not görüyorum.

Kyla'nın aramasına cevap ver ve bolca özür dile. (Doğum gününü unuttuğun için sana hala kızgın.) Ayrıca, market alışverişi yap.

Lanet olsun. Çantamdan koca kışık ajandamı çıkarıyorum, çantanın dibinde birkaç şişe bir şey ya da başka bir şey çınıyor.

Ajanda fazladan kâğıtlarla dolup taşıyor ve kenarlarından bir sürü yapışkan not çıkıyor. Boş bir sayfayı çeviriyorum ve kapımdaki yapışkan notu alıp içine yerleştiriyorum.

Seninle sonra ilgileneceğim.

Şimdilik tamamlamam gereken kabul şartları var.

Bu defterlerden ve derme çatma planlayıcılardan daha fazlasıyla dolu olan kitaplığımın önünden geçiyorum. Onları patates cipsi gibi karıştırıyorum. Bu günlüklerim benim hafızam, her biri titizlikle etiketlenmiş.

Odanın diğer ucunda, her biri konularına göre düzenlenmiş, ev yapımı, el yazması büyü kitaplarıyla dolu bir raf daha var.

Masalarım ve tezgahlarım boş yapışkan not yığınlarıyla kaplı, duvarım Bay Area'nın yakınlaştırılmış bir haritasıyla kaplı ve en önemli yerlerimin hepsi üzerine iğnelenmiş ve etiketlenmiş - dairem, işim, Henbane Coven, vb.

Henbane için bir değer olacağımı söylerken ciddiydim.

Büyücülük benim amacım. Bu konuda çalışmak istiyorum. Bunda başarılı olmak istiyorum. Dünyaya açılmak ve onunla büyük işler yapmak istiyorum. Ve cadılar meclisinin yardımını olsun ya da olmasın bunu yapacağım, kendime güveniyorum. Ama bu, içeri girmeyi çok istediğim gerçeğini değiştirmiyor.

Masama geçip çantamı yanına bırakıyorum, sonra mutfığa gidiyorum.

Çalışmaya başlamadan önce çaya ihtiyacım var.

Ne yazık ki dolabıma gittiğimde, üzerine yapıştırılmış bir notta şöyle yazıyordu:

Daha fazla poşet çay alın - süslü bitkisel olanları tercih edin.

Vay be.

Yine de dolabı açtım ve çay olmadığından emindim. Ancak bir şişe şarap var.

Bunun üzerinde de bir yapışkan not var, ancak bu benim el yazım değil.

İçki perisi buradaydı!

<3 Sybil

Cehennem büyülerini, bu sinsî arkadaşımı seviyorum. Şarabı kaptım ve üç tanrıçaya şükrederek kapağını açtım. O anda kapağını açıyorum ve dizüstü bilgisayarımın başına geçip şişeden doğrudan içiyorum.

Muhtemelen tek başına içmek için en iyi alışkanlık değil, ama her neyse, buna kendimi savunduğum ve kapıdan içeri adım attığım için kutlama içkisi diyeceğim.

Şişeyi yere bıraktım ve Henbane'de karaladığım iki şartı okumadan önce not defterimi çıkardım.

İkincisi kurdeşen dökmeme neden olacak.

Bir tanıdık bul.

Bunu nasıl yapacağımı düşünürken bir şişe şarabın yarısını içiyorum. Daha önce *denemediğimden* değil. Mesele şu ki, bir tanıdık herhangi bir hayvan değildir. Ruhu sizinkiyle rezonansa giren ve kelimenin tam anlamıyla kendisini size bağlayan özel bir yaratıktır. Sözde, tanıdıklar cadılarını bulanlardır, ancak bu henüz bana olmadı ve yakın zamanda olacağına dair giderek daha fazla şüphe duyuyorum.

Tamam, şimdilik iki numarayı boş ver. Şişeden bir yudum daha alıyorum, bir vızıltının ilk kıpırtılarını hissediyorum. Diğer şarta, sihirli göreve odaklanacağım.

Her cadı bu görevlerden birine katılmak zorundadır. Buradaki fikir, doğaya çıkıp büyüünüzle derin ve ruhani bir düzeyde bağlantı kurmanız ve ardından deneyiminiz hakkında yazmanızdır. Teoride, bunun hayat değiştirici olması gerekiyordu, ancak şimdi cadılar meclisi üyeliği için bir gereklilik olduğundan, ucuzlaştırıldı ve metalaştırıldı.

Ama her neyse, meclis onlara heyecanlı bir görev vermemi mi istiyor? Tamam.

Tam olarak nereye gitmem gerektiğini düşünerek bir havayolu sitesi açıyorum. Eminim kabul kurulu heyecan verici bir maceranın alışılmadık bir varış noktasıyla başladığına inanıyordur.

Sibirya mı? Kalahari Çölü? Gobi Çölü? Kuzey Kutbu'na gidebilir, bir deniz gergedanına binebilir ve bu günü sonlandırabilirim.

Ancak, uluslararası fiyatlara göz attığımda, her şey o kadar *lanetlenmiş* ki Pahalı. Aman Tanrım. Sadece uçak biletini karşılayabilmek için bir böbreğimi satmam gerekir.

Oh, bekle. Bu küçük sekmenin altında uçuş fırsatları var.

Tıklıyorum.

Oklahoma City, bu...hmmm. Bu işi yapabilir miyim? Hayır, muhtemelen olmaz.

Sonuçları sadece uluslararası uçuşlar olarak filtreliyorum ve tekrar bakmaya başlıyorum. Reykjavik'te doğal kaplıcalar yok mu? Kulağa hoş geliyor.

Venedik-Bilmiyorum. Büyülü *görünüyor*, ama vahşi, doğal bir şekilde değil.

Londra. Paris. Atina.

Başımı ovuşturuyorum. Bunların hepsi uzak yerler, ama hiçbiri b a n a uymuyor.

Şaraptan bir yudum daha alıyorum. Belki de bu gece o gece değildir.

Bunun üzerinde uyuyacağım ve umarım yarın bir şeyler bulurum.

"Büyük Tanrıça'nın sol memesi."

Galapagos Adaları'na aldığım iadesiz uçak biletlerinin ve iadesiz gemi seyahatinin makbuzuna bakıyorum.

Yani, ziyaret etmeyi gerçekten çok isteyeceğim bir yer bulduğu için çak bir beşlik sarhoş Selene.

Ama ayrıca, sarhoş Selene de neyin nesi?

Gemi gezisi mi? Bunu nasıl karşılayabildik ki?

Kredi kartıma bir göz attığımda, aslında bunu karşılayamadığımızı fark ettim. Sarhoş Selene, gelecekteki Selene'in bunu çözmesi gerektiğine karar verdi.

On dakika boyunca hiperventilasyon geçirmemeye çalıştım.

Belki de bunu ödeyebilmek için krallığa kadar fazla mesai yapabilirim. Ya da daha sihirli tuhaf işler bulmaya çalışabilirim. Bunlar geçen yıl restoran işimden kazandığım paranın yetmediği zamanlarda faturaları ödememe yardımcı oldu.

Yolculuk programını tekrar gözden geçiriyorum.

Sarhoşken kendime büyümlü bir görev satın alırsam olacağı budur.

Her şey yoluna girecek - Ekvador'a uçacağım, gemiye bineceğim, yolculuğun tadını çıkaracağım, umutsuzca bir yaratıkla bağ kurmaya çalışacağım - *herhangi* bir yaratık - benim tanıdığım olmaya istekli ve sonra Amerika'ya döneceğim, orada sihirli arayışımı ve yeni edindiğim tanıdığımı meclise sunacağım. Bam, bam, teşekkürler, hanımefendi.

Tüm bu bilgileri günlüğüme yazıyorum ve bir nefes çekiyorum. Güney Amerika, işte geliyorum.

BÖLÜM 3

UÇAĞIN PENCERESİNDEN DIŞARI BAKIYORUM, KALIN BİR KÜTLEYİ bulutlar uzakta uzanıyor. Şimdi gerçekten gökyüzündeyim ve yoldayım, heyecanım azalıyor.

Galapagos Adaları'na gidiyorum. Seyahat masraflarını ya da büyülu maceraları unutun - bu büyük ölçüde ıssız adalar bir süredir yapılacaklar listemdeydi.

Bulutların, daha fazla bulutun ve bakın, *daha fazla bulutun* görüntüsü sıkıcı olmaya başladığında, zihnimin ilk cadı olduğum zamana geri dönmesine izin veriyorum.

Üç yıldan fazla bir süre önce, doğaüstü varlıklar için yatılı bir okul olan Peel Akademi'ye başladıktan kısa bir süre sonra, ben ve diğer her yeni öğrenci bir kabul töreninden geçtik: Uyanış. Doğaüstü varlıklar için bu, gizli güçlerimizi ortaya çıkaran çok eski bir gelenektir.

Bize bir fiçı acı tatlı veriliyor ve iksir paranormal yönlerimizi hayata geçiriyor. Sihrimin içimde kıpırdadığını ilk o zaman hissettim ve talep ettiğı yüksek maliyeti de o zaman öğrendim.

Dikkatimi *kucağımdaki* kitaba veriyorum-Çok İşlevli Büyü: *Günlük Büyülere Uygulanacak Malzemeler ve Kafiyeler*. Zihnim her zaman güvenilir olmadığı için, severek *uyarlanabilir büyü* dediğim bir şeye sahibim. *Bir şeyleri hissederek ve kanatlandırarak yapacağım* için fantezi. Övünmek gibi olmasın ama başarı oranı yüzde 62 civarında.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu hiç yoktan iyidir.

Ancak ne kadar çok çalışır ve öğrenirsem, doğuştan gelen yeteneklerimi o kadar rahatlatılabileceğimi ve ay evreleri, kristaller, büyü malzemeleri ve büyüler gibi şeylerden yararlanabileceğimi umuyorum. İnanmalıyım ki ne kadar çok bilgi edinirsem

zihnime ne kadar bağılıysa, gücümün onu tamamen silmesi o kadar zor olacaktır.

İmparatoriçe.

Duraklıyorum, dudaklarımın kenarlarında bir kaş çatma hissi belirliyor. Az önce bir şey mi duydum?

Bir büyü fısıltısı tenime değiyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Gel...bana...gel...

Kalemimi yere bıraktım.

Tamam, bu da neydi böyle?

Kimsenin fark edip etmediğini görmek için etrafıma bakındım. Diğer yolcuların çoğu uyuyor ya da kişisel televizyonlarında bir şeyler izliyor. Ancak koridordan aşağıya doğru kıvrılarak inen çivit rengi bir sihir bulutu gözüme çarpıyor.

Biri büyü mü yapıyor?

EMPRESS!

Uçak yalpalıyor ve koyu mavi büyü şimdi bana doğru hamle yapıyor, bulutumsu telleri bacaklarıma ve belime dolanıyor. Koyu renkli iplikçiklerin her saniye daha da yükselerek vücudumun alt yarısını kapladığını gördüğümde bir çığlık atıyorum.

Etrafımdaki insanlara kısa bir bakış atıyorum, ancak birkaç yolcu etrafa bakıyor olsa da, başka kimse rahatsızlığa neden olan büyüü veya sadece bana yapıştığı gerçeğini görmüyor gibi görünüyor.

Onu itmek için saçma bir girişimde bulunuyorum ama büyü duman kadar geçici ve ellerim içinden geçiyor. Yanımda oturan adam bana ters bir bakış attı. Büyülü olmayan insanlar gücü cadılar gibi göremezler. Hiçbir şeye vurmadığım için gülünç görüldüğüme eminim.

Ben daha kendimi açıklayamadan, beni tutan büyü aşağı doğru *sertçe* çekiliyor ve uçak tekrar alçalıyor. Yemin ederim, sanki beni gökyüzünden koparmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Uçak sağa doğru yalpalıyor ve kitabım kucağımdan yuvarlanıyor. Nereye düştüğünü göremiyorum; mavi renkli büyü onu gözden gizliyor.

Üstümde, Kemerlerinizi Bağlayın tabelası çalışıyor. Baş üstü interkomu çıtırdıyor. "Merhaba yolcular..." diye başlıyor uçuş görevlisi.

Bana gel!

Gürleyen erkeksi ses interkom anonsunu bastırırken başımı tutuyorum. İçimden gelip gelmediğini anlayamıyorum ama sanki her yerimi sarmış gibi ve taleplerine boyun eğmek için garip bir dürtü duyuyorum. Tüm bunlar olurken, o belirgin mavi renkli büyü gövdemden yukarı doğru ilerliyor.

Tepedeki ışıklar titriyor ve uçak irtifa kaybederken midem bulanıyor. Birkaç kişi bağırıyor.

"Bu sadece türbülans," diye devam ediyor uçuş görevlisi, dışarıdaki gökyüzü kararırken güvenceyi İspanyolca ve Portekizceye çevirerek. "Lütfen koltuklarınızda kalın. İçecek siparişlerinizi almak üzere bir görevli birazdan yanınızda olacak."

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ama artık bulutları göremiyorum. Onun yerine, çivit mavisı büyüñün kalın tüyleri uçağın dışına baskı yapıyor.

İmparatoriçe, çağırma kulak verin!

Belki panikten, belki de büyüñün üzerimdeki tuhaf etkisinden ama daha ne yaptığımın tam olarak farkına varamadan emniyet kemerimi çözüp ayağa kalkıyorum. Dikkatim dağılmış bir şekilde özürler mırıldanarak çevredeki yolcuları geçip koridora doğru ilerliyorum ve çalkalanan dumanlı güç de benimle birlikte hareket ediyor.

Daha fazla koyu mavi büyü havalandırma deliklerinden içeri akıyor ve duvarların kendisinden sızarak kabini hızla dolduruyor.

"Hey!" diye sesleniyor yakındaki bir uçuş görevlisi, beni görünce. "İçeri gir-"

Kraliçem!

Uçak aşağı doğru sarsılırken elimi başıma götürerek nefes nefese kalıyorum. Etrafımı saran büyüü daha fazla hissederken yakındaki bir koltuğa düşüyorum.

Duraklıyorum, kalbim dört nala atıyor ve bir an mutlak bir berraklık yaşıyorum.

Bu büyüülü bir saldırı.

Bir uçuş görevlisi bana oturmam için bağırmaya başladığında bile gözlerim uçağı ve tüm yolcuları tarıyor. Saldırganın uçağın içinde mi yoksa yerde bir yerde mi olduğunu anlayamıyorum ama suçluyu bulmak ve onunla uğraşmak için zamanım olduğunu sanmıyorum.

Uçak kendini düzeltmedi; hala düşüyor ve midemde hastalıklı, ağırlıksız bir his var.

Rahatsız edici büyü her yerde ve her geçen saniye daha da güçleniyor. Çivit mavisı bir buluta benziyor, büyük tüyleri kabini karartıyor. Başka kimse bunu fark etmemiş gibi görünüyor, bu da muhtemelen gemideki tek doğaüstü varlıklardan biri olduğum anlamına geliyor ve bunu durdurmak için bir şeyler yapabilecek tek kişi ben olabilirim.

Hala bana seslenen uçuş görevlisini görmezden gelerek, kendi gücüne odaklanıyorum ve yüzeye çıkmasına izin veriyorum. Alt tarafıma baskı yapıyor

ve yutkunuyorum, kalbim gergin bir şekilde çarpıyor. Sihrimi seviyorum, bana verdiği özgürlük ve gücün tadını çıkarıyorum, ama her kullandığımda anılarımın yok olacağını ve hangileri olacağını seçemeyeceğimi bildiğim için içimde her zaman bir korku var.

Bu büyüünün maliyetini azaltacak hiçbir sihirli malzemem yok - büyüünün kendisinden başka hiçbir şey yok. Nedeni ne olursa olsun, büyüler kafiyenin düzgünlüğünü sever.

"Bu saldırıyı savuşturmak için gücümü çağırıyorum," diyorum gücümü çağırarak. "Düşmanı zorlayın ve büyülerini geri püskürtün."

Büyüm içimden dökülürken gözlerimi açıyorum. Soluk turuncu tonu onu gün batımındaki bulutlara benzetiyor ve koyu mavi büyüyle buluştuğunda bu görüntü daha da güçleniyor, iki karşıt güç yerini geceye bırakan gündüze benziyor.

Sihrim, rahatsız edici olanı gövdemden ayırıyor ve yavaş ama emin adımlarla kabinden dışarı itiyor. Ben izlerken, son telleri havalandırma deliklerinden ve pencerelerin etrafındaki dikişlerden dışarı kayıyor.

Hepsi bittiğinde, titreyen bir nefes alıyorum, uçak düzleştğinde biraz sarkıyorum. Etrafımdaki diğer yolcular gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Sonra başımda hafif bir çekilme hissedince dişlerimi sıkıyorum. Bir hafızamı kaybettiğimin tek göstergesi bu.

"...Koltuğunuza geri dönün dedim!" Uçuş görevlisinin sesi tiz, beni işaret ediyor ve beni korkutması gerektiğini düşündüğüm bir bakış atıyor.

Bunun için çok geç. Çoktan dehşete düştüm.

Tepede, dahili telefon çalıyor.

"Üzgünüm, millet." Pilot kıkırdar. "Sadece bazı yerel türbülanslar. Öyle görünüyor."

Kraliçem... Seni hissettim...

Büyüm havada asılı kalıyor, hafifçe parıldıyor. Ama ben izlerken, o sinsi mavi büyü tekrar kulübeye sızıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Benimkine sürdüğünde, temas nazıkçe oluyor.

Yemin ederim bedensiz kahkahalar duyuyorum.

Evet. Kraliçem, işte buradasınız.

Saniyeler içinde büyüümün içinden geçerek, bir çürük rengini alana kadar onları birbirine karıştırıyor.

Seni nasıl da aradım.

Bu ses de ne?

Şimdi çağırma kulak ver İmparatoriçe ve bana gel.

Uçak sarsılır, sonra da ciddi bir şekilde düşmeye başlar. Bu küçük bir türbülans gibi değil; pilotlar uçağın kontrolünü kaybetmiş gibi hissettiriyor.

İnsanlar yine çılgılık atıyor ve uçuş görevlisi yolculara uygun güvenlik protokolü hakkında talimat verecek kadar gözlerini benden ayırdı.

Onun dikkati dağılmışken ben koridora fırlıyorum, uçak zıplayıp sallanırken yanımdaki koltuklara çarpıyorum. Birinci sınıf oturma alanına doğru hışımla ilerleyene kadar tam olarak ne yaptığımı anlamamıştım.

Karşımdaki her kimse, büyüsu benimkinden daha güçlü. Saldırımı durdurmayı umamam. Yapabileceğim en iyi şey hafifletmek. Eğer birisi gerçekten uçağı gökyüzünden indirmeye çalışıyorsa, o zaman yapabileceğim tek şey inmesine yardım etmek olur.

Buna teslim ol... bize...

Uzaylı büyüsu etrafımı sarıyor ve sanki içime girmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Sanki mümkün olduğunca yaklaşabilmek için onu içime çekmemi istiyor. Bu deneyim çok sinir bozucu ama yine de bu büyüünün bazı yönleri duyularımı cezbediyor.

Daha fazla uçuş görevlisi bana bağırarak geri dönmemi ve koltuğuma oturmamı talep ediyor. Şimdiye kadar beni fiziksel olarak zapt etmeye çalışmadılar çünkü dikkatleri ben, diğer yolcular ve kabindeki tehlikeli yürüme koşulları arasında bölünmüş durumda. Ancak uçağın ön tarafına yaklaştıkça sesleri daha da çılgına dönüyor. Kokpite yaklaştığımda, içlerinden biri nihayet önümü kesmek için hamle yapıyor. Sanırım bana saldırmak istiyor.

"Bu adamı durdurun." Görevliye doğru bir el kaldırdım. "Kollarım ol ve onu geri it."

Sihrimi ona doğru fırlattım. Uçuş görevlisi tökezleyerek uzaklaşıyor ve yakındaki bir yolcunun kucağına düşüyor. Sırtımda dehşet dolu bakışları hissedebiliyorum ve kötü niyetli olduğumu düşünen birkaç kişinin koltuklarından kalktığını hissediyorum.

Sihrimin daha fazlası bu yanlış yönlendirilmiş kahramanları sandalyelerine geri itiyor.

Şu anda genç bir cadıdan daha güçlü ve daha korkunç güçler var.

Gel, küçük cadı. Asla ayrılmamız gerekiyordu.

Ses kadife gibi, beni ikna ediyor. Cığerlerimdeki nefesi durduruyor.

Kokpitin kilitli kapısına doğru ilerlemeye zorluyorum kendimi.

Bir elimi uzattım ve hızlı bir büyü yapma zahmetine bile girmedim. "Aç." Büyüm içimden fırlayarak kilidin kırılmasına ve kapının açılmasına neden oluyor.

Bana gelin, İmparatoriçe.

İndigo büyüü uçağı tekrar çekerken neredeyse gösterge panelindeki çeşitli düğmelere ve şalterlere düşüyordum.

İki pilottan biri bana baktı. Sonra iki kez baktı. "Bu da ne-?"

Diğer pilot bağılıyor, "Koltuğuna geri dön. *Hemen.*" Arkamda hâlâ birkaç kişinin koltuğuma dönmem için bana bağırdığını duyabiliyorum.

Gösterge panelinden uzaklaşıyorum ve bir elimi kapıya doğru kaldırıyorum. "Kapat."

Kapı kapanıyor ve kilit yerine oturarak bizi kabinin geri kalanından ayırıyor.

Erkek pilot benimle birkaç metre ötede kendi kendine kapanmış gibi görünen kapı arasında bakışıyor. Gözleri kuşkuyla ve belki biraz da korkuyla irileşiyor.

"Birileri bizi gökyüzünden indirmeye çalışıyor," diyorum, sanki bu kendi sihrimi açıklıyormuş gibi.

Sözlerimi noktalamak için uçak şiddetle sarsılıyor ve beni öne doğru fırlatıyor. Kendimi pilotların koltuğuna zor atıyorum ve yönümü yeniden bulmaya çalışıyorum.

"Uçağı indirmeye yardım etmek için buradayım."

Kadın gülüyor, sesi her türlü şüpheciliğı içeriyor. Dürüst olmak gerekirse, ön panelimin üzerine yığılan küçük bir pislik yardım edebileceğini iddia etse muhtemelen ben de gülerdim.

Bana gel... İmparatoriçe...

Hayalet gibi bir ses kulağıma ve tenime fısıldıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bu seste sapkınca çekici bir şey var.

"Dinleyin, ikinizin de ne kadar deneyimli olduğu umurumda değil - duyularınızın ötesinde güçlerle çalışıyorsunuz ve benim yardımım olmadan bu uçağı indiremezsiniz."

Sözlerimden etkilendiklerini söylemek isterdim ama gerçek şu ki, her iki pilot da dikkatlerini uçağı uçurmaya verdiler ve kadın arkadaşına işe yarayabilecek bir hareket tarzından bahsediyor.

Doğru.

Gözlerimi kapatıyorum ve içime odaklanarak sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Gücümü kullan. Acımı görmezden gel. Bu büyüyle uçağı indireceğim."
Gücüm alevlenirken tekerlemeyi tekrar tekrar söylüyorum, sonra benden yayılıyor.

Gözlerimi açtığımda, ön pencereden dışarıya bakmamı engelleyen koyu mavi büyüün ortadan kalktığını görüyorum. Etrafımızı görebildiğimde çığlık atmamaya çalışıyorum. Altımızda inişli çıkışlı dağlar ve bir ağaç denizi var ve her geçen saniye daha da yaklaşıyorlar.

Tanrıça, öleceğiz.

Derin bir nefes alıyorum ve sinsi düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Sadece uçağı indirmeye yardım etmem gerek. İmkânsız değil. Gücüme tekrar konsantre oluyorum, içimden yayılmasına izin veriyorum ve büyüü tekrarlamaya devam ediyorum.

Gücüm benden fişkırıyor ve uçağın alt tarafına akıyor. Ne yaptığını göremiyorum ama uçağın pürüzsüz metal alt kısmına baskı yaptığını belli belirsiz hissediyorum. Ve sonra sanki kendi hava akımına dönüşüyormuş gibi dalgalandığını hissediyorum. Belki de öyledir.

Geriliyor, uçağın açısını değiştirmeye çalışıyor.

Yeterli değil! Yetmez!

Dişlerimi sıkıyorum, başım efordan zonkluyor.

"En gizli büyüü çağırıyorum. Bu insanları koru. Bu uçağı indirin."
Türbinler kükrerken ve kabinden boğuk çığlıklar gelirken bile sesim daha da yükseliyor.

Her sözümle, içimden daha fazla büyü akıyor. O karşıt büyü hala mevcut, ama hakimiyet için savaşmak yerine, onun büyüü benimkiyle *birleşiyor*.

Bunu yaptığında, uçağın burnunun birazcık yukarı kalktığını hissediyorum. Ve sonra biraz daha.

Pilotlar ya birbirlerine ya da kulaklıklarının diğer ucundaki birine hızlı komutlar veriyor. Belki her şey yoluna girecek, belki-

"Mayday! Mayday! Mayday! Mayday! Mayday!

Düşüyoruz!" Lanet olsun.

Pencerenin dışındaki ağaçlar gittikçe büyüyor.

Uçağı dengelemek için sihrimi zorlamaya devam ediyorum. Şimdi diğer sihir yardımcı oluyor, işe yarıyor. Sadece yeterince hızlı çalıştığından emin değilim.

İnliyorum, sonra eforla çığlık atıyorum.

İmparatoriçe, yaklaştığınızı hissediyorum.

Yavaş, yavaş, uçağın ön kısmı kalkıyor.

"Oha!" diyor pilot, direksiyona bakarak, elleri bir an için direksiyondan kayıyor. O direksiyonda olmasa bile uçak yükselmeye devam ediyor. "Ne oluyor lan?"

Bana bakıyor ama ben ona bakamayacak kadar gücü telkin etmek ve yönlendirmekle meşgulüm.

Diğer pilot, "Matt, şu lanet şeyi tut ve uçağı indirmeme yardım et!" diye seslenir.

Aşağıdaki yeşillik bizi karşılamak için yükselirken direksiyona uzanıyor. Ağaçlardaki yaprakları ve yağmur suyunun parıltısını görebiliyorum.

Her şey çok hızlı oluyor ve kemerim bağlı değil, koltukta bile değilim. Kokpite ve pencereden dışarı fırlamamı engelleyecek hiçbir şey yok.

Bu düşünceye karşılık olarak büyüm etrafımı sarıyor ve beni olduğum yere sabitliyor. Kendimi korumam gerektiğinden bile emin değilim. Bu yabancı, sinsi büyü bir an sonra orada, beni koza gibi sarıyor. O da garip bir şekilde koruyucu hissettiriyor.

Düşeceğimizi biliyorum. Manzaradan bunu açıkça görebiliyorum ama yine de bizi kurtarmak için son bir çabayla daha fazla büyü yapmaya çalışıyorum. Başım efordan ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyor ve büyümün erittiği anıların çokluğunu düşünmeme izin vermiyorum.

Altımızdaki ağaçlardan bir kuş kümesi yükseliyor, biz aşağıdaki sisli ormana yaklaşırken dağılıyorlar.

"Hazır olun!" diye bağırır pilot.

Uçak ilk dalına çarpıyor. Mide bulandırıcı bir çatırtı, sonra-

Whack, whack, whack-

Uçağın alt gövdesi ağaçların tepelerinde gıcırdarken tahta parçalanıyor ve metal feryatlar yükseliyor. Sıçırıyoruz ve sadece büyüm ve bu uzaylı güç bedenimi yerinde tutuyor.

Uçağın önü alçalır, sonra-

BANG!

Beni yerime bağlayan büyüye rağmen, yine de o lanet gösterge panelinin üzerine doğru fırlatılıyorum ve sonra her şey kararıyor.

BÖLÜM 4

"...AMA KOKPITE ZORLA GİRDIĞINI SANIYORDUM..."

"...Yemin ederim, uçağı yönlendirmeme yardım etti..."

"...emniyet kemeri takmıyordu..."

"Yaralı görünmüyor..."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Üstümde, hiçbirini tanımasam da birkaç kişinin endişeli yüzlerini görüyorum. Biri pilot üniforması giyiyor. Diğerleri uçuş görevlisi gibi görünüyor.

Pilotlar mı? Uçuş görevlileri? Neler oluyor?

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım bir insandan diğerine geçiyor. Onların ötesinde yağmurun yumuşak pırtıtlarını ve birçok sesin mırıltısını duyabiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, bu hareket başımın zonklamasına neden oluyor. Bu acıyı ve ona eşlik eden kafa karışıklığını biliyorum.

Kahretsin. Sihrimi kullanmış olmalıyım - muhtemelen çok fazla, eğer baş ağrım bir şey ifade ediyorsa.

Derin bir nefes alıyorum ve temel listemi gözden geçiriyorum. Ben Selene Bowers.

Yirmi yaşındayım.

Santa Cruz, Kaliforniya'da büyüdüm.

Ailem Olivia ve Benjamin Bowers. Ben hayattayım. İyiyim.

Etrafımda kümelenen insanlar bana sorular soruyor. İçlerinden birine odaklanmaya çalışıyorum. "Ne?" Şaşkınca söylüyorum.

"Acıyan bir şey var mı?"

Tekrar kaşlarımı çatıyorum, sonra şakağıma dokunuyorum. "Başım," diyorum kısık sesle. Kaşlarım ağrıyor ve giysilerim altındakiler yüzünden nemleniyor.

ama bunlar küçük rahatsızlıklar. Baş ağrısı bile eninde sonunda geçecek.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum.

Uçuş görevlilerinden biri, "Bir uçak kazası geçirdiniz," diyor.

"Ne?" Çok hızlı doğruluyorum ve bir baş dönmesi dalgası içimi kaplarken bir elimi başıma koymak zorunda kalıyorum.

Büyülü bir saldırı vardı. Uçağımız gökyüzünden çekiliyordu.

-Durdurmaya çalıştım.

Her şey hayal meyal aklıma geldiğinde bir nefes çekiyorum. Ama bu yırtık pırtık hatıra, yaşadığım bir şeyden çok bir rüyaya benziyor ve ayrıntıları çözmeye çalıştığımda sanki parçalanıyorlarmış gibi geliyor.

Toplanan kalabalığa göz kırpiyorum; sonra dikkatimi onların ötesine odaklıyorum.

Gözlerim yassılaştırmış ağaçlardan oluşan bir yatağın üzerinde duran devasa uçağımıza takıldığında küçük bir ses çıkarıyorum. Dış kaplamasının bir kısmı kopmuş ve kanadının ucu parçalanmış.

"Ben... bundan kurtuldum mu?" Dedim.

"Hepimiz hayatta kaldık," diye düzeltiyor pilot. Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi bana bakıyor. "Her birimiz."

Parçalanmış uçağa bakmaya devam ediyor, aklımı toparlamakta zorlanıyorum.

Uçağımız düştü. *Gerçekten* düştü. Ve hepimiz kurtulduk.

Ve ben de yardım etmiş olmalıyım. Kafa karışıklığım ve baş ağrım bunun kanıtı.

Ne yazık ki, bu deneyimle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Ama... ama...

İmparatoriçe.

Nefesim kesiliyor.

O ikna edici erkeksi sesi hatırlıyorum. Uçakta duymuştum. Sanırım, ama nasıl bir rol oynadığını söyleyemem. Parçaları birleştirmeye çalışmak başımın daha çok ağrımasına neden oluyor. Parmaklarımı şakağıma bastırıp acıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Pilot, "Bir doktor viziteye çıktı," diyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Buraya oturup sıkı tutunabilir misin?"

Yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum.

Bacağımlı okşuyor ve ayağa kalkıyor, ne bileyim, pilotlar yere çakıldıklarında ne yapıyorlarsa onu yapmak için uzaklaşıyor. Bana son bir kez baktı.

omzunda ve gözlerinde bir soru var. Bir şey görmüş ya da duymuş olmalı, açıklanamaz bir şey ve şimdi soruları var.

Hatırladığı her neyse hatırlayamadığım için minnettarım. Sihrimi nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ben kendime gelirken, uçuş görevlilerinden biri birkaç aspirin ve küçük bir şişe su çıkarıyor. Eşyaları uzatırken o da bana bir bakış atıyor, ancak onunki daha az meraklı ve daha çok... *kızgın*. Hoş olmayan bir karşılaşma yaşadığımız izlenimine kapılıyorum ve düşmeden hemen önce o uçakta neler olduğunu merak ediyorum.

İlacımı içtikten ve gerçekten iyi olduğumu anladıktan sonra, o ve diğer uçuş görevlileri yanımdan ayrılıyor. Oturan ya da yatan diğer insanlara doğru yönelmelerini izliyorum. Etrafta düzinelerce, belki de yüzlerce insan dolaşıyor. Bazıları ağlarken, diğerleri birbirlerine sarılıyor ya da uzaklara bakıyorlar.

Bakışlarımın çevremizde gezinmesine izin veriyorum. Sık ağaçlar tepemizde yükseliyor ve güneş ışığının çoğunu engelliyor. Çalılar burada, ormanın zemininde evlerini bulmuş, kendilerini mevcut her kuytu köşeye sığdırmışlar. Zemin ıslak, bitkiler ıslak ve sürekli yağan yağmura bakılırsa havanın kendisi de ıslak.

Uzaktan garip bir boğmaca sesi yankılanıyor. Bu sesin altında kuş sesleri ve kurbağalara, böceklerle ya da bu yerde yaşayan başka her neyse ona ait olması gereken daha zayıf sesler var.

Bu yüzden yağmur ormanlarında bir yere düştük, etrafımızda yüzlerce mil vahşi doğa olması gerektiğini fark ettiğimde bu biraz endişe verici.

Birinin bizi bulması ne kadar sürer?

Etrafımdaki orman düşüncelerimle tam anlamıyla kararmış gibi görünüyor. Hafıza kaybının ötesinde bir travma geçirip geçirmediğimi merak ederek başıma dokunuyorum. Ancak ağaçların arasında kıvrılan koyu mavi bir büyü şeridi gördüğümde hayal görmediğimi anlıyorum.

Bu ormanda büyüün görüntüsü beni korkutmalı; ağaçların arasında sürünürken kesinlikle uğursuz görünüyor. Ama içimde bir şeyler kıpırdıyor, tam orada, zihnimin kıyısında bir şey var-

İmparatoriçe.

Derim diken diken oldu. Yine o ses!

Bana gel.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım. Sirenlerin insanları ölüme sürüklediğini duymuştum; böyle bir his olmalı. O sesin çağrısıyla kanımda bir kıpırdanma oluyor. Benden ne istediğini ya da diğer yolculara zarar vermek isteyip istemediğini bilmiyorum ama ona yaklaşmak için acil bir ihtiyaç duyuyorum.

Ben de öyle yaptım. Doktor ya da bir başkası gelip beni kontrol etmeden önce yağmur ormanına kaçıyor, ağaçların ve gölgelerin beni yutmasına izin veriyorum.

Ne kadar uzağa ya da ne kadar süre yürüdüğümü bilmiyorum. O sesin aralıklı çağrıları ve beni ileriye götürüyor gibi görünen koyu mavi sihirli şerit tarafından çekilen bir şaşkınlık içindeyim.

Bir yanımda garip sesleri ve tanıdık olmayan güçleri takip etmenin kötü bir fikir olduğunun neredeyse acı verici bir şekilde farkında ama bir yanımda da bu çağırın büyüünün esiri olmuş durumda.

Parmaklarımı mumsu bir yaprağın üzerinde gezdiriyorum ve bir daldan sarkan sarmaşık bir bitkinin altına eğilip etrafımda vızıldayan bir böceği uzaklaştırıyorum. Bir günden az bir süredir bu ormandayım ve şimdiden dünyanın en acayip böceklerinin burada yaşadığını söyleyebilirim, bundan eminim. Salata tabağı büyüklüğünde en az bir örümcek gördüm ve daha beş dakika önce avuç içim kadar bir böcek yanımdan geçip gitti.

Alnımdaki teri siliyorum.

Yolculuk berbat geçti, ama hey, tüm sihirli macera deneyimini yaşıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kaza yerine geri dönüş yolunu nasıl bulacağımı ilk kez merak etmiyorum. Kuşkusuz daha fazla büyü kullanmam gerekecek. Büyüyü yirmi adım kadar takip edeceğimi ve her şeyin arkasındaki gizemli varlığı bulacağımı sanmıştım ama öyle olmadı.

Uzun yürüyüş bana düşünmek için zaman veriyor, özellikle de yeni kaybolan anılar hakkında. Hangilerinin ya da kaç tanesinin büyüyle birlikte yandığını bilmemin hiçbir yolu yok. Bu bilgi rahatsız edici - çünkü biçimlendirici, harika ya da önemli bir şeyi kaybetmiş olabilirim ve bunu bilemem. Öte yandan, neyi kaybettiğimi bilmezsem, bunun yasını tutmak da zor olur.

Tenimde beni düşüncelerimden uzaklaştıran bir güç karıncalanması hissediyorum. İlk başta, bunun beni çağıran büyü'nün aynısı olduğunu düşünüyorum, sadece *daha yüksek sesle*.

Ama içsel bir şekilde farklı hissettiriyor. Büyü'nün kendisini gördüğümde duruyorum. Takip ettiğim çivit rengindeki gücün aksine -ki şu anda bile üzerimde duruyor- bu büyü havadaki yanardöner toz zerrecikleri gibi parıldıyor. Ben ona baktıkça büyü birleşiyor, etrafımda yoğunlaşıyor.

Kraliçem.

Bu kelimelerdeki zorlama neredeyse beni tekrar harekete geçiriyor, ama tam önümdeki sihirden başka bir yere bakamıyorum. Bir hareket gözüme çarpıyor ve tam önümdeki ağaçtan devasa bir gölge sıçrayıp bedenime doğru hamle yaparken bakışlarımı kaldırıyorum.

Hareket edecek ya da çılgılık atacak zamanım yok. Göğsüme çarparak beni yere fırlattı ve ağırlığının altında kısırdı.

Nefes alamıyorum.

Devasa siyah pençeler göğüs kafesime dayanmış, beni yerimde tutuyor. Gözlerimin yukarı kaymasına izin veriyorum, hayvanın ön ayaklarını ve göğsünü kaplayan ipeksi koyu kürke bakıyorum. Dikkatim bir an için yarattığın korkunç tırtıklı dişlerine takılıyor, sonra gözlerim yolun geri kalanında yükseliyor ve bir panterin kehribar yeşili bakışlarıyla karşılaşıyorum.

BÖLÜM 5

OH, YÜCE TANRIÇAM.

Bu garip büyü beni bir *pantere* götürdü. Tekrar ediyorum, bir *panter*. Çılgık atardım ama boğazım çalışmıyor.

Bu vahşi cehennem kedisi tarafından önce yenip sonra da sıçılacağım ve kimse bana ne olduğunu asla öğrenemeyecek.

Kendini topla, Selene. Elinin altında büyü var. Ne kadar korkunç olursa olsun, hiçbir büyümüş kedi seni bitiremeyecek.

Panter çenesini hafifçe açıyor - büyük kedi nefesini koklamama yetecek kadar - ki bu da kulağa geldiği kadar berbat bir şey.

Panter öne doğru eğilip başını yüzüme yaklaştırıyor. Tüm bu süre boyunca bana bakıyor.

O zaman bir şey hissediyorum, vücudumun tam merkezinde toplanan bir şey. Bunun benim sihrim olduğunu anlamam bir saniye daha sürüyor. Havada bir şey var -ya da belki kemiklerimde- bu yaratığı çağırıyor. Büyümle aynı yaşanmayan hisse sahip.

Ve ne kadar uzun süre bakarsam, o gözlerin ardında kendimden bir şeyler hissediyorum. Korkum gitti, yerini içgüdüsel bir aşinalık aldı.

Bu düşünceyle büyüm mırıldanıyor, bedenimin merkezinden çıkıp uzuvlarıma akıyor. Büyük kediye dokunma, onu sevme dürtüsü neredeyse karşı konulmaz bir hal alıyor.

Çekingen bir şekilde elimi kaldırıyorum ve gücümün avucumda toplandığını hissediyorum. İçimdeki şüpheci hala buranın öleceğim yer olduğundan emin, ama sezgilerim farklı bir şey söylüyor ve ben her şeyden önce ona güveniyorum.

Avucumun içindeki büyü, ilkel bir cadı içgüdüğü tarafından yönlendiriliyor. Etimi karıncalandırıyor ve parmaklarımin biraz seğirmesine neden oluyor.

Panter aramızdaki son mesafeyi de kapatıyor ve sihrimin dokunuşunu umutsuzca bekliyormuş gibi yüzünü uzattığım elime bastırıyor.

Ve yaratık da tam olarak bunu elde ediyor.

Temas anında avucumdan güç fışkırıyor ve etrafımızdaki havayı turuncunun ısıltılı soluk bir tonuna dönüştürüyor. Bir nefes kadar kolay bir şekilde panterin içine süzülüyor ve *bağlandığını* hissediyorum. O anda içimde derinlerde bir şey yerine oturuyor ve beni yaratığa sihirli bir şekilde bağlıyor.

Yüzü hâlâ avucuma dayalı olan büyük kedi bana bakarken ona dik dik bakıyorum.

Bir süre sonra elimi bırakıp gözlerime daha yakından bakmak istercesine eğiliyor. Sonra bir anda yanağımı öyle bir yalıyor ki, sanki derimden bir iki katman koparmış gibi hissediyorum.

Elim biraz titreyerek uzanıp hayvanı şaşkınca severken, içimde... içimde, yeni kurduğumuz bağı hissediyorum.

Kahretsin, sanırım kendime bir tanıdık buldum.

Kendimi fırçalayıp yönümü bulmaya çalışırken büyük kediye onuncu kez bakıyorum.

Cadılar meclisi tanıdığımı görünce altlarına *sıçacaklar*. Bok.

Tuğla.

Aslında bu düşünceye biraz gülümsedim. "Ne dilediğine dikkat et" deyimi cadılardan gelmiştir.

Panter -benim panterim- devasa. Şimdiye kadar, bir tanesinin yanında dururken, bu büyük kediler hakkında hiçbir zaman gerçekten takdir etmemiştim.

Eşleşebileceğim onca hayvan arasından bunu seçtim. O - ve ah, adam *kesinlikle* bir erkek - kendim için hayal ettiğim tanıdıktan çok daha gururlu ve korkutucu. Dürüst olmak gerekirse, daha çok bir çinçilla kızı olduğumu düşünüyordum.

Görünüşe göre öyle değil.

Şu anda bile, büyük kediyle olan bağlantımın yumuşak uğultusunu hissedebiliyorum. Başka bir öze bağlanmak tuhaf bir duygu, hem de bir hayvaninkine. Fazladan bir uzantınız olduğunu keşfetmek gibi bir şey, sadece bu uzantı duyarlı.

Şimdi gözlerimi kapatıyorum ve bu duyguya ve bizi birbirimize bağlayan bağa odaklanıyorum. Bağımıza ne kadar uzun süre konsantre olursam, o kadar çok aşağıya kayma isteği duyuyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Bir an büyüğü bağı hissediyorum, sonra panterin zihnine kayıyorum.

Yaratığın düşüncelerinin çoğu benden saklı, ama hafif açlığını hissedebiliyorum ve bunun dışında sağlığının iyi olduğunu hissediyorum. Gücü yüzeyin hemen altında kayıyor ve kafasının içinde kendimi daha güçlü, daha atletik hissediyorum.

Nefes alıyorum ve burnundan, her biri kendi nüanslı anlamına sahip bir düzine farklı koku alıyorum. En şok edici olanı da, gözümü kırıştırdığımda ve dünya odaklandığımda, kendimi onun gözlerinden *görebiliyorum*.

Cehennem gibi trippy.

Başını çevirip çevremizi inceliyorum. Görüşü daha keskin ama daha az canlı ve ormanın gölgelerindeki her türlü şeyi görebiliyorum.

Kendi kafamın içine geri dönüyorum ve bu bir odadan diğerine geçmek gibi oluyor - sihir gerekmiyor, anılar yok olmuyor.

Nefesimi tutarken elimi yakındaki bir ağaca koymak zorunda kalıyorum. "Sen... Bu..." *İnanılmaz. Olağanüstü.*

Ve en önemlisi, *beklenmedik*.

Gerçekten, gerçekten
beklenmedik.

Tanıdığımı bulmak için ne kadar umutsuz olsam da, bunun bu yolculukta gerçekleşeceğine gerçekten inanmamıştım.

Çekingen bir şekilde öne çıkıp panterimin kürkünü okşuyorum, hâlâ elimi ısıtıp koparmasını bekliyorum. Ama onu okşamama izin veriyor, hatta gözlerini kapatıp dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Sana ne isim vermeliyim?" Ona sordum.

Büyük kedi hiçbir şey söylemiyor, sadece bana doğru eğilmeye devam ediyor. "Phantom?" İsmini söylemeye çalışıyorum. Yani, korkutucu *biri*.

Tepki yok. Sanırım bu bir hayır olabilir.

Yukarıdaki tanrıça, vahşi bir kedinin düşüncelerini okumaya çalışıyorum. "Onyx?" Bu oldukça gerçekçi.

Tanıdığımdan bir tepki yok.

"Ebenezer?" Atıyorum.

Şimdi bana bir bakış attı ve bu hoş bir bakış değildi.

"Şaka yapıyorum," diyorum. Panteri bir kez daha gözümün önüne getiriyorum. "Hmmm... sen ciddi bir adamsın." Güçlü bir ismi, bir hükümdarı hak edecek kadar ciddi.

Hafızamın sisli kırıntılarından bir isim çıkarıyorum. "Nero."

Büyük kedi başını çeviriyor ve o aşındırıcı diliyle avucumu yalıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Panter kafasını elime vuruyor ve sanırım bu evet demek.

Tüylerini okşuyorum. "Evet, eminim acımasız bir Roma imparatoruna benzetilmek seni heyecanlandırıyordur."

Tam doğrulurken üzerimdeki hareket gözüme çarpıyor. Havada kıvrılan çivit rengi büyü çizgisini görmek için tam zamanında bakıyorum. Ağaçların arasından kıvrılarak bir su kütlesine benzeyen şeye doğru ilerliyor.

Kraliçem... Bul beni... Sahiplen beni... Kurtar beni...

Derin mavi büyü koluma uzanıyor, sanki bir elmiş gibi bileğimi sarıyor ve beni ileri doğru çekiyor.

Bir an için kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Sanırım uçak kazasının ve şu anda içinde bulunduğum bu gerçek sihirli maceranın ardındaki itici gücün Nero'yu bulmak olduğunu düşünmüştüm. Ama tabii ki durum böyle değil. Familiar'lar aslında kendi sihirlerini yapmazlar; sadece onu güçlendirir ve iletirler. Beni önümüzdeki bulanık suya doğru çeken ses ve ısrarcı güç tamamen başka bir şey.

Büyü tekrar elimi çekiştiriyor ve bir kez daha kaynağını bulmaya mecbur hissediyorum.

İmparatoriçe.

"Beni yemeye kararlı bir bataklık canavarı olmasan iyi edersin," diye sesleniyorum, "çünkü artık kahvaltıda bataklık canavarlarını seve seve yiyecek gibi görünen belalı bir tanıdığım var."

Nero'ya bakıyorum, o da bataklık canavarlarını yemekten hiç hoşlanmıyor gibi görünüyor.

"Belli ki blöf yapıyorum," diye fısıldadım. "Sadece kabul et."

Büyük kedi halsizce geriniyor, sonra öne doğru ilerliyor, sihrin peşinden giderken kuyruğu yanıma sürtünüyor.

Onu takip ediyorum, bağlantımızın ince tınısından keyif alıyorum. Bizi birbirimize bağlayan ince büyü kordonu göremesem de, diğer ucundaki tanıdığımı hissedebiliyorum.

Bu çok vahşi.

Nero sessiz adımlarla ağaçların arasından kayıyor, ormanın çalılıkları arasında bir gölge gibi ilerliyor.

Ağaçlar yerini büyük, dolambaçlı bir nehre bıraktığında fazla uzaklaşmamıştık.

Bu Amazon Nehri olabilir mi? Çünkü bu gerçekten harika olurdu. Rastgele ama harika.

Ellerim kalçalarımda, savaş botlarım çamur içinde ve tenim ter içinde orada duruyorum ve durumun gülünç ironisinin tadını çıkarıyorum. Param yetmediği için alamadığım vahşi büyü görevini şimdi alıyorum. Yani, teknik olarak satın aldığım görev için de beş parasızım ama ayrıntı nedir ki?

Mavi büyü çizgisi nehri doğrudan keserek diğer taraftaki ağaçların arasında kayboluyor.

İçimi çektim, sonra Nero'ya döndüm. "Yakınlarda bir köprü biliyor olamazsın, değil mi?"

BÖLÜM 6

KÖPRÜ DEĞİL AMA NERO BENİ BİR TEKNEYE GÖTÜRÜYOR. YANI, BİR *DINGHY*.

Bir tanesi paslanmış ve kısmen çamurlu nehir kıyısına batmış. İçi çürüyen çalılıklar, bulanık bir su birikintisi ve gelişen, kendi kendine yeten bir ekosistem gibi görünen şeylerle dolu. Zemini de kısmen paslanmış. Ve kürekleri eksik.

Ama ne var biliyor musunuz? Bu da *bir şeydir*.

Bu yüzden *Tetanos Ekspresi*'ni tamir etmek ve nehir kıyısından çıkarmak için saçma sapan bir zaman ve sihir harcadım. Sonunda, aspirin sayesinde ağrımayan başım yeniden zonklamaya başladı.

Acıyı ve bugün kullandığım güç miktarıyla ilgili artan endişelerimi görmezden geliyorum. Bir büyü arayışındayım; büyü yaparken biraz hoşgörülü olabilirim.

Bu düşünceyi aklımda tutarak, sandalın içini temizleyen bir güç patlaması daha yapıyorum. Bu sırada koyu mavi büyü etrafımda dönüyor.

İmparatoriçe.

Sesi ve içimde uyandırdığı huzursuzluğu duymazdan geliyorum. Bunun yerine botu suya sürüklüyorum, botlarım nehir yatağına battığında biraz yüzümü buruşturuyorum. Sandal su üstünde kalıp nehrin sığ sularında hafifçe sallandığında neredeyse sevinçten havaya uçacaktım. Hâlâ kötü paslanmış ve kürekleri eksik ama yüzüyor.

Nehir kıyısından bizi izleyen Nero'ya dönüyorum ve tereddüt ediyorum. Bir tanıdığa nasıl sahip olacağımı düşünmek için çok zaman harcadım ama bağ kurduktan sonra onunla ne yapacağımı düşünmedim.

"Benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

Nero bir an bana baktı. Sonra cevap olarak nehrin kenarına doğru ilerliyor ve sandala atılıyor. İnişinin gücü tekneyi neredeyse alabora ediyordu.

"*Dostum,*" diyorum, teknenin kenarından tutup elimden geldiğince sabit tutuyorum.

Nero denize atılmaktan endişe ettiyse bile bunu belli etmez. Panter teknenin zeminine oturur ve kendini temizlemeye başlar.

Sandalda yaptığım sihirli tamirattan görebildiklerime son bir kez bakıyorum, sonra nehrin uzak tarafına.

Derin bir nefes alarak cesaretimi topluyorum ve kendimi tekneye atıyorum.

Bu şeyi nehrin uzak tarafına doğru hareket ettirmek için bir büyü yapmaya bile teşebbüs edemedim, şimdi beni çevreleyen büyü sırtımı itiyor ve bizi karşıya itiyor.

Titrek bir nefes verdim.

Bu sorunu çözdü.

Ancak nehrin merkezine ulaştığımızda kuşkularım ortaya çıkıyor.

Tanrı aşkına, ne yapıyorum ben? Sihirli bir görev olsun ya da olmasın, bu bilmediğim ormanda dolaşp gizemli bir varlığın beni kendine çekmesine izin vermemeliyim. Defterim bile yanımda değil, yani bugün yaşadıklarımı unutursam F-U-C-K-E-D olurum.

Öğleden sonra güneşine bakıyorum. Ve

eğer gün batımından önce geri

dönemezsem... İki kat sikildim.

Ama sezgilerim beni bu yoldan alıkoymuyor ve daha önce onu dinleyerek tanıdığımı bulmuştum. Teknik olarak, sihirli bir arayış budur - tüm cadıları yönlendiren o evcilleştirilemez iç sesi dinlemek.

Nero nehre doğru atılıyor, neredeyse tekneyi alabora ediyor. *Tekrar.* Yanımızdaki su çalkalanırken denge için sandalın kenarlarına tutunuyorum. Bir çıtırtı duyuyorum ve sonra panter geri çekiliyor, kıvranan bir şeyi de beraberinde sürüklüyor.

Bu da ne...?

Nero bana doğru dönüyor ve çenesine şimdiye kadar gördüğüm en büyük yılanı sıkıştırıyor; vücudunun geri kalanı hâlâ kasılırken bile başı ve boynu cansız bir şekilde sarkıyor.

Ho-ly bok.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyorum.

Ona bir daha evcil hayvan muamelesi yaparsam beni yiyebilecekmiş gibi bir bakış atıyor. Teknenin ortasına doğru ilerliyor ve yere yığılıyor, seğiren kocaman yılan da onunla birlikte yuvarlanıyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

Boğazımı temizleyerek, "Bazı tekne kurallarının üzerinden geçmemiz gerektiğini hissediyorum. Kural bir-"

Nero dişlerini yaratığın karnına geçiriyor.

Kusacağım.

"Gemide hayvan yemek yok."

Beni görmezden gelen panter ölü yılanı kemirmeye devam ediyor.

Tanıdığım beni dinlemezse ne yapmam gerekiyor? Tanıdıkların bağlandıkları cadıya tüm sadakatlerini göstermeleri gerekmiyor mu?

Birkaç derin nefes alıyorum ve bugün ölmek istediğim tepenin burası olmadığına karar veriyorum.

"Peki, tekne kurallarını görmezden gel, sadece üzerime kan bulaştırma-" Elimin arkasına sıcak ve ıslak bir şeyin çarptığını hissediyorum.

Hâlâ yemeğine dalmış olan tanıdığıma ters ters bakıyorum. "Seni bir ev kedisine dönüştürmek zorunda bırakma beni," diye uyarıyorum onu.

Bana dişlerini göstermek için yemeye ara veriyor.

Sanırım bu fikirden o kadar da hoşlanmıyor. "O zaman uslu dur."

Bir süre daha bana bakıyor, sonra iğrenç atıştırmalığını yemeye devam ediyor.

Mavi büyü bizi ileriye doğru itiyor ve yavaş ama emin adımlarla nehri geçiyoruz. Tepemizde, büyüün geri kalanı bir iz gibi asılı duruyor ve nehir kıyısının yaklaşan tarafındaki ağaçların arasında kayboluyor. Kaza yerinde olduğundan daha yoğun görüldüğüne yemin edebilirim.

Sırtıma baskı yapan gücü hâlâ hissedebiliyorum, ama omuzlarımın üzerinden göğsüme doğru kaymaya başladı ve bir teli çeneme sürtünüyor, tüm dünya için cildime hafifçe vurulan parmak eklemleri gibi hissediyorum.

Dokunuşu itici bulsaydım daha iyi olurdu diye düşünüyorum ama bulmuyorum ve bu da kafamı karıştırıyor.

Sonunda nehir kıyısına ulaştık. Nero'yla birlikte atlayıp sandalı sürüklemeyen önce sandalın neredeyse kıyıya vurmasını bekliyorum.

tekneyi olabildiğince kıyıya çekeceğim.

Ellerimin tozunu alıp karanlık ormana dönüyorum.

Bana gel.

Duraklıyorum. O hayalet ses şimdi çok daha güçlü.

Etrafımdaki hava titreşiyor gibi. Büyüyü sanki canlıymış gibi hissedebiliyorum.

Beni çağırıyor. Çağırıyor.

Bitki örtüsü ve yemyeşil ağaçlar arasında yolumu seçiyorum, o ısrarlı çekim giderek güçleniyor. Ancak yoğun, neredeyse geçilmez bir yeşillik kümesine geldiğimde duruyorum.

Tam ondan uzaklaşmak üzereydim ki... daha fazla büyü hissettim. Ama bu üstümdeki mavi büyüyle aynı elementlere sahip değil.

Buradaki büyü -ki hissettiğim şey bir büyü, yayılmamış bir büyü değil- beni ileriye doğru çekenden farklı. Bu güç o kadar ince ki, ilk etapta sihir aramasaydım onu gözden kaçırabilirdim.

Şimdi tam ona baktığım için, büyüünün geride bıraktığı ısıltılı çizgileri görüyorum. Bunlar bazen yazı şeklini alabiliyor, ama diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi, büyüler birbirine örülmüş parıltılı iplerden başka bir şeye benzemiyor.

Ancak bu büyü sadece birkaç sihirli ipten ibaret değil; tam bir goblen. *Büyüler* -teknik olarak- havada dev bir ağ gibi asılı duruyor, o kadar karmaşık ve girift bir şekilde işlenmiş ki, yaratılması aylar değilse bile haftalar sürmüş olmalı.

Koruyucu büyülerin katmanları üzerinde çalışıyorum, birinin bunu yaratmış olmasına hayret ediyorum.

Bu korumaların en belirgin olanları, bir kişinin bu yeri terk etmesini sağlayacak olanlardır. Büyülü olmayan bir insan için aşılamaz olan bir tür büyülü bariyer oluşturan daha fazlası var. Son olarak, ötesindeki her şeyi gözden gizleyen, üst üste binmiş birkaç büyü hissediyorum. Her şey umutsuzca karmaşık.

Ne yazık ki benim için, takip ettiğim büyü, sanki orada değillermiş gibi bu koşulları doğrudan kesiyor.

Kraliçem.

Bu ses kanımı kaynatıyor ve sırtımı dürtüyor ve eğer kaynağını bulma umudum varsa, bu büyülerini aşmam gerekecek.

Ağa bir kez daha göz gezdiriyorum. Bir anlık tereddüitten sonra parmaklarımla uzanıyorum, koşulların nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Büyüler ve

Bu şeylerin içinde lanetler olabilir ve buradan beni içten dışa çürüten bir lanetle ayrılmak istemiyorum.

Bana yardım et.

Bu savunma beni cesaretlendirdi. Bu büyülerin diğer tarafında gerçekten tehlikede olan birileri olabilir. Ve parlak zırhlı bir şövalye olacak konumda olmasam da, burada olan tek kişi benim, bu yüzden en azından cesur olmaya çalışabilirim.

Dengeleyici bir nefes alıyorum, sonra elimi büyü ağına bastırıyorum.

Dokunduğumda, tüm küme sanki gerçek bir ağdan daha sağlam değilmiş gibi parçalanıyor. Ama elim tam içinden geçerken bile, bu büyülerin yaydığı muazzam miktarda gücü hissediyorum, dalgası bana çarpıyor ve sendeleyerek geri çekilmeme neden oluyor. Şok dalgası ormana yayılıyor ve ilerledikçe dağılıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu *kadar* güçlü büyüler bir şekilde karşı koymalıydı.

Ancak bu endişemle bir an için oyalanıyorum çünkü artık bu koğuş bölümünü kaldırdığıma göre önümdeki alanın gerçekte ne olduğunu görebiliyorum.

Harabeler.

Devrilmiş sütunlara ve yontulmuş kemerlerin parçalanmış kalıntılarına, sarmaşıklar ve bitkilerle kaplı beyaz mermere bakıyorum. Taşın kendisi altın çiçek desenleriyle işlenmiş gibi görünüyor ve sütunların uçları ağaç dallarına benzeyen şeylere dönüşüyor.

Uzman değilim ama... Yemin ederim bu mimaride Öteki Dünya'nın, perilerin yaşadığı diyarın dokunuşları var. Peki Güney Amerika'da gizlenmiş ne yapıyor?

Kalbim daha çok çarpıyor.

Belki de yanılıyordumdur. Belki de erimeye terk edilmiş bir tür başarısız tesistir.

Koruyucu koğuşları açıklamasa bile, bu bir miktar mantıklı olurdu.

Çekingen bir şekilde ileriye doğru adım atıyorum ve yıkıntıların arasından geçiyorum.

Bana gelin, kraliçem.

Bu erkeksi ses net ve yakın geliyor ve bunda iç burkucu derecede samimi bir şey var. Nefesimi titretiyor.

Ona doğru ilerliyorum, mavi büyü çizgisi hâlâ yolumu gösteriyor. Yapının yıkılmış parçaları arasında dolanıyor. Bakışlarım parçalanmış bir parçaya takılıyor.

Taş ve bir mermer dalının parçası gibi görünen şey, ucu gerçek bir yaprak gibi görünen şeye dönüşüyor. Ama bu doğru olamaz.

Ancak ayrıntıları öğrendikçe, buranın başarısız bir tatil köyü olmadığından daha da emin oluyorum. Bunun yerine, çürümeye terk edilmiş doğaüstü bir saray gibi görünüyor. Büyük bir kısmı bitki örtüsünün altında kalmış, ama orada burada bir zamanlar burada duran şeylere dair bir şeyler yakalıyorum.

Bitkilerden oluşan bir perdeyi kenara iterek daha sağlam duvarlardan birine yaklaşıyorum. Onların altından mermeri inceliyorum, gözlerim duvarı süsleyen sarmal çiçekli bir bitkinin altın kakmasına takılıyor.

Bu kesinlikle Fae'ler tarafından yapılmış gibi görünüyor. Belki onlardan biri burada yaşamıştır.

İmparatoriçe.

Duvardan uzaklaşıyorum, yeşilliklerin tekrar yerine düşmesine izin veriyorum, unutulmaz ses beni bir kez daha ona çekiyor.

Etrafımda, o koğuşlardan daha fazlasını hissediyorum. Her yerdeler, havada parlıyorlar, devrilmiş sütunların etrafına sarılmışlar, ayakta kalan birkaç duvarı kaplıyorlar. Birileri buranın her santimetrekaresini büyülerle kaplamak için çok uğraşmış. Her birinin amacının ne olduğunu anlamam saatlerimi alır ve hepsini kaldırmam daha da uzun sürer.

Önümde, mürekkep mavisii sihir gökyüzünden aşağıya doğru eğiliyor, şeridi sonunda toprağa batıyor. Yerle buluştuğu yere kadar onu takip ediyorum.

Uzanıp elimi çivit mavisii büyüünün içinde gezdiriyorum. Parmaklarım içinden geçerken hoş bir şekilde karıncalanıyor ama başka bir şey olmuyor.

Nemli toprağa, gücün onunla buluştuğu yere ayak basıyorum. Gördüğüm tek şey çamur, yine de derinlerde koğuşlar ve başka bir şey hissediyorum, ortaya çıkarmak için sabırsızlandığım bir şey.

Avucumu çamura doğru kaldırıyorum ve gücümü çamurdan geçiriyorum.

"Aşağıdan sırlarını açığa çıkar," diye büyü yapıyorum. "*Bildiklerini bana açıkla.*"

Gücüm yere öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, kalın çamur parçalarını uzaklara savuruyor. Büyünün yönlendirmesi altında, sihrim toprağı katman katman soyuyor. Birkaç saniye sürüyor ama sonunda, bu harabelerin diğer kısımlarında gördüklerime benzeyen bir mermer döşeme bölümü ortaya çıkarıyorum.

Dikişlerinden aşağıya doğru kayan büyü dışında her şey aynı.

Kurtar beni.

Yutkunuyorum. Ses, söz konusu zeminin *altından* geliyor. Tahmin etmiştim, ama şimdi... şimdi buna bir anlam vermek zorundayım.

Koyu mavi büyü etrafımda toplanıyor ve beni o levhanın altında yatan şeyi ortaya çıkarmaya teşvik ediyor. Ağzımı açıp başka bir büyü uydurmaya çalışırken dudaklarımdan bambaşka bir şey dökülüyor.

"Buvakata sutavuva izakasava xu ivakamit sanasava," diye efsunluyorum, sesim gücümle derinleşiyor. *Gizli olanı aç ve ortaya çıkar.*

Kelimeler sadece yabancı ve akılda kalıcı oldukları için değil, aynı zamanda bana İngilizce kadar doğal geldikleri için de kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Gücümün dokunuşu altında, taş levha kendini kurtarmaya başlarken titreşiyor. İzlerken, mavi büyüünün dalları benimkilerin arasından kayıyor ve bir seviyede bu teması hissediyorum. İçimde baş döndürücü bir ürperti dolaşüyor.

Bir iniltiyle mermer levha yerden kalkıyor ve kenara kayıyor. Nefes veriyorum, sinirlerim geriliyor.

Zemin kaldırıldığına göre, bir açıklık ve ona inen basamaklar seçebiliyorum. Büyünün karanlık şeridi karanlığa doğru iniyor.

Oraya gitmeye cesaret edebilir miyim?

Gel bana sevgilim.

Ses bir sevgili gibi fısıldıyor, kulağıma sürtünüyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Kelimelerin itici olması gerekirdi ama ses beni büyülediği için geri dönemiyorum.

Olsaydım bile fark etmezdi çünkü tanıdığım merdivenlerden aşağı inmeden önce yanımdan geçip gidiyor, sanki unutulmuş yeraltı odaları hiç de korkutucu ya da rahatsız edici değilmiş gibi. O aşağı inerken, monte edilmiş meşaleler alev alarak uzun bir merdiven setini ve çok aşağıda bir koridoru ortaya çıkarıyor.

"Nero!" Sesleniyorum. Burada garip sesiyle risk alan kişi ben olmalıydım, tanıdığım değil.

Sesimi duysa bile dinlemiyor. Tanıdığım ortadan kayboluyor ve görüş alanımın ötesinde bir yerde yanan meşalelerin sesini duymaya devam ederken, muhtemelen panter odanın derinliklerine doğru ilerledikçe ses giderek uzaklaşıyor.

"Nero!" Tekrar
seslendim. Hiçbir şey
yok.

İyi olduğundan emin olmak için zihnine giriyorum. Bir saniye karanlık açıklığa bakıyorum ve bir saniye sonra içerideyim, sinsice ilerliyorum,

Pençe uçları taş zemine vuruyor. Nero'nun gözlerinden devasa duvarlar ve titreyen gölgeler görüyorum ve bir şeyin kokusunu alabiliyorum.

Canlı bir şey.

Bir anda, kendi kafamın içine geri döndüm.

Büyünün ve beni çağıran sesin ardında bir varlık olduğunu anlamıştım. Yine de buranın çoktan unutulduğu, büyücülerin kendilerinden çok daha uzun bir zaman önceye dayanan koğuşlara bağlandığı aşikâr.

Ve yine de, buranın unutulmuş haline rağmen, burada bu koğuşların yanında hala bir şey var, duyarlı ve büyülü bir şey ve benim yepyeni tanıdığım doğrudan ona doğru gidiyor.

İyi değil, iyi değil, iyi değil.

Daha iyi düşünmeden, Nero'nun peşinden merdivenlerden aşağıya dalıyorum, meşale ışığını ve çivit mavisini büyünün izini takip ediyorum.

Yolun yarısına geldiğimde her şeyin ne kadar kuru olduğunu fark ediyorum. Yerin üstünde çok nemli olan hava bile burada kupkuru. Her iki yanımda meşaleler titriyor ve tıslıyor, sadece duman kokusu değil, aynı zamanda tütsü ve tarçın kokusu da yayıyor.

Parmaklarımı büyülerin yanardöner parlaklığını gördüğüm duvarlarda gezdiriyorum. Daha önce karşılaştığım aynı büyü yine burada, havada asılı duruyor. Bunun o bedensiz sese ait olduğuna inanmıyorum ama bu sadece gizemi derinleştiriyor. Güç mekânı dolduruyor, havayı ve duvarları bal gibi kaplıyor ve mavi büyü onun etrafında kıvrılıp bükülüyor gibi görünüyor - sadece birazcık. Tuhaf.

Daha da tuhafı, insanları uzak tutması gerektiğini hissediyorum, ama yine de beni karşılıyor gibi görünüyor, en yumuşak ipek gibi etime sürtünüyor.

Aşağıya indiğimde bakışlarımı önümdeki uzun koridorda gezdiriyorum. Kıvrıla kıvrıla gözden kayboluyor, o sihirli şerit de onunla birlikte yok oluyor.

"Nero?"

Seslendim. Bir

şey yok.

Merdivenlerden yukarı bakıyorum ve devam etmeden önce gökyüzüne pişmanlık dolu son bir bakış atıyorum.

Buradaki duvarlar ağaçların, hayvanların ve at sırtındaki savaşçıların resimleriyle oyulmuş, ateş ışığı ve gölgeler onları dans ettiriyor. Hepsinin üzerinde parıltılı büyü ağırları var.

Koridorun ilerisinde, resimler yerlerini metin satırlarına bırakıyor. Ben baktıkça harfler biraz sallanıyor gibi görünüyor; kelimelerin kendileri büyülü. Yazılar

Latince gibi görünüyor. Ancak, ne kadar uzun süre bakarsam, *bunun aslında Latince olmadığını o kadar çok fark ediyorum.*

Bu Latin alfabesi ama gerçek Latin dili değil.

Bunu bilmemin tek nedeni de *bu metni okuyabilmem.*

Bir cümleyi yüksek sesle söylüyorum. "...azkagu wek div'nusava. Ipis ip'nasava udugab..."

...içinde hızlıca bağla. Sonsuza dek güvende tut.

Yakınlardaki büyülerden biri, çağrıyla harekete geçerek canlanıyor.

Gözlerim metnin geri kalanının üzerinden geçiyor. Bu dil her neyse, başka bir şey, uzaklardan ve uzun zaman öncesinden gelen, kanımı kaynatan ve kalbimi uyandıran bir şey.

Derimin altında kaşınıtılı, huzursuz bir his kıpırdanıyor. Hafızamda bir boşlukla karşılaştığımda hissettiğim duyguyla aynı. İçim dışıma çıkmış gibi hissediyorum.

Artık hatırlayamadığım şeyler olabilir, ama bir de açıklanamaz bir şekilde bildiğim şeyler var.

Latince de bunlardan biri.

Latince ve görünüşe göre bu dil her neyse.

Burada oyalanmak ve bu büyü çalışmasını okumak istiyorum, sadece bu dili dilimde tekrar tatmak için. Bu... bende sadece rüyalarda hissettiğim, değerli ama adlandırılmayan bir duygu uyandırıyor.

Ama hareketsiz durdukça, o mavi büyü etrafımda daha da sarılıyor. Artık ait olduğu varlığın beni yaklaştırmaya çağırdığını hissedebiliyorum.

Dikkatimi duvardan ayırıp yoluma devam ediyorum.

Dar koridor sonunda benim dairem kadar büyük bir odaya açılıyor, tüm alan zaten meşalelerle aydınlatılmış.

Oda baştan aşağıya daha fazla yazı ve fantastik yaratık resimleriyle süslenmiş. Griffinler ve yakındaki ağaçların dallarına dönüşen boynuzlu geyikler görüyorum. Hepsine sadece şöyle bir göz atıyorum.

Benim dikkatimi çeken, odanın ortasında duran şey.

Nero devasa bir beyaz mermer bloğun üzerinde uzanıyor, taş büyük bir ağaç gövdesine benzeyecek şekilde karmaşık bir şekilde oyulmuş. Bunu oyan fae, ağaç kabuğunun dokusunu ve hatta açıkta kalan uçtaki ağaç halkaları gibi görünen şeyleri yakalamak için büyük çaba sarf etmiş.

Büyünün izi burada sona eriyor ve oyulmuş taşın içinde, taşı boydan boya kat eden bir dikişten geçerek kayboluyor.

Sadece kesilmiş devasa bir ağaç gibi görünmesi için stilize edilmiş bir taş blok değil.

Bu bir *lahit* ve bu oda da bir *mahzen*.

Ama yine de burada *canlı* bir şeyler var. Nero'nun altındaki taş tabutta yatan bir şey.

Bunu düşünürken içimde bir korku yükseliyor. O tabutun içindeki her neyse beni çağırarak kadar canlı.

Ne zamandır burada kapana kısıldılar?

Kraliçem.

Tüylerim diken diken oluyor. Ses burada, bu odada çok daha yüksek ve samimi.

Sonunda geldin...

Bu sesin benimle İngilizce konuşmadığını ancak şimdi fark ettim. Ben sadece öyle anlıyordum. Aslında o kadar iyi anlıyordum ki hangi dilde olduğunu sorgulamak *aklıma* bile gelmemişti. Ama sanırım duvarlarda yazanla aynı dil.

O koyu mavi büyü sırtımı itiyor, düşüncelerimi bölüyor ve beni lahite doğru itiyor.

Bakışlarımı isteksizce tabuta çevirdiğimde içimi bir ürperti kaplıyor. Kendime engel olamıyormuşum gibi, bir adım daha yaklaşıyorum.

Nero ayağa kalkıyor ve kapaktan atlıyor, mermerden pürüzsüz, dikdörtgen bir bölüm ortaya çıkıyor, üzerinde daha fazla satır yazı var, ancak buradan ne yazdığını anlamak zor. Halatlar ve büyü ipleri tüm lahdi kaplıyor, meşale ışığı bunların hayalet parlaklığında titriyor.

Büyülerin çokluğu aşırı görünüyor, ama sonra, ne tür bir varlık içerdiğini bilmiyorum, sadece hepsinin altında sıkışmışken beni buraya çekebildiler.

Kuru dudaklarımı yalıyorum, kuşklarım daha da kabarıyor. Tabutla aramdaki son mesafeyi de kapatarak kapağa bakıyorum.

Parmaklarımı orada yazılı olan yazıların üzerinde gezdiriyor, birinin özenle taş kazıdığı oyukları hissediyorum. Elimin bu basit fırçası büyü düğümünü serbest bırakmaya yetiyor. İplikler ayrılıp çözülüyor ve serbest kalan büyü odanın içinden geçerken saçlarımı geriye savuruyor, alevlerin yeniden yerleşmeden önce bir saniyeliğine apliklerinde çılgınca dans etmesine neden oluyor.

Parmaklarım yazılı harflerin izini sürüyor ve dudaklarımda kelimeleri şekillendiriyorum.

"Zoginutasa vaksasava vexvava ozakosa pesaguva ekawabiw di'nasava."

Tanrılarınız aşkına, benden sakının.

Bunun altında bir isim var.

NU'SUWNUSAVUVA MEMNON

LANETLİ MEMNON.

Çelişkili duygular, gelgitte savrulan kumlar gibi içimde çalkalanıyor.
Korku, beklenti, *arzu*.

İmparatoriçe.

Her şeyden çok, tabutu açmak için içimde karşı konulmaz bir istek var. Bu sağduyuya ve rasyonel düşünceye aykırı, ama bugünün çoğu sağduyuya ve rasyonel düşünceye aykırı. Neden şimdi emsalden ayrılalım?

Bunca yolu son anda durmak için gelmedim.

Kararımı verdim, elimi serin mermer yüzeye koydum. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve gücüme odaklanıyorum. "*Büyüler çözülsün. Kapak bir kenara atılsın. İçinde yatanı açığa çıkar.*"

Büyü benden fişkırıyor ve tabutu kaplayan son büyüleri de kesip atıyor. Soluk turuncu tüyler taş kapağın etrafında toplanıyor. Gücüm oyulmuş levhayı havaya kaldırıp sonra kenara kaydırırken ürkütücü bir sessizlik oluyor. Ancak lahitten tamamen ayrıldıktan sonra düşüyor.

BOOM!

Kapak yere çarpıp parçalanıyor. Tavandan toprak parçaları süzülüyor ve yeryüzü hafifçe sarsılıyor. Havaya savurduğu toz bulutuna elimi sallıyorum.

Toz ve büyü yatıştığında, nabzım hızla atarken açık lahdin içine bakıyorum.

İçinde bir adam yatıyor; çarpıcı, *kusursuz* bir adam.

Bu bir mumya değil, hatta taze bir ceset bile değil. Göğsü inip kalkmıyor ama zeytin rengi teni güneşten kızarmış gibi. Sanki saatler önce güneşe çıkmış ve sadece dinlenmek için buraya gelmiş gibi. Yine de o kadar basit olsaydı şimdiye kadar çoktan uyanırdı.

Uyurken bile, bu yabancı şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici insan. Keskin, yüksek elmacık kemiklerine bakıyorum, sonra ince çengelli burnuna. Kaba siyah saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyor ve dudakları... O dolgun, kıvrımlı dudakların külotları ıslatmak ve kızların kalplerini mahvetmek için yaratıldığını şimdiden söyleyebilirim.

Sol gözünün köşesinden kulağına doğru inen kötü bir yara izi çenesinin kenarına kadar keskin bir şekilde iniyor.

Memnon belalı birine benziyor. Ateşli, vahşi bir baş belası.

Ben bakmaya devam ederken çarpan nabzım daha da yükseliyor. İçimde bir şeyler oluyor, bu adamın tehlikeli güzelliğiyle pek ilgisi olmayan bir şeyler.

Kalbimin üzerinde büyüm toplanıyor, his o kadar keskin, o kadar içgüdüsel ki, onu bastırmak için titreyen bir elimi göğsümün üzerine koymak zorunda kalıyorum.

Bakışlarımı Memnon'un pullu zırhla kaplı geniş göğsüne çeviriyorum. Fiziksel formunun aksine, giydiği zırh kırılgan ve kararmış görünüyor. Deri pantolonu ve çizmeleri daha da kötü görünüyor, giysiler bazı yerlerde tamamen çürümüş. Zırhın altına giydiği tunik neredeyse tamamen yok olmuş. Sadece kalçasındaki kılıflı hançer iyi durumda gibi görünüyor - o ve taktığı altın yüzükler.

Aşkım.

Bakışlarım Memnon'un yüzüne geri dönüyor, nefesim beni sevecenlikle terk ediyor. Benim için söylenmediğinden eminim ama yine de etkilendim.

Ona bakarken garip bir özlem hissediyorum, sanki kalbim parçalanıp yeniden şekilleniyor.

Bir elimi kaldırıp ona uzanıyorum. Beni buraya sürükleyen güç her neyse, şimdi umutsuzca bu adama -Lanetli Memnon'a- dokunmak istiyor.

Onu serbest bırak, diye fısıldıyor zihnim. *Onu ölümsüz uykusundan uyandır.*

Elim Memnon'un yüzüne kıl payı yaklaştığında, bir an için kendimi hatırlayarak tereddüt ediyorum. Ama sonra buranın ve bizi çevreleyen büyü'nün etkisi altına giriyorum. Çekingen bir şekilde parmak ucumu gözünün yanındaki yara izinin kenarına bastırıyorum.

Deri parmaklarımın altına girdiğinde bir çığlık *atıyorum*. Üzerinde ölümün buz gibi soğuğu var ama canlı deri gibi *esnek*.

Yavaşça yara izini takip ediyorum, kulağına kadar uzanıyor, sonra aşağıya, çenesinin kenarına iniyor. Elim saçlarına sürtünüyor ve içimde çok derin bir sızı var. Çok, çok derin.

Özgür bırak beni küçük cadı. Lütfen.

Onun sesi bu acıyı daha da keskinleştiriyor.

Ne kadar uzun süre bekledim... seni... sadece seni...

Elimi adamın yanağına koyuyorum, mürekkep mavisi büyü'nün bu odayı doldurmasını ve kafamın içindeki o kurnaz sesin buradan kaçmam için bana bağırmasını görmezden geliyorum.

Bunun yerine, keskin bir nefes alıyorum, sonra bizi çevreleyen aynı dilde tek bir emir veriyorum. "*Obat'iwavak.*"

Uyan.

BÖLÜM 7

RÜZGARGÖZYAŞLARI ARACILIĞIYLA VE ODA,
NEREDEYSE SÖNDÜRME VE

meşaleler. Bir çığlık yükselir ve odayı başka bir ses doldurur.

Ne yaptın sen? Feryat ediyor.

Elimi adamın yanağından çekiyorum ve uçağım düştüğünden beri beni saran garip sersemliği göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Ben bir cevap bulamadan adamın gözleri birden açıldı. Geriye doğru sendeledim, bir elim çığlığımı bastırmak için ağzıma gitti.

İrisleri güzel bir kahverengi renkte; dış kenarları koyu, iç tarafları ise burbon gibi açık. Beni içine çekerken gözbebekleri büyüyor.

Memnon derin bir nefes alır, göğsü nihayet yükselir. Bunu yaparken, zırhındaki birkaç pul göğsünden kayarak düşerken şingırdıyor.

"Roxilana," diye nefes alıyor adam, hâlâ yüzüme bakıyor.

Sesi nefesimi kesiyor. Artık yankılanmıyor ve bedensiz değil ve kaba, insani kalitesi onu daha da samimi kılıyor.

Eğer özlem bir ses olsaydı, bu ses olurdu.

Gözleri formumu yutuyor gibi. "Beni sen buldun. Beni kurtardın." Hâlâ duvarlarda yazan aynı dilde konuşuyor. Ne olduğunu ya da neden anladığımı bilmiyorum.

Memnon doğruluyor ve göğsünden düzinelerce metal pul daha düşüyor. Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha.

Ellerini taş tabutun ağzına koyuyor ve yükseliyor. Yüce Tanrıça, *dışarı çıkıyor.*

Tek bir akıcı hareketle lahitten dışarı adım atar. Kıyafetleri vücudundan kayıyor ve pullu zırhı yağmur gibi yere düşüyor, çınlıyor

..her zamanki gibi.

Ölümsüz adam bunların hiçbirini fark etmemiş gibi görünüyor; gözleri Ben.

Ancak ben, hem onu çıplak bıraktığı için hem de Açıkta kalan teni garip stilize dövmelerle kaplı, resimler etrafımdaki sanat eserlerini yansıtıyor. Hayvanlar ve çiçekler kollarını kıvrıp göğsüne ve boynuna dökülüyor. Daha fazlası baldırlarını sarıyor ve uyluklarına tırmanıyor. Alt karın kaslarına serpiştirilmiş birkaç tane daha var ve sırtında göremediğim daha fazlası da olabilir. Görünüşe göre mürekkep yavaş yavaş dış uçlarından tam merkezine doğru yaklaşıyor.

Bana doğru adım atıyor, sanki oksijeniymişim gibi bana bakıyor, keten sargılar gibi üzerine yapışan birkaç zırh ve giysi kalıntısı dışında çoğunlukla çıplak olduğu gerçeğinden tamamen habersiz.

"Geleceğinizi biliyordum kraliçem." Büyüsüyle etrafındaki hava kıpırdanıyor, boşluğu dolduruyor ve bana sürtünüyor. "Bunun doğru olmadığını biliyordum. Gerçek olamazdı. Bizimki gibi bir aşk *her şeye* meydan okur."

Sözleri anlam veremediğim görüntüler uyandırıyor. Her yöne uzanan kilometrelerce çimen görüyorum. Rüzgârda çadırların çatırdadığını, toynakların takırtısını duyuyorum. Tenim üzerimde, titreyen lamba ışığı ve kulağımda bir ses var. *Sonsuza dek seninim.*

Görüntüler geldikleri gibi hızla kaybolurlar.

"*Vak zuwi sanburvak,*" diyorum, ona aynı dilde cevap vermek için sihime ihtiyaç duymadan. Orada, kemiklerime gömülü. *Yanılıyorsunuz.*

"Yanlı mı?" Gülüyor ve kahretsin, bu adam her kimse ya da her neyse, gerçekten güzel bir kahkahası var.

Bana doğru yaklaşıp yüzümü avuçluyor ve bu dokunuşun ne kadar tescilli olduğu beni şaşırtıyor. Bana bakma şeklinden bahsetmiyorum bile.

"Ben... Ben seni tanımıyorum." Kelimeler İngilizce çevirileriyle tam olarak örtüşmüyor. Bu hangi eski dil olursa olsun, sözlüğü İngilizcenin odaklandığı şeylere bile odaklanmıyor. Konuştuğumda kendimi farklı biri gibi hissediyorum.

"Beni tanımıyor musun?" Dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hadi ama, ne tür bir oyun bu Roxilana?" Gözleri parıltıyor ve şu anda çıplak olması gerçekten umurunda değil.

Ellerimi bileklerine doladım, onu itmeye hazırdım. Ama temas edince düzensiz bir nefes veriyor ve gözlerini kısa süreliğine kapatıyor.

"Dokunuşun, Roxi. Nasıl da özlemiştim. Uyanamadığım bir kâbusun içindeydin." Gözlerini açıyor, ifadesi acı verici bir şekilde çığ. "Uzun süre can çekiştin. Her şeye rağmen, gelip beni kurtaracağınız umuduna tutundum, kraliçem."

Tamam, burada çok ama çok yanlış bir şeyler var. Ben Roxilana değilim, kraliçe ya da imparatoriçe de değilim. Ve kesinlikle *onun* değilim.

Tam da bunu söylemek için ağzımı açmıştım ki Memnon eğilip beni öptü.
Be

n. Keskin bir nefes çekiyorum.

Bu da ne böyle?

Çıplak ve yeni dirilmiş bir adam beni *öpüyor*.

Bu düşünce, dudakları benimkileri sanki ben bir Kilit ve o da anahtar. Ve sonra onu tadıyorum.

Tadının örümcek ağları ve çürümüş cesetler gibi *olması gerekirdi* ama dilinde ağır, çökmüş şarap tadı aldığımı yemin edebilirim.

Ellerim bileklerinden göğüs kaslarına doğru ilerliyor, dokunuşum zırhının birkaç parçasını daha yerinden söküyor. Onu itmeye niyetliyim ama dili benimkini en şehvetli şekilde okşuyor ve parmaklarım onun yerine tenini kazmaya karar veriyor.

Baskı karşısında inliyor, yaklaşıyor, çıplak kalçası giyinik kalçama değiyor.

Ve... farkında olmadan, ben de onu öptüm.

Yine günah gibi seksi bir ses çıkarıyor ve beni kendine doğru çekiyor, durursa ölecekmiş gibi öpüyor.

Ellerinden biri belime düştü ve şimdi gömleğimin kenarıyla oynuyor ve eğer şimdi durdurmazsam bunun nereye gideceğini çok iyi biliyorum.

Öpüşmeyi kesmek için çok fazla irade gerekiyor ve o zaman bile ayaklarım ondan uzaklaşmak istemiyor.

Memnon hâlâ bir eliyle yüzümü kavırıyor, kara gözleri benimkileri arıyor.

"Seni çağırdım, Roxi. Uzun süre sana seslendim ama hiç cevap vermedin. Gücüm zayıfladı ve sonra uykuya daldı, sadece uyandığında..." Gözlerini kırıştırıyor, önce kendine sonra da kıyafetlerime bakıyor. "Ben öldüm mü?" diye soruyor, bakışları bir kez daha benimkilere yöneliyor. "Ruhumu öbür dünyaya götürmek için mi buradasın?"

Ölümden sonraki hayat mı?

"Sen neden bahsediyorsun?" Diyorum. Kucağından inip geri çekiliyorum.
"Benim adım *Selene*, Roxi değil."

Kaşları birbirine yaklaşıyor, ağzı çatılıyor.

Bu adamın belli ki kafası karışık. Benim başka biri olduğumu ve başka bir yerde olduğumuzu düşünüyor ve ben de bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Bakışları duvarlara kazınmış yazılara kayıyor. Yazıları incelerken gözlerini kısıyor.

Bakışlarını takip ediyorum.

...Lanetli Memnon tanrılarının uykusunu uyuyacak...

...bu odaya bağlı...

...güçler susturuldu...

...yaşayanların zihninden silinmiş bir anı...

...uyumaya zorlandı...

...asla yaşlanmayan, asla ölmeyen...

Boğazımı temizliyorum. "Anladığım kadarıyla lanetlenmişsin?"

Memnon'un yüzü bana döndüğünde ifadesi değişmiş, sertleşmiş, o yara izi tenine karşı keskin görünüyordu.

Ne kadar korkutucu görüldüğünü görünce altıma işememek için kendimi zor tutuyorum.

"*Doğruydu*, değil mi? Hepsi doğruydu. Eislyn'e inanmamıştım ama o haklıydı." Beni çenemden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Kraliçem, *sen ne yaptın?*"

"Her kimsen," diyorum yavaşça, "beni bırakmalısın. Şimdi." Sözcükler ağızımdan çıktıktan sonra İngilizce konuştuğumu fark ediyorum.

"Dilini ne bozdu?" diye soruyor, elini daha da sıkarak. Kaşları çatılıyor.
"Yoksa bu bana küfretmek için öğrendiğin yeni bir dil mi?"

Etrafımızda, onun büyüsünün havayı yoğunlaştırdığını görüyorum.

"Bana her ne yaptıysan, *karıcığım*," diyor beni kendine çekerek.
"Bunun bir daha olmayacağına dair sana söz veriyorum." Yakınlığına rağmen, dokunuşunda hiç sıcaklık yok. Sadece cezalandırıcı bir sahiplenme var.

Gücü bana yaklaşıyor ve korkunç bir büyü hazırladığını hissediyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Onu itiyorum, ama bu sefer Memnon beni bırakmıyor.

"Bırakın beni!" Görünüşe göre bu dilde küfür edebiliyorum. Güzel fasulye, sanırım.

Alçak sesle gülüyor, sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. "Gitmene izin mi vereyim? Hayır, hayır, küçük cadı, *hiçbir yere* gitmiyorsun."

Adam duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söylüyor ama büyüünün yükseldiğini hissediyorum.

"Seni yakaladığım için değil. Beni lanetlemeyi mi düşündün?" Başını sallıyor ama gözlerinde ihanetin parladığını görüyorum. "*Günlerimizin geri kalanında yaptıklarının bedelini sana ödeteceğim.*"

Yaklaşıyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Öpücüğe karşı koyuyorum ama bu aslında bir öpücük değil.

Memnon'un gücü etrafımızı sarıyor. Boğazımdan aşağı kaydığını ve ciğerlerime dolduğunu hissediyorum.

"*Uyu,*" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Ve dünya karanlığa gömülüyor.

BÖLÜM 8

GÖZLERİMİ BİR, İKİ, ÜÇ KEZ KIRPIYORUM.

Üstümde toprak bir tavanın pürüzlü yüzeyi var. Sırt üstü yatıyorum ve yanağım ıslak. Elimi yüzüme götürüyorum, tam o sırada büyük, aşındırıcı bir dil yüzümü yalıyor.

Benim tanıdığım. Nero.

"Hey," diyorum usulca, doğruluyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Zihnimde sisli bir his var, genellikle zamanın kayıp bölümlerine eşlik eden bir his.

Yine de Nero'yu hatırlıyorum.

Tanıdığım başını çeneme dayıyor, yaklaşırken biraz mırıldanıyor.

"Ben iyiyim," diyorum usulca, sesim biraz kısık. "Sanırım."

Kendini patilerine doğru itiyor, yanağımı kısa bir süre daha yalıyor ve sonra uzaklaşıyor. Bunun panter için olduğuna eminim, *işte, şimdi siktir git.*

Titreyerek ayağa kalktım, etrafıma bakındım. Garip yazıları ve daha da garip oymalarıyla bu odayı hatırlıyorum. Buraya gelmek için yağmur ormanlarında yürüdüğümü hatırlıyorum.

Gözlerim açık lahde takılıyor, kapağı kırılmış, yanında yerde duruyor. Yakınında pullu zırhın parçalanmış kalıntılarını görüyorum.

Ve Memnon'u hatırlıyorum, burbon gözleri, fantastik dövmeleri ve korkunç yara iziyle.

Yaptığın şeyi sana ödeteceğim.

İçimde o büyük kötü his var. Doğru olmayan bir şeyler var.

Bir şeyler *derinden* doğru değil.

"Memnon?" Fısıltı gibi çıkıyor. Adamın dikkatini çekmek istediğimden bile emin değilim. Tutkulu bir arzudan öfkeli bir ihanete dönüştükten sonra olmaz.

Meşalelerin yumuşak tıslaması dışında, oda sessizdir. Sessiz ve kasvetli.

Sanırım gitti.

Duvarlara ve üzerlerindeki yazılara bakıyorum. Burası "Lanetli Memnon"u içine hapsedmek için büyülerle dolu bir yerdi. Ve ben gelene kadar da çok iyi iş çıkarmıştı.

Bakışlarım kırık lahit kapağına dönüyor. Üzerine karalanmış uyarıyı hâlâ görebiliyorum.

Tanrılarınız aşkına, benden sakının.

Avuçlarımı gözlerime

bastırıyorum. Olamaz. Oh,

hayır, hayır, hayır.

Gömülü kalması daha iyi olan bir şeyi serbest bıraktım. Ve şimdi nerede olduğu ya da neden *onun* olduğumu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Kraliçem... Bizimki gibi bir aşk her şeye meydan okur... Sonsuza dek seninim...

Şakaklarımı ovuyorum.

Bu tek başına sorun yaratabilirdi ama *hayır*, ayrıca onu becerdiğime de ikna olmuş durumda.

Ugh.

Birdenbire buradan kaçmak için klostrofobik bir ihtiyaç duyuyorum. Tökezleyerek odayı geçiyorum, sonra da uzun koridorda ilerliyorum. Bu alanı dolduran büyü büyük ölçüde yok olmuş; yokluğunun boş zonklamasını hissediyorum. Geriye kalan tek şey birkaç yırtık pırtık büyü kalıntısı. Yakınıma yaklaşan insanları uzak tutmaya yetebilirler ama Memnon'u o kutuya geri koymaya yetmezler.

En azından burada değil.

Kıvrımlı koridorun yarısında duruyorum. Nero çoktan merdivenin dibinde dinleniyor. Ama üstündeki basamaklarda parlaması gereken güneş ışığı yok.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Şimdiden gece mi oldu?

Merdivenlere doğru koşuyorum, süslü duvarlar benimle alay ediyor ve bir isim tekrar tekrar öne çıkıyor.

Memnon.

Memnon.

Memnon.

Tanrıça, ama bu adam çok berbat. Merdivenlerden çıkarken Nero da beni takip ediyor. Tepeye yaklaştığımda aslında hiç de gece olmadığını fark ediyorum. Ya da belki de öyledir - emin olmanın bir yolu yok çünkü çıkışımız artık bir taş levhayla örtülü. Loş ışıktaki onu kaplayan büyüye seçebiliyorum, büyüye iplikler tanıdık bir gece yarısı mavisi renginde.

Gücün levhayı kaplamasından ve dikişlerinin etrafından sızmasından, bunun bir muhafaza büyüü olduğunu söyleyebilirim.

"Siktir."

Nero'ya dönüp bakıyorum. "Bu şeyi nasıl kaldıracığımıza dair bir fikrin var mı?"

Bana bakıyor, kuyruğu seğiriyor. Büyük kedinin bana "*Sen lanet olası bir cadıdır*" der gibi baktığına yemin edebilirim. *Bu boku büyüye.* Ama biliyor musun, muhtemelen kedimin ifadesini çok fazla okuyorum.

Her şeye rağmen, "Daha fazla büyü kullanırsam, bunun bana çok fazla anıya mal olacağından korkuyorum" diye itiraf ediyorum.

Nero birkaç uzun saniye bana bakıyor, sonra arkasını dönüyor, merdivenlerden iniyor ve sanki burada kilitli kalmayı bekliyormuş gibi koridorda yere yığılıyor.

"Bana olan inancın güzel bir göstergesi!" Arkasından sesleniyorum. Kendi kendime şöyle mırıldanıyorum: "Bir kediye en ufak bir kırılma gösterirsen seni korkak sanırlar."

Ki, tam açıklama, *öyleyim*. Yine de tanıdıklarımın böyle yargılamalarına ihtiyacım yok.

Tekrar üstümdeki taş levhaya dönüyorum. Hiçbir şey yapmamak gerçekten bir seçenek değil. Nero ve ben burada zarar görmeden kaldığımız için şanslıyız ama ya canavar geri gelirse?

Ya yapmazsa? Ya bizi burada

ölüme terk ettiyse? Korku

boğazımı sıkıyor.

Hafızam sonsuz değil ve sihrimi aşırı kullanırsam tam olarak ne olacağını bilmiyorum. Bu uğursuz olay ufkü.

Bugün olmayacak. Kendime söz veriyorum. Bizi buradan çıkaracağım. Ne gerekiyorsa.

Bir kez daha büyüye odaklanıyorum. Parıltılı bir ışık yayıyor. Daha önce gördüğüm vahşi tüylerin aksine, bu haliyle Memnon'un gücü, tamamı tek bir kişi tarafından yapılmış, anlaşılmaz bir yazıya benziyor

sürekli büyülü iplik. Sanki üzerimdeki taş levhaya çizilmiş gibi görünüyor.

Bir süre sonra uzanıp ona dokunuyorum. Çok hafif sıcak ve garip bir şekilde bu hissi *sevdiğimi* fark ediyorum. İpliği okşuyorum, büyünün etrafındaki yolumu hissediyorum. Kesinlikle bir koruma kalkanı; Memnon'un niyetinin büyünün içine işlediğini hissedebiliyorum. *Kal* ve *sakla* sözcükleri büyünün içinden çıkıyor gibi görünüyor.

Yeri ve zamanı olmamasına rağmen, onun ne tür bir doğaüstü varlık olduğunu merak etmeden duramıyorum. Büyü yapabilen pek çok kişi var ve aradaki farkı büyülerin kendisinden anlamamanın yolları olsa da ben bunları bilmiyorum.

Parmaklarım koğuştta oyalanıyor ve ben düşüncelere daldıkça, karmaşık bir şekilde işlenmiş iplik sallanıyor ve sonunda sabit konumundan hareket edene kadar yer değiştiriyor. Pırıltılı mavi kordon orta parmağımın etrafına dolanıyor. Büyü elimden aşağı kayıyor, bileğimin etrafına eğreti bir bilezik gibi dolanıyor.

Sanki sihir, tenimin hissini benim sevdiğim kadar seviyor.

Yarı dehşet yarı hayranlık içinde ona bakıyorum.

"Bu çok garip," diye mırıldanıyorum, büyünün tenimde hareket ederken kendini çözmesini izliyorum.

Ona dokunmak konusunda endişelenmeliyim. Bu büyünün Memnon'a, bu... hapishaneden kurtardığım yaratığa ait olduğu artık yeterince açık. Onunla ilgili her şey uçucu görünüyor, büyüğü de dahil. Yine de ne derimi yiyip bitiriyor ne de dokunuşum ikincil bir büyüye yol açıyor. Sadece kendini taştan sıyrıp elimde ve bileğimde toplanıyor, ta ki sonunda büyünün tamamı tenime geçene kadar. Orada dağılmadan önce birkaç saniye kalıyor.

Büyü kendi büyüünü bozdu.

"Çok, çok tuhaf," diye mırıldandım yine.

Büyü tamamen çözüldüğünde, taş levhaya bir kez daha bakıyorum. Omzumu ona yaslayıp itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor bile.

Altımda, Nero esniyor, köpek dişlerini gösteriyor ve bizi bu bataktan çıkarma yeteneğime doğrudan bir hakaret olmasaydı sevimli olabilecek bir ses çıkarıyor.

İki adım geri çekilip kolumu kaldırıyorum ve avuç içimi levhaya doğru açıyorum.

"Bu taşı kaldır ve bir kenara at. Dışarıda ne olduğunu görmeme izin ver."

Büyüm elimden akıp levhayı kaplıyor ve sonra devasa taş yukarı doğru yalpalıyor, sonra kendini kenara çekiyor.

Üzerimdeki sönmekte olan ışığa hem rahatlama hem de önsezi hissiyle bakıyorum. Nero ve ben özgürüz ama artık neredeyse gece oldu.

Gece. Ormanda tek başına. Çok sayıda yırtıcı hayvanın olduğu bir yerde ve bunların arasında kadim, *intikamcı* bir doğaüstü var.

Biraz geri çekildim. Mezarın girişinin ötesinde derinleşen gölgeler Memnon'un pusuya yatması için mükemmel bir yer olurdu.

Ancak Nero'nun böyle bir çekincesi yok. Artık özgür olduğumuza göre panter yanımdan geçip yıkıntılar arasında yolunu bulmaya çalışıyor.

Cesaretimi -ve büyümü- toplayıp mahzenden çıkmadan önce sadece birkaç saniye daha tereddüt ediyorum.

Solan ışıktaki kalıntılar unutulmaz derecede güzel görünüyor - ya da belki de güzel bir şekilde lanetli. Hangisi olduğunu tam olarak söyleyemiyorum, sadece onları görmek kalbimin tellerini koparıyor ve ensemini karıncalandırıyor.

Dönüp bir kez daha yeraltı odasına bakıyorum. Elimi kaldırarak, "*Bulunanı sakla. Bu sırrı toprağa geri yerleştir.*"

Gücüm içimden süzülüp taş levhanın etrafını sarıyor. Kendi gözlerime bile büyüm zayıf ve halsiz görünüyor, ama yine de levhayı yerine çekmeyi başarıyor, taş bir *gümbürtüyle* yerleşiyor. Yakındaki çamurlu toprak yuvarlanıp kapının üzerine geri dönüyor, sonra da kendini topluyor. Birkaç saniye sonra, zemin onu bulduğum zamanki gibi görünüyor.

O mezarı mühürlemiş olabilirim ama bunun bir önemi yok. İçinde barındırdığı kadim tehdit artık özgür.

Ve ben onun bok listesinin başındayım.

Bunu unutmamalıyım, kendime koçluk yapıyorum. *Unutmamalıyım.*

Medeniyete geri döner dönmez, bütün bir eskiz defterini bu deneyime ayıracığım ve sonra o defterin kopyalarını çıkarıp etrafa saklayacağım, böylece yapmamam *gereken bir şeyi uyandırdığımı* asla unutmayacağım.

Yıkıntılar arasında ilerliyorum. Birkaç inatçı büyü hâlâ devrilen taşlara ve yıkılan duvarlara tutunuyor. Burası tenime batıyor. Doğal değilmiş gibi geliyor; zaman içinde vahşileşen büyüyle fazlasıyla dolmuş.

Kollarımı ovuşturuyorum, gitmek için can atıyorum. Yine de sık sık durup etrafıma bakıyorum, bu yapının bir zamanlar ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, ne bulabileceğimi görmek için geriye kalan küçük molozları kazmaya merak ediyorum. İçimde adlandırılmayan bir his var, bazı rüyaların size verebileceği, kurtulamayacağınız türden bir his.

Belki de bu yer başlangıçta çok rüya gibi görüldüğü içindir - evcilleşmemiş bir cennette uzanan büyülu kalıntılar. Ve bir parçam, buranın bir tür doğaüstü hapishane olduğunu bilse bile, buradan uzaklaştığı için üzgün.

Nero'nun su içtiği nehir kıyısına doğru ilerliyorum. Solan ışıktta etrafımı inceliyorum.

İyi haber: teknem gitmedi.

Kötü haber: Evren benden nefret ettiğı için, lanet olası nehrin ortasında.

İçinde bulunduğum duruma o kadar sinirlenmişim ki suyun içinde olabileceklerden korkmuyorum bile.

"Siktir et bu yolculuğu. Bu yerin canı cehenneme. Ve en çok da o meme yalayıcı orospu Memnon'un canı cehenneme."

Büyülü aşırı kullanım yüzünden tüm vücudum zonkluyor ama yine de tekneyi kıyıya ulaştıracak kadar güç toplamayı başarıyorum.

Bir şey bacağıma sürtünüyor ve ben de ona vuruyorum. "Şimdi benimle uğraşma, balık!" Suya bağıriyorum. "Bugün o gün *değil!*"

Saçma sapan bir zaman ve çabadan sonra, bir teknenin hantal çöp tenekesi bana ulaşıyor. Gün batımı yerini alacakaranlığa bıraktığından, suyun üzerinde koyu bir lekeden başka bir şey değil.

Tekneyi görünce Nero yanaşıyor, sonra benden önce atlıyor. Ancak ıslak bir vıcık sesi duyduğumda teknemizde ölü bir yılan leşi olduğunu hatırlıyorum.

Harika. Bu şeye binmek için gerçekten heyecanlıyım.

Birkaç derin nefes almalıyım. Daha kötüsü de olabilirdi; ölü bir yılan olduğunu unutup üzerine basmış olabilirdim. Ya da botta daha önce yaptığım tamirat işe yaramamış ve botu batırmış olabilirdi. Ya da tekne tamamen sürüklenebilirdi.

Bu yüzden kendimi nazikçe sandalın üzerine yerleştirdim ve tekneyi nehrin karşısına geçirmek için daha fazla büyü yapmaya zorladım.

Ancak diğer tarafa yaklaştığımızda, düşen uçağın nerede olduğu ya da buradan oraya nasıl geri dönmem gerektiğı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Cehennem büyüleri.

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Bir dakika sonra yağmur yağmaya başlıyor.

Evren bugün kesinlikle benden nefret ediyor.

BÖLÜM 9

ARAMA KURTARMA EKİBİ ERTESİ GÜN BENİ BULDUĞUNDA, BEN

Peru'nun ücra bir kuzey bölgesinde bulunan kaza yerinden yaklaşık yirmi mil uzaktaydı. Güney Amerika'dan çıkıp Amerika'ya dönmek iki gün daha sürüyor. Her şey lojistik bir kabus ve bu işin kişisel boyutuna değinmiyorum bile. Bana yardım etmek için Avrupa'daki uzun tatillerinden Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmek isteyen ailemle hala konuşmam gerekiyor.

Şimdi dairemin kapısını açıyorum ve ışıkları yakıyorum. Nero ayaklarımın dibinden içeri süzülüyor, yüzü yukarı kalkmış ve burun delikleri açılmış bir halde dairemin kokusunu alıyor.

Çantalarımı girişe bırakıyorum, küçük alanı geçiyorum ve yatağıma uzanıyorum.

Ve sonra orada öylece yatıyorum, vücudum hareket etmek istemiyor.

Bir an sonra Nero yanıma atladığında yatak eğiliyor. Onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Panterler ormanlardan çıkarılıp uçaklarla seyahat etmeye (ki bu tamamen başka bir hikâye, ağır büyü kullanımı içeren bir hikâye) ve evlerde yaşamaya zorlanmak için yaratılmamışlar. O insanların dünyasına itildi ve bunda benim rolüm olduğu için kendimi kötü hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum usulca, burnunun üstünü okşamak için uzanıyorum. Nero gözlerini kapatıyor ve memnun bir ses çıkarıyor. Bu bir mırıltı değil.

-Dün panterlerin mırdayamadığını öğrendim ama bu yeterince mutlu bir ses.

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Dalgınca onu okşamaya devam ediyorum. "Sonsuza kadar burada yatabileceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyorum.

Bana boş bir bakış attı.

"Bunun bir evet olduğunu varsaymak istiyorum, ama sen iyi arkadaş tipinden çok dürüst arkadaş tipine benziyorsun, bu yüzden bunun bir hayır olduğunu tahmin edeceğim." İçimi çektim.

Nero yatağında gerinerek karşılık veriyor, vücudu benimkini yatağın kenarına doğru itiyor.

"Oh, *hadi* ama. Paylaşmak zorunda kalacaksın," diyorum. O sadece bana bakıyor.

Canavarın vücuduna büyük bir itme gücü veriyorum. Buna karşılık Nero hırlıyor.

"Aş artık bunu. Sen kirayı ödeyene kadar, kararları ben vereceğim. Şimdi *scoot*."

O yapmaz.

"Seni bir muhabbet kuşuna dönüştürmemi ister misin?" Şimdi, *isteksizce*, benim tanıdık hareket ediyor.

Yatağıma yeniden yerleştim. "Bil diye söylüyorum, bu düzenleme erkeklerle birlikte olduğumda işe yaramayacak."

Nero bir ses çıkardı, emin olamıyorum ama alay eder gibiydi. Lanet bir *alay* gibi. Sanki muhtemelen insanların etrafında hiç bulunmamış olan bu rastgele orman kedisi, bir adamın yatağına girebileceği bir durumu hayal edemezmiş gibi.

"Erkek bulabilirim," diyorum. Sesim kendi kulaklarıma bile savunmacı geliyor.

Panterimden daha sessiz bir ses geliyor. Hala inanmıyor gibi. Sanırım tanıdığım bir pislik olabilir.

"Bana olan inançsızlığını görmezden geleceğim," diyorum.

Sonra kendimi yataktan sürüklüyorum. "Pekâlâ, öldüğümde uyuyabilirim." Mutfığa doğru ilerliyorum. "İhtiyacımız olan şey biraz yemek, biraz kahve ve biraz müzik." Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Girmemiz gereken bir cadılar meclisi var."

Bir fincan kahve, benim için bir paket kurabiye ve Nero için çözölmüş tavuk göğsü ile dizüstü bilgisayarımın karşısına geçip Güney Amerika'daki deneyimlerimi yazmaya başladım.

Sihirli macera için ilk planlarımdan, sonra uçağımın nasıl düştüğünden bahsediyorum. Beni çağıran bedensiz sesi ve onu takip ederken tanıdığımı nasıl keşfettiğimi anlatıyorum. Kağıt içimden dökülüyor. Bahsetmediğim tek şey ana olay: Kadim bir ruhu keşfettim ve serbest bıraktım.

Doğüstü. Sadece bana inanacaklarından şüphe etmekle kalmam, aynı zamanda bir tehdidi neden serbest bıraktığımı ve şimdi nerede olduğunu da açıklamam gerekir. Ve bu iki soruya da dürüstçe cevap veremem.

Telefonum çaldığında ödevimin son düzeltmelerini yapıyordum. Arayanın kimliğine baktım. *Sybil*.

Telefonu kulağıma götürüyorum. "Şimdi de birbirimizi mi arıyoruz?" Cevap veriyorum. "İçe dönük kıçımın sadece mesajlaştığını söylemedim mi sana?"

"Ah, benim iyi kalpli en iyi arkadaşım," diyor Sybil. "Sesimi özlediğini biliyordum."

"Seni hep özlüyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Selene, seni seviyorum bebeğim. Aslında seni Henbane'in hasat partisine gelmeye ikna etmek için aramıştım," diyor.

Tabii ki, bu yüzden arıyor. Ona telefonda hayır demek mesajla hayır demekten çok daha zor.

"Bu sadece meclis üyeleri için," diyorum, belki unutmuştur diye.

"Yaşadığın onca şeyden sonra ikimiz de gireceğini biliyoruz," diyor.

Bekle, Sybil ve ben çoktan konuştuk mu?

Quito'daki havaalanında, iyi olduğumu bildirmek için arkadaşlarımla ve ailemle iletişim kurarken onunla yaptığım konuşmayı hayal meyal hatırlamadan önce anılarımı karıştırarak çılgınca bir an geçiriyorum. Uçak kazası uluslararası alanda bile büyük bir haberd.

"Yani," dedi Sybil düşüncelerimi bölerek, "partiye gelecek misin?"

Tabii ki partiye gitmek istiyorum. Sadece... Kendimi yabancı gibi hissetmek istemiyorum. Bu benim cadılar meclisine girmek için üçüncü girişimim ve Henbane'in güz döneminin önümüzdeki hafta sonunda başlayacağını düşünürsek, benim için pek de iyi görünmüyor. İnsanların acımasını kazanmaya başladığımı hissediyorum.

Alt dudağımı çiğneyerek dizüstü bilgisayarındaki takvimi açıyorum. "Ne zaman

Bu mu?"

"Bu Cuma."

Bu iki gün sonra; içeri girip girmediğimi bileceğim şüpheli.

O zamana kadar.

"Yorgunum. Daha yeni geldim," diyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Marin Sürüsü orada olacak. Bladderwrack Grove'dan büyücüler de orada olacak."

Şimdi de ateşli şekil değiştirenlerin ve büyülü erkeklerin

Ben.

"Bilmiyorum," diyorum, hâlâ tereddüt ediyorum.

"*Hadi* ama. Bugünlerde birbirimizi görme şansımız neredeyse hiç olmuyor." Sinsi arkadaş, arkadaş suçluluğunun üzerine nasıl gidileceğini çok iyi biliyor.

"Pişmanlıklarınızı içinde boğabileceğiniz cadı birası olacak," diye devam ediyor, "ve Kane Halloway'in de orada olabileceğini duydum."

Bir elimi yüzüme koyuyorum. "Tanrı aşkına kızım, bu ezilmişliği yaşamama ne zaman izin vereceksin?"

Üç yıl önce Peel Akademi'de onu gördüğüm andan beri bu likantropa aşkıttım. Mezun olduktan sonra doğup büyüdüğü Marin Sürüsü'ne geri döndü. Sürüsünün bölgesinin Henbane Cadılar Meclisi'nin hemen yanında olması benim için fevkalade iyi bir şans mı yoksa kötü bir şans mı bilmiyorum. Eğer cadılar meclisinde olsaydım, muhtemelen onu sık sık görürdüm; cadılar komşu oldukları için kurtadamlarla serbestçe kaynaşma eğilimindedirler.

"Onunla yaşamak mı? Oh, sen onunla kötü yollarını bulana kadar onu gündeme getirmekten vazgeçmeyeceğim."

"*Sybil*."

Cadı gibi kıkırdıyor. "Hadi, partiye gitmek istediğini biliyorsun."

İstiyor muyum? Çünkü şu anda önümüzdeki bir ay boyunca yapmak istediğim tek şey yatağıma kıvrılıp bir kitap ve bir fincan çay içmek.

Takvime tekrar baktım.

Okumak için her zaman zaman olacaktır.

İç çekiyorum. "Pekala. Pekâlâ."

En iyi arkadaşım ciyaklıyor. "Evet! Ve açık saçık bir elbise giymeyi unutma."

"*Sybil*."

"Ve bir süpürge getir, seni ucube. Eğlenceli olacak!"

BÖLÜM 10

RÜZGÂR AĞAÇLARIN ARASINDAN INLIYOR, YAPRAK DÖKMEYEN YEŞİLLİKLERİ HIŞIRDATIYOR.

etrafımızda beliriyor. Havada bir serinlik var ve yakınlarda bir yerde odun dumanı kokusu alabiliyorum. Güney Amerika sanki bir dünya uzakta.

Elbisem muhtemelen Sybil'i gururlandıracak kadar kısa olsa da süpürgem yok. Herkesin kukumu görmesinden bir adım uzaktayım.

Nero yanımda yürüyor ve onun orada olmasından çok gurur duyuyorum. Her zaman yanıma aitmiş gibi hissediyorum ve onu tüm heybetli, vahşi ihtişamıyla göstermek büyümlü güvensizliklerimi yatağa atıyor.

İnsanlar bir panteri tanıdık olarak edinmiş bir cadiya acımaz. Bu tür bir bağ saygı ve hatta belki biraz korku uyandırır. Dürüst olmak gerekirse buna pek aldırılmazdım.

İkimiz amfileri ve üç katlı devasa serayı geçtikten sonra Everwoods'a, cadılar meclisini çevreleyen ormana doğru ilerliyoruz. Uzaktan gelen kahkaha ve müzik seslerini takip ediyorum ve bir an için buraya aitmişim, bu kampüsü çok istediğim şekilde tanıyormuşum gibi davranıyorum.

Telefonum, çanta yerine kullanılan göğüs dekoltemde titreşiyor.

Telefonumu çıkarıp Sybil'den gelen mesajı kontrol ediyorum.

Daha gelmedin mi? Gelip sizi karşılamamı ister misiniz? Serayı geçtik.

Aceleyle cevap veriyorum.

Ben iyiyim. Şimdi kampüsteyim. Yakında orada olurum.

Bir rüzgâr esiyor ve içime şiddetli bir ürperti gönderiyor.

Çıplak kollarımı ovuyorum ve Nero'ya bakıyorum. "Üşüdün mü dostum?"

Nero'nun gözleri anlamsız bir soru sorduğumu hissettirecek kadar uzun süre bana kayıyor.

"İyi, iyi, sorduğumu unut."

Topuklarım düşen çam iğnelerini çıtırdatıyor ve odun dumanı kokusu güçleniyor. Bir cadı için bu koku kemiklerinin derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirir. Gece yarısı yangınları ve sisle örtülü ormanlar bizi biz yapan sihirdir.

Orman, kurutulmuş mısır sapı demetlerinin etrafında sohbet eden, dans eden, içki içen ve gülen düzinelerce doğaüstüyle dolu bir açıklığa açılıyor. Kadınların çoğunu cadılar meclisinden tanıyorum, ancak bazı tanıdık olmayan cadılar ve birkaç likantrop da var. Büyücüler - cadıların erkek eşdeğeri - ve diğer lycanları inceliyorum. Büyü onların üzerindeki havada parıldıyor, şenlik ateşinden ve gökyüzünde süzülen büyülü fenerlerden gelen ışıkla ısıldıyor.

Bunu kaçırmışım.

Geçtiğimiz yılı büyülü olmayan insanlar ve onların büyülü olmayan yaşamlarıyla dolu normal dünyada manevra yaparak geçirdim. Doğaüstü varlıkların bir araya gelmesinin kanımı nasıl kaynattığını unutmuşum.

Bir ciyaklama sesi duyuyorum ve sonra Sybil koşarak yanıma geliyor, içkisi elinde sallanıyor, baykuşu Merlin ise tünediği omzundan kalkıyor.

"İşte buradasın!" diye sesleniyor, uzun siyah saçları arkasında sallanıyor. "Gelmeyeceksin diye endişelendim-" Sybil kısa bir süre durur ve gözleri Nero'ya dikilir. "*Bu* Kaplan Kral da neyin nesi böyle?" diyor gözlerini ona dikerek. Kendi tanıdığı da pantere dik dik bakıyor; Merlin bir baykuşun bakabileceği kadar sinirli görünüyor.

Ona söylemedim mi?

"Bu benim tanıdığım, Nero." Bir elimi Nero'nun başına koyuyorum, panterimin kürkünü belki de gerekenden biraz daha agresif bir şekilde karıştırıyorum.

Buna karşılık benim tanıdık hırlıyor, muhtemelen eşeklik ettiğimin farkında olduğu için.

Onunla aramızda aşk-nefret ilişkisi var.

"Bu senin tanıdığın mı?" diyor, biraz geri çekilerek. "Onun bir kedi olduğunu söylediğini sanıyordum."

Nero bana uzun uzun baktı, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Ama ne var biliyor musun? Kendi kıcını yalayan o, bu yüzden yargılamak için bir gerekçesi yok.

"O bir kedi," diyorum savunmacı bir şekilde. "Sadece gerçekten çok büyük bir kedi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sybil söylüyor. Baykuşu tedirginlikle kanat çırpıyor, bir pantere bu kadar yakın olmaktan rahatsız olduğu belli. Arkadaşım da aynı derecede rahatsız görünüyor, sanki böylesine büyük bir yırtıcıdan kaçmak için kendi içgüdüleriyle savaşıyor. Bu konuda endişelenmesine gerek yok. Familiar'ların etrafında olmak oldukça güvenlidir. Benim bir hayvan uzantım olan Nero sadece ben emredersem ya da hayatımı savunmak için başka bir insana saldırır. Bunun dışında benim değerlerime göre hareket eder ve bu değerler arasında en iyi arkadaşlarını sakatlamak yoktur.

Bir süre sonra Sybil'in ifadesi aydınlanıyor. "Eh, hey, Henbane Cadılar Meclisi'nin seni reddetmesine imkan yok, hele de *böyle* bir tanıdığın varken."

Cadılar arasında, cadı ne kadar güçlüyse, tanıdığının da o kadar büyük ve güçlü olduğu düşünülür. Gururum okşandı, gururlandım ve karşılaştığım tüm mücadeleler için kendimi affedilmiş hissettim. Ama Nero'ya bakarken dudağımın kenarını ısıırıyorum. Bu konu hakkında konuşmak yepyeni bir endişeyi açığa çıkardı - başa çıkabileceğimden daha fazla tanıdığa sahip olabilirim.

Nero kesinlikle öyle düşünüyor.

Bir süre sonra Sybil kendini toparlıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Hadi gel. Bir şeyler içelim."

Beni açıklığa doğru sürüklemesine izin veriyorum, kıvılcımlar saçan şenlik ateşinin ve neşeli bir melodi çalan bir kemancının yanından geçiyorum. Yanında bir arp sanatçısı var, ancak o şu anda oturduğu kütüğe yaslanmış, elinde bir içki, büyücüler için yerel büyülü dernek olan Bladderwrack Grove'un armasını takan bir büyücüyle konuşuyor.

Kemancı Nero'yu gördüğünde şarkısını kesiyor ve panterimi geniş gözlerle izliyor. Ve yakınlardaki bir grup şekil değiştiren de biz yanlarından geçerken havayı kokluyor. Kokuyu Nero'ya kadar takip ettikleri anda, olağanüstü bir şekilde hareketsizleşiyorlar, kurtları ortaya çıkarken gözleri ıslıl ıslıl oluyor. Aslında, yavaş yavaş parti sessizleşiyor. Daha önce hiç bu kadar dikkati üzerimde toplamamıştım. Gerçi teknik olarak herkes benimle ilgilenmiyor. bakıyorlar. Gözleri panterimin üzerinde.

Sonunda biri bağıırır, "Bu da ne böyle?" Ses tüm alana yayılır.

Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi midem bulanıyor. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Uzun zamandır insanların bir cadı olarak değerimi fark etmelerini istiyordum; görünüşe göre, şimdi buna zorlandıklarında ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kalabalığın içinde sesi ararken duraksıyorum ve elimi Nero'nun başına koyuyorum. "Bu benim tanıdığım."

Bir şekilde sessizlik derinleşiyor; tek ses ateşin çıtırtısı ve başka bir cadının tanıdığından gelen tıslama.

Sonra bir başkası, "Dostum, bu bok gibi bir şey." der.

Yakındaki bir cadı güler ve böylece gerginlik bir balonun havasının boşalması gibi azalır.

Sybil bir kez daha elimi tutuyor ve partinin geri kalanı sohbete geri dönerken beni çekmeye devam ediyor.

"Kabul komitesinden haber aldınız mı?" Devasa bir kazana doğru ilerlerken Sybil soruyor. Tabanının etrafında kır çiçekleri sıkça büyüyor ve içinden buhar yükseliyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diyorum usulca, bir yıl daha cadılar meclisinin bir parçası olma özlemiyle geçireceğimi düşünmemeye çalışarak.

İkimiz koyu, erik rengi bir sıvıyla dolu olan kazana ulaşıyoruz. Yüzeyinde otlar ve kurutulmuş çiçekler yüzüyor ve içinden beyaz bir duman yükseliyor.

Ah, cadı mayası. Yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için tam da ihtiyacım olan şey. Yakındaki bir cadı Sybil'e "Bir içki daha?" diyor.

Şok oldum. "Seni *ayyaş*!"

Sybil ve cadı birlikte kıkırdarken Sybil kendine bir içki alıyor ve bana da bir tane uzatıyor.

Diğer cadının gözleri bana kayıyor ve gözlerinde tanıma kıvılcımını görüyorum. "Hey," dedi, "sen uçak kazasındaki kızsın, değil mi?"

Sybil'in bana uzattığı fincanı alıyorum.

"Um...evet." Zihnimin gözünde o çivit mavisi büyüyü görüyorum.

Asla ayrılmamız gerekiyordu.

"Bu çok çılgınca. Uçağın iniş şeklinin ancak sihirle başarılabileceğini duydum" diyor.

Bu benim için yeni bir haber.

"Onu indirmeye yardım ettin mi?" diye soruyor. Cadının gözlerinde beni biraz tedirgin eden bir bakış var. Göz ardı edilmekten nefret ederdim ama

Nero ve şimdi de bu, spot ışıklarından daha da nefret ettiğime eminim.

"Hatırlayamıyorum," diyorum çünkü gerçek bu. Olayla ilgili hafızam silinmişti.

Yine de sözleri aklımdan çıkmıyor.

Uçağın iniş şekli ancak sihirle başarılabilirdi.

Cadının bakışları Nero'ya kayıyor ve bir sonraki sorusunu görür gibi oluyorum. *Oradayken tanıdığını buldun mu?*

O daha sesini çıkaramadan Sybil beni bileğimden yakalıyor ve sürükleyerek götürmeye başlıyor. Arkadaşım, "Yakında daha fazla bira içmek için geri döneceğiz!" diye sesleniyor.

Çaresiz bir el sallıyorum ve onu takip ediyorum. "Bu gece beni hırpalamayı bırakacak mısın?" diye soruyorum.

Sybil, "Tara'nın sorularını yanıtlamak için burada kalmak istiyormuş gibi davranma," diyor.

Doğru.

Cevap vermek yerine içkimi dudaklarıma götürüyorum. Bu cadı demi partisi dumanlı ve tadı biraz meyan kökü gibi. Tadı her zaman bu şekilde değil; bazen çiçeksi, bazen turuncgilli, bazen de ballı. Alkolün tadının tek tutarlı kısmı, büyümüzle etkileşime giren bir bileşen olan *espiritus*'un hafif acı alt tonudur.

Sybil beni kendine çekti. "Kane'in burada olmadığını söylediğim için üzgünüm." Neredeyse içkimi yudumlarken boğuluyordum.

"Aman Tanrım, Sybil," diyorum. "Lütfen onun hakkında konuşmayı kes. Ondan uzun zaman önce hoşlanmıştım."

Alay ediyor. "Eğer bir ay önce uzun bir zamansa."

Gözlerimi ona dikiyorum, benim hatırlamadığım bir şeyi mi hatırlıyor yoksa benimle oyun mu oynuyor emin değilim.

İmparatoriçem.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kutsal Anne.

Gözlerim açıklığı çevreleyen ağaçlara dalıyor, sesin arkasındaki adamı arıyorum.

Beni özledin mi, küçük cadı?

Nefesim kesiliyor.

Bu gerçek olamaz. Onu Güney Amerika'da bıraktım. Çıplaktı ve dillerde konuşuyordu, nerede ve ne zaman olduğu konusunda kafası karıştı.

Buraya geri dönmeyi başarmasının imkânı yok. "Selene?"

Sybil söylüyor.

Senin için geliyorum.

Çılgınca etrafıma bakıyorum. Sesini son duyduğumda büyüü her yerdeydi, koyu tonu mahzeni dolduruyordu. Ancak şimdi, hava her türlü büyüyle doymuş durumda. Memnon'un ki hepsinin arasındaysa bile, diğerlerinin arasına karışıyor.

Ve seni bulduğumda, sevgilim, bunu sana ödetmek niyetindeyim.

"Bebeğim, iyi misin?" Sybil düşüncelerimi bölerek konuştu. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Dudaklarımı ıslatıyorum, sonra ona odaklanıyorum. Tüm vücudum titriyor. Nero bana yaslanıp destek veriyor. Elim başına koyup parmaklarımı kürkünün arasından geçiriyorum.

Biramdan uzun bir yudum alıyorum. Sonra sesimi alçaltarak itiraf ediyorum: "Güney Amerika'dayken, uçağım düştükten sonra, sanırım..." Başka kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. Yutkunuyorum. "Sanırım bir şey uyandırdım," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Sybil bana şüpheli bir bakış attı. "Ne demek *uyandırdım* Bir şey mi?"

Memnon'un gözlerini hatırlıyorum: dışı karanlık ve dumanlı, içi bal gibi aydınlık. O gözlerin bana nasıl baktığını hatırlıyorum, sanki Memnon'un sevdiği ve sonra nefret ettiği her şeymişim gibi.

"Ben... Uçak düştükten sonra beni çağıran bir ses -ve sihir- vardı."

"Seni mi çağırdı?" diye yineliyor, kaşları inanmazlıkla kalkıyor.

Başımı salladım. "Hafızam biraz bulanık. Ama o büyü... bir mezara geri götürdü."

"Mezar mı?" Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Tanrıça kahrolsun," diye fısıldadım. "Bunu uydurmuyorum. Büyü arayışım sırasında bozulmamış bir mezar buldum ve onu bozdum." Derin bir nefes almak için duraklıyorum. "Dinle, kulağa inanması zor geldiğini biliyorum. Ben Indiana Jones değilim. Yine de bir mahzene giden sihirli bir izi takip ettim ve içine girdim."

"Bunu neden yaptın?" diye öfkeyle fısıldıyor. Şimdi, nihayet, bana inanıyor gibi görünüyor.

"Bilmiyorum." Büyüsünün üzerimdeki etkisini nasıl açıklayabilirim? Şimdi bile kulağıma nasıl fısıldadığını, tenimi nasıl çekiştirdiğini ve beni mezara nasıl daha da yaklaştırdığını hatırlıyorum. Bunu görmezden gelemezdim. Görmezden gelmek istemedim.

"Tamam," diyor Sybil, açıklamamı elinin tersiyle iterek. "Yani bir mahzene girdin..." Devam etmemi bekliyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Burası büyülerle kaplıydı, gerçekten gizli büyülerle. Ne kadar zamandır orada olduklarını bilmiyorum ama hâlâ bozulmamışlardı."

Sybil başını sallar. "Bu bazen eski büyülerde olur," diyor. "Yaşlılık iyi yerleştirilmiş büyüü güçlendirebilir." Bu kız büyülü tarihi seviyor.

Devam ediyorum. "Tüm büyülerin ötesinde bir lahit vardı ve ben onu açtım."

Sybil burnunun kenarını çimdikler, sonra içkisinden büyük bir yudum alır. Başını iki yana sallar. "Böyle bir şeyi asla açmaman gerekiyor. Mezarlar - özellikle de eski olanlar- lanetlerle doludur."

Bu konuda.

"Lahitin içinde bir adam vardı Sybil. Senin ya da benim kadar canlı görünüyordu, tek farkı uyuyor olmasıydı." Sesimi daha da alçalttım. "Her nasılsa, beni çağıran oydu. Uyanamadığı halde büyüsünü kullanmayı nasıl başardı bilmiyorum ama başardı. Ve sanki yüzyıllardır o tabutun içindeymiş gibi görünüyordu."

Sybil kaşlarını çatır. "Selene, bunu kalbimdeki tüm sevgiyle söylüyorum ama bunu sadece hayal etmediğinden emin misin? Belki de kaza sırasında beyin sarsıntısı geçirmişsindir..."

Arkadaşıma bir bakış attım. "Hafızam mükemmel olmayabilir, ama *biliyorum ki* ne gördüm."

Aksine Sybil daha az değil, daha çok dehşete düşmüş görünüyor. "O zaman bu adama ne olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Lanetlendi" - *Kraliçem, ne yaptınız?* - "Sanırım ona yakın biri tarafından."

"Ve onu canlı canlı o mezara mı gömdüler? Yüzyıllar boyunca?"

Korkutucu bir ihtimal. "Bilmiyorum Sybil. Belli ki hikayede bundan daha fazlası var. Bunu hak edecek bir şey yapmış gibi görünüyordu."

Uzun bir süre bana bakıyor, yüz ifadesi tuhaf. "Daha önce bir şey uyandırdığını söylemiştin," diye yavaşça söze başladı. "Lütfen bana o şeyin o olduğunu söyleme."

Yutkunuyorum. "Yani, onu orada öylece bırakamazdım."

"*Selene*," diye uyarıyor, sanki bir kahve randevusunu unutmuşum da şeytani bir kadim adamı serbest bırakmamışım gibi.

Kendimi savunmak için ağızımı açtım ama söyleyecek ne var ki? Son derece kötü bir fikirdi. Lanetli Memnon, hayatını mahveden pisliğin ben olduğuma karar verene kadar pervasızca benimsediğim bir fikirdi.

Başparmağımı elimdeki bardağın kenarında gezdiriyorum ve alt dudağımı çiğniyorum. "Bir şey daha var."

Sybil'in gözleri genişler. "Bu hikayenin devamı nasıl var?"

Midem düğüm düğüm olsa da bir kahkaha atıyorum. "Sanırım Memnon-"

"Memnon mu? Onun bir adı mı var?"

Başımı sallıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Sanırım beni takip etti."

Sybil dehşetle bakıyor. "Seni takip mi *etti*? Bunu neden yapsın ki?"

İmparatoriç

em.

Kraliçem.

Sözlerini duyabiliyorum ve bunları söylerken gözlerindeki bakışı görebiliyorum.

"Memnon onu mezarda tuzağa düşürenin ben olduğumu düşünüyor ve şimdi benim peşimde."

Senin için geliyorum.

Lanet olsun. Bunu gerçekten unutmamalıyım.

BÖLÜM 11

VÜCUDUMUN ALTINDAKİ ÇARŞAF YUMUŞAK VE ODA BİR DİZİ INSANLA DOLU.

alışılmadık ama tuhaf bir şekilde rahatlatıcı kokular - sedir ve tütsü, duman ve tuzlu su.

Odanın her tarafına yerleştirilmiş bir düzineden fazla pişmiş toprak lambanın yumuşak ışığı titriyor ve açık pencerelerden geceyi noktalayan yaz böceklerinin seslerini duyuyorum.

Uzandığım yatağa bakıyorum, oyma ahşap çerçeve Lübnan sedirinden yapılmış, ama bunu nasıl bildiğimi tam olarak söyleyemem. Elbisemi omuzlarımda bir arada tutan iki altın fibula-kelepçe- olduğunu onlara dokunmadan önce nasıl bildiğimi de söyleyemem. Birkaç ustaca hareketle tüm elbise düşebilir.

Odanın uzak tarafındaki hareket gözüme çarpıyor.

Açık kapıdan içeri bir adam giriyor ve yüzünü görünce irkiliyorum.

Memnon.

Hissetmeyi beklediğim korku görünürde yok. Onun yerine içimde özlem kabarıyor. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum, gerçi dürüst olmak gerekirse *yakışıklılık* onun keskin, korkutucu güzelliği için çok hafif bir kelime. Üzerinde sadece bir çift bol pantolon var, dövmeli üst bedeni tüm çıplaklığıyla ortada.

Bana yaklaşırken o ışıltılı kahverengi gözleri arzu dolu. Kollarımı gövdesine dolayıp sırtındaki sert kasları hissettiğimde bile yatağa doğru yürüyor ve yüzümü kavıyor.

"*Roxi.*" Bu ismi derin, gırtlaktan gelen bir sesle söylüyor, beni içine çekerken gözlerinin kapakları kapanıyor.

Bir an sonra, sanki o boğuluyormuş da ben havadaymışım gibi beni öpüyor. Elimde olmadan onu öptüm. Ne kadar iyi öptüğünü ya da beni nasıl

bunu hissetmemesi gereken bir sahiplenme duygusuyla yaptı.

Ben de umursamıyorum. Olması gerektiğini biliyorum. Ama tek düşünebildiğim, bu adamın muhtemelen öpüştüğü gibi seviştiği gerçeği ve bunu kesin olarak öğrenmeyi umursamıyorum.

Ona bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Nefes alamıyor gibiyim ve göğsümde mutluluk olduğunu düşündüğüm bir acı var, ancak mutluluğun acı verdiğini hiç bilmedim.

Gözlerimi arıyor. "İmparatoriçem. Karım." Ve sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, eğilip beni tekrar öpüyor, dudakları sert ve aç. O dudakların süzülüşü beni denize sürüklüyor. Öpücüğün içine düşüyorum, tadının şarap gibi olmasının tadını çıkarıyorum.

Vücudunu benimkinin üzerine örtüyor, beni yatağa sabitliyor ve ben onun ağzına doğru soluyorum, bu hareket beni çekiştiriyor.

Öpüşmeyi kesiyorum, dudaklarım şimdiden şişmiş hissediyor ve Memnon'un gözlerini arıyorum. "Seni... özledim," diye nefes alıyorum.

Ama hayır, söylemek istediğim bu değildi. Öyle mi?

Gülümsüyor, bu hareket keskin köpek dişlerinden birini gösteriyor.

Memnon beni tekrar öpecekmiş gibi eğiliyor. Tam dudakları benimkinden bir kıl kadar uzaktayken, "Sana inanmıyorum" diyor.

Ağırlığını üzerimde kaydırıyor ve içimde her türlü ahlaksız arzu kabarıyor. Nefesim kesiliyor, her ne kadar kafa karışıklığı da olsa.

Doğru olmayan bir şeyler var, ama ne?

Yanlış bir şey söylediğimi ve onun da buna yanlış bir karşılık verdiğini biliyorum, yine de hâlâ üzerimde, ellerim hâlâ sırtını okşuyor ve kalçaları hafifçe benimkilere doğru hareket ediyor.

Dudakları yanağımda gezinip kulağıma degecek şekilde tekrar kayıyor.

"Ama

Seni çok özledim. Seni çok özledim, küçük cadı."

Kulağımdan kalkıp çeneme bir öpücük konduruyor. Gözlerinde sinsi bir parıltı var ve ağzının köşesi başka bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bir şekilde uğursuzluğu seksi gösteriyor.

Eli belime doğru hareket ediyor. "Sana ne kadar çok olduğunu göstereyim," diyor ve parmaklarıyla elbisemin kumaşını topluyor.

Eteğimi daha da yukarı çekerek bacaklarımı ortaya çıkarıyor. Tüm bu süre boyunca bana bakıyor, gözleri onu durdurmam için bana meydan okuyor.

Bilmiyorum.

Çok meraklıyım ve özlemle doluyum.

Ancak eteğim belime dolandığında ve Memnon'un eli iç uyluğuma düştüğünde nefesim kesiliyor.

"Ayrı geçirdiğimiz zaman sizi utangaç mı yaptı kraliçem?"

Diğer eli diğer iç uyluğumun üzerine düşüyor ve neredeyse müstehcen bir şekilde onları açıyor. Ancak o zaman bakışlarını yüzümden ayırıyor. Gözleri açıkta kalan etime ziyafet çekiyor gibi.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. "*Memnon*."

Mahcup oldum; tahrik oldum. Ne yapacağımı bilmiyorum ama bunun durması için fazla meraklı olduğuma eminim.

Memnon bana yine kurt gibi sırtıyor. "Adımı bir daha böyle söyle, küçük cadı." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sesinin titremesini duymak hoşuma gidiyor."

Yutkunuyorum ve bu hareketi fark etmiş olmalı çünkü dikkati boğazıma yöneliyor.

"*Memnon*," diye tekrarlıyorum ve bu bir yalvarış gibi geliyor. Ne için, tam olarak emin değilim.

Ellerini kalçalarımnda sıkıyor. "*Güzel*, aşkım," diye övüyor beni. "Çok iyi."

Adam sanki beni öpmek istiyormuş gibi tekrar bedenime doğru eğiliyor.

Ancak bu kez ağzı çok farklı bir dudak setine yöneliyor.

Telaşlanmak için sadece bir dakikam var.

"Memn-" Ağzı göbeğimi öperken nefes nefese kalıyorum, dudakları hassas etime karşı sıcak.

Ellerim başını buluyor, parmaklarım kaba siyah saçlarının arasından geçiyor. İnlerken bile yüzünü itmeye çalışıyorum.

Bu yasadışı olmalı, çok iyi hissettiriyor. Bunun tam olarak neden olduğunu anlamıyorum ve durdurmak istemesem de durdurmam gerektiğini düşünüyorum.

Kafam karmakarışık.

Onu tekrar itmeye çalışıyorum ve Memnon beni öpmeyi bırakıyor - ama sadece bana karşı hafifçe gülebilmek için, nefesi tenimde sıcak.

"Öpücüklerimi geri mi çeviriyorsun, karıcığım?" diyor. "Sana hiç yakışmıyor."

Vücudumun aşağısından ona bakarken göğsüm inip kalkıyor. "Ben..." Demek istediğim, *ben senin karın değilim*. Ama vücudum ağrıyor ve hala o kafa karışıklığı var, belki de öyleyim? Bu doğru olamaz, değil mi?

Bunun yerine, "Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü seni özledim ve kendimi yeniden tanımak istiyorum. Gerçekten durmamı istiyor musun?"

Sözlerinin ardından bir sessizlik uzanıyor. Ona bakıyorum, ateş ışığı yüzündeki yara izini özellikle belirginleştiriyor.

Kendime engel olamadan başımı hafifçe sallıyorum.

"Aferin Roxi," diye tekrar övüyor.

Kullandığı isim beni geriyor. Benim adım değil. Değil mi?

Dudaklarının gür baskısını bir kez daha göbeğimde hissettiğimde, diğer insanların isimlerini, Memnon'un nedenlerini ve aklımı kurcalayan diğer her şeyi düşünmeyi bırakıyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiği dışında her şeyi düşünmeyi bırakıyorum.

Memnon'un elleri uyluklarımın iç kısmından bacaklarımın altına doğru kayıyor, böylece beni leğen kemiğimden kavrayabiliyor.

Parmaklarımı bir kez daha saçlarına geçiriyorum ve içimde uyandırdığı hislerle inliyorum.

Memnon'un öpücükleri cinselliğe dönüşüyor, ağzı açıklığının etrafında dolaşıyor.

Ve sonra dilini içime soktu.

Onun altında kıvranarak haykırıyorum.

Memnon beni sıkıca tutarken boğazından alçak bir ses çıkarıyor. "Tadın çok güzel, küçük cadı. Asla ayrılmak istemiyorum."

"Asla, asla zorunda değilim," diye nefes alıyorum, kelimelerim yarı anlamsız.

Beni sınırsız bir vahşilikle yiyor, kollarının kasları geriliyor ve kıcımı kavrarken dövmelemleri dalgalanıyor. Yüzüne karşı ahlaksızca sürtünüyorum ve o da onaylayan bir ses çıkarıyor, sanki ne kadar kirli olduğumdan gerçekten hoşlanıyormuş gibi.

Nefesim kesik kesik geliyor ve tırmanıyorum, tırmanıyorum ve

-

"Kraliçem gelmek üzere mi?" Memnon amıma karşı söylüyor.

"Çünkü" -klitorisimi emiyor, beni haykırmaya zorluyor- "eğer öyleyse" -bir emme daha- "o zaman sadece-" Bir şeye uzanıyor ve-

ZZZZZZZ-ZZZZZZZZ..

Gözlerimi açtım.

Terliyorum ve göğsüm kabarıyor.

Yüce Tanrıça, az önce ıslak bir rüyadan mı uyandım? Lanetli Memnon'un oynadığı bir rüya mı?

Kendimi telaşlı ve garip bir şekilde utanmış hissediyorum. Ve akşamdan kalma. Ugh. Dilimde alkolün ve dün geceki kötü kararların tadını alırken yüzümü buruşturuyorum.

ZZZZZZZ-ZZZZZZZ...ZZZZZZZ-ZZZZZZZ...

Telefonumun uğultusu beni düşüncelerimden uyandırdı. Beni uyandıran bu olmalı.

Bir elimle gözlerimi ovuştururken diğer elimle komodinimi -bekle, hayır, *Sybil*'in komodinini- karıştırıp telefonumu arıyorum.

Sonra durakladım.

Yüce Tanrıça, *Sybil*'in odasında seks rüyası mı gördüm? Onun yatağında mı? *Yanımda uyurken mi?*

Beni hemen öldür ve aşağılanmama son ver.

ZZZZZZZ-ZZZZZZZ..

Elim telefonuma değiyor, sonra onu yere düşürüyorum.

"*Kahretsin,*" diye küfrediyorum içimden, arkadaşımın yatağının üzerine eğilerek. Bu hareketle midem bulanıyor ve telefonumu kaptığım gibi mide bulantımı bastırıyorum.

Arkamda *Sybil* geriniyor. "Telefonunu kapat," diye inliyor. Söz konusu telefonu elime alıp ters ters bakıyorum.

Yemin ederim eğer bu spam ise, ben-

Arayanın kimliğini okuduğumda aklıma gelen düşünce durdu: *Henbane Coven*.

Aramayı o kadar hızlı kabul ediyorum ki neredeyse tekrar düşüreceğim. "Alo?" Nefes nefese söylüyorum.

"Selene Bowers?" diyor diğer hattaki kadın.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, benim," diyorum, olduğum kadar telaşlı ve akşamdan kalma görünmemeye çalışarak. Kalbim şimdiden dört nala atmaya başlamıştı. Neden okuldan biri beni arasın ki?

Fazla umutlanma. Umutlanma-

"Merhaba, ben Magnolia Nisim, *Henbane Coven*'in Kabul Departmanından."

Yanımda *Sybil* oturuyor, saçları başının etrafında dağınık bir halde.

Kim o? Ağzını açıyor.

Alıcıyı kapatıyorum ve ağzımı açıyorum, *Henbane Coven!*

"Ben ve kabul komitesinin geri kalanı sihir maceranızla ilgili makalenizi okuduk ve... vay canına." Duraklıyor.

Beklerken mide bulantımı yatıştırmak için sığ nefesler alıyorum. *Bu da ne? Ne demek istiyorsun?*

Tanrım, ya başvurumu yine berbat edersem? Şimdi ne yapacağım? Burada bir yıl daha idare edebileceğimi sanmıyorum-

"Hepimiz çok ama çok etkilendik."

Etkilendiniz mi?

Nefesim kesiliyor ve Sybil kolumu tutuyor, gözleri kocaman ve yüzü heyecanlı. "Politia'dan haber aldık," diye devam ediyor.

"Politia mı?" Kaşlarım bir araya gelerek söylüyorum. Bu doğaüstü polis gücüydü. Bunların herhangi biriyle ne ilgileri vardı?

"Kazayı araştırdılar ve uçağın inişinde büyü'nün rolü olduğu sonucuna vardılar. Uçakta bilinen tek doğaüstü varlık sizdiniz," diyor.

Ben cevap vermeyince devam etti. "Yaptığın şeyin ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun? O uçağı indirerek yüzlerce insanın hayatını kurtardın. Medya bunu hiç duymayabilir ama sen bir kahramansın Selene."

Kuru dudaklarımı yalıyorum, kafam karışmış ve hâlâ midem bulanıyor. Bir kahraman mı?

Aklıma mühürsüz mezar ve boş lahit geliyor. Ben... Ben ne olduğumu anlatmak için doğru kelimenin bu olduğunu sanmıyorum.

"Selene Bowers," o diyor, "üzerinde adına . ve tüm Henbane topluluğu, sizi resmi olarak meclisimize katılmaya davet etmek istiyorum."

İki gün sonra, Henbane'in yurt binasına giden patıkada duruyorum, Nero da yanımda.

Defterimi açıp ajandama yapıştırılmış, üzerinde adımın yazılı olduğu basılı barınma talimatlarını görene kadar bunun gerçek olduğundan tam olarak emin değildim. Oda numarasını -306 numaralı oda- birkaç kez daire içine aldım.

Patika yoldan ön kapıya doğru gidiyorum.

Bu kez *lamassulara* yaklaşırken birine dokunmak için duraklıyorum. Bu yarı kadın, yarı canavar heykelleri neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum ama her gün beni koruyacaklarını fark ettiğimde heyecanlanıyorum.

Elimi bırakıyorum ve yolun geri kalanını ön kapıya doğru ilerliyorum. Koyu su lekeli kapı, Medusa'nın sivri dişleri arasında tutulan özenle işlenmiş bronz bir tokmakla donatılmış. *Lamassu* gibi, bu da başka bir eşik koruyucusu.

Elim kapı kolunun üzerine kapanır kapanmaz, metal Medusa hareket ediyor, saçlarındaki yılanlar kıvrılıyor ve metal dudakları ayrılıyor.

"Evine hoş geldin, Selene Bowers," diyor.

Bir an için biberiye, lavanta ve nane kokusu alıyorum, korunmayla ilişkili kokular. Kadın sesleri kulağıma fısıldıyor ve içlerinden biri kahkaha atıyor, ses kıkırdamaya dönüşüyor.

Ve sonra, bu her ne cadı ayiniyse, bitti. Hayali kokular ve sesler kaybolur ve Medusa kafası tekrar yerine donar.

Kapıyı iterek açıyorum ve binaya giriyorum, Nero da arkamdan geliyor.

Kadın sesleri alanı dolduruyor. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Sol tarafımda bir oturma odası ve büyü işleri için bir mutfak var. Onların ötesinde evin asıl mutfağı, yemeklerin hazırlandığı yer ve onun karşısında da yemek salonumuz var.

Diğer tarafımda bir kütüphane, bir avlu ve bir çalışma odası ile Ritüel Odası'na gittiğini bildiğim bir koridor var. Ve tam karşımda ana merdiven.

Tıpkı hasat partisinde olduğu gibi, cadılar beni ve Nero'yu gördüklerinde bina yavaş yavaş sessizleşiyor.

Tam sessizlik tuhaf bir hal almak üzereyken, Peel Academy'den tanıdığım bir cadı olan Charlotte mutfaktan çıkıp "Aileye hoş geldin Bowers!" diye bağıyor.

Diğer birkaç kadın da beni takip ederek hoş geldiniz diye sesleniyor. Gerilen omuzlarım şimdi gevşedi. Bu sessizliğe neden olan her neyse, buradaki kadınlar beni rahat hissettirmek için onu aştılar.

"Teşekkürler," diye sesleniyorum Charlotte'a ve diğerlerine.

Fuayeyi geçiyorum ve yanımda tanıdığım birle birlikte merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ahşap merdivenler biz çıkarken gıcırıyor.

Üçüncü katta iniyorum ve sağıma doğru ilerliyorum, gözlerim benimkine gelene kadar pirinç oda numaralarını tarıyor.

Oda 306.

Kapı açık bırakılmış. İçeride tek kişilik bir ikiz yatak ve yanında mavi kadife bir sandalye var. Bitişikteki duvara yaslanmış boş bir kitaplık var. Yanında budaklı bir meşe ağacına bakan büyük bir pencere var.

Yatağımın karşısında eski görünümlü bir masa ve aynı derecede eski bir lamba duruyor. Masanın ortasında kocaman demir bir anahtar duruyor.

Gidip anahtarı alıyorum.

Bu bir şaka, değil mi? Yani, eski zaman hapishane müdürü gibi görünmeden bunu anahtarlığıma nasıl takabilirim ki?

Süslü bronz kapı tokmağı ve üzerindeki büyük anahtar deliğı olan kapıma bakıyorum.

Pekala, bu bir şaka değil. Meclis, odalarının kilitlerini bir asırdır yenilememiş.

Umarım bu *lamassular* burayı iyi korurlar çünkü kilidimin bir boka yaramadığı ortada.

Yine de anahtarı cebime koyuyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Nero'ya bakarak söylüyorum.

Panterim odaya bakıyor, sonra yüzünü bacağıma sürtüyor. Gözlerim etrafı tarıyor. "Onaylamana sevindim. Ben de çok sevdim."

BÖLÜM 12

"SIKTIR. HAREKET EDİYOR." ÇOK SERT SIKTIR ET.

Yatağıma yığıldım.

Gün boyunca üç kat merdiven çıkmaktan kollarım titriyor ve efor sarf etmekten kığım ve bacaklarım uyuşuyor. Eşyalarımın üzerine yapıştırdığım notların ve etiketlerin çoğunun düştüğü gerçeğine hiç girmiyorum bile. Yeryüzünün ve Cennetin Yüce Tanrıçası, her şey olması gereken yerde *değil* ve tüm bunlardan dolayı başım ağrıyor.

Ama ne var biliyor musunuz? *Bitti*.

Tavanıma bakıyorum, yakın odalardaki cadıların sessiz kahkahalarını duyuyorum.

Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. Artık benim hayatım bu. Henbane Cadılar Meclisi'ne katılıyorum. Artık beklemek ve özlemek yok. Burada yaşayacak, burada öğrenecek ve uzun zamandır beklediğim hayallerimin peşinden gideceğim.

Küçük odamı baştan sona inceliyorum ve sonunda gözlerim Nero'ya takılıyor.

Tanıdığım, yatağımdan sürükleyip yere attığından emin olduğum bir battaniyenin üzerine uzanmış, kasaptan aldığım bir kemiği çiğniyor. Kemik mide bulandırıcı bir *çıtırtı* çıkarıyor; sonra Nero'nun kaba dilinin Tanrıça'nın ne olduğunu bildiği şeyi yaladığını duyuyorum.

"Bunu battaniyemin üzerinde yapamaz mısın?"

Ona soruyorum. Beni görmezden geliyor.

Kusurlu tanıdık.

"Seni geri vermeliyim," diyorum ona. "Bahse girerim senin fiyatına elli tane sevimli, pofuduk familiar alabilirim."

Şimdi Nero bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor. Bunun *lezzetli sesler* için panter olduğuna eminim.

İç çekiyorum.

Pencereye doğru ilerledikten sonra, camı yukarı doğru iterek içeri serin bir hava girmesini sağlıyorum.

Dışarıda, daha önce gördüğüm dev meşe ağacı karanlık bir gölge gibi beliriyor. Ağacın kalın dallarından biri penceremin hemen altında bitiyor. Konumu ve sağlamlığı o kadar uygun ki, önceki bir cadı ya kendisi ya da tanıdığı için dalı bu şekilde hecelemiş olmalı.

Nero'ya dönüyorum. "Bu pencereyi senin için açık bırakacağım, böylece istediğin gibi girip çıkabilirsin."

Sözlerime karşılık olarak, tanıdığım dört ayak üzerine kalkıyor. Memnun bir şekilde gerindikten sonra, pencerenin altındaki bank koltuğuna atlıyor.

"Unutma, insan ya da ev hayvanı avlamak yok, tamam mı?" Ona söyledim. "Onlar menüde yok."

Nero bana ters ters bakıyor.

"Oh, ve diğer cadıların familiar'larını yemek yok," diyorum. "Ve kesinlikle likantropalara saldırmayın. Sonu sizin için iyi olmaz."

Nero bana dünyanın en zalim efendisiymişim gibi hoşnutsuz bir bakış atıyor. "Diğer her şey serbest oyun. Penceremi açık bırakacağım ki içeri girebilirsin." Alt dudağımı çiğniyorum. "Tırmanabilirsin, değil mi?"

Bana bir kez daha hoşnutsuzca bakıyor.

"Tanrım," diyorum ellerimi kaldırarak. "Alınmak yok." Şey, belki bir *Biraz* alındım. Ne de olsa o bir pislik. "Sadece emin olmak istedim." Bununla birlikte Nero odamdan çıkıp meşe dalının üzerine fırladı.

Geriye dönüp bakmadan, sessizce yere düşüp karanlığa doğru sinsice ilerlemeden önce ağaçtan aşağı süzülüyor.

Peşinden bakarken alt dudağımı endişelendiriyorum. Bu sersem kendine zarar vermese iyi olur. Ve sıcak kalsa iyi olur.

Yatağımın kenarına oturdum. Bütün gün hareket etmekten bitap düşmüş durumdayım ve bir duş alıp gevşemeye çalışmam gerekiyor ama vücudum hala enerjiyle dolup taşıyor. Şimdi yalnız bir anım var, keşfetmek istiyorum. Kendimi tanımak istediğim yeni kokular, yeni sesler ve havada baş döndürücü bir güç tınısı var.

Kararımı verdim, yataktan kalktım. Dışarıdaki meşe ağacından gelen hisırtıyı duyduğumda neredeyse kapıma varmışım. Bir dakika sonra, Nero sessizce odamıza atladı.

"Döndün mü?" diye sordum. "Bütün akşam keşfe çıkacağını sanıyordum."
Yanıma geliyor ve benden çaldığı battaniyenin üzerine bir kez daha
uzanmadan önce kalçama sürtünüyor.

"Ben de tam gitmek üzereydim," diyorum. "Benimle biraz daha keşfetmek
ister misin?"

Cevap olarak Nero yüzüme doğru esniyor.

"Tamam. Birazdan dönerim."

Kapı kolunu tutup yeni odamdan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan
kapatıyorum. Koridorun yarısında pençelerin kapının arkasını tırmaladığını
duyuyorum.

Siktiğimin kedileri.

Odama geri dönüyorum ve kapıyı açıyorum. Nero bana bakıyor, sonra
sessizce dışarı çıkıyor. Kapının içine bakıyorum ve-

"Sihirli Mantarların Kutsal Annesi, Nero, neden böyle bir canavar olmak
zorundasın?" Birkaç derin pençe izi kapının tabanını oymuş ve tahta talaşları
yere dökülmüş.

Kediler, dostum.

Koridordaki ışıklar titriyor. Yüzyıl öncesinden kalma gibi görünüyorlar ve
üzerlerinden fışkıran büyüye bakılırsa, göründükleri kadar eski olduklarını
tahmin ediyorum.

Merdivenlerden birinci kata iniyorum. Bu kat, çoğunu sadece geçerken
gördüğüm ortak odalarla dolu.

Evin geniş kütüphanesine doğru ilerliyorum, Nero da yanımda yürüyor.
İçeri girdiğimde içeride kimseyi göremiyorum, tüm pelüş kadife kanepeler ve
sandalyeler boş. Kütüphanenin uzak tarafında, devasa bir şöminede yanan
ateşin sönmekte olan korları duruyor.

Ve tabii ki kitaplar. Yüzlercesi ve yüzlercesi buranın neredeyse her
santimetrekaresine özenle yerleştirilmiş.

Odanın içinde ilerliyorum, Nero yanımda beni takip ederken ben de durup
o ya da bu kitaba dokunuyorum. Kitapların çoğu güve yemiş, yaldızlı
yazılarının yarısı silinmiş ve sayfaları sararmış. Latince ve Eski Yunanca
yazılmış kitapların sırtlarını okurken dudağımı ısıriyorum, bu eski diller bana
sevgili bir dostun yüzü kadar tanıdık geliyor.

Daha ileride, Nostradamus'un yazıları ve Ölü Deniz Parşömenleri üzerine
kitaplar ve bazıları dini, bazıları değil ve bazıları insanların *sapkın* olarak
adlandırmayı sevdiği alanı işgal eden diğer birkaç tarihli metin görüyorum.
Biz cadıların içinde yaşayıp öldüğü bir alan.

Cadılar ve büyücülük üzerine tarihi kitapların yanı sıra genel büyücülüğü analiz eden kitaplar da var. Hepsi çok akademik ve her bir parçasından zevk alıyorum.

Kütüphanenin en ucuna, taş şöminenin yanına geldiğimde tereddüt ediyorum. Solumda, süslü bir şekilde oyulmuş bir kapı duvarın derinliklerine yerleştirilmiş. İçinden usulca büyü yayılıyor.

Kenarları boyunca uzanan ışıltılı koğuşlar, odayı Henbane Cadılar Meclisi'ne bağlı olmayan doğaüstü varlıklara karşı kilitliyor.

Eskiden ben de onlardan biriydim. Aslında bu kapıyı ilk ve tek kez geçen yıl Sybil'i ziyaret ettiğimde açmaya çalışmışım. Kütüphaneye neden geldiğimi ya da odaya neden girmeye çalıştığımı hatırlamıyorum ama şok olduğumu kesinlikle hatırlıyorum. Bir yanım şimdi de aynı şeyin olacağından emin.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kapı koluna uzanıyorum. Elim metal topuzun üzerine kapanıyor ve bir an bekliyorum, kendimi koğuşların bana saldırmasına hazırlıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Altımda, Nero acele etmemi söylercesine bacağımı dürtüyor. Koruyucu büyü tarafından kızartılmak konusunda endişelenmemek onun için iyi olmalı.

Ve hala endişeliyim. Yine de kapıyı açmadım. Derin bir nefes alıyorum. Şimdiki zaman gibisi yok.

Düğmeyi çevirip çekiyorum. Üstümdeki koğuş bir anlığına parlıyor ama yine de... hiçbir acı verici büyü bana saldırmıyor. Onun yerine, ben kapıyı açarken kapı gıcırıyor. Eşiğin ötesi karanlık.

Bir saniye sonra bir güç dalgası bana çarpıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. Bana çarpan bir koğuş ya da öyle bir şey değildi. Sadece *büyü*. Bir sürü ve bir sürü iğrenç, güçlü büyü. El yordamıyla bir ışık düğmesi ararken neredeyse boğulacaktım.

Bir tane bulamıyorum ama karanlıkta, kapının yanına yerleştirilmiş bir fener ve içinde kısmen erimiş bir mum seçebiliyorum. Bir fener ama kibrit yok.

İç çekiyorum.

Bunun için büyü kullanmam gerekecek.

Feneri elime alıyorum ve fitile kaşlarımı çatıyorum. *"Yeni bir büyü yapmaktan nasıl da nefret ediyorum. Şu cehennem alevini yak gitsin."*

Whoosh.

Fenerin içinde kıpkırmızı bir alev canlanıyor ve belki de sadece bana öyle geliyor ama biraz şeytani görünüyor.

Um.

Kah

retsi

n.

Az önce bir parça cehennem ateşi
çağırdığıma eminim. Nero'ya baktım. "*Hiçbir*
şey görmedin."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Odaya girip kırmızı alevli feneri kaldırırken alt dudağımı
endişelendiriyorum. Daha bir gece bile olmadı ve şimdiden kara büyü
kullanarak kuralları çiğniyorum.

Ancak bu düşüncelere çok uzun süre odaklanamıyorum çünkü etrafımdaki
manzara nefesimi kesiyor.

"*Grimoires*," diye fısıldadım.

Yüzlercesi. Raflar boyunca dizilmişler, birbirleriyle çelişen büyülerini
üzerlerinden akıyor. Şimdiden başımı zonklatmaya başladı; birbiriyle çatışan
düzinelerce parfüm sıkılmış gibi.

Odanın ortasına doğru uzanan uzun bir masa var, muhtemelen kitapların
üzerinde okuyabileceğiniz bir yer.

"Uyuyamıyor musun?"

Arkamdan gelen sesle neredeyse fenerimi düşürerek irkildim.

Dönüp başka bir cadıyla yüzleşiyorum, muhtemelen o da burada yaşıyor.

Bakışları fenerime kaydı. "Kendin için ilginç bir ışık yaratmışsın."

"Uh..." Burası taşındıktan bir gün sonra kovulduğum yer. "Başım
dönüyor, değil mi?" diyor yanıma yaklaşarak.

İlk başta kara büyüden bahsettiğini düşünüyorum ama sonra dikkatinin
etrafımızdaki büyü kitaplarında olduğunu fark ediyorum.

Şakağımdaki zonklama artarken bile "Hı hı," diye kabul ediyorum.

"Bunların birçoğu sözde yaşayan cadılar meclisi üyeleri tarafından
yazılmıştı.

Bazıları çok daha yaşlı olsa da burada." Bana komplocu bir bakış attı. "Belki
bir gün senin ya da benim burada bir büyü kitabımız olur."

Bu düşünce o kadar çılgınca ki, kara büyüyle neredeyse tam anlamıyla
suçüstü yakalandığım gerçeğinden uzaklaştırıyor beni.

"Ben Kasey, bu arada," diyor cadı, elini uzatarak. Elini
tutuyorum. "Selene."

"Biliyorum. Seni hasat partisinde görmüştüm, o tanıdığınla iyi bir giriş
yapmıştın," diyor ve bakışları Nero'ya kayıyor.

"Evet, gerçekten çok tatlı biri. Tamamen yanlış anlaşılmış."

Nero bana saçmalıyormuşum gibi bir bakış atıyor, belli ki öyleyim ama Kasey ve burada yaşayan diğer cadıların bunu bilmesine gerek yok. Eminim evinizi bir panterle paylaştığınızı bilmek yeterince korkutucudur. Tavırlarını boş ver.

Kasey'nin bakışları tekrar etrafımızdaki büyü kitaplarına yöneliyor. Erik rengi kumaşla ciltlenmiş bir tanesini işaret ediyor. "Bu, koğuş dersimde büyülerimin gücü ve uzun ömürlülüğü konusunda bana yardımcı oldu - bu dönem o dersi alacaksan diye söylüyorum."

Öyle olduğumu sanmıyorum, ama-

"Teşekkürler," dedim. "Mutlaka kontrol edeceğim."

Kasey bana gülümsüyor. "Ben yatmaya gidiyorum." Gözleri fenerimdeki kıpkırmızı aleve kayıyor, sonra tekrar benimkine yöneliyor. "Bu arada, bir şey yakmamaya dikkat et - büyülü ateşler sönmemekle ünlüdür ve bunun gibi alevler" - gözleri tekrar fenerime kayıyor

- "Güç açlığı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Selene." Kasey başını sallıyor ve gidiyor. "Hoşça kal," diye arkasından sesleniyorum.

Kasey'nin gittiğinden ve evin yeniden sessizleştiğinden emin olduktan sonra fenerle konuşuyorum. *"Yardımanın için teşekkürler iblis alevi. Şimdi geldiğin cehenneme geri dön."*

Mum söner, ardında belli belirsiz bir aşındırıcı koku bırakır ve büyülü siyah bir kalıntı fenerin cam bölmelerini lekelemektedir. Bu katran benzeri madde ona adını veren kara büyüdür.

Karanlığın güçlerinden yararlanır ve öşür olarak günah ve kan toplar. Yasak, şeytani bir büyü.

Ve yeni tanıdığım Kasey beni bunu kullanırken gördü.

BÖLÜM 13

TAŞINMAMI TAKIP EDEN HAFTA BİR BULANIKLIK İÇİNDE GEÇTİ. TAMAMEN YERLEŞTİM

Nero yeni odamda, evden cadılar meclisinin etrafındaki ormana gidip gelmekle ilgili bir rutin oluşturuyor. Kitap raflarım nihayet eski defterlerimle düzenlendi ve şu anki rafım ders programım ve haritalarımla doldu. Ders kitaplarımı aldım ve hatta birkaç tanesine göz attım.

Yarınki ilk ders günüm için hazırım.

Merdivenleri hızla iniyorum, Nero bir gölge gibi yanımda dolaşıyor. Sağ tarafımdaki koridorda Sybil başka bir cadıyla sohbet ediyor.

Arkadaşım beni görünce seslendi, "Selene! Nereye gidiyorsun?"

Birlikte yaşadığım cadıları tanımak için kesinlikle daha iyi bir iş yapmalıyım ve şimdi bunu yapmak için bir fırsat. Şimdiden birkaçıyla sohbet ettim ve itiraf etmekten utanıyorum ki, fırsat buldukça isimlerini, tanıdıklarının türlerini, hangi odalarda yaşadıklarını ve onlarla ilgili diğer belirgin her şeyi bir tür saplantılı takipçi gibi not ettim.

Yani, işe yarıyor.

"Kampüsteki farklı binaların fotoğraflarını çekeceğim ve bir harita oluşturacağım."

"Bunu dün yapmadın mı?" diyor. Şimdi tereddüt ediyorum. Yaptım mı?

Sybil tereddütümü kullanarak bana doğru yaklaşıyor. "Bebeğim, çalışkanlık konusunda biraz rahatlayabilirsin," diyor sessizce.

Sybil'in omzunun üzerinden, konuştuğu cadı şimdi merakla bana bakıyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Yapamayacağımı *biliyorsun*."

Keşke farklı olsaydı. Keşke akranlarım tarafından normal muamele görmek için daha çok çalışmam gerekmeseydi. Ama olan oldu ve Sybil bunu herkesten iyi biliyor.

Kaşlarını çattı. "Sonunda aynı çatı altındayız ama sen taşındığından beri seninle takılamadım bile."

Yutkunuyorum, aramızda bir gerilim oluştuğunu hissediyorum. Bunu istemiyorum. Henbane'de değerimi kanıtlama konusunda kararlıyım ama aynı zamanda en iyi arkadaşım ile olan ilişkiyi de zorlamak istemiyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Ben sadece... bunu kendim için berbat etmek istemiyorum."

Sybil'in ifadesi yumuşar. "Yapmayacaksın. Sen bir dahisin." Bir nefes veriyor, sonra kapıya doğru başını sallıyor. "Devam et o zaman. Meclisin haritasını çıkar ve döndüğünde takılalım."

Güneş ufku altına inerken kampüsün en kuzeyindeki bina olan Lunar Gözlemevi'nin arka tarafındaki taş bankta oturuyorum. Defterlerimden biri kucağımda açık duruyor; bu defterde Henbane Coven ile ilgili her türlü bilgi yer alıyor; ders programımdan, eşyaların nerede olduğuna dair notlara, belirli binaların hangi saatlerde açık ve kapalı olduğuna kadar. Ayrıca bazı binaların kendine has özelliklerine dair notlar da var, örneğin Kazan Salonu'ndaki sandalyelerin hiçbir zaman tam olarak tersine çevrilemeyen bir şaka sayesinde havaya kalkmaya eğilimli olması gibi.

Elimi sayfaya yapıştırdığım Lunar Gözlemevi'nin resimleri üzerinde gezdiriyorum, gökyüzünü olduğundan daha yakın göstermek için yapıldığı söylenen binanın tepesindeki cam kubbede oyalanıyorum.

Damarlarımda bir uğultu oluşuyor ve göğsümü sıkıyor. İlk başta, bunun sadece bu dönem bir astroloji dersim olmasını dilediğim için olduğunu düşünüyorum.

-Ama bu his ısrarcı. Not almayı bitirip günlüğümü kapattıktan sonra bile devam ediyor. Defterimi çantama koyup alacakaranlıkta gökyüzüne baktıkça bu his daha da artıyor.

Tam önümdeki lamba yanıp sönerken ayağa kalkıyorum. Çantamı omzuma atarken sihir tenime değişiyor, bir elin dokunuşu gibi.

İmparatoriçe... Sizi buldum.

Nefesimi tutup başımı kaldırıyorum. Etrafıma bakıyorum ama cadılar meclisi arazisinin bu bölümünde kimse yok. Yine de şimdi ona odaklandığım için, o dumanlı gözleri üzerimde *hissettiğime* yemin edebilirim.

Göğsümde, tam kalbimin üzerinde bir baskı oluşuyor. Elimi oraya götürüp gerginliği masaj yaparak gidermeye çalışıyorum.

Tam bunu yaptığım sırada, o tanıdık çivit mavisî büyü, binaları çevreleyen ağaçların arasından süzülerek bana doğru geliyor.

Bu büyü son kez etrafımı sardığında beni bayılttı ve bir mezarda hapsetti.

Beni tekrar etkilemesine izin veremem.

Komutu zihnimde tam olarak şekillendiremeden ayaklarım hareket ediyor.

Koş.

Koşuyorum, kollarım pompalanıyor ve bacaklarımı daha da hızlandırırken çantam yanıma çarpıyor. All Saint's Hall'u geçtim, Morgana Hall'u geçtim. Kalçalarım yanıyor ve nefesim çoktan kesildi. Kendimi daha da zorlarken rüzgâr kulağımda uğulduyor.

Beni takip etti.

Yukarıdaki tanrıça, *beni takip etti.*

Onun fısıltılı sesini rüzgarda duymak bir şeydi. Ama onun sihrini tekrar görmek ve diğer ucunda onun olduğunu bilmek...

Mide bulantım artıyor ve onu bastırıyorum. *Kaçtıktan sonra kusarsın.*

Mürekkep mavisî bir büyü bulutunun hayalet bir kol gibi belimi sardığını görmek yerine hissediyorum. Memnon'un -ve Memnon'un olmalı- daha fazla gücü etrafımdaki havayı doldururken, ormanı, binaları ve kararan gökyüzünü gizleyene kadar haykırıyorum.

Bana gelin, kraliçem.

Durduğumda sertçe nefes alıyorum. Gücünün çekiciliğini şimdiden hissediyorum, tenime sızıyor ve ciğerlerime kayıyor.

Beni daha önce terk ettin, ama bir daha asla...

İçimde o sesi takip etme dürtüsü oluşuyor. Bunun ne tür bir büyü olduğunu söyleyemem, ama bir büyü *olmalı.*

Ağaç çizgisine kadar çivit büyüünün çizgisini takip ediyorum. Everwoods ormanının derinliklerine doğru devam ediyor. Mantıklı zihnim bana büyülendiğimi haykırsa bile ona doğru bir adım atıyorum.

Ama kanım ısınıyor ve Memnon'un gücünün her yumuşak fırçasında tenim zonkluyor.

Aptal olma, Selene! Bu sadece onun büyüü, seni yanlış bir güvenlik hissine sürüklüyor.

Gözlerimi kısıtayıp kapatıyorum, ayaklarımı sabit tutuyorum.

Bana dön, İmparatoriçe. Çok uzun zamandır ayrıyız...

Bu kelimelerde ve bu seste şehvetli bir şey var, bana rüyalarımındaki Memnon'u hatırlatan bir şey. Direncimi tamamen kırıyor.

İleriye doğru bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. En derin, en doğuştan gelen hislerim beni ona doğru yönlendirirken bu sesle savaşmak zor.

Sanırım büyüleniyorum. Bu böyle bir şey olmalı. Keşke nefret ettiğimden daha fazla nefret etseydim.

Ağaç sınırına ulaşıyorum, hevesim artıyor. Memnon'un büyüü beni kavradıkça daha da sarhoş edici hale geliyor.

Ormanın yaklaşık elli metre ilerisinde dumanlı büyü dağılıyor. Gerildim, etrafıma bakındım. Bedenim farkındalıkla karıncalanıyor.

Memnon karanlığın içinden kabus gibi bir görüntü gibi çıkıyor. Sadece, lanet olsun, bu adam gerçek. Ve anılarımdakinden daha da yıkıcı bir güzelliğe sahip.

Bakışlarım uzun gövdesinde geziniyor ve geniş omuzlarını tarıyor. Yontulmuş kollarından aşağıya doğru uzanan dövmeleeri görebiliyorum. Bir tişört ve kot pantolon içinde bile bu adam tam bir savaşçı gibi görünüyor.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve hâlâ büyüüne kapılmamış olsaydım sendeleyerek geri çekilirdim.

Rüyamda Memnon'un yoğun güzelliği arzu ve alevle daha da artmıştı. Ancak şimdi, gölgelerin derin ve acımasız olduğu karanlıkta, Memnon sadece acımasız görünüyor - elmacık kemikleri keskin, dudaklarının kıvrımı zalim ve o parlak gözler öfkeli. Yara izini görememem küçük bir merhamet. Şu anda o şiddeti görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bir adım öne çıkıyor, tehditkâr bir zarafetle hareket ediyor. "Gerçekten seninle işimin bittiğini mi sandın?" diyor o eski dilde usulca, sesi yuvarlanarak ve gırtlaktan geliyor. Onu endişe verici bir netlikle anlıyorum. "Beni terk ettiğin gibi seni de o mezarda çürümeye bırakacağımı mı sandın?" Başını yavaşça sallıyor. "Hayır, hayır, hayır."

Nabzım hızlanıyor. "Neden beni buraya kadar takip ettin?" İngilizce talep ediyorum.

"Benimle bizim dilimizde konuş, Roxilana!" diye hırlıyor.

"Ben 'bizim dilimizi' bilmiyorum!" *Başka bir dilde* bağırarak karşılık verdim. Kelimeler tıpkı Memnon'un mezarında olduğu gibi içimde derin bir yerden fışkırdı.

İçimden küçük bir ses kaçıyor ve boğazımı tutuyorum.

Mesele şu ki, bu teknik olarak yalan *değildi*. Latince ve Eski Yunanca'yı her zaman anlayabilmiş ve hatta biraz Eski Mısırca okuyabilmiş olsam da, bu dili hiç konuşmadım. En azından hatırladığım kadarıyla.

Memnon kollarımın üst kısmını kavramadan önce öne doğru yürüdü. "Nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama bu oyun sona erecek."

Memnon'un şaşırtıcı formuna bu kadar yakınken, kendimi özellikle küçük ve çaresiz hissediyorum.

"Bırakın beni," diyorum o kadim dilde. Tekrar ediyorum, bunu söylemek istemedim; sadece içimden akıyor. Buna hayret ederdim ama korkum diğer tüm duyguları bastırıyor.

"Bana ne yaptığını söyleyene kadar olmaz," diyor öfkeli bir şekilde.

O gözlere baktıkça içim acıyor. Bu, kafa karışıklığının gerçekliği örttüğü rüyama çok benziyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sözcükler o başka dilde çıkınca bu kez irkilmeden söylüyorum.

Beni biraz sarsıyor. "Ordumu dağıttın. İmparatorluğumuzu yok ettin, beni topraklarımızdan kopardın ve hiçbir şeyin *mantıklı* olmadığı bu çarpık geleceğe ittin!" Bu son kısmı neredeyse kükreyerek söylüyor.

"*Bırak beni.*" Sesim çarpan kalbimle birlikte yükseliyor ve içinde çelik var. Gücüm içimde kıvrılıyor, kendini topluyor. Birkaç dakika önce hissettiğim korku yerini öfkeye bırakıyor.

Memnon'un dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Ama gözleri kılıç gibi keskin. "Ama beni özlemedin mi, Roxilana?"

"Roxilana da *kim*?" Yine bu garip dil.

Şimdi bana tuhaf bir bakış atıyor. "Oynadığın bu oyun nedir?" "Neden *seninle* bir oyun oynayayım ki? Kim olduğunu bile bilmiyorum. vardır!"

"Kim olduğumu bilmiyor musun?" Kaşları inançsızlıkla kalkıyor. Sonra gülüyor, sesi tüyler ürpertici. "Yıldızların sayamayacağı kadar çok kez *içinde* bulundum. Sana kendi teninden daha yabancı değilim."

Yıldızların sayamayacağı kadar çok kez içindeydim.

Uzun bir süre ona baktım, içimi soğuk bir dehşet kapladı. Bu yaratık beni mezarına çekti ve onu oradan çıkarmamı sağladı. Sonra beni bütün bir kıta boyunca takip etti ve şimdi de birlikte olduğumuza inanıyor, birlikte, birlikte.

Boka batmış durumdayım.

"Bir hata oldu," diyorum yavaşça.

Zihnim öfkeyle koşuşturuyor, Güney Amerika'daki anılarımı hatırlamaya çalışıyorum, birçoğu çoktan silinip gitmiş. Bu sorunun kökenine inmem gerekiyor.

"*Hata mı?*" Memnon homurdanıyor. Gözleri kızgın kömürler gibi parlamaya başlıyor ve hava güçle cızırdıyor. Sarsılıyorum, hangi doğüstü büyüünün bu şekilde ortaya çıktığını fark ediyorum.

İblis değil. Ne bir vampir ne de bir

fae. Bir büyücü.

Neredeyse iblisler kadar kötüler. Bir büyücünün gücü vicdanını yiyip bitirir. Ne kadar güçlü olurlarsa, o kadar kalpsiz olurlar.

Ve Memnon şaşırtıcı derecede güçlü hissettiriyor.

Düşüncelerimden habersiz, devam ediyor. "Bana yaptığın onca şeyden sonra

-tüm ihanetten sonra-

"Dinle," diyorum sözünü keserek, "her kim olduğumu düşünüyorsan, ben o değilim." Bu Roxilana denen kadın gerçekten de yanlış adama bulaşmış. "Lütfen, bırak gideyim."

Memnon'un gözleri biraz daha parlar. "Cahili oynamaya cüret ediyorsun.

Bana yalancı ve aramızdaki şeye hata demeye. Sen, benim her şeyimi verdiğim kadın." "Ama sana her şeyi vermedim," diye ısrar ediyorum.

"Kafamı karıştırdın.

başka biriyle."

Demek istediğimi görmezden geliyor. "Beni kilit altında tuttunuz, ölümün temel nezaketinden bile mahrum bıraktınız. Bana asla cenaze töreni yapılmadı, bu dünyadan öbür dünyaya geçmeme asla izin verilmedi. Beni atalarımınla birlikte göklerde gezinebileceğim öbür dünyadan uzak tuttunuz."

Eski bir tanrıya benzeyen adama bakıyorum.

"Bunun yerine, bunca zaman boyunca kafeste yattım. Ama artık kafeste değilim." Son kısım ağır ve uğursuz geliyor. "Dünya gazabımı bilecek, *siz* de bileceksiniz kraliçem.

"Seni merhametime bırakacağım," diye yemin eder. "Ve geriye sadece ben kalana kadar dünyanı parça parça yok edeceğim."

BÖLÜM 14

OKULDAKI İLK DERSİM OLAN BÜYÜCÜLÜK 101'DE OTURURKEN ESNEMEMİ BASTIRIYORUM.

sömeſtr. Memnon'la karſılaſmamdan sonra dün gece pek uyuyamadım, bunun yerine zamanımı olayla ilgili hatırlayabildiklerimi karalamak için kullandım. Onun bir büyücü olduğu ve hayatımı mahvetmek istediği gerçeği gibi.

Seni merhametime bırakacağım. Elinde kalan tek ſey ben olana kadar dünyanı yavaſ yavaſ yok edeceğim.

En azından gitmeme izin verdi. Söylediklerinden sonra bırakacağından emin değildim ama Memnon tehdidinden kısa bir süre sonra beni serbest bıraktı ve karanlık ormana doğru çekildi. Nedense bu, tam karſımda durmasından bile daha korkutucuydu. Bu intikamcı büyücünün Everwoods'da görünmeden gizlendiğini bilmek dün gece beni ayakta tutan ſeyin bir parçasıydı.

Gözlerimi ovuſturuyorum ve yorgun zihnim kayıyor. Bir an için odama geri dönüyorum, yatağımın üzerine yayılmıſım, siyah kuyruğum...

Kuyruk mu?

Nero'nun zihninden çıkıp kendi zihnime dönüyorum, kendimi daha dik oturmaya ve dersi gerçekten dinlemeye zorluyorum.

Eğitmenim kürsüden, "Hepinizin bildiği gibi büyü her ſeyin içine iſlemiſtir," diyor. Bayan Bellafonte orta yaſlı bir cadı, bakırımsı saçları beyaza boyanmıſ. "Çoğu insan bunu zar zor hissediyor. Daha da azı ona eriſebilir. Sadece cadılar ve diğer birkaç doğaüstü canlı türü onunla etkileſime girebilir ve onu manipüle edebilir.

"Bunu yapmanın en eski ve en temel yollarından biri çağırmaktır. Y a n i ifade," diyor Bayan Bellafonte dudaklarına dokunarak. "Bizim gibi

Bu kurs boyunca ilerlerken, bu temaya tekrar tekrar geri döneceğiz. Ama şimdilik bu konuya girelim."

Omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor çünkü yorgun olmama ve bu konu Sahra'dan daha kuru olmasına rağmen, nihayet, nihayet bu mecliste bir öğrenciyim.

"Dilin bazı unsurları bir yakarışın ve dolayısıyla bir büyü'nün gücünü artırabilir. Bunun en bariz örneği kafiyedir. Ama başkaları da vardır. Daha az bilinen bir unsur da kadim güç sözcüklerinin kullanılmasıdır." Odaya anlamlı bir bakış atıyor.

"Neden böyle?" diye soruyor. "Bir cadının gücünün yaşlandıkça artmasıyla aynı sebepten - büyü eski şeylere çekilir." Tekrar duraklıyor. "On yıl içinde şu anda olduğundan daha güçlü olacaksın. On yıl sonra da daha güçlü olacaksın. Kemiklerin kırılanlaştığında ve kasların yaşlılıktan büküldüğünde bile büyü içinde dalgalanacak."

Oda sessizleşti.

"Güzel ve genç yüzünüze değer veren dünya, gerçek gücünüzden habersiz. Ama zamanla bunu keşfedeceksin."

Bayan Bellafonte bize sıkı bir gülümseme veriyor. "Ama konudan sapıyorum."

Odanın önünde volta atıyor, deniz mavisi büyü'sü ayak bileklerinin etrafında sevgiyle kıvrılıyor. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde bazı gizemli sözcükler ve deyimler öğreneceğiz ve bunları büyülere uygulayacağız, ardından yaygın büyü malzemelerine, yazı kullanımına ve büyü kitaplarının oynadığı role geçeceğiz. Mevsimlerin ve günün saatlerinin büyü yapmadaki etkisinin yanı sıra ayın evreleri ve astrolojik olayları da tartışacağız.

"Umudum, dönem sonunda kendi gücünüzü ve yeteneklerinizi anlamaya çalışırken kullanabileceğiniz bilgiye ve bazı sağduyulu araçlara sahip olmanızdır.

"Şimdilik, farklı ölü dillerin seslerine temel bir giriş yapalım.

"Kitaplarınızın yirmi birinci sayfasını açın."

Ders kitabımı açıyorum ve istenen sayfayı çeviriyorum. Üzerinde taş kazınmış Mısır hiyeroglifleri olan bir taş tablet resmi var.

"Bu Karnak'ta bulunan bir stela. Tamamını çevirmeyeceğiz ama bir kısmını okumak istiyorum..."

Okumaya başladı ve hayır, bu doğru değil. Dalgınca başımı sallıyorum. Yanlış sessiz harfleri ve sesli harfleri vurguluyor.

"Affedersiniz ama söylediğim bir şeye katılmıyor musunuz?"

Sahibe Bellafonte'nin benimle konuştuğunu fark etmiyorum, ta ki sihri çenemin altından kıvrılıp başımı ders kitabımdan kaldırıp gözleriyle buluşmamı sağlayana kadar.

Odadaki diğer cadılar koltuklarında dönüp dikkatlerini bana odakladıklarında tenim ısınıyor.

Sessizlik devam ediyor.

"Ee?" diye sorar eğitmen.

Yutkunuyorum, sonra kelimelere bakıyorum. Bu bulanık düşüncelerimi nasıl dile getireceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece stelden okuyabildiğim kadarını okuyorum.

"Jenek nedej sew meh a heftejewef. Jenek der beheh meh qa sa, seger qa herew re temef medew." Kelimeler dudaklarımdan yuvarlanıyor, İngilizceden ve Memnon'la konuştuğum dilden farklı. Eğitmeni düzeltmeme rağmen Eski Mısırca konusunda daha az emin hissediyorum.

Nefes veriyorum ve tercüme ediyorum. "Ben onu düşmanlarından kurtaracak olanım. Ben kibirlinin kibrini giderenim, konuşmasın diye gürültülüğü susturanım."

Uzun bir süre sessizlik oldu.

"Bunu okumak için sihrini kullanmadın," diyor sonunda.

Onun gözleriyle karşılaştım. Gözlerinde kafa karışıklığının yanı sıra başka bir şey daha var, temkinli gibi görünen bir şey.

Etrafımdaki cadılar bakmaya devam ederken o gözlerini kırıştırıyor ve boğazını temizliyor.

"Fevkalade bir çalışma," dedi sonunda ve tekrar boğazını temizledi. Sonra benden uzaklaşıyor ve sınıfa stela ve ondan alınabilecek güç sözcükleri hakkında ders vermeye devam ediyor.

Taş tabletin geri kalanını okurken kaşlarımı çatıyorum. Mısır'ın çeşitli düşman ulusları olan Dokuz Yay'a karşı kazanılan savaş zaferlerinden bahsediyor. Bu steladaki kelimeler, kökleri şiddete dayanan kara büyüyü çağırmak için kullanılsa daha iyi olurdu. Bu ders kitabında olmamalıydılar.

Kan donduran bir çılglık düşüncelerimi yarıp geçiyor, ses odanın dışında bir yerden geliyor.

Bayan Bellafonte duraksıyor ve hepimize güven verici bir gülümseme veriyor. "Muhtemelen Bayan Takada not vermesi gereken büyülere bakıyordur," diyor şakayla karışık ve notlarına bir kez daha bakıyor.

Ama onu başka bir çılgılık izler ve bu çılgılık devam eder. Sonunda

biri "Cinayet!" diye bağırır. "Bir cadı öldürüldü!"

BÖLÜM 15

"GÖZLERİNİN OYULDUĞUNU VE KALBININ YERİNDEN SÖKÜLDÜĞÜNÜ SÖYLÜYORLAR. Göğsünde," diyor karşımda oturan cadı Charlotte. O, Sybil ve diğer birkaç cadıyla birlikte yemek odamızda oturmuş, hep birlikte yemek yiyoruz.

Yemeğimi yerken yüzümü buruşturuyorum. Detaylar iştahımı hızla kaybetmeme neden oluyor.

"Çıplak olduğunu duydum," diye ekliyor Raquel adında bir cadı ve sanki fırlatmak istiyormuş gibi görünüyor.

Bugün yirminci kez kalbim küt küt atıyor. Memnon dün gece uğursuz tehditlerle ortaya çıktı ve şimdi de bir cadı mı öldü?

Kendime *bunun sadece bir tesadüf* olduğunu söylemeye çalışıyorum. Senden *intikam almak istiyor, diğer cadılardan değil*.

"Zavallı Kate," diyor başka bir cadı.

"Onu tanıyor muydun?" Charlotte buz sarısı kaşlarını kaldırarak soruyor.

Tepedeki ferforje avizelerin ışıkları titreyerek kasvetli atmosferi daha da yoğun hale getiriyor.

"Mm-hmm. Benden bir sınıf üstteydi ama cadılara ihtiyacı olan bir şirkette çalışmak için izin almıştı. Adını hatırlamıyorum. Okula geri döneceğini bilmiyordum."

"Sanırım geri taşındı," diyor Sybil. "Onu eve taşınırken gördüğüme eminim, tam senin koridorunun sonunda, Selene," diyor yanıma çarparak.

"O benim komşum mu?" Benim katımda oturan kızlardan birkaçıyla konuştuğumu hayal meyal hatırlıyorum ama Kate adında birini hatırlamıyorum.

"Öyleydi," diye düzeltti Raquel.

Masamızın etrafında bir sürü iri ve ürkmüş göz var. Ve odadaki diğer masalara baktığımda, orada bulunan cadılar gergin ve konuşmaları bastırılmış durumda. Sanırım herkes cadılar meclisinin arazisinde bulunan cadının nasıl olup da kendileri olabileceğini düşünüyor.

Sırma saçlı ve sivri burunlu bir başka cadı oturuyor ve masanın üzerine büyük bir deri günlük bırakıyor. "Son sözlerinin ne olduğunu bilmek istiyorum," diyor cadı.

Bakışlarım onun omzuna kayıyor, orada bir semender mi oturuyor?

"Nedir o?" Raquel başıyla kitabı işaret

ediyor. "Bu benim kendi Son Sözler

Defterim."

"*Olga*," diye azarlıyor Sybil. "Şimdi gerçekten zamanı değil."

"Aslında şimdi *tam* zamanı." Olga'nın gözleri fanatik bir parlaklık kazanıyor. "Kate'in son sözlerini yayınlamak için onay alma aşamasındayım. Katilin yakalanmasına yardımcı olabilir."

"Bu hâlâ çok rahatsız edici," diyor masadaki adını hâlâ bilmediğim cadı.

Olga bir omzunu kaldırdı. "Rahatsız olmadığımı hiç söylemedim." Gülüyor ve masadaki bazı kadınlar da onunla birlikte gülüyor. Ardında sadece çatal bıçak sesleriyle kesilen gergin bir sessizlik kalıyor.

Charlotte koltuğunda öne doğru eğilir.

"Sence kim yaptı?" diye fısıldıyor.

Korkularım göğsümde genişliyor.

Benim hatam olabilir. Eski bir şeytani serbest bıraktım ve genç cadıları avlıyor olabilir.

Sinirlerimi yutup başımı sallamadan önce Sybil'le göz göze geliyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum Charlotte'a.

Masadaki başka kimsenin daha iyi bir cevabı yok.

Ancak akşam yemeğinden sonra, Sybil ve ben ilk ödevlerimiz üzerinde çalışmak için onun odasına gittiğimizde, kendimi rahatlatmaya karar verdim.

Yerde otururken çenemin titremesine izin vermemeye çalışıyorum, ders kitaplarımdan biri önümde açık, arkadaşım odanın içinde hareket ederken, raflara sıkıştırılmış veya tavandan sarkan düzinelerce saksı bitkisini suluyor.

Şimdi bir cadı öldü - koridorun aşağısında yaşayan bir cadı - damarlarıma sızan dehşete engel olamıyorum.

"Beni buldu," diyorum usulca, bir bacağıma tedirginlikle sallarken.

Sybil duraksıyor. "Hmm?" der, omzunun üzerinden bakarak duraklar

Be

n. "Memnon," diyorum. "O beni buldu."

"Bekle." Sybil sulama kovanını yere bıraktı. "Ne?" Tiz sesi

Baykuşu tüneğine yerleşmeden önce tüylerini karıştırıyor.

"Dün buraya dönmeye hazırlanırken beni buldu.

Cadılar meclisinin etrafındaki ormanda gizleniyordu."

"İyi misin?" diyor telaşla. "Sana zarar verdi mi? Tehdit mi etti?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Hayır, bana zarar vermedi. Evet, beni tehdit etti," diye cevap veriyorum.

"Seni *tehdit* mi etti?" Sybil'in sesi daha da tizleşti. "Üçler Yasası'nı ve sonuçlarını boş ver, öyle güçlü bir lanet bulacağım ki onun çükünü buruşturacak."

Bu düşünceye biraz güldüm.

Sybil ders kitabımı bir kenara iterek önüme oturdu. "Bana olanlarla ilgili her şeyi anlat."

Ben de öyle yapıyorum.

Konuşmanın sonunda Sybil'in rengi soldu. "Yani bu adam seni *gerçekten* karısı mı sanıyor?"

Sefilce başımı sallıyorum.

"Ve seni Henbane'e kadar takip mi etti?" Bir baş sallama daha.

Alt dudağımı çiğneyerek ellerimi birbirine kenetliyorum. "Ve şimdi bir cadı öldü," diyorum usulca.

Sybil'in gözleri aydınlanır. "Onun yaptığını düşünüyorsun."

Yüzümü fırçalıyorum. "Bilmiyorum. Yine de çok olası görünüyor, değil mi?"

Ortaya çıkıyor ve ertesi gün bir cadı ölüyor."

Sybil başını sallar. "Bu... kesinlikle iyi görünmüyor," diye onaylıyor.

"Ama yine de bir tesadüf olabilir."

Buna inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Aksi takdirde, o cadının ölümü vicdanımı sızlatacak.

Sybil kaşlarını çatarak yüzünü buruşturuyor. "Sadece dikkatli olacağına söz ver, bebeğim."

Derin bir nefes alıyorum. "Söz veriyorum."

Dersler tüm hızıyla devam ederken cadılar meclisi hareketleniyor ve yakın zamanda işlenen cinayet hâlâ tazeyken bile hayat yeniden düzene giriyor. Bir cadının hayatının tüm doğaüstü yönlerine rağmen, burada günleri hareketlendiren sıradan rutinlerdir.

Koğuştaki dersimden pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda, başka bir sınıf cadılar meclisinin ön bahçesinde oturmuş, birkaç dakika içinde devasa fasulye sapları yetiştiriyor.

"...en kolay ve en dayanıklı korumalar muska şeklindedir." Dikkatimi tekrar sınıfımın ön tarafına, Bayan Gestalt'ın olduğu yere çeviriyorum, bir konuk konuşmacı konferans veriyor. Kürsüye yaslanmış yaşlı cadıyı dikkatle inceliyorum. Peri masallarında pek de sevgiyle anılmayan bir *cadı*.

Ancak, hikayeler pek çok şeyi doğru anlamıyordu. Örneğin, cadıların siğillere ve uğursuz özelliklere sahip olması gerekmez. Bu, özellikle, daha çok bir HAG- Ateşli Kıçlı Büyükanne.

"Söyle bana," diyor şimdi, "muska deyince aklına ne geliyor?" Uzun beyaz saçları yürürken arkasında sallanıyor.

Biri elini kaldırıyor ve o da onu işaret ediyor. "Boynunuza taktığınız bir taş ya da kolye."

Başını sallıyor. "Başka kimse var mı?"

Başka biri "Mühür yüzükleri" diye seslenir.

"Güzel, güzel," diyor Mistress Gestalt. Durur. "Peki ya sana on farklı tılsım taktığımı söylesem? Sence hepsini bulabilir misin?"

Gözlerim onun üzerinde geziniyor. İşlemeli bir kemerle tutturulmuş bol, kraliyet mavisi bir elbise, renkli bileziklerle dolu bir bileklik ve deri sandaletler giyiyor.

Saçını kulağından çekerek üzerinde kazınmış yazılar bulunan bakır bir küpeyi gösteriyor. Onu işaret ediyor. "Bu benim en bariz örneğim olabilir. Ama şunu da söylemeliyim ki üç dişimin üzerindeki taşlar koruyucu büyülerle işaretlenmiş ve kemerim de başka bir büyüyle işlenmiş."

Birkaç bileziğini, elbisesinin üst arka kısmındaki bir düğmeyi ve sandaletlerindeki bir tokayı işaret ediyor.

"Tılsımların açık ya da geleneksel olması gerekmez - tıp alanında üzerinde durduğum pek çok tılsım var - kalp pilleri, implantlar, protezler ve daha fazlası."

İki saatlik dersin geri kalanını tılsımların inceliklerini ve üzerlerine yerleştirilebilecek tüm büyüleri anlatarak geçiriyor. Söylediği her şeyi not alıyorum, tek bir ayrıntıyı bile kaçırmamaya kararlıyım.

Bir zil sesi, dersin bittiğini işaret ediyor.

"Eğitmeniniz hepinize tılsımlarınızın hafta sonunda teslim edileceğini hatırlatmamı istedi," diye sesleniyor Bayan Gestalt. "Onları bizzat ben inceleyeceğim. En mükemmel eseri yaratan cadıya şirketim Cadı Damgası'nda resmi bir çıraklık teklif edilecek."

Sınıf arkadaşlarımla yanlarında eşyalarımı topluyorum, aklımda çıraklık fikri dönüp duruyor. İstediğim şey bu mu? Eninde sonunda, bir çeşit büyüde uzmanlaşmam gerekecek. Tılsımlar üzerine uzmanlaşan bir kariyerin nasıl olacağını merak ediyorum...

"Selene Bowers."

Bayan Gestalt'ın adımı söylemesi -ve hatta *bilmesi*- beni irkiltiyor. Elbette, eğer bir cadıysanız, bir isim edinmek yeterince kolaydır.

Ona bir göz attım.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, hafif gözleri biraz boş. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Bakışlarım odadan çıkan diğer cadıların üzerinde geziniyor. Benden ne isteyebileceğini bilmiyorum, tabii unuttuğum bir şey değilse.

Bir süre sonra başımı salladım. "Elbette." Ona doğru ilerliyorum.

"Güzel, güzel." Podyumdan notlarını alır ve ayaklarının dibindeki bir çantaya koyar.

Ona doğru adım atarken kalbim hızlanıyor. Neden gergin olduğumu bile bilmiyorum. Sanırım bu sadece, ne bileyim, muhteşem sihir yeteneğimle öne çıkmak yerine yanlış bir şey yaptığım için takdir edildiğimi düşündüren bir alışkanlık.

Mistress Gestalt çantasının fermuarını çekerken, "Tuhaf bir büyücülük biçimi sizinki," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Benim büyü tarzımı biliyor mu? Şaşırmamalıyım. Crones *özellikle* keskin.

Doğruldu ve ben de onun alışılmadık gözlerini yakaladım.

"*Incantatrix immemorata*." Her kelimeyi fazla telaffuz ediyor. "Büyüsü anılarını yutan, adı anılmayan cadı. Çok tuhaf. Çok nadir. Bunun nedenini merak ediyorum..."

Kaşlarım birbirine çarpıyor; hakkımda bunları biliyor olması beni şaşırtıyor. "Ben böyle doğmuşum."

"Hmm..." O hafif gözler beni inceliyor, vücudu biraz titriyor. Büyüsü güçlü olsa da, uzuvları bir kuşunki kadar hafif görünüyor. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Bakışlarım onunkilerde keskinleşiyor. Şimdi yakından bakınca gözlerinin neden bu kadar sıra dışı görüldüğünü anlıyorum. İkisinde de gözbebeği yok. *O... kör mü?*

"Üçüncü göz her şeyi görürken kimin görmeye ihtiyacı var ki?" diyor. Ondan biraz geri çekiliyorum.

Dostum, yaşlı cadılar ürkütücüdür. Bu gerçekten de en yüksek gücümüze ulaştığımız zamandır.

"Selene, sevgili kızım, akbabalar tarafından çembere alındın. Birçok göz senin üzerinde. Bazıları iyi, bazıları kötü, bazıları da her ikisinden biraz."

"Ne?" Telaşla söyledim.

"Güç kutlanmalı ve korkulmalıdır. Sizde fazlasıyla var ama kilit altında. Anahtarı bulun ve *kullanın*. Vezirken piyon olma. Kimse bir kraliçeye hükmedemez."

Ona göz kırpiyorum ve unutmadan önce tüm bunları yazma dürtüsüyle elim titriyor.

"Ben... anlamıyorum," diyorum sonunda, çantamı sıkıca tutarak.

Kahkaha atıyor, sesi ince; tuhaf bir nedenle bana mısır kabuklarını düşündürüyor.

"Hatırlayamadığın çok şey var ama anlamadığını düşünerek kendini kandırma, Selene Bowers." O her şeyi gören gözleriyle bana anlamlı bir bakış atıyor ve bir an için Memnon'u biliyor olabileceğini düşünüyorum.

"Tılsımını yap," diyor Mistress Gestalt. "Kendinizi zarara karşı koruyun." *Zarar mı?*

"Ya Selene?" diyor. "Kötüler senin için geliyor. Kendini hazırla."

BÖLÜM 16

KÜFLÜ KURBAĞA TABURELERİ.

Kazanın dibindeki kömürleşmiş, lapa lapa yapışkan maddeyi yüzümü buruşturarak sıyrıyorum.

Bütün akşam bu lanet tılsım üzerinde çalıştım ve elimde kalan tek şey bu çamur. Saçlarım yanıyor, duman gibi kokuyorum ve büyü mutfağına girip çıkan diğer cadılar mesafelerini korudular.

Bu gece kendim için bir tılsım yapmaya başlarsam, hem ilk büyük sınıf projemi bitirebileceğimi hem de Bayan Gestalt'ın beni uyardığı uğursuz tehdide karşı ekstra koruma sağlayabileceğimi umuyordum.

Bu mutfakta eski bir dökme demir ocağın yanı sıra açık alevlerin üzerinde asılı duran birkaç kazan var, bunlardan biri de benimki. Odanın karşı tarafında, her türlü nadir malzemenin bulunduğu kavanozlardan oluşan raflar var.

Kömürleşmiş macunu kazandan alıp bir kâseye koyuyorum ve Nero'nun onu görünce kulaklarının geri gitmesine aldırmiyorum.

Kaseyi mutfaktaki kasap tezgahının üzerine bırakıyorum ve eserime bakarak yüzümü buruşturuyorum. Yarattığım şey doğru olamaz. Ders kitabım *Apotropaic Magic için Bir Uygulayıcının Rehberi'ne* geçtikten sonra büyü tarifini bir kez daha okudum.

"Nerede yanlış yaptım...?" Nero'ya soruyorum.

Nero bana göz kırpmıyor ve yemin ederim ki "*Nereden bileyim?*" diyor. *Cadı olan sensin.*

Ama belki de panterimi antropomorfize ediyorumdur.

Ders kitabıma geri döndüm. Alyssum olabilir mi? Tarifte bir avuç deniyordu ama bu çok gevşek bir ölçü. Ya da belki de

taze pelin otu, kurutulmuş versiyonu değil.

Ama o zaman, belki de pelin otu
değildir? Şakaklarımı ovuyorum.

"Hâlâ burada mısın?" Sybil'in sesi çınladı.

O mutfağa girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum. Birkaç saat önce başka bir ders için bir ödev üzerinde çalışmak üzere benimle birlikte buraya gelmişti ama uzun süre önce kitap okumak için ayrıldı.

Görünüşe göre, okumayı bitirmiş.

Burnunu kırıstırıyor. "Bu iğrenç koku da ne?" diyor, bana doğru yaklaşarak.

"Bu korumanın kokusu," diyorum yumuşak bir sesle.

"Hazırladığın karışım her neyse, böyle kokması gerektiğini sanmıyorum." Benim yanıma geldiğinde Sybil kâseme bakıyor. "Ya da öyle görünmesi."

Pütürlü kömürleşmiş macuna bakıyorum. Ders kitabıma göre, sütlü yeşil bir sıvıya dönüşmesi gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun ki?" Sybil soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun koruyucu bir iksir olması gerekiyor. Tamamlandığında, içine bir mücevher parçası batırıyorum... ve içinden bir tılsım çıkması gerekiyor."

Bunun üzerine gülüyor. "Dostum, bu kötü şeyleri korkutmaktan çok kendine çeker."

Yüzümü ona döndüm. "Henüz bitmedi."

"Bebeğim, bunu bir kenara bırak ve bu geceyi bitir. Yarın tekrar deneyebilirsin."

Tahta kaşığımla alıp grimsi çamuru karıştırıyorum. "En iyi arkadaşımın yeteneklerime gerçekten bu kadar az inancı mı var?"

Sybil kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Bu özel büyü söz konusu olduğunda, evet, yapıyorum."

"Pfft." Ona el salladım. "Burada işim neredeyse bitti."

"Pekâlâ Selene, sen bilirsin." Sybil tezgahdan uzaklaşır. "Ben yatmaya gidiyorum. Dersten önce koşmak için bana katılmak ister misin?"

Bu düşünce karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Koşmayı gerçekten seviyor muyum?" Ona soruyorum.

Sybil bir an tereddüt ediyor, sanki gerçekten unutup unutmadığımı bilmiyormuş gibi.

"Bu retorik bir soru," diyorum. "Tabii ki koşmaktan nefret ediyorum. Ama mazoşistim, yani evet, sana katılacağım."

Başını iki yana sallıyor. "Çok kötü bir mizah anlayışın var, bunu biliyorsun, değil mi?"

Elimdeki tahta kaşığı ona doğrultuyorum. "Ben... evet, olabilirim."
Bana eğlenen bir bakış attı. "İyi geceler bebeğim. O iksirle yanlışlıkla hiçbir şeyi lanetleme." Bununla birlikte, mutfaktan çıkıp gitti.

"İyi geceler!" Arkasından sesleniyorum.

Ortalık sessizleşince, dikkatimi yapışkanıma veriyorum. Nerede kalmıştım?

Titizlikle işaretlediğim adımlar listesine bir göz atıyorum. Geriye kalan tek şey son adım.

Koruyucu karışımınızla kaplamak istediğiniz nesneyi alın ve iksirin içine daldırın.

Bu adımla birlikte gelen bir büyü var ve sözde bu büyüü çağırmak iksirin yanmasına ve geride sadece sihir kaplı tılsımın kalmasına neden olacak.

Yeterince basit.

Karışma biraz daha su ekliyorum ve bunu yaparken nefesimin altında büyüü sözleri fısıldıyorum. Sonra çamurum pütürlü bir sıvıya dönüşene kadar karıştırıyorum da karıştırıyorum. Sıvı olarak da biraz daha yeşil görünüyor, yani bu bir kazanç.

İşe yaramak zorunda.

Ön yüzünde girdaplar olan küçük bir kil kolye ucu alıyorum. Berkeley'deki bir sokak fuarından aldığım ucuz bir bibloydu ama alışılmadık ve güzeldi. Ve eğer her şey yolunda giderse, bu bir muska olacak.

Karışma bakarken alt dudağımı endişelendiriyorum. Bir süre sonra kolyeyi karışımın içine bırakıyorum.

Bu işe yarayacak, kendime söylüyorum.

Derin bir nefes alarak elimi kâsenin üzerine koyuyorum ve başlıyorum. "Toprağı ve havayı çağırıyorum..." Gücüm yükseliyor, niyetim ve büyü tarafından çağrılıyorum. "Zayıflığı yıka" -yumuşak turuncu büyü kolumdan aşağı akıyor ve sıvının üzerine yerleşmeden önce *avucumdan* çıkıyor- "kötü ve kaba niyetli varlıklardan..."

Ben izlerken, gücüm iksirin içine işliyor ve sıvının ışıldamasını sağlıyor.

"Beni güvende tut; beni bütün tut." diyerek büyüü bitiriyorum. *BANG!*

İksir bir mermi gibi patlıyor, sıvı her yere sıçrıyor. Kahretsin.

Öksürerek iğrenç puslu dumanı uzaklaştırıyorum. Duman dağılınca kazanın içine bakıyorum. Sonra inledim.

Dibinde fosilleşmiş kakaya benzeyen bir topak var. Dokunmak zorunda mıyım?

Bir anlık tereddütten sonra uzanıp tılsımı kazandan alıyorum. Olumlu bir not olarak, en azından benim topak topak karışımım gitmiş oldu. Yani, mutfağın geri kalanı şimdi onunla kaplı, ama buna odaklanmayacağız.

Elimdeki tılsımı gören Nero dudaklarını geriye kıvrıyor.

"Hadi ama, o kadar da kötü değil," diyorum, yanan kolyemi tekrar tezgâhın üzerine bırakarak.

Ama öyle. Gerçekten öyle.

Mutfağın endüstriyel lavabosundayım, kullandığım son kapları yıkarken mırıldanıyorum. Midemin dibine yerleşmiş, orada bir taş gibi duran ağır hayal kırıklığını fark etmemeye çalışıyorum.

Bu sadece bir ilk denemeydi.

Bir dahaki sefere yaparım.

"Tencere temizlemek mi, kraliçem? Beni bunun için mi teslim ettin?"

Çılgılık atıp dönüyorum ve tahta kaşığı refleks olarak sese doğru fırlatıyorum.

Memnon mutfağın kapısına yaslanıyor, gövdesi alanın çoğunu kaplıyor. Elindeki aleti avucunun içinde tutuyor ama gözleri bana sabitlenmiş durumda.

Ne zamandır orada?

Şimdi muhtemelen Memnon'un ne kadar ateşli olduğunu bir kez daha fark etmenin zamanı değil, ama tanrıça onu bu konuda hepimizden biraz daha fazla kutsamış.

Daha sonraki bir tarihte, bu kutsamadan pişmanlık duymuş ve bunu telafi etmek için onun kaderini lanetlemiş olmalı.

Saçları yüzünden geriye doğru taranmış, gözünden kulağına ve çenesine kadar uzanan yara izini ortaya çıkarıyor. Kaşlarını çatıyor ve kızgın olduğunu söyleyebilirim, ancak gözlerinde bir parça kafa karışıklığı var.

Duvardan uzaklaşıyor, büyüleyici büyüğü bir çiçek gibi açılıyor. "Tanrılar aşkına bu koku da ne? Bana tattırdığın Roma yemeklerinden bile daha kötü-"

"Sakın içeri gireyim *deme*," diye uyarıyorum onu, kendimi ayakta tutmak için arkamdaki tezgâha tutunuyorum. Onu gördüğümde bacaklarım bükülmek istiyor. Bu adam meclis kardeşlerimden birini öldürmüş olabilir.

Ve benden nefret ediyor.

Memnon çenesini kaldırır, büyüğü sinirle kırılabilir. "Yoksa ne olur?" Omuzlarını dikleştirerek odaya doğru hesaplı bir adım attı. "Uzun zamandır kayıp olan karım şimdi bana ne yapacak?"

Ancak şimdi bir kez daha o başka dili konuştuğumuzu fark ediyorum. İçimde anlamlandıramadığım garip duygular uyandırıyor. Tanımlayabildiğim tek şey, bu kadim büyücüye baktıkça içime dolan dehşet.

Kalbim dışarı çıkmak istercesine göğsümün duvarlarına çarpıyor.

Başını eğip yüz ifademi inceliyor.

Gözlerinde bir şey parlıyor, ama sonra aynı hızla kayboluyor.

"Şimdi korku geliyor," diyor. "Kraliçem, hesap vermeniz gereken bir şey olduğunun farkında mısınız?"

"Tanrıçaya yemin ederim, öyle bir çılgılık atacağım ki, bütün bu lanet evi üzerinize yıkacağım."

Memnon duraklar, gözlerini kısar. "Tehdidin *bu* mu Roxilana? Yüksek sesle bağlamak mı? Ne oyunu oynuyorsun?" der.

Aynı soruyu sorup duruyor ve Tanrıça, ama intikamcı bir büyücüden daha kötü olan tek şey intikamcı, kafası karışık bir büyücüdür.

"Sana bildiklerimi anlatacağım," diye fısıldadım, "eğer yaklaşmayı kesersen."

Memnon çaresizce cevaplar istiyor olmalı çünkü izlerini durduruyor.

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Mürekkepli ön kollarını ortaya çıkaran, vücuda oturan beyaz bir gömlek giyiyor. Gömleğin bir kısmı bol siyah taytının içine sokulmuş, tayt da ağır deri savaş botlarının içine sokulmuş. Uyandığım o eski savaşçı gitmiş. Her santimiyle modern bir özel operasyon askerine benziyor.

Gücü, kaynayan suyun buharı gibi ondan fişkırıyor ve bu adamın her şeyden önce bir *büyücü* olduğunu bir kez daha anlıyorum; rol için doğru seçilmiş gibi görünmüyor. Kaslı ve güçlü olmaması gerekiyordu. Bu hile yapmak gibi bir şey.

Kahretsin, belki de bu yüzden lanetlenmiştir. Bir şey bu adamla oyun alanını eşitlemeli.

Memnon'un yüz ifadesi incelediğimde ısınıyor, ama yine de kabaran öfkesini hissedebiliyorum. "Bekliyorum."

"Evet, şey, bana bir dakika ver - bir kızın altını ıslatmak istemesine neden oluyorsun." Kahretsin.

Bu benim ağzımdan mı çıktı?

Bu benim ağzımdan mı çıktı?

Memnon'un kaşları kalkıyor; sonra yüzüne kendinden memnun bir ifade yayılıyor.

Yanaklarım kızarıyor. "Çünkü sen korkutucusun ve ben de altıma işememeye çalışıyorum," diye kekeliyorum.

Gerçekten, beni şimdi gömün ve kendimden kurtarın.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatmaya başladı.

Elimi uzattım. "Geri çekil!" Onu uyarıyorum.

Memnon elimi sanki bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi savuruyor ve benim alanıma giriyor.

"*Roxilana*," diye homurdanarak bana bakıyor. Bu adamın dudaklarından dökülen bu ismin gırtlaktan gelen sesi karşısında tüylerim diken diken oluyor. Bu *benim adım* bile değil ama beni etkiliyor. Bu nasıl bir sapkınlık?

"*Ne oyunu oynuyorsun?*" diye tekrar soruyor, her kelimeyi ısırarak söylüyor. Çenemi inatla kaldırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Geri çekilmen gerek. *Şimdi*."

Geç de olsa, bir kez daha dil değiştirdiğimi fark ettim. Sadece bu sefer Latince konuştum.

Bana gülümsüyor ve bu o kadar kötü bir gülümseme ki. "Tehditlerin benim üzerimde işe *yarayacağını* mı düşünüyorsun?" diye *Latince* cevap veriyor. Bir an sonra eli boynuma geliyor ve beni usulca kavıyor. "Tehditleri şimdi *ben* yapıyorum, karıcığım," diyor, boğazımı biraz sıkıyor ki ne demek istediği anlaşılsın. "Soruma cevap ver."

"Bu benim için bir oyun değil," diyorum, o başka, adlandırılmayan dile geri dönüyorum, kelimeler dilimden yuvarlanıyor. "Bu benim hayatım."

"Senin hayatın," diye yankılanıyor acı acı. "Peki ayrı geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyor musun? Yirmi yüzyıl boyunca?" O konuştukça, boğazımdaki tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Kötü ekmek mi yedin?" Ben de "*Ne içiyorsun sen?*" demenin eski usulü olduğunu söyledim. "Dinle, benim adım Selene, yirmi yaşındayım ve seni ilk kez mezarını açtığımda gördüm. Ben senin karın değilim ve sana ihanet etmedim."

Ben konuşurken, Memnon'un öfkesi daha soğuk ve daha kararlı bir şeye dönüşüyor.

Birkaç saniye bana baktı.

"Demek bana yalan söylemeye kararlısın," diyor sonunda.

Çılgılık atmak istiyorum. Az önce söylediklerimin hiçbirini duymadı mı?

Devam ediyor. "Etrafımda bulunmayalı epey zaman oldu kraliçem, bu yüzden belki de düşmanların kalbine nasıl korku saldığımı unutmuşsunuzdur."

Kate'i hatırlıyorum, öldürülen cadıyı. Boğazıma sarılan el birdenbire bana daha önce davrandığımdan çok daha tehditkâr geliyor.

Gözlerim tanıdığımı kayıyor. Nero mutfak halısının üzerine kıvrılmış, gözleri kapalı.

Neden şu anda uyuyor?

"Nero," diye sesleniyorum, dikkatini çekmeye çalışıyorum. Kulakları titriyor ve kuyruğu seğiriyor ama gözleri kapalı kalıyor.

"*Nero mu?*" Memnon tekrarlıyor. Sesindeki zehir dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "O domuzun herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Onun için mi bana ihanet ettin? Sana yapmaya çalıştığı şeyden sonra bile mi?"

Ne *sikimden* bahsediyor bu?

"Tanıdıklarım." Hırıltıyla söylüyorum. "Onun adı..."

Nero." Memnon'un kaşları derinleşiyor. "Hayır, değil."

Vay canına. Bu adamın tanrıça lanet olası cüreti.

"Nero," diye bağıriyorum, panterin zihnine girip onu uyandırmaya hazırım.

Ben söyleyemeden, büyük kedim ayağa kalkıyor, bacaklarını biraz esnetiyor, sonra da koşarak yanıma geliyor.

Sonunda. İşte beklediğim dayanışma gösterisi - Nero, Memnon'a doğru yürür ve yüzünü büyücünün yüzüne sürer.

Bacak.

Bu da ne...?

"Gerçekten mi?" Hırıldıyorum. Boğazımdan tutuluyorum ve Nero Memnon'la arkadaş mı olmalı? *Memnon mu?*

Benim tanıdığım arızalı.

"Yalanlarına inanmamı mı bekliyorsun?" Büyücünün gözleri odada geziniyor. "Ya da kendine kurduğun bu saçma hayata?"

"Api'nin güzel dünyasındaki en güçlü ulusu yönetirken *bu hale geldiğine* inanmamı bekleyemezsin." Üst dudağını kıvrırken

dikkatini bana yeniden odaklamadan önce mutfağa girdi. "Ve bu akşam erken saatlerde gösterdiğin sihrinle alay etmen? O bir şakaydı, değil mi?"

Son kısmı söyleme şekli... Kahretsin, tüm tılsım tarifini görmüş olmalı. En gurur duyduğum an değil.

"Elbette," diye devam ediyor, "eski halinin acınası bir gölgesi olmak için ölümümü planlamadın-"

Daha ona vurmaya karar vermeden elim hareket ediyor. Avucum yanağına çarpıyor ve keskin bir alkış sesi çıkarıyor.

Tepkiler lanet olsun, bu *iyi* hissettirdi.

"Roxilana'nın kim olduğunu bilmiyorum," diyorum tekrar Latinceye geçerek, "ama onun için bir mum yakacağım ve seninle uzun süre uğraşmak zorunda kaldığı için onun adına dua edeceğim. Eminim seni toprağa gömerken neşeyle gülmüştür. *Ben olsam* gülerdim, biliyorum."

Çok ileri gittim.

Memnon'un gözleri parlar ve ciğerlerinden tanrısal olmayan bir hırıltı yükselir. Daha önce canı görünüyorduysa, şimdi apoplektik görünüyor.

Beni lavabodan uzaklaştırıyor, hâlâ boğazımdan tutuyor. "Önceki planlarımı unut," diyor o diğer eski dilde, sesi alçak ve ölümcül. "*Şimdi* sana bunu ödeteceğim."

Elini boynumdan bileğime doğru kaydırıyor ve avucunun çıplak tenime sürtüldüğü her yer en sinir bozucu şekilde karıncalanıyor.

Elini çekiyorum ama işe yaramıyor. Memnon beni mutfaktan dışarı çekiyor, ben peşinden sürüklenirken büyüğü etrafımı sarıyor. Nero arkamızdan geliyor, sanki hiçbir şey endişe verici değilmiş gibi sinsice ilerliyor.

Evin birinci katı, titreyen ışıkların statik vızıltısı dışında sessiz. Saatin geç olmasına rağmen, burada hâlâ uyanık olan tek kişi ben olamam. Yine de Memnon dışında evde alışılmadık bir sessizlik var.

Memnon beni fuayeye götürürken nedenini fark ediyorum: iki koridorun ve evin kütüphanesinin altında havada asılı duran koğuşların parıldayan mavi kalıntıları.

Muhtemelen Memnon tarafından daha önce yapılmış ve muhtemelen kimse fark etmeden beni sürükleyebilmek için hazırlanmıştı.

Kate'e olan bu mu?

Sezgilerim bana bu adamın bana zarar vermeye asla cesaret edemeyeceğini söylüyor, ama sezgilerim aynı zamanda onun şiddet yanlısı, tehlikeli bir adam olduğunu da söylüyor. Sonra bir de

Ayrıca beni boynumdan yakaladı, tehdit etti ve şimdi beni Tanrıça bilir nereye götürüyor. Oh, ve o gücü vicdanını avlayan bir büyücü.

Eğer o kapıdan onunla birlikte çıkarsam, bir daha asla geri dönemeyebilirim.

Hızlı düşünerek saçımın tek bir telini tutup koparıyorum ve sonra kelimelerin oluşmasına izin veriyorum.

"Başımdan bir saç teliyle ve reddedilmiş bir eşin dokunuşuyla seni evimden kovuyorum."

Gücüm Memnon'a çarparak dışarı fırlıyor ve öne doğru savrulurken elini bileğimden koparıyor.

Sihrim bir tür rüzgâr tüneli yaratıyor, ışıltılı turuncu tüyleri yanmayan bir şamdanı deviriyor ve bir yığın gevşek kâğıdı havaya savuruyor. Etrafımızda evin ışıkları düzensiz bir şekilde titriyor.

Memnon yüzünü bana dönüyor ve artık gülümsüyor ama bu gülümseme bir bıçak kadar keskin. *"İşte senin gücün, İmparatoriçe,"* diyor, onu zorlamaya devam etse bile büyümle savaşıyor.

Arkasından evin kapısı açılır, sanki o da Memnon'dan kurtulmak istemektedir.

Ona ters ters bakıyorum, saçlarım etrafımda uçuşuyor. *"Çık dışarı."* Sözlerimle birlikte göğsüne bir güç dalgası daha çarpıyor ve Memnon sendeleyerek kapıdan içeri giriyor.

Kapının pervazına tutunuyor, büyülerimin yaylım ateşine karşı sabit duruyor.

"Kaçınılmaz olanı erteleyemezsiniz," diyor. *"Geri döneceğim."*

Çenemi kaldırıyorum. *"O zamana kadar, o mumu karının anısına yakacağım."*

Gözleri yükselen büyüsüyle yanıyor. Tanrıça, o çok güzel. Güzel ve öfkeli. O gücüyle bir şey *yapamadan*, taş *lamassuların*, eşik koruyucularının çakıllı hırıltılarını duyuyorum.

Bir anda büyüsü evin dışına çekilir ve ön kapı çarparak kapanır.

O gider gitmez yere yığılmamak için ağır ağır yan masaya yaslanıyorum.

Sikeyim.

O sırada Nero yanıma geliyor ve bacağıma sürtünüyor.

"Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar başın belada," diyorum ve kendimi yere bırakıyorum çünkü bacaklarım beni tutmak istemiyor. Nero ovuşturuyor

Yüzünü yüzüme yaslıyor, ben de bir kolumu ona doluyorum. Beynimde dikenli, sersemletici bir his var, büyümün payını aldığı yerde.

Memnon'un hâlâ havada parıldayan koğuşlarına bakıyorum. Bileğimin yorgun bir hareketiyle büyümü gönderip onları yırtıyorum, bu hareket kafatasımın içinde bir zonklama daha hissetmeme neden oluyor. Birkaç saniye içinde koğuşlar çözülüyor.

Evin başka bir yerindeki cadılar meclisi kız kardeşlerinin uzaktan gelen seslerini duyduğumda rahat bir nefes alıyorum.

Başımı Nero'nunkine yaslıyorum. "Umarım bu Memnon'u bir süre için son görüşüm olur."

BÖLÜM 17

"BENİ SEVDİĞİNİ SÖYLE."

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum. "Bana tek olduğumu söyle."

"Sadece sen vardın," diye mırıldanıyorum, parmaklarım kaba saçlarıma batıyor.

Eller gövdem üzerinde geziniyor ve tişörtümün çekiştirildiğini hissediyorum. Sıcak nefes göğüslerimi okşuyor.

O ağız meme ucuma bastırıyor ve ben nefes nefese kalarak öpücüğe doğru eğiliyorum.

Çok geçmeden ağzını bırakıyor ve öpücükleri göğsümün üzerinden geçip aşağıya, gövdemden aşağıya iniyor.

"Benim olduğunu söyle," diyor Memnon.

Memnon mu?

"Ben senim," diye şaşkınca cevap veriyorum.

Etrafım ve farkındalığım keskinleşiyor. Titreyen lamba ışığını, yumuşak çarşafı, vücudumda ilerleyen çıplak büyücüyü, ilerlerken dalgalanan sırt dövmelemlerini alıyorum.

"Tüm tanrıların önünde sana sahip çıkıyorum," diyor. Bekle.

Ne?

"Memn-aaah-" diye haykırıyorum ağız içime doğru inerken ve dudaklarının tenimde yarattığı his neredeyse çok fazlayken ona doğru eğiliyorum. Uzaktan gelen bir kıpırtının farkındayım ve bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum.

Ama o şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum-

Memnon klitorisime dil çıkardığında düşüncelerimden sıyrılıyorum ve parmaklarını göbeğime götürüp bir tanesini içeri sokuyor.

"Tanrıça!" Duygularımla boğulmuştum. Uzaklaşmaya çalışıyorum, sadece tüm bu samimi dokunuşlardan biraz rahatlamak için.

Memnon boştaki eliyle beni sıkıca tutuyor.

"Memnon-çok fazla," diye soluk soluğa

bağırıyorum.

Klitorisime karşı gülüyor. "Ve yine de her şeye katlanacaksın."

Parmakları girip çıkarken, dilinin ısrarlı darbelerini ve dudaklarının kayışını hissetmek zorunda kalıyorum.

Duyguya teslim olduğum an, doruk noktamın olduğu andır. Çaresiz, utanç verici sesler çıkarmaya başlıyorum çünkü, ugh, çok iyi hissettiriyor. *Çok iyi.*

Memnon ağzını klitorisimden uzaklaştırıyor, ama hemen ardından büyüünün fırçasıyla yer değiştiriyor. Gücünü klitorisime karşı başka bir dudak seti gibi kullanıyor ve kaldığı yerden devam ediyor.

Büyüsü beni etkilerken, Memnon vücudumun genişliğine bakıyor. Gözlerimiz buluştuğunda, dünya eğilir.

"Tüm topraklar ve tüm krallıklar bir kez daha benim olacak," diyor Memnon usulca, parmaklarını içimde gezdirmeye devam ederek, "ve herkes eskiden olduğu gibi adımı bilecek. Boyun Eğmez Memnon." Gözleri şiddetle parlıyor. "Hepsinden önemlisi, sen yine benim olacaksın."

Orgazmım çok yakın, çok, çok-

Memnon tekrar bacaklarımın arasına yerleşiyor ve iç uyluğuma bir öpücük konduruyor. "Ama önce, kraliçem, ödeyeceksin."

Telefonumun alarmı çalıyor ve beni sarsarak uyandırıyor. Ter içindeyim ve içim tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla zonkluyor.

Nefesimi üfleyerek telefonumu alıyorum. Kaçırdığım orgazmıla ilgilenip kalkacak mıyım yoksa alarmı erteleyip tekrar uyuyacak mıyım tam olarak emin değilim. Karar vermeden önce telefonumdaki mesajı görüyorum.

Sybil ile sabah koşusu için alarm 6:30'da.

Bu doğru.

Şu anda saat 6:15, yani üstümü değiştirip onunla buluşmak için zar zor zamanım var. Yani orgazm yok ve uyku yok.

Kendimi telaşlı ve huysuz hissederek kıyafetlerimi alıp üzerime geçiriyorum, sonra saçımı arkadan bağlıyorum ve koşu ayakkabılarımı bağlıyorum.

Sybil'in kapısını çaldığımda, iki dakikam kalmıştı. Ve hala kötü bir ruh halindeyim.

Kapısını açtığında beni içeri aldı. "Nasıl hissettiğimi görüyorsun," diyor ve odadan çıkıyor. "Neden bunu kendimize yapıyoruz?"

Gözlerimi ovuşturuyorum ve başımı sallıyorum. "Çünkü biz kötü fikirlerin kraliçeleriyiz."

"Hadi o zaman, kraliçe dostum," diyor. "Bu kötü fikrin sonunu görelim."

Tamam, koşu hiç fena değil.

Demek *istediğim*, çünkü akıyor ve her şey sallanıyor ve bir şekilde ağza alınmayacak yerlerde terliyorum ve diğer yerlerde üşüyorum. Ama hava çam ağaçlarının ve ıslak toprağın kokusunu taşıyor ve kuşlar cıvıllı cıvıllı ötüyor - ve bu manzaraya dair hiçbir şey söylemiyor.

Sybil bizi kampüsün arkasından dolanan bir patikaya götürüyor, ardından kampüsün kuzeyine doğru devam ediyor, toprak patika kıyıdaki tepelerin arasından kıvrılıyor.

"Cadılar meclisi bunun ne kadarına sahip?" Ona soruyorum. Sanki sonsuza dek kaçacakmışız ve henüz geri dönmemişiz gibi geliyor.

"Kilometrelerce ötede, bu yolun ilerisinde mezun meclis üyelerinin evleri var." Sybil önümüzü göstererek homurdanıyor.

Bahsettiği evleri göremiyorum ama biliyorum. Diğer cadıların yakınında ve normal toplumun koşuşturmasından uzakta yaşamayı tercih eden meclis üyeleri meclis mülkünde yaşamayı seçebilir. Diğer cadılarla birlikte yaşlanma düşüncesi kulağa oldukça pastoral geliyor, ama kim bilir? Belki de Henbane'den mezun olduğumda bunu aşmış olacağım.

Etrafımızdaki orman açılıyor ve yerini bir tarlaya bırakıyor. Solumda, uzaktaki sahil şeridini ve ötesindeki okyanusu bir anlığına görebiliyorum.

Pastoral kelimesi böyle günler için yaratılmıştır.

Memnon ile karşılaşmamı unutmam için neredeyse yeterli.

O bir sorun olacak, hem de büyük bir sorun. Geçtiğimiz hafta içinde beni iki kez ziyaret etti - *canlı* rüyalarımından bahsetmiyorum bile. Ve eğer Memnon'un dün geceki ayrılık sözleri bir şey ifade ediyorsa, onu tekrar göreceğim, hem de yakında.

Karşılaşmamızda gözden kaçan bir ayrıntıyı ancak şimdi hatırlıyorum.

Ayrı geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyor musun? dedi. *Yirmi yüzyıl boyunca mı?*

Hesabı yaparken sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. İki bin yaşında mı?

Bu kadar süreyi aklım almıyor. Zamandan bahsetmişken, Memnon kaç yıl uyduğunu biliyorsa, o zaman şu anda hangi yılda olduğumuzu da biliyordur.

Başka ne bilmesi gerekiyor?

Lunar Gözlemevi'nin arkasında benimle yüzleştikten beri ilk kez onun hayatını merak ediyorum. Güney Amerika'dan Kuzey Kaliforniya'ya tam olarak nasıl geldi? Kıyafetlerini nereden aldı? Modern dünya hakkındaki bilgileri kimden edindi? Ve Tanrı aşkına nerede kalıyor?

Bu sorular beni korku ve suçluluk duygusunun bir bileşimiyle dolduruyor. Hiçbirinin cevabını gerçekten bilmek istemiyorum ama aynı zamanda bu adamı serbest bırakmış ve sonra da dünyaya terk etmiş gibi hissediyorum.

Ona yardım edecek durumda değildim. Bana nasıl davrandığından sonra olmaz. Bana nasıl davrandığından bahsetmişken.

Düşüncelerim son rüyama dönüyor. *Memnon*'la ilgili iki kez seks rüyası gördüğüm gerçeğinden dolayı solup gitmek istiyorum. Yani, fena halde güzel, o yüzden sanırım gözlerim iyi bir zevke sahip, ama *hadi*, zihin, kötü rüya adamları için bacaklarımızı açmıyoruz. Amcıkta anlayanlar için bile.

Kesik kesik nefes alıyorum.

"Hey, iyi misin?" Sybil yanımda diyor.

"Ne? Evet, ben iyiyim." Kelimeleri aceleyle söyledim.

Bir saniye bana bakıyor. "Tılsım için özür dilerim," diyor sonunda.

Ruh halimin tılsımla ilgili olduğunu mu düşünüyor?

Keşke öyle olsaydı.

Sözlerini elimin tersiyle itiyorum. "Sorun yok. Gerçekten sorun değil.

Tekrar deneyeceğim."

Sybil'in gözlerini bir saniye daha üzerimde hissedebiliyorum, ama zeminin ne kadar engebeli olduğu göz önüne alındığında, sonunda başka tarafa bakmak zorunda kalıyor.

Toprak yol çatallaştığında biraz daha koşuyoruz, bir kol ilerlemeye devam ederken diğeri geldiğimiz yöne doğru kıvrılıyor.

"Devam etmek istemiyorsan," diyor Sybil, "bunu eve geri götürmek isteyeceğiz." Eve doğru kıvrılan dalı işaret ediyor.

"Devam etmek istemiyorum," diyorum. Enerjim çoktan düşmeye başlamıştı ve yatak odamla aramda hâlâ kilometrelerce yol vardı.

Geldiğimiz yoldan geri kıvrılan patıkaya giriyoruz, kuş sesleri ve benekli ışık bizi Everwoods'un içinden takip ediyor.

Kampüse bir milden daha az bir mesafede olmalıyız ki önümüzde patika olay yeri şeridiyle kapatıldı.

Sybil ve ben yavaşlıyoruz. Politia üniformalı insanlar etrafta dolaşüyor, büyüleri havayı dolduruyor. Esintide başka bir şey daha var, acımasız, yağlı ve kötü niyetli bir şey. Bunun bile altında, hissediyorum.

Ölüm.

Acımasız, ıstırap verici bir ölüm. Sadece anlık bir izlenim; sonra yok oluyor.

"Selene..." Sybil, sesinde bir parça korku olduğunu söylüyor.

Ben cevap veremeden üniformalı memurlardan biri bizi fark etti.

"Hey oradaki!" diye sesleniyor kadın.

Bizi yolumuza göndereceğini düşünüyorum ama onun yerine olay yeri şeridine doğru ilerlerken bizi yanına çağırıyor. "İkinizle biraz konuşabilir miyim?" diyor.

Sybil ve ben birbirimize bakıp "Evet, tabii ki" diye sesleniyoruz.

Kordon altına alınmış alana doğru yürüyoruz. Yaklaştığımız her adımda içim çalkalanıyor ve sezgilerim bana uzak durmamı söylüyor. Burada doğru olmayan bir şeyler var.

"Siz ikiniz buralı mısınız?" diye soruyor memur, bir not defteri ve kalem çıkararak. "Henbane Cadılar Meclisi'ndeki cadılara katılıyoruz," diyorum.

"Bu yolu düzenli olarak kullanıyor musunuz?"

Sybil beni işaret ederek, "Öyle değil," diyor. "Son bir yıldır her hafta bu patikada koşuyorum."

"Aranızda bu tarafa düzenli olarak gelen başka birini tanıyan var mı?" diye soruyor memur, aramıza bakarak.

Gözlerim memurlar ve diğer üniformalı personelden oluşan kalabalığın üzerinde gezinirken o hastalıklı, huzursuz his derimin altına doğru ilerliyor. Bu

subay parçaları kümesi ve ben-

Zihnim gözlerimin gördüklerine anlam *veremiyor*. Renkler kıpkırmızı ve pembe ve bej ve siyah, çok yağlı siyah-

Memur önüme geçerek görüş alanımı kapatıyor. Yükselen

mide bulantıyla savaşmak için elimi ağzıma götürdüm.

Sybil benden olay yerine, oradan da memura bakıyor. "Neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

"Açık bir soruşturma hakkında konuşma yetkimiz yok," diyor yumuşak bir şekilde.

Ama neler olup bittiğini anlamak için büyüye ya da sezgiye ihtiyacım yok. Kendi gözlerimle gördüm.

Kurtar bizi, Tanrıça.

Bir cinayet daha işlendi.

BÖLÜM 18

HABER O GÜNÜN İLERLEYEN SAATLERİNDE PATLAR.

Bir cinayet daha. Bir cadı daha çok erken gitti.

Sihre Giriş dersinde odaklanmaya çalışıyorum ama tek görebildiğim yerdeki şekil, zihnimin o zaman anlamlandıramadığı ve *hâlâ* anlamlandıramadığı şekil. Bir de suç mahalline berbat bir parfüm gibi yapışan yağlı, dehşet kokan büyü vardı.

Kara büyü. *Gerçek* kara büyü. İnsanların uğruna ruhlarını sattığı türden. Şu anda bile içimi ürpertiyor.

Politia cinayetle ilgili fazla bilgi vermedi, ancak gördüğüm kadarıyla saldırının dün akşam ile bu sabah arasında bir zamanda gerçekleştiği yeterince açıktı.

Memnon beni ziyaret ettikten
hemen sonra. Her yerim buz
kesti.

Öfkesiyle başka bir cadıya saldırmış olabilir mi? Onu öldürmüş olabilir mi?

Memnon'un gücünün ve varlığının şiddetini hatırlıyorum.

Evet, yapabilirdi. *Kolayca* yapabilirdi.

Titreyen bir nefes alıyorum ve düşüncelerim dağılmadan önce onları uzaklaştırıyorum. Konferans salonunun başındaki Profesör Huang'a yeniden odaklanıyorum. Uyluklarına kadar sarkan düz siyah saçları var ve hareket ettiklerinde bir perde gibi sallanıyor.

"Cadılar olarak hepimiz çevremizdeki dünyadan sihir alırız," diyorlar ve bir masanın durduğu sahnenin kenarına doğru ilerliyorlar. Üzerinde bir düzine farklı eşya duruyor.

"Ancak," diye devam ediyorlar, "her birinizin sihirle etkileşime girmenin benzersiz bir yolu var ve yetenekleriniz geliştikçe, gücünüzü kullanımınıza uyacak şekilde nasıl şekillendireceğinizi öğreneceksiniz."

Ellerini eşyaların üzerinde gezdirerek onlara tek tek dokunurlar. "Her biri belirli bir büyü türünü simgeleyen birkaç eşya koydum."

Söz konusu nesnelere odaklanıyorum. Oturduğum yerden bir saksı bitkisi, bir somun ekmek, bir madalyon, kurutulmuş bir demet ot, bir kase su, bir kristal, bir deniz kabuğu, bir kil kap, bir nehir taşı, bir kase toprak, yanmayan bir mum, bir sayfa yazı ve gri toza benzeyen bir şişe seçebiliyorum.

Profesör Huang, "Bugün sizi çağıran belirli büyü türlerini öğreneceğiz," diyor. "Bu size kendi sihriniz hakkında iyi bir temel anlayış kazandıracak ve daha sonra bunun üzerine inşa edebileceksiniz. Büyü gücümüzü bilmek önemlidir. Ve bu kursun ilerleyen bölümlerinde bunu tekrar yapacağız. Ancak, bir dahaki sefere, kaçınmak istediğiniz öğeleri arayacağız

-Bunlar senin büyülü nefretlerin olacak.

"Ama çok ileri gidiyorum." Ellerini bir kez çırpıyorlar, saçları bu hareketle birlikte sallanıyor. "Şimdi cadılar," diyorlar, "aşağı inmenizi istiyorum - lütfen masanın önünde bir sıra oluşturun."

Ayağa kalktım ve sınıf arkadaşlarımı sahneye kadar takip ettim.

Hepimiz sıraya girerken Profesör Huang, "Çoğunuzun ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Muhtemelen daha önce yapmışken neden bunu tekrar yapmak zorundasınız?"

Bunu daha önce yaptık mı?

Zihnim buna benzer bir anı bulmaya çalışıyor, ya burada Henbane'de ya da Peel Akademisi'nde yaşanmış bir anı. Hiçbiri aklıma gelmiyor.

Eğer anı bir zamanlar var olduysa, büyümün bir zayıfatı oldu.

Eğitmenimiz devam ediyor. "Bu testi birkaç yılda bir tekrarlamanızı öneririm. Hepimizin bildiği gibi, büyü kurnaz ve vahşidir ve en az bizim kadar büyümeyi ve değişmeyi sever."

Hepimiz sıraya dizildikten sonra Profesör Huang masaya ve öndeki cadıya doğru ilerliyor. "Şimdi başlayalım."

Sınıf arkadaşlarım teker teker masaya geliyor ve büyüsel tercihlerini temsil eden birkaç eşya seçiyor. Çoğu saksı bitkisine -yeşil büyüye-, somun ekmeğe ve ot demetine yöneliyor; bunların hepsi de büyücülüğün hayat veren, şifalı doğasına işaret ediyor.

Arada sırada biri madalyona, kâğıda ya da kristale uzanıyor. İzliyorum, büyüleniyorum, sonunda ne alacağımı merak ediyorum.

Sıra bana geldiğinde masaya doğru ilerliyorum, büyüm damarlarımın altında vızıldıyor. Gözlerim eşyaların üzerinde geziniyor. Büyümün en çok neyi sevdiğini zaten biliyorum; anıları. Ama önümdeki eşyalar, büyüünün en uç noktasına kadar kullanılmasına izin veren kanallar.

Profesör Huang "Gözler kapalı, eller dışarıda" diye talimat veriyor.

İstediklerini yapıyorum. Gözlerim kapalıyken nesneleri net olarak göremiyorum ama her birinin içinde titreşen büyüü hissedebiliyorum. Bir kolumu uzatıp avucumu nesnelere doğru çeviriyorum.

Neredeyse anında, elim hareket ediyor, parmak uçlarım ıslak bir şeye dokunana kadar önce sağa, sonra aşağı kayıyor.

"Su," diye mırıldandı eğitimcimim. "Devam et."

Kolum tekrar hareket ediyor, şimdi masanın farklı bir bölümüne doğru çekiliyor. Elim başka bir kâseye düştüğünde, eğitimcimimin söyleyeceklerini duymama bile gerek kalmıyor. Parmaklarımın arasından süzülen yumuşak toprağı hissedebiliyorum.

Elimi topraktan kaldırıyorum. Hemen yanında dikkatimi çekmek için beni çeken başka bir şey var.

Elim pürüzsüz bir taşın etrafını sarıyor.

"Nehir taşı," diyor Profesör Huang. "Başka bir şey var mı?"

Pürüzsüz taşı bırakıyorum. Büyüm beni masanın üzerindeki son iki noktaya çağırıyor. Önce en yakındaki nesneye yöneliyorum, parmaklarım bir şeyin sert kenarına sürtünüyor ve neredeyse onu deviriyor. Avucumu daha sıkı bir şekilde üzerine koyuyorum.

"Vinča fincanı," diye mırıldanıyor eğitimcimim. "İlginç, canım."

Keskin bir çekişle kolum bir kez daha hareket ediyor. Gözlerim hâlâ kapalıyken elimi soğuk bir cam şişenin etrafına kapatıyorum. İşte bu, son parça.

"Ay tozu," diyor Profesör Huang, gözlerim fal taşı gibi açılırken. Elimin altında koyu renkli toprakla dolu bir şişe var.

"İyi iş," diyor eğitimcimim. "Ne *alışılmadık* bir kombinasyon."

Hayal kırıklığım dilimde acı bir tat bırakıyor.

Su, toprak, taş, çömlek ve ay tozu mu? Beni çeken şeyler *bunlar* mı? Otlar değil mi? Ekmek değil mi? Ekmeğe *bayılırım*.

Büyüm soğuk ve cansız hissediyor.

"Su, iksir yapımında yetenekli olacağınızı gösteriyor olabilir," diyor eğitimcimim. "Kristalleri değil de nehir taşını, bitkiyi değil de toprağı seçmiş olmanız ilginç. Toprak kap özellikle şu açıdan dikkate değer

Yaklaşık beş bin yaşında ve üzerine kazınmış ilk yazı formlarından bazılarını içeriyor." Küçük ve kabaca yapılmış bir spirali işaret ediyorlar. "Son olarak, ay tozu, gücünüzün ayın evrelerine duyarlı olabileceğinin bir göstergesi - bunlar büyülerini gerçekten artırabilir, ancak bunları okumanız gerekecek."

Omzumu sıvazladılar.

"Harika iş," diye mırıldanıyorlar. "Burada bulunmayan ve sizin güçlerinizden yararlanabilecek nesneler olduğunu da unutmayın; güneş büyüsü, astral büyü ve sayısal büyü bunlardan sadece birkaçı. Ev ödeviniz, özel sihirli eğilimleriniz ve bunların sihrinizle nasıl etkileşime girdiğini düşündüğünüz hakkında bir makale yazmak. Önümüzdeki Cuma günü teslim edilecek."

Bununla birlikte beni kovdular. Ve şimdi toprağı, kayaları, kili ve suyu seven ama bitkileri sevmeyen bir güçle ne yapmam gerektiğini merak etmek zorunda kalıyorum. Ya da otları.

Ya da ekmek.

Yani, ne tür bir sapkın büyü lanet olası *ekmeği* sevmez ki? Neredeyse eve varmak üzereydim ki çok bariz bir hayat olduğunu fark ettim.

Eğitmenimin hiç değinmediğı bir maddeyi vermek.

Et.

Kan ve kemik de en az bitkiler ve kurutulmuş otlar kadar hayat veren büyü üretebilir. Ayrıca ışık büyüsü ile karanlık arasındaki çizgiyi de belirlerler.

Yurt binasına doğru ilerlerken, gücümün düşündüğüm kadar soğuk ve cansız olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Belki de hayat veren nesneleri seviyordur. Belki de topraktan gelen ve ona geri dönen bir şeye, bitkilerden daha önemli bir şeye açlık duyuyordur. Büyüyen ve ölen bir şey.

Kanayan bir şey.

Ama öyle ya da böyle asla öğrenemeyeceğim. Kan büyüsü yasaktır.

BÖLÜM 19

BİR TANIDIĞA SAHIP OLMAK BAZI SORUNLAR YARATIYOR.

En bariz sorun olan başıboş panterlerin cadıları bile tedirgin etmesinin yanı sıra, büyük bir kediye beslemenin pahalı olduğu gerçeği de var, özellikle de benim gibi beş parasız bir kız için.

Yani, teknik olarak, Nero sık sık çevredeki ormanda vahşi hayvanları avlıyor -düşündükçe ürpermeye çalışıyorum- ama bu da kendi sorunlarını beraberinde getiriyor. Örneğin, bunu likantrop bölgesinde yapıyor olabilir ve bu da potansiyel olarak felakete yol açabilir. Bu arada Nero'nun onlardan kaçak avlanacağından bahsetmiyorum bile.

Her şey büyük bir baş ağrısı ve ona kasaptan yemek getirebilirim daha kolay olur.

Bu yüzden bir iş bulmalıyım.

Evimin ana merdiveninin solundaki koridorda asılı olan ilan panosuna bakıyorum. Üzerine birkaç iş ilanı iliştirilmiş. Hepsine Kutsal Kase'ymiş gibi bakıyorum.

Burada yaşamadan önce bu işlerin hiçbirine giremiyordum. Her biri cadılar meclisine bağlı bir cadı olmayı gerektiriyordu ki ben o zamanlar öyle değildim.

Ancak şimdi, -beni işe almaları koşuluyla- her birini yapabilirim.

İlanları tarıyorum. Birisi bir cadının yüzünü beş yıl büyülemesini istiyor. Bir başkası evine temizlik büyüsü yapılmasını istiyor. Bir diğeri ise açıklanmayan bir ihtiyaç için, ama süslü bir kart kağıdına basılmış, bu da bana ilanı veren kişinin harcayacak parası olduğunu düşündürüyor.

Para kesinlikle işime yarayabilirdi, özellikle de bugün Wards için yeniden yaptığım tılsımın bana o aranan çıraklığı kazandırmadığını öğrendiğimden beri.

Her iş ilanı için numarayı not ediyorum. Şahsen, bırakın bir insanı, bir kurbağadan bile beş yıl kaldırabileceğimden emin değilim, ne de tatmin edici bir temizlik büyüsü biliyorum (eski dairem bunun kanıtıydı). Ama bana fazladan birkaç dolar kazandırdığı sürece öğrenmeye hazırım.

Bir başka cadı ilan panosuna yaklaşıp ilanlara bakıyor. "Bence burada hiçbir zaman yeterince ilan olmuyor," diyor.

Ne bildiğimi bilmesem de bir anlaşma sesi çıkarıyorum. Ben burada yeniyim.

Cadı bana dönüyor ve onda ilk fark ettiğim şey dişlerinin ne kadar beyaz olduğu. Beyaz ve düz. Sonra mükemmel kemerli kaşları ve saçlarının düzenli, gevşek dalgalar halinde düşüşü. Cadılar genellikle şu ya da bu şekilde dikkat çekicidir. Uzun bir burun, kısa bir çerçeve, garip gözler, kıvrıkcık saçlar, cömert kıvrımlar, bağımlı bir zihin, uzun bir yüz, belirgin bir doğum lekesi veya bu cadının durumunda olduğu gibi hoş bir simetri.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz," diyorum ve dikkatimi tekrar ilan panosuna veriyorum. Teknik olarak kolay bir şey arıyorum ama mevcut olanla yetineceğim.

"Yani nakit sıkıntısı mı var?" diyor.

Tereddüt ediyorum, sonra tekrar yanımdaki cadıya bakıyorum.

Yani, evet, banka hesabım haftanın çoğu günü bir şişe şaraba hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ama çaresiz görünmek istemiyorum.

Cadı tereddüt ettiğimi fark etti. "Özür dilerim, umarım kabalık etmemişimdir," diyor. "Sadece..." Etrafına bakınıyor, sonra bana doğru eğiliyor. "Bazılarımızın her yeni ayda yaptığı ve birkaç özel sponsor tarafından finanse edilen bir büyü çemberi var. Biraz şaibeli ama iyi kazandırıyor."

Kulağa çok ilginç geliyor ve yüzde yüz bana göre değil. Dinle, kuralları zorlamaktan yanayım ama karanlık işlere bulaşmamak konusundaki dersimi, korumalı bir mezarı açıp beni ölü karısı sanan ve şu anda beni takip eden kadim bir şeytanı dışarı çıkardığımda aldım. Ve belki de cadıları öldürüyor.

Bir kız ancak bu kadar zahmete katlanabilir.

Ama... aynı zamanda çaresizim - hem hızlı nakit hem de arkadaşlık için. "Teklifin için teşekkürler," diyorum. "Bunu düşüneceğim."

Sonra da hemen unutuyorum. Yine de hepsi en iyisi için.

Cadı bana gülümsüyor. "Lütfen yap. Kolay bir beş yüzlük."

Dolar mı?

Bir nefes çekiyorum ve neredeyse tükürüğümle boğuluyorum. "Özür dilerim, *ne?*" Beş yüz dolar mı? Bu bir şaka olmalı.

Ya da yasadışı bir şeydir.

Muhtemelen çok, çok yasadışı.

Cadı bana gizemli bir gülümsemeyle bakıyor. "Sponsorlarımız iyi para ödüyor."

Ciddiyim. Beş yüz dolar neredeyse ahlaki değerlerimden vazgeçmem için yeterli.

Bir anlık tereddütten sonra cadılar meclisi kardeşim bir not defteri çıkarıyor ve üzerine bir şeyler karalıyor. "Ben Kasey ve bu da benim numaram. Eğer katılmaya karar verersen, bana buradan mesaj atabilirsin." Yazılı numaraya dokunuyor, sonra geri çekiliyor. "Bunu düşün ve bana haber ver. Bir sonraki çember Cumartesi günü gerçekleşecek." Bana el sallayıp merdivenlerden yukarı çıkıyor ve omzunun üzerinden sesleniyor: "Umarım gelmeye karar verirsin."

Odama girdiğimde ışıklar yanıyor, hoparlörlerimden müzik sesi geliyor ve bilgisayarımın koltuğunda kaslı kolları ve dövmeleeri gömme tişörtünün kollarının altında sergilenen aşırı büyümüş bir adam oturuyor. Önünde sosyal medya sayfalarından biri duruyor. Sybil ve benim tulum giymiş ve kırmızı Solo bardakları tutarken çekilmiş bir fotoğrafımız açık. Ben dilimi çıkarıp parmaklarımla barış işareti yapıyorum, o ise bir öpücük konduruyor.

En iyi anım değildi. O akşamı hatırladığımdan değil. Bakışlarım fotoğraftan Memnon'a kayıyor. "Ne oluyor lan?" Diyorum. Elimi kaldırıyorum, büyümü hazırlıyorum, korkmaktan ziyade kızgınım.

Memnon bilgisayar koltuğumda arkasına yaslanıyor, parmaklarını şıklatıyor ve puf, her şey sessizleşiyor.

"Yaşadığınız dünya büyüleyici," diye *cevap* veriyor - *İngilizce*. Hafif bir yabancı aksanı var, bu yüzden kelimeler gırtlaktan ve yuvarlanarak çıkıyor.

Gözleri üzerimde geziniyor, sınıfta giydiğim kısa şal elbiseyi inceliyor. Bakışları ısınıyor.

Çantamı öfkeyle yatağıma fırlatıyorum, nabzım hızlanıyor. "Ne yapıyorsun burada?" Talep ediyorum.

Memnon ellerini başının arkasında birleştiriyor, koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Entrikacı karımın nerede yaşadığını görüyorum," diyor, hala

İngilizce. Etrafına bir göz atıyor. "Odanız bizim vagonumuzdan bile daha küçük." Gözleri odayı kaplayan yapışkan notların üzerinde geziniyor. "Görüyorum ki yazma aşkını kaybetmemişsin."

"Buraya istediğin zaman giremezsin," diyorum, zaten girmiş olması beni telaşlandırıyor.

Hangi odanın benim olduğunu nasıl bildiğini sormayacağım bile.

Memnon gözlerini bana dikmiş, bir yandan da o dayanılmaz küçük sırtışıyla içimi ısıtıyor.

Neden ona karşı bu tepkiyi vermek zorundayım? Belli ki o bir şeytan ve yara izi ve sızdığı güç bunu daha da belirginleştiriyor. Bedenim zihnimi yakalayamıyor.

"Bu sizi rahatsız mı ediyor, *est amage*?" *Kraliçem*. Bu iki kelime şu ana kadar eski dilinde söylediği tek kelime.

Tabii ki beni rahatsız ediyor. Kendini benim düşmanım yaptı. Ayrıca iki cadıyı da öldürmüş olabilir.

Ve bir kez daha onunla birlikte küçük bir odada kapana kısıldım. "Seni son gördüğümde sürgün etmiştim," diyorum.

Memnon ellerini başının arkasından sandalyenin kolçaklarına indirir. "Evet, büyün beni uzun süre dışarıda tutamayacak kadar çok seviyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum, büyülerim onlara dokunduğunda büyülerinin nasıl eriyip gittiğini hatırlıyorum. Güçlerimizin birbirini sevdiği düşüncesi belki de bütün gün duyduğum en rahatsız edici şey.

"Gitmen gerek," dedim.

"Hazır olduğumda gideceğim."

Çılgılık atmak istiyorum. "Tanrıçaya yemin ederim ki gitmezsen seni tekrar sürgün edeceğim."

Tekrar sırtıyor ve belki yara izini çekiştirdiği için, belki de keskin köpek dişlerini gösterdiği için, ama bu gülümsemenin ne kadar haince olduğunu görünce ürperiyorum. Alçakça ve saçma bir şekilde seksi.

Gördüğümde ateşleniyorum ve telaşlanıyorum. Memnon çenesini kaldırdı.

"Dene bakalım, küçük cadı."

Uzun bir süre ona bakıyorum. Gözlerinde vahşi bir bakış var; saldırmak üzere olan bir yılan gibi beni izliyor.

Sürgün büyüsü çok ama çok kötü bir fikir olabilir.

Onu başka bir şekilde çıkarmam gerekecek. Ama önce-

Gözlerim sosyal medya sayfama kayıyor, Sybil'le çektiğimiz fotoğraf hâlâ ekranın büyük bir bölümünü kaplıyor.

Sayfadan çıkabilmek için Memnon'un üzerine eğilmeden önce masama geçiyorum.

Memnon öne doğru eğildi, dudaklarını saçlarıma değdirdi.

Temas karşısında donup kalıyorum.

"Geldin ve beni uyandırdın" - neredeyse mırıldanıyor, sesi o kadar yumuşak ki

-"ve şimdi hiçbir şey değişmemiş gibi var olmaya devam ediyorsunuz."

Yutkunuyorum, onun yakınlığı karşısında bedenimin titremesini kontrol etmeye çalışıyorum. O zaman rüyalarım aklıma geliyor ve onun yakınımda olmasının nasıl bir his olduğunu canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Dizüstü bilgisayarımın ekranını kapattım ve masadan uzaklaştım.

Memnon bileğimi yakalıyor. "Roxilana, nedenini söyle bana," diye yalvarıyor.

Bu korkunç doğaüstü ilk kez savunmasız ve bana bakarken gözlerinde sıcaklık ve öfkenin ötesinde bir şey var.

"Benim adım *Selene*," diye hatırlatıyorum ona.

"Herkes yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin" diyor.

Bunun gerçekten de Roxilana adlı bu kadının sürdürdüğü ayrıntılı bir maskaralık olduğunu düşünüyor.

Kafasının karışmasına
şaşmamalı. "Ben o
değilim," diye ısrar
ediyorum.

Oturduğu yerden yavaşça kalkıyor ve bu adamın ne kadar iri olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Her santiminin ağır kaslardan oluşmuş gibi görünmesi de yardımcı olmuyor.

Memnon elini uzatıyor ve ben geri çekiliyorum. Tepkimi görünce kaşlarını çatıyor ama bu yanaklarımı avuçlamasına ve başımı yukarı kaldırmasına engel olmuyor.

Başparmaklarından biri yanağımı okşuyor. "Gözlerinin içindeki beyaz çizgiye kadar benim Roxi'min mavi gözlerine sahipsin." Yüzümü yana yatırıyor, ellerinden birini kulağımın yanındaki bir şeye dokunmak için hareket ettiriyor. "Tam burada onun sahip olduğu iki çilden sende de var." Memnon konuşurken gözleri yumuşuyor.

Eli saçlarıma gidiyor ve sanki bir an için kendini ve kan davasını unutmuş gibi. Parmaklarını saç tellerimde gezdirirken dokunuşu neredeyse saygılı. Kendimi büyülenmiş buluyorum.

"Ve bu saç," diyor, "benim Roxi'ninkiyle aynı tarçın rengine." Sonra saçımı bırakıyor, diğer eli hâlâ yüzümü kavriyor. "Senin bir

Sol uyluğunuzun arkasında doğum lekesi var ve ikinci parmağınız büyük parmağınızdan daha uzun. Devam edeyim mi?"

Ona hayalet görmüş gibi bakıyorum. "Hakkımdaki bu şeyleri nereden biliyorsun?" Diyorum.

Kaşları şaşkınlıkla bir araya geliyor. "Bunları neden bilmeyeyim *ki*? Yıllarımı seni haritalamakla geçirdim - *senin beni* haritaladığın gibi."

Ne?

Neredeyse içgüdüsel olarak, bakışlarım onun yara izine kayıyor. Memnon'un pek çok belirgin özelliği var, ama o yara izi belki de en belirgin olanı.

Dikkatimin nereye çekildiğini görünce yumuşak bir sesle, "Dokunabilirsin, *est amage*."

Yapmamalıyım.

Bu en iyi ihtimalle kötü bir fikir, en kötü ihtimalle de bir tuzak gibi geliyor. Bu beni Memnon'un alanına girmekten ve kararsız bir el uzatmaktan alıkoymuyor. Parmaklarım yara izinin buruşuk derisine dokunduğu anda gözleri kapanıyor ve burun delikleri açılıyor.

Parmaklarımı önce kulağına, sonra çenesine doğru ilerletirken Memnon taş gibi hareketsiz duruyor.

"Bu acıtmış gibi görünüyor," diye mırıldandım.

İtiraf etmeyen bir ses çıkarıyor. Çünkü tabii ki acımıştır. Korkunç olmalı.

Yara izinin sonuna geldim ve isteksizce elimi bıraktım.

Memnon gözlerini tekrar açtığında, öfkesinden eser kalmadığını görüyorum.

Onun yerine o kadar derin bir özlem var ki midemi bulandırıyor. "*Karım*," diye nefes alıyor, gözleri dudaklarımda geziniyor.

Yutkunuyorum, kendi bakışlarım onun ağzına gidiyor. Onu tekrar öpmek istiyorum, sadece özlemini tatmak için. Daha önce kimsenin bana bu şekilde baktığını hatırlamıyorum.

Ama ben onun karısı değilim. Ne kadar harika, trajik bir aşk hikayesi olursa olsun, benimle değildi.

Bir elimi şakağıma götürüp kendi arzumu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "İngilizceyi nereden biliyorsun?" Aklımı onu öpmekten uzaklaştırmak için dikkatimi dağıtarak söylüyorum.

"Gücümü biliyorsun," diyor neredeyse inatla, sanki hâlâ yalan söylediğimi düşünüyormuş gibi. "Dil de dahil olmak üzere başkalarının zihninden istediğimi çekip alabileceğimi biliyorsun."

Gözlerim açıldı.

Şimdi *ne* yapabilir?

Memnon başını öne eğer. "Neden hâlâ bana numara yapıyorsun İmparatoriçe?" diye sorar, daha önceki öfkesinin bir kısmı tekrar gözlerine sızar.

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum Memnon."

"O zaman halkımın dili olan Sarmatçayı nereden biliyorsun? Sözde, yüzyıllar boyunca ölü bir dil olarak kalmış."

Demek konuştuğum dil buymuş. Sarmatian. "Birkaç açıklanamaz şey biliyorum-"

"Açıklanamaz bir şey değil," diye ısrar ediyor Memnon ben sözümü bitiremeden. "Benimle yaşadığın hayatın kanıtı."

Ona bir bakış attım. "Şok edici olabilir ama her şey seninle ilgili değil Memnon."

Bakışları yoğunlaşıyor. "Hayır, hayatımdaki neredeyse her şey *seninle* ilgili." Bana bakmaya devam ediyor ve bu benim kıpırdanmama neden oluyor.

"Ben *senin* Roxi'n değilim," diye ısrar ediyorum, dillerle ilgili söylediklerinin üzerinde durmama izin vermiyorum. "Bunu kanıtlayabilirim."

Bu noktada hem onun *hem de* kendimin iyiliği için bunu yapmak zorundayım. Çünkü hafıza kaybı insana bunu yapar - gerçekliğinizi acımasızca sorgulamanıza neden olur.

Bakışlarım eşyalarımın üzerinde geziniyor, bu adamı onun hain karısı olamayacağıma ikna edecek bir şey -herhangi bir şey- arıyorum. Gözlerim fotoğraf albümlerimin sırtlarına takılınca duraksıyorum.

Tabii ki.

Acı verecek kadar açık.

Memnon'un yanından geçip albümlerimin yanına gidiyorum ve hepsini tek tek çıkarıyorum.

Onları toplayarak bilgisayar koltuğuma doğru başımı sallıyorum. "Otur," diye emrediyorum.

Emri verdikten bir saniye sonra dinlemeyeceğinden emin oluyorum. Ama Memnon bana eğlenen bir bakış fırlatıyor ve itaatkâr bir şekilde sandalyeme oturup bacaklarını açıyor.

Tüm albümleri yatağımın üzerine bıraktıktan sonra bej kumaşla ciltlenmiş ve ön yüzünde altın varakla *Memories (Anılar)* yazan bir albüm seçiyorum.

Elimde albümle yanına geldiğimde Memnon sinir bozucu bir yoğunlukla beni izliyor.

Ona yaklaştıkça göğsümde garip bir çekiştirme hissi yükseliyor. Onunla ilgili her küçük şeyi görmezden gelmeye zorluyorum kendimi çünkü

Her şeyi; teninin yanık bronz rengi, dövmelerinin kıvrımlı şekli, kaslarının dalgalanan bantları.

Fotoğraf albümünü ona uzattım. "İşte kanıtınız."

Memnon elindeki kitaba kaşlarını çatıyor, daralan bakışları kitaptan bana doğru kayıyor, sanki bu bir çeşit özenle hazırlanmış bir aldatmacaymış gibi.

İsteksizce açıyor.

Neredeyse doğaüstü bir sessizliğe bürünüyor. Tepkisinden etkilenerек - hatta onun tarafından etkilenerек- yanına gidiyorum, omzunun üzerinden resimlere bakıyorum. Bu albüm benim sekizinci doğum günümde başlıyor. Benim, arkadaşlarımla, arka bahçemiz olması gereken yerde kiraladığımız zıplama evinin resimleri var.

Mumları üflüyorum, hediyeleri açıyorum, arkadaşlarımla komik suratlar yapıyorum. Saçlarım dağınık, kesici dişlerim sadece kısmen uzamış ve burnumun üzerinde o zamandan beri kaybolmuş çillerim var.

Ne o günü ne de evi hatırlıyorum. Ama arkadaşlarımdan biri-Em... Emily. Evet, onu hatırlıyorum.

Memnon sayfaları çevirirken bir elini uzatıyor ve parmak eklemleriyle dalgın dalgın kolumu okşuyor.

O temasa bakarken nefesim kesiliyor -büyücünün fark etmediği bir temas. Kolumu çekmeliyim. Akli başında bir insan bunu yapardı.

Onun yerine, müstakbel kocamın beni okşamasına izin verdim.

Dokunuşu öylesine yumuşak ve öylesine vahşi ki. Eli sadece yakın çekimde yüzümün şeklini izlemek için uzaklaşıyor - bu bir ya da iki yıl sonra bir aile düğününde çekilmiş. O olayı hayal meyal hatırlıyorum.

Memnon'un bacaklarından biri sallanıyor ve ne kadar çok sayfa çevirirse bacağı o kadar tedirgin bir şekilde hareket ediyor.

Bir anda albümü bir kenara fırlattı.

"Hayır," diyor. "*Hayır.*" Ayağa kalkıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Küçük sapkın gözlerim, bu hareketle gömleğinin gövdesine nasıl yapıştığını fark ediyor.

"Eğer benim Roxi'm değilsen, o zaman *kimsin?*" diyor, gözleri ıssız. Bunu anladım. "Ben Selene Bowers. Ailem Olivia ve Benjamin Bowers. Ben doğdum-"

Başını sallıyor, gözlerini kısıtıyor. "Hayır, hayır, hayır. Buna inanmıyorum. *İnanmayacağım.*"

"Sana ihanet eden kadın gitti. Ben başka biriyim. Yirmi yıl önce doğdum. Başka ne kanıta ihtiyacın var?"

Gözleri açılıyor ve bana bakıyor, dikkati göğsümün üst kısmına yerleşiyor.

"Cildinizi görmek isterim, *est amage*." Ona

kaşlarımı çatıyorum. "Soyunmayacağım."

"Bugün değil, hayır," diye kabul ediyor.

Verdiği cevap nefesimi kesiyor ve sözleri tıngırdayan bir akor gibi büyümü bozuyor.

Memnon sandalyemden kalkıp yavaşça bana yaklaşıyor, sanki her an kaçacakmışım gibi. "Dövmelerin var."

Aramızda garip bir uğultu başlıyor, aslında hiç de uğultu olmayan bir uğultu. Sanırım büyümüzle ilgili, ama kollarım ve omurgam boyunca hareket ettiğini hissediyorum ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"*Roxilana*'nın dövmeleri vardı," diye düzeltiyorum. Benim hiç dövmem yok. Ama şimdi ilgimi çekti.

Memnon yanıma geldi ve kolumu işaret etti.

Şimdi de beni hırpalamadan önce izin mi istiyor?

Kolumu ona doğru uzatıyorum. Memnon beni korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça ön kolumu tutuyor ve diğer eliyle elbisemin dalgalanan kolunu kaldırarak üst kolumu ve omzumu ortaya çıkarıyor.

Nefes verişini duyuyorum ve bakışlarım yüzüne

kayıyor. İnançsız görünüyor.

Memnon'un parmaklarından biri kalkıyor, kolumda hayali çizgiler çiziyor.

"Tam buraya bir panter dövmesi yaptırmışsın," diyor, sesi düz, kontrollü. "Ve onun altında, öldürülmüş bir geyik." Kulağa hoş geliyor.

Memnon'un eli omzumdan kalkıp göğsüme, tam kalbimin üzerine yerleşiyor. Olduğu yerden sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen bu samimi bir dokunuş.

Mantık bana büyücünün elini çekmemi söylüyor. İçgüdülerim ise elimi onun elinin üzerine bastırmamı ve onu kendime bağlamamı söylüyor. Bu yüzden uzlaşıyorum ve hiçbir şey yapmıyorum.

"Tam burada işaretimi aldın," diyor usulca.

Bir an için Memnon'un elbisemin yakasını kenara çekmek istediğini düşünüyorum. Onun yerine kendi gömleğine uzanıyor ve bir hamlede çıkarıyor.

Kimse sana odamda soyunabileceğini söylemedi.

Gözlerim açıkta duran gövdesine takılır takılmaz itirazım boğazımda düğümleniyor. Tıka basa dolu kaslarını görünce yutkunuyorum ama dövmelelerini fark etmeden kaslarını fark etmek imkânsız. Memnon'un her tarafı dövmeyle kaplı: Boynuzlarından çiçekler fışkıran bir geyik, ezilmiş bir grifon, Memnon'un boynunu tırmalıyor gibi görünen hırıltılı bir panter. Ve büyücünün kalbinin tam üzerinde kanatlı bir ejderha.

Şimdi o mürekkepli resme dokunuyor. "Ailemin klan işareti," diyor bana bakarak. Gözleri ham.

Şimdi elbisemin yakasını kenara çekiyorum, sadece ona kendi lekesiz tenimi göstermek için. Kalbimin üzerinde ejderha yok, tıpkı kolumda canavar olmadığı gibi.

Memnon'un hızlı nefes alışını duyuyorum ve bir an için yüz ifadesinde daha önce görmediğim bir şey görüyorum - umutsuzluk. Bir an sonra kayboluyor.

"Onları ortadan kaldırdın," diye suçluyor, ancak arkasında fazla bir güç yok.

o.

Başımı salladım. "Başımdan beri hiç olmadı."

"Çok kurnazsın, Roxi," diyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Bu lakap hala benim için değil. "Birkaç büyülü fotoğraf ve biraz çıplak ten başka bir adamı ikna edebilir ama ben senin aklının ve büyü'nün boyutlarını gördüm. Daha iyisini yapman gerekecek."

"Fotoğraflarım hayal ürünü *değil*," diye homurdanıyorum ona. O albümler benim için çok değerli çünkü zihnimin kaybettiği şeylerin çoğunu, geçmişimi yakaladılar.

Memnon'un çenesinin inatçı duruşuna bakılırsa, bunun fotoğraflarla, dövmelelerle ya da mantıkla ilgisi olmadığını söyleyebilirim. Benim bu Roxilana olmadığım düşüncesi onun için anlaşılmaz.

Ama bunu düşünüyor olmalı. Ne de olsa beni tehdit etmiyor ve gözlerine baktığımda kötü niyet yerine şaşkınlık görüyorum.

Yarı yarıya ikna olmuş görünüyor. Eğer onu tamamen ikna edebilirim, bana saldırmayı bırakabilir.

Aklıma korkunç bir fikir geldi.

Derin bir nefes çekiyorum. "Gücün insanların zihinlerinden bilgi çekmeni mi sağlıyor?" diye soruyorum.

Memnon bana uzun uzun bakıyor, sanki hilekâr olup olmadığıma karar veremiyormuş gibi. Sonunda hafifçe başını salladı.

Elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, "O zaman bir anlaşma öneriyorum: Eğer bir soruma dürüstçe cevap verirsen...

Gücünüzü zihnimde kullanmanıza izin verin ve kendiniz görün."

Aslında Memnon'un bu kadar basit bir şey yapmamış olmasına şaşırdım. Ama şimdi ona baktığımda, bu ihtimalden tedirgin görünüyor.

Belki de bu adamın biraz ahlakı vardır.

Ya da belki de gizemli soruma gerçekten cevap vermek istemiyordur.

Bakışlarımı inceliyor, kim bilir ne arıyor. Bir süre sonra başını eğiyor. "Sorunu sor, küçük cadı."

Yapacak. Büyük Tanrıça, başaracak.

Korkup kaçamadan elimi kaldırıyorum, gücüm avucumdan dışarı süzülüyor. Memnon şeftali rengindeki büyüye sevgiyle bakıyor.

"Aşağıdakilere yalan söylemeden cevap verin," diye büyü yapıyorum. "Yalnızca gerçeği söyleyin."

Gücüm aramızdaki boşlukta yılan gibi ilerliyor, dudaklarının arasından geçip burun deliklerinden yukarı çıkıyor. Derin bir nefes çekip bir anlığına gözlerini kapatıyor.

Ağzının kenarları yukarı kıvrılıyor. "Büyün kök saldı." Bu his onu rahatsız edici derecede memnun ediyor. Gözleri açılıyor. "Ben hazırım."

Soruyu oluştururken kalbimin güm güm attığını duyabiliyorum. Memnon'un cevabından o kadar korkuyorum ki bir yanım başka bir cevap seçmek istiyor.

Ama bu adam ortaya çıkmaya devam edecekse, doğru cevap sinirlerimin bir kısmını gerçekten yatıştıracaktır.

"Kampüste ölü bulunan cadıları siz mi öldürüyorsunuz?"

Memnon bakışlarımı tutuyor, yüzü donuk. Boğazının çalıştığını görüyorum, sanki cevap kurtulmak için kıvranıyormuş gibi. Dudaklarını meydan okuyan bir gülümsemeyle kıvrarak kendini tutuyor.

Bekliyorum, büyümün işe yaradığını hissediyorum. Sonunda

dudakları aralandı. *"Hayır."*

Büyüm onu bir anda serbest bırakıyor ve ben rahatlayarak sarkıyorum. Katil o değil.

Katil o değil.

Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum. Memnon'un masum cadılara zarar verdiğini düşünmenin ne kadar ağır bir yük olduğunu fark etmemiştim.

Bakışları üzerimde geziniyor. "Anladığım kadarıyla rahatlamışsın." Nefes veriyorum. *"Çok rahatladım."*

Memnon sessizce beni izliyor. Katilin kendisi olduğunu düşündüğüm için alındıysa -ya da artık öyle düşünmediğim için hayal kırıklığına uğradıysa- bunu söylemiyor ya da belli etmiyor.

Ellerimi saçlarımda gezdirip kendimi bir kez daha toparlıyorum.

"Buraya gelin o zaman, İmparatoriçe." Bana ilerlememi işaret etti.

"Sıra bende." Ona doğru tereddütlü bir adım attım.

"Daha yakına," diye ısrar ediyor.

Tanrım, gerçekten bir büyücünün kafamı taramasına izin mi vereceğim?
Bu planı tam olarak düşünmemiştim.

Sinirlerimi bastırmaya çalışarak onun alanına giriyorum. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Memnon ellerini başımın iki yanına koyuyor ve dokununca biraz sarsılıyorum. "Sadece sen."

Aramızdaki o tuhaf uğultu daha da artıyor ve nefesim kesik kesik geliyor. Bu onun sözleri de olabilir. Söylediği her şey çift anlamlı gibi geliyor.

Başımı kaldırıp büyücünün bakışlarıyla yüzleşmek istemiyorum ama ona bu kadar yakinken, elleri yüzümü onunkine doğru eğerken, bakacak başka yerim yok.

Viski kahvesi gözleri şefkatli ve sevecen. Gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

Yıldızların sayamayacağı kadar çok kez içindeydim.

Isı yanaklarıma yükseliyor ve anıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Memnon bana gölge gibi bir gülümseme verdi. Ancak bir an sonra gülümsemesi kayboldu. "Gözlerini kapat," diye emrediyor.

Bir süre daha ona bakıyorum, elleri yüzümü kavrarken, vücudunun duvarı üzerimde yükselirken ve yüzü bu kadar yakinken kendimi küçük ve savunmasız hissediyorum.

Güçlendirici bir nefes alarak göz kapaklarımdan kapanmasına izin verdim.

Memnon'un başparmakları sessiz bir onaylamayla yanaklarımı okşuyor. "Şimdi benden sonra tekrar et: *Ziwatunutapsa vak mi'tavkasavak ozkos izakgap.*"

Görmeniz için anılarımı anlatıyorum.

Kelimeler bana kolayca geliyor, bu eski dilin sesleri hem sert hem de yumuşak.

Devam ediyor. "*Pes danvup kuppu sutvusa vak danus dukup mi'tupusa. Pes vakvu i'wpatkapsasava kusasuwasa dulipazan detupusa.*"

Bildiğim her şeyi sizinle paylaşıyorum. Size geçmişimle ilgili gerçekleri gönüllü olarak veriyorum.

Büyüsünün yükseldiğini hissediyorum ve konuşmamı bitirir bitirmez Ben.

Refleks olarak Memnon'un bileklerini kavıyorum, kafamdaki gücünün ilk dokunuşunda ellerini çekmeye hazırım, ama büyücü beni sıkıca tutuyor.

Anılar o kadar hızlı akıp gidiyor ki, hiçbirine anlam veremiyorum, sadece her birine Memnon'un gücünün keskin okşayışıyla dokunuyorum. Bu böyle sürüp gidiyor, saniyeler de sürebilir, saatler de. İçim dışıma çıkarılmış gibi hissediyorum, sanki her kirli küçük gerçek incelenmiş ve-

Bir lanetle Memnon'un elleri beni terk etti. Tökezleyerek geri çekiliyor, ağır ağır nefes alıyor ve beni içeri aldığı anda gözleri perili.

Sanki ona aradığı cevapları verecekmiş gibi yüzümü inceliyor. "Nasıl...?"

"Şimdi bana inanıyor musun?"

Hâlâ yüzümü inceliyor ve o bunu yaparken ben de kendimi onunkini incelemeye bırakıyorum. Ensesinden kıvrılan siyah saçları, belirgin elmacık kemikleri, çok yönlü gözleri ve duygusal dudakları beni büyülüyor.

"Haklısın, *Selene*."

Adımı söylediğini duyduğumda neredeyse gözlerimi kapatacaktım. Bu küçük bir zafer ama *kabul ediyorum*. Ve yardım edemem ama ismimi ne kadar samimi söylediğini fark ettim. Sanki benim hakkımda kimsenin bilmediği şeyleri biliyormuş gibi.

-Şimdi aklımı karıştırdığına göre, bu teknik olarak doğru.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsun," diye devam ediyor. "Hafızanın kendisi..." Memnon kaşlarını çatar, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur.

"Büyüm anılarımdan besleniyor," diye açıklıyorum. "Yani içinde bir sürü boşluk var."

Beni inceliyor. "Durumumuzu anlamıyorum," diyor yavaşça. "En azından henüz değil. Ama anlaşılan sen de anlamıyorsun." Memnon kendi kendine yüzünü buruşturuyor. "O yüzden şimdilik bu korkunç gerçeklik taklidini kabul edeceğim."

Bu bana gerçekten, sonunda inandığı anlamına mı geliyor?

Bakışlarındaki yoğunluk azaldı; geriye kalan tek şey içi boş bir hüznün.

"Atlarım vardı, savaşçıları ve orduları vardı, sarayları, hizmetçileri ve hayranları vardı, ama hepsinden önemlisi, *sen vardın*." Sesi, kayalara çarpan bir dalga gibi son kelimedede kırılır.

"Senin *Roxilana*'n vardı," diye hatırlatıyorum ona usulca.

Memnon çenesini çalıştırır ve başka tarafa bakar. "Hayır, sonunda, görünüşe göre ona bile sahip olamadım."

Göğsü gittikçe daha hızlı yükselip alçalıyor ve ben onun büyüünün şiddetli kenarının uyandığını hissedebiliyorum.

"Gitmen gerek," diyorum sessizce. Memnon almaya geldiği şeyi aldı. İsteddiği şeyin bu olmaması benim suçum değil.

Büyücünün büyüü odayı dolduruyor ve benimki onunkiyle buluşmak için yükseliyor.

Memnon bana son bir kez kötü kötü bakıyor ve sonra yanımdan geçip odamdan çıkıyor. Kapı arkasından kapandı ve böylece Lanetli Memnon nihayet gitmiş oldu.

BÖLÜM 20

YÜZÜSTÜ YATIYORUM, YANAĞIM YUMUŞAK BİR ÇARŞAFIN ÜZERİNDE. Sırtımda biri var, omurgama öpücükler konduruyor. "*Est amage,*" diye nefes alıyor Memnon tenime karşı.

Sesini duyunca gerildim.

Onunla birkaç saat önce ayrılmamış mıydık?

Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. Bu odanın alçak bir tavanı ve koyu renkli ahşaptan yapılmış birbirine yakın duvarları var. Dağınık kandiller altımdaki battaniyenin üzerindeki kırmızı ve altın renkli karmaşık deseni aydınlatıyor.

Parmaklarım deseni takip ediyor. Yemin ederim *tam orada*, zihnimin kenarında bir şey var.

Memnon bir elini çıplak omurgamda gezdiriyor ve kaslarım yeniden geriliyor. Bacaklarının sıcak baskısını hissedebiliyorum ve havada karışan sihrimizi görebiliyorum, tonlar pembe bir turuncudan bakırımsı pembeye, koyu lavantaya ve derin bir safır mavisine dönüşüyor.

"Rahatla, küçük cadı. Tek istediğim seni iyi hissettirmek." Bir an sonra Memnon beni nazikçe sırtüstü çevirdi.

Büyücü çıplak ve dizlerinin üzerinde, siki öne doğru çıkık. Lamba ışığı gözlerini neredeyse sıvı gibi gösteriyor ve onu gördüğümde nefesimin kesildiğini fark ediyorum.

Baktığımı fark ediyor ve ikimiz de birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. "Bana ne düşündüğünü söyle," diyor usulca.

Düşüncelerimi açığa çıkarmak mı? Kulağa korkunç geliyor.

Ama Memnon'un gözlerine bakmaya devam ederken dehşet hissetmiyorum - yaşadığım bu garip düşme hissini saymazsanız tabii.

"Beni öpmeni istiyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerimi o dudaklara dikerek.

Gülümsemeye doğru kıvrıldıklarını görüyorum - o keskin köpek dişlerine bile bir göz atabiliyorum.

Memnon eğiliyor ve göğüslerimin arasına bir öpücük konduruyor. "Buraya mı?" diye fısıldıyor tenime karşı.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Başımı sallıyorum.

Memnon'un ağzı göğüslerimden birinin üzerinde geziniyor ve meme ucumu dilemek için duruyor.

"Burada mı?" diye soruyor.

Nefesim kesiliyor, tenim hissizlikten karıncalanıyor. "Dudaklarım," diye nefes alıyorum.

Memnon tenime gülümsüyor, meme ucum hâlâ dişlerinin arasında. Onun bu basit sinsi tepkisi sinirlerimi ateşliyor ve kendimi refleks olarak pelvisimi onunkine sürtünürken buluyorum.

"Ah, dudaklarına bir öpücük istiyorsun," diyor Memnon.

Bir saniye sonra hareket ediyor. Ama ağızma yaklaşmak yerine, dizlerinden birini kullanarak bacaklarımı ayırmak için geri çekiliyor.

Memnon gözüme takılıyor ve bana günah vaat eden bir sırıtış fırlatıyor. Eğiliyor, boyun egecekmiş gibi görünüyor. Onun yerine bacağımanın birini omuzlarından birine, sonra diğerine geçiriyor.

Ağız amımdan *birkaç santim* uzakta. Daha önceki sözlerini ancak şimdi bir araya getirebiliyorum.

Dudaklarına bir öpücük istiyorsun.

Nefesini hassas kıvrımlarımda hissediyorum. Cehennem büyüleri... Bir ürperti içime doğru ilerliyor.

"Dua ettiğim tek tanrıça sensin," diye mırıldanıyor Memnon, iç baldırıma bir öpücük kondurarak. "Sen de lanet olası bir *intikamcısın*."

Ellerinden biri bacağımanın dışını okşuyor ve eğilip kıvrımlarıma şehvetli bir öpücük konduruyor. Bir ürperti daha bedenimi sarıyor.

Memnon bunu hissetmiş olmalı çünkü beni daha sıkı kavrayabilmek için eli bacağıma okşamayı bıraktı.

Bir an sonra dili dikiş yerimden yukarı kayıyor. Kalçalarım harekete geçiyor ve ağızımdan nefessiz bir çığlık dökülüyor.

İçimde uyandırdığı hislerle sarhoş oldum.

Memnon, sesi arzudan pürüzlü, "Sana nasıl dua ettiğimi göstereyim, benim öfkeli tanrıçam" der.

Bununla birlikte öne eğilir ve *dua eder*.

Ağı hassas etimin üzerinde gezinirken haykırıyorum. Parmakları kısa süre sonra klitorisimi buluyor ve dili kıvrımlarımın arasından kayarak içime girerken daireler çizerek ovuyor.

Memnon beni dokunarak mahvederken, nefes nefese orada yatıyorum. Bir an aşırı uyarılmadan uzaklaşmak için çaresizim, ama sonra, daha da yaklaşmak için çaresizim. Bu çok fazla, yeterli değil. Diline ve parmaklarına daha az, geri kalanına daha çok ihtiyacım var.

Büyücüye uzanıyorum, artık sadece ellerinin ve ağzının etimi işlemesinden tatmin olmuyorum. Onu içimde hissetmek istiyorum.

Israrlı çekişim üzerine Memnon bakıcılığını bırakıyor ve onu vücudumda gezdirmeme izin veriyor.

Kendini üzerime bırakıyor, siki aramızda sıkışıp kalıyor.

Büyücünün gözleri beni içine çekerken parlıyor. "Sana bunu vereceğimi mi sanıyorsun?" Kalçalarını benimkilere doğru sallıyor ve siki kıvrımlarımın arasından kayarken keskin bir nefes alıyorum.

Gülüyor, yüz ifademi içine çekiyor. "Oh hayır. Yanlış anladın, Selene." Yanağımı öpüyor, sonra dudaklarını kulaklarıma bastırıyor. "Seni acıtacağım ve acıtacağım, *est amage*. Görüyorsun, ben de öfkeli olabilirim."

Nefes nefese uyanıyorum. Elim bir kez daha bacaklarımla arasında ve neredeyse orgazmım geri çekiliyor. Tenim terli ve sıcak. Lanet bir rüya yüzünden hayatımın kıyısından dönmüştüm. Yine.

Tavana bakarak sinirli bir nefes veriyorum. Belli ki bilinçaltım biriyle yatmam gerektiğini düşünüyor. Ve ne yazık ki benim için bu iş için en kötü adamı gözüne kestirmiş.

Bunu düşünürken bile, küçük bir parçam Memnon'u bir daha göremeyeceğim için üzüyor. Bu benim mantıksız, mazoşist yanıma ama yine de orada.

Ama Memnon'un gerçekten ölüp ölmediği sorusu da var. Onu bir kez sürgün ettim ve bu hiçbir işe yaramadı. Sanırım temelli gittiğini varsayarsam iyimserlik etmiş olurum.

Açık pencereimin dışından gelen bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Meşe ağacı hışırıyor; sonra Nero karanlıktan şekil alıyor, daldan pencere pervazına atlıyor, pençeleri ahşap çerçeveyi ovuyor.

"Nero." Tanıdığımı gördüğüm için mutlu bir şekilde gülümsüyorum. Günün büyük bir kısmında yoktu ve ona yakın olmak ve güvende olduğundan emin olmak için her zaman zihnine girebileceğimi bilsem de, bu onun tam karşımda olmasıyla aynı şey değil.

Panterimin gölgeli formu pencere pervazından aşağı atlıyor ve yatağıma doğru ilerliyor. Fazla söze gerek kalmadan yatağımın üzerine atlıyor ve hemen battaniyeleri yağurmaya başlıyor.

O sadece sevimli küçük bir cinayet makinesi.

Elimi uzatıp yüzünü okşuyorum. Karanlıkta bile çiziklerden dolayı gözlerinin mutlulukla kapandığını görebiliyorum.

"Sen çok iyi bir aşinasın," diye mırıldanıyorum ve Nero ilk kez onu şımartmama izin veriyor.

Elimi boynunda ve böğründe gezdiriyorum, ıslak ve yapışkan bir şeye dokunduğumda duraklıyorum.

Önsezi üzerime çöküyor. Elim çekip parmaklarımı birbirine sürtüyorum, sonra burnuma götürüyorum. Neredeyse anında, onlardan gelen tiksindirici, oyun kokusunu fark ediyorum.

"*Bu odayı aydınlat,*" diyorum, sihrimi sert ve hızlı bir şekilde çekerek. Gücüm benden dışarı fırlıyor ve kendini bir ışık küresine dönüştürüyor.

Sihrim ortalığı aydınlatır aydınlatmaz nefesim kesildi.

Parmaklarım parlak kırmızı kanla kaplandı. Ama sadece parmaklarımda değil; her yerimde-

"*Nero.*"

O kadar hızlı onun kafasına giriyorum ki, bana bakan kendi insan yüzümü görünce bir an için kafam karışıyor.

Göğsümde, bacaklarında ve patilerinde ıslaklık hissedebiliyorum. Ama belirgin bir ağrı ya da acı yok.

Nero'nun kanı değil.

Bir an sonra kendi kafamın içine geri döndüm. Tanıdığım yan yatmış yatıyor ve şimdi kareli yorganımın üzerindeki kan lekelerini görebiliyorum.

"Ne oldu?" Cevap veremeyeceğini bilsem de Nero'ya soruyorum. "Bu kan öldürdüklerinden birine mi ait?"

Ondan bir tepki yok.

"Bu kanın sahibi olan yaratığa zarar verdin mi?"

Başka bir tepkisizlik, ancak şimdi Nero'nun kuyruğu kızgınlıkla titriyor. Doğru soruları sormuyorum.

Zihnim daha karanlık, daha korkunç yerlere gidiyor.

"İnsan mıydı?"

Nero'nun başı yavaşça alçalıp yükseliyor, bu hareket ona doğal gelmiyor.

Ama bu bir baş sallamaydı.

"Yaşıyorlar mı?" diye

sordum. Hiçbir şey yok.

Sikeyim.

Bu bir

hayır.

"Beni onlara götürebilir misin?"

Nero yataktan kalkıyor ve bir kez daha pencereye doğru ilerliyor.

Telefonumu ve tişörtümü alıp ayaklarımı koşu ayakkabılarımın içine soktukten sonra onu takip ediyorum.

BÖLÜM 21

ELE GEÇİRİLMİŞ BİR KADIN GIBİ HAREKET EDİYORUM, TANIDIKLARIMIN ARKASINDA KOŞUYORUM.

farkındalık onun ve benim aramda yer aldı.

Bunun kötü bir fikir olabileceğini ancak kampüsün kenarındaki ağaç sınırına geldiğimizde fark ettim.

Oh, oraya gidiyoruz.

Kalbim yüksek sesle çarpıyor.

Belalı bir tanıdığa sahip güçlü bir cadısin. Kimse seninle uğraşamaz.

Önümde, Nero yavaşlıyor.

Hiçbir şey görmeden önce, havada asılı duran kaygan, lekeli büyüü hissediyorum.

Kara büyü.

"Illuminet hunc locum." Burayı aydınlatın.

Latince kelimeler içimden akıp gidiyor, çalınan anılarımın gittiği aynı örtülü parçamdan geliyor. Onları duymak şok edici, çünkü son zamanlarda zihnimin ulaştığı şey Memnon'un konuştuğu diğer dil. Dudaklarımdan dökülen bu eski dil parçasını duymak, eski bir dostu yeniden görmek gibi.

Büyüm kendini birkaç kehribar rengi ışık küresine dönüştürüyor, her biri benim ve Nero'nun üzerinde havaya yükseliyor. Ağaçların yayları arasına yerleşerek yumuşak bir şekilde parlıyorlar.

Artık etrafım aydınlandığı için önümüzdeki sinsî gücü görebiliyorum. Havayı boğuyor ve yere bulaşılıyor. Bu lekelerin *kanla* lekelenmiş büyüü *kan* olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Yanımda, dosdoğru karşıya bakarken tanıdığımın boğazından bir hırıltı yükseliyor.

Bakışlarını takip ediyorum. En fazla yirmi metre önümüzde, uzuvları bükülmüş, giysileri ve derisi siyah kanla kaplanmış bir ceset yatıyor. Uzun saçlar kişinin yüzünü gizliyor, ama göğsünde organlarının durması gereken açık boşluğu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Et kokusu, parıldayan ve vücuda yapışan yağlı sihir - bunaltıcı. Dönüyorum ve öğürüyorum.

Bir ceset bulacağımı tahmin etmiştim; Nero da öyle söylemişti. Yine de bu keşif karşısında hâlâ şoktayım. Şok oldum ve rahatsız oldum.

Politia'yı aramam gerek. Şimdi.

Titreyen bir elle telefonumu çıkardım. Telefon numaralarını aramak birkaç denememi alıyor, parmaklarım gerektiği gibi çalışmıyor.

Sonunda numarayı tuşladım ve çaldı.

"Politia, İstasyon Elli Üç- size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir ciğer dolusu hava çekiyorum, ama sonra boğazımın arkasındaki kara büyü'nün tadını alıyorum ve başka bir mide bulantısı dalgasıyla savaşmak zorunda kalıyorum.

Sadece birkaç kısa kelime söyleyebildim.

"Başka bir cinayet daha işlendi."

Gün ağarmadan bir saat önce yurt binasına dönüyorum, bedenim yorgunluktan bitap düşmüş durumda.

Saatlerce sorgulandım, tanıdıklarım ve benim fotoğraflarımız çekildi, kan ve suç mahallinden toplayabileceğimiz herhangi bir şey için örnek alınırken, Politia memurları odamı ek kanıtlar için aradı. Yatak odam hala mühürlü, ancak eşyalarımın üzerindeki lekeli kanı görmek ya da bununla uğraşmak için acelem yok.

Geri dönmeme izin verildiğinde onu kutsamak zorunda kalacağım.

Günün ilk saatlerini duş kabinlerinden birinde ağlayarak geçiriyorum. Nero da benimle birlikte orada, başını güven verici bir şekilde bacağıma sürüyor. Başka bir gün olsa bu durumu çok tuhaf bulurdum - tanıdığım ve ben üzerimize yapışan kan ve kara büyüden arınmak için birlikte duş alıyoruz.

Ama bugün değil.

Tek odaklanabildiğim, organları sökülmiş, kanı kara büyüyle aşılannmış o ölü bireyin anısı. Kişinin yüzünü ya da kendi kalıcı büyüünün parıltısını görmedim - var olduğunu varsayarsak. Her nasılsa, ayırt edici özelliklerin olmaması her şeyi daha da kötüleştiriyor. Dehşetimi keder ya da sempatiye dönüştürecek bir kişilik yok.

Başımı düşün duvarına yaslayıp kendimi boş hissedene kadar ağlıyorum.

Bir Politia memurunun daha önce odamdan benim için aldığı iki havludan birini alırken ellerim titriyor. Havluyu kendi etrafıma sarıyorum, sonra diğerini kullanarak tanıdıklarımı siliyorum.

Kemiklerim yorgun. Merhem ve yara bandı ile iyileştirilemeyecek yerlerim ağrıyor.

Nero ve ben kurulandıktan sonra ortak banyodan çıkıyoruz. Tüm bu boktan deneyimin bir iyi yanı varsa, o da panterimle aramda her zamankinden daha derin bir bağ hissetmemdir.

Sanırım travma bunu yapabilir.

Sadece bir havlu giyerek Sybil'in odasının bulunduğı ikinci kata iniyorum. Sonra kapısının önünde duraklıyorum, saçlarım hâlâ damlıyor. Nero'ya bakıyorum. Panterim bana bakıyor. Belki gözlerimde bir şey var, belki de alt dudağımın titrediğini görüyor -birkaç saattir ara ara yaptığı bir şey- ama Nero başını bacağıma sürüyor, sonra vücudunu ağır bir şekilde bana yaslıyor.

Boğazımda bir hıçkırık yakalıyorum ve normalde mesafeli olan tanıdğımdan gelen bu koruyucu şefkat gösterisi karşısında hıçkırığımı bastırıyorum.

Elimi yüzünde ve boynunda gezdiriyorum. Kapıya dönüp derin bir nefes alıyorum ve sonra kapıyı çalıyorum.

Kapının diğer tarafından Sybil'in halsiz bir şekilde "Git buradan!" diye bağırdığını duyuyorum.

Ben de karşılık vermek istiyorum ama boğazıma pamuk tıkanmış gibi hissediyorum ve kelimeler çıkmıyor.

Arkadaşımın kalkıp kapıyı açmasını bekliyorum. Açmayınca kapıyı tekrar, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde çalıyorum.

Bir inilti duydum. "Beni bu saatte uyandırdığına göre biri ölmüş olmalı." Sybil'in sözleri duvardan içeri giriyor.

Alnımı kapısına yaslıyorum. "Yaptılar." Sesim hayal ettiğimden daha yumuşak ve boğuk çıkıyor. Zihnimde ilerleyen görüntülerle savaşmak için gözlerimi kapatıyorum.

Uzun bir sessizlik oluyor ve battaniyelerin hışırtısını duyduğumda neredeyse Sybil'in tekrar uykuya daldığını düşünüyorum.

Ben doğrulduktan saniyeler sonra kapı açılıyor ve gözleri kamaşmış Sybil bana bakıyor.

"Selene," diyor kaşlarını çatarak, "neler oluyor?"

Bir arada tutun. Bir arada tutun.

"Uzun hikâye," diye fısıldıyorum. "Nero ve ben birkaç saatliğine senin odanda kalabilir miyiz?"

"Sormana hiç gerek yok," diyor ve bileğimden tutup beni içeri sürüklüyor. Nero'nun arkamdan içeri süzülmesi için kapıyı yeterince uzun tutuyor.

Pencere açık ve tanıdığının tüneği boş. Bu manzara karşısında rahat bir nefes alıyorum; her şeyin üstüne bir de tanıdığımı yemeye çalışan tanıdığımınla uğraşmak istemiyorum.

"Kıyafete ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Lütfen," diyorum yanımdaki Nero arkadaşımın odasının her köşesinden fişkırان bitkileri koklarken.

Sybil şifonyerini karıştırdıktan sonra streç pantolon ve tişörtünü çıkarıyor.

Havlumu çıkarıp asıyorum, sonra kıyafetlerimi çekiştiriyorum. Yumuşak ve arkadaşım gibi kokuyorlar ve onları giydikten sonra onun yatağına yığılıyorum.

Sybil yatağının diğer tarafına geliyor. "Scooch," diyor ve beni dürtüyor.

Yatağının yorganının altına giriyorum ve daha önce pek çok kez yaptığım gibi arkadaşımın odasında kendimi evimde hissediyorum. Nero yanıma geliyor, sonra da yere, yanıma uzanıyor. Sybil yorganın altına giriyor.

Bir süre sonra parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "İyi misin bebeğim?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yırtık bir nefes beni terk ediyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum.

Ama yine de ona her şeyi anlatıyorum.

Cadılar meclisinin geri kalanı bunu ancak birkaç saat sonra, Sybil ve ben onun dizüstü bilgisayarında bir yemek programı izlerken, ikimiz hala onun yatağında iç içe geçmişken öğreniyor.

Kanıtları toplamak ve kataloglamak için odama girip çıkan ve merdivenlerden inip çıkan adli tıp uzmanlarının sayısı düşünüldüğünde, bu son cinayetten haberdar *olmamak* imkansız.

Sonunda kendimi Sybil'in odasından dışarı sürüklüyorum, bir kalem ve birkaç yaprak çizgili kağıt alıyorum, böylece bugün derslere katılabilir ve not alabilirim.

Bugün neden katılma zahmetine girdiğimi bilmiyorum; orada oturuyorum ve eğitmenimin söylediği her şeyi robot gibi karalıyorum. Hiçbirini anlamıyorum, bedenim yorgun, beynim bulanık.

Neden bir tür küçük dedektif gibi Everwoods'a gitmek zorundaydım ki? Nero'nun o ormanda karanlık sanatlarla uğraşan bir katille birlikte dolaştığını düşündüğümde ürperiyorum.

Dersin sonuna doğru tanımadığım bir numaradan mesaj geldi.

Adli Tıp'ın odanızla işi bitti. Geri dönebilirsiniz.

Rahatlama ve endişe sistemimi dolduruyor.

Ders bittikten sonra evime dönüyorum, ön kapıma doğru yürürken elimi taş *lamassulardan* birinin üzerinde gezdiriyorum. İçeri girdiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

Neden bu kadar gerginim bilmiyorum. Sadece benim odam. Eşyalarım kavuşmaya hazırım.

Merdivenlerden yukarı ve koridora doğru ilerliyorum, evin benim kanadımdaki odaları son derece sessiz. Genellikle kahkahalar, çığlıklar ya da cadılar meclisi kardeşlerimin hayvan sesleri duyulur.

Kapıma geldiğimde, çarşaflarımdaki kanı hatırlayarak tereddüt ediyorum.

Güçlendirici bir nefes alarak kapı kolumu tutuyorum ve çeviriyorum. Kapımı açıp içeri adımımı atıyorum ve hemen ardından burnuma gelen kokuyla irkiliyorum.

dezenfektanın ve solmuş büyüünün katmanları hala odama yapışıyor.

Pencere pervazındaki ve yerdeki kan temizlendi ve yatağım tamamen soyuldu - hatta biri dezenfekte büyüü bile yaptı - ama hala kara büyüünün en zayıf izlerini hissedebiliyorum.

Oda, eşyalarımın arındırılmış halinden daha az davetkâr geliyor.

Bir nefes üflüyorum.

Yapılacak tek bir şey var.

Temiz.

Odamı temizlemek, kutsamak ve beni tatmin edecek şekilde düzenlemek birkaç saatimi alıyor. Bittiğinde, kendime yeni bir yorgan ve çarşaf takımı sipariş ediyorum, kredi kartımdan hesabımda olandan daha fazla para çektiğimi fark ettiğimde içten içe irkiliyorum.

Ve hala Nero'ya daha fazla yiyecek almam gerekiyor.

Alnımı ovuşturuyorum, şakaklarımın arkasında bir zonklama oluşuyor. Yoksul olmanın en güzel yanı, her zaman yıkıma bir küçük sorun kadar yakın olmanızdır.

Yorgan benim küçük sorunumdu.

Banka hesabıma giriyorum ve faturamı ödememe ne kadar süre kaldığını sayıyorum.

On iki gün.

Karnım huzursuzluktan dönüyor. Resmi olarak borca girmeden önce bir şeyler bulmak için on iki günüm var.

Yüzümü ovalıyorum, kaybolmuş hissediyorum.

Yine de bir şey vardı, değil mi? Bunu düzeltecek bir çözüm? Neydi o çözüm?

Okul çantamı yattığı yerden alıp karıştırıyorum. Elim günlüğümün üzerine kapandığında, onu çıkarıyorum ve son birkaç sayfadaki bilgileri gözden geçiriyorum.

Gözlerim ödevlerin, programların, el yazısıyla yazılmış yol tariflerinin ve yer tariflerinin üzerinde geziniyor.

O değil, o da değil, o da

değil. Yanlış mı

hatırlıyorum?

Döndüğüm bir sonraki sayfada bir kâğıt parçası

uçuyor. Yakalıyorum, sonra elimde ters çeviriyorum.

Kasey

İsmin altında bir telefon numarası ve onun altında da kendi el yazımıyla bir mesaj daha var.

Bir büyü çemberine katılmayı teklif edin.

500 dolarlık konser

Şaibeli görünüyor ve muhtemelen kötü bir fikir. Paraya ihtiyacınız yoksa atlayın.

Bu notu yazdığımı hatırlamıyorum ve nereden geldiğini de tam olarak kavrayamıyorum ama Kasey ismi... Sanırım hangi cadı olduğunu biliyorum.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, sezgilerim şaibeli herhangi bir şeye katılma düşüncesiyle isyan ediyor. Bunun gibi karışıklıklar diğer cadıların meclis üyeliklerini ellerinden aldı.

Karar vermeden önce banka hesabıma bir kez daha bakıyorum.

Gelecekte ihtiyaçlarımı karşılamak için bir iş, öğrenci kredisi veya hibe arayabilirim. Ama bu arada.

Numarayı telefonuma girdim ve bir mesaj gönderdim.

Büyü çemberine katılmak istiyorum.

BÖLÜM 22

CADILAR PARTİ YAPAR. HEM DE ÇOK. NORMALDE, BEN BUNA VARIM.

Bu gece değilim.

"Sybil, ciddi *olamazsın*," diyorum akşam odasına girdiğimde. Payetleri hangi yöne doğru düzelttiğinize bağlı olarak renk değiştiren payetli bir mini elbise giymişti bile. Ellerin dokunması için yalvaran türden bir kıyafet.

"Mesai saatleri dışında kampüs arazisinde cadılar öldürülüyor," diyorum. Şimdiden, meclisin sokağa çıkma yasağı getirmeyi düşündüğünü duydum.

Elinde bir far paleti ve fırça tutarak bana bakıyor. Bakışları salon pantolonumun ve bol gömleğimin üzerinde kayıyor. "Neden giyinmedin? Sana saatler önce parti hakkında mesaj attım."

"Çünkü güvenli değil," diyorum yavaşça. Ormanda öldürülen cadı Andrea'yı bulduğumdan beri üç gece geçti. Bilinen herhangi bir cadılar meclisine bağlı değildi, sadece bölgede dolaşıyordu.

Yine de, büyüm onu alana kadar adı hafızama kazınacak.

Sybil nefesini dışarı üflüyor. "Odama indiğinde kimseyi gördün mü?" diye soruyor birden.

Kaşlarım bir araya geliyor. "Bunun konuyla ne alakası var?" "Öyle mi?" diye bastırıyor.

Başımı sallıyorum.

"Evimizin içinden geçerken kimseyi duydun mu?" Kaşlarım daha da çatıldı. "Bunun ne önemi var ki-?"

"Ev arkadaşlarımızın geri kalanı zaten partide, evet, Everwoods'un karşısındaki lycanthrope bölgesinde ve evet, dünya bir

Tehlikeli bir yer ama dünya cadılar için *her zaman* tehlikeli bir yer olmuştur Selene."

Diğer cadılar zaten o ormanda mıydı? Bu düşünce kanımı donduruyor. Neden başka kimse bunu ciddiye almıyor?

Sybil devam ediyor. "Marin Sürüsü ormanda devriye geziyor ve cadılar meclisinin baş cadıları da bölgeye koruyucu kalkanlar yerleştirdi. Cadıları öldüren her kimse, tüm meclisin ve şekil değiştirenlerin haberi olmadan hiçbir cadiya zarar veremez.

"Ayrıca," diye araya giriyor, "kadınların ormanda öldürülmediğini, sadece oraya taşındıklarını söylüyorlar."

Bir ürperti bedenimi sarıyor.

Sanki bu çok daha iyiymiş gibi.

"Ve o ormanda tek başına mı yürüyeceksin?" Ben soruyorum. "Tanrıça, Selene, *seninle* birlikte yürüyecektim ama Eğer sen gelmiyorsan, başka bir cadı ile gidebiliriz."

En iyi arkadaşımın, onu benim gibi kollamayacak rastgele bir ev arkadaşıyla o ormanda seyahat etmesine izin vermem için cehennemin donması gerekir.

Bu süreçte öldürülmeme neden olsa bile.

Bir nefes üfledim. "*Peki*," diyorum, "ben de geleceğim, ama sadece sarhoş olup birileriyle yatma arayışında kendini öldürtmemen için."

Sybil heyecanlı bir çığlık atıyor. "Pişman olmayacaksın."

Bundan oldukça şüpheliyim.

"Topuklu ayakkabıyı icat edenlerin su işkencesi, demir bakireler ve İspanyol Engizisyonu hayranı olduklarına eminim," diye mırıldanıyorum Sybil'in dolabından kalça hizasında bir çizme çıkarırken. Abartılı çan kollu, koyu mavi bir mini elbise giyiyorum. "Ve bunları giyen ezik benim," diye devam ediyorum, "hepsi ucuz içki içebilmek ve kötü kararlar verebilmek için."

"Tanrıçam, Selene, içindeki seksen iki yaşlıyı yönlendirmeyi bırak ve biraz gevşe."

Diğer botu giyerken yüzümü buruşturuyorum. "İçimdeki seksen iki yaşındaki adam bazı şeyleri çözdü," diye karşılık veriyorum.

"Kurt adamların bölgesini görmek istemiyor musun?"

Pek sayılmaz.

"Ayrıca, Kane de orada olacak-"

İnledim. "Tanrıçamız aşkına, lütfen Kane'i bırak," diyorum. "Sadece sen gidersen. Eğer gitmezsen, onu bulacağım ve senin çılgınca ve onun küçük kurt bebeklerine sahip olmak istiyorum."

Dehşete kapılmış bir halde arkadaşşıma baktım. "*Sybil*."

Bir zamanlar doğru olabilirdi. Şimdi, gözlerimi kapattığımda, düşündüğüm farklı bir yüz. Hem korku hem de arzuyla midemi bulandıran bir yüz.

Sybil kıkırdıyor, her santimiyle kötü cadı.

"Yapmazsın," diyorum.

"Hayır, ama sadece sen gideceğin için."

Sybil saçlarımin küçük bir bölümünü şakaklarımin iki yanına örüyor, sonra onları gerçek kelebekler gibi görünecek şekilde boyanmış tokalarla yüzümden uzakta sabitliyor. Nefesinin altında bir büyü mırıldanıyor ve bir sonraki aynaya baktığımda, klipslerimin kanatlarının gerçekmiş gibi çırpındığını ve yeniden yerleştiğini görüyorum.

İkimiz de birbirimizin makyajını tazeledikten sonra evden çıktık. Sybil ve ben kampüsü boydan boya geçip sağ tarafımızdaki, geç saate rağmen hâlâ aydınlık olan devasa cam konservatuarı geçiyoruz. Okulun etrafındaki lamba direkleri kampüsün geri kalanını güzel bir altın ışııyla yıkıyor, ama ağaç çizgisine geldiğimiz anda gölgeler bizi yutuyor.

"Bu kötü bir fikir Sybil," diyorum, etrafımızdaki karanlık ağaç formlarına bakarak. Tanıdığımın bu gece yanımda olmak yerine avlanmaya gitmiş olması da pek yardımcı olmuyor. Bir kızı güvende hissettirmek için panter bir korumaya sahip olmak gibisi yoktur.

Sybil eğilir ve yerden bir ot koparır. Onu avucunun içinde tutarak bir büyü fısıldıyor. Bitki gözlerimizin önünde buruşuyor ve bükülüyor. Yerinde soluk yeşil ışıktan bir top büyüyor. Ona üflüyor ve önümüzde sallanarak yolumuzu aydınlatıyor. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, ölü otu elinden düşürüyor.

Ona bir saniye daha bakıyorum. "Sen gerçekten olağanüstüsün, biliyorsun." Onunla, bir gün dünyayı değiştirecek olan arkadaşşımla gurur duyuyorum.

"Awww," diyor Sybil omzunu benimkine çarparak. "Sen de öyle, Selene."

Sözlerini kendime yaklaşıyor ve onlara inanmama izin veriyorum. Hafıza kaybım beni bunalttığında ya da hafızamı kaybettiğim zaman yapmam gerekenleri yapmamı engellediğinde

diğer cadıların hafife aldığı şeyler yüzünden yeteneklerimi sorgulayabiliyorum. Bu, güvensizliklerime siktirip gitmelerini söylemem için bir hatırlatma.

Sybil kolunu benimkine doluyor. "Vahşi değil mi?" diyor. "Bu orman hakkında anlatılan tüm o hikâyeleri bir düşünsene."

Ona sert bir bakış attım. "Cadıların öldürüldüğünü mü kastediyorsun?" Sesimi biraz yükselterek söylüyorum.

"Tanrıça," diyor Sybil bıkkın bir ifadeyle, gözlerini bana devirerek. "Everwoods'un geçmişinde son cinayetlerden çok daha fazlası var." Bana bakıyor. "Kutsal Yedili sırasında öldürülen cadıları duydun mu?"

Kurtadamlara göre, Kutsal Yediler dolunaya en yakın yedi gündür ve büyülerinin onları değişime zorladığı zamandır. Normalde sürüler o günlerde kendi içlerine kapanır, genellikle de yanlışlıkla şekil değiştirmeyenlere zarar vermemek için.

"Hayır," diyorum. "Kutsal Yedili sırasında cadı olduğu iddia edildi de ne demek?"

Sybil bir omzunu kaldırıyor. "Likantropların bu ormanda geç saatlerde cadıları ısırıkları biliniyor - tabii eğer cadı onları durduramaz ya da durdurmak istemezse."

"Ne?" Dehşete kapıldım. "Bu gerçekten oluyor mu?" Gözlerim üzerimizdeki gökyüzüne kayıyor, ayı arıyor. Ama tabii ki orada değil. Ağaçlar ve bulutlar görüşümü engellemeseydi bile, yarın yeni ay, yani şu anda gökyüzünde görülecek pek bir şey yok.

"Lycanthrop'lar eşlerini böyle sahiplenirler." Sybil bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Bu gece bir şekil değiştirene ebeveynlerinin nasıl tanıştığını sorun. Bazılarının anneleri cadıdır."

Söyledikleri doğruysa, *kurtlara* da dönüşebilen cadı anneler.

"Sadece likantroplar da değil," diye devam ediyor Sybil. "Gelinleri olmaları için bu ormandan cadıları kaçırın fae hikayeleri var."

"Bu hikâyelerin beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Çünkü artık tek bildiğim katiller, kurt adamlar ve periler hakkında endişelenmem gerektiği."

"İntikamcı anneni unutma," diyor şakacı bir şekilde, dudaklarına yayılan bir gülümsemeyle.

Bu hatırlatma ruh halimi karartıyor. Ama bunun üzerinde çok fazla duramadan, uzaktan gelen müzik sesi ormanın içinden süzülüyor.

Biraz daha ilerliyoruz ve sonra önümüzde orman aydınlanıyor ve ağaçların arasından, bir kulübenin yanındaki küçük bir açıklıkta dans eden ve birbirine karışan doğaüstü varlıkları görüyorum.

Sybil ve ben eğlenenlerin yanına vardığımızda Sybil'in küresi havalanıyor ve üzerimizde, her biri büyücünün sihrinin gölgesinde ışık yayan düzinelerce diğerine katılıyor. Ruhani görünüyor ve onu görmek bana Sybil'in daha önce söylediği, fae'lerin bu geceki gibi gecelerde gelinleri sahiplendiğine dair sözlerini hatırlatıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Yanımda Sybil mırıldanıyor: "*Ter, tuz ve misk kokulu korkuyla soğuğu buradan uzaklaştır.*"

Havadaki soğukluk dağılıyor ve geceyi biraz ılık hissettiriyor. "Rica ederim," diye fısıldıyor Sybil.

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Açıkça büyü kullanmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutup duruyorum. Hâlâ insanlar arasında yaşamaya ve bunu gizlemeye alışkınım.

Sybil ve ben daha fazla şekil değiştiren ve cadının takıldığı kulübeye giriyoruz. Bizim evden büyük bir cadı grubu tanıyorum ve Sybil bize içki getirmek için koşarken ben de onlara katılıyorum.

Cadılar meclisindeki kız kardeşlerimin hazırlık büyüsünün ne kadar zor olduğu hakkındaki sohbetlerini dinliyor ve yeri geldiğinde başımı sallıyorum ama kendi tedirginliğim dikkatimi dağıtıyor. Bu, Kırmızı Başlıklı Kız'ın yeniden canlandırılması gibi geliyor, sadece tüm hikaye tersine çevrilmiş ve kurtlar bizi yemeyecek - bu ormanda gizlenen her neyse o yiyecek.

Zihnimin gözünde, o öldürülmüş cadıyı tekrar görüyorum, açık göğüs boşluğu ve eksik organlarıyla-

"Kane'i gördüm."

Sybil'in kulağıma gelen sesiyle neredeyse sıçrayacaktım.

"Maiden, Mother ve Crone, Sybil," diyorum kalbimi tutarak. "Beni korkuttun."

"Sakin ol, Bowers," diyor ve elime kırmızı bir fincan tutuşturuyor. "Isırmayacağım. Öte yandan Kane..."

"Duracak mısın?" Çılgınca fısıldıyorum. "Asla," diye fısıldıyor.

Sybil ile konuşurken, yolun karşısındaki cadılardan biriyle göz göze geliyorum, yüz hatları neredeyse acı verici bir şekilde simetrik.

Yüzde 75 eminim ki bu Kasey, şu karanlık büyü çemberi cadısı. Daha önceki mesajıma büyü çemberinin yeri ve zamanıyla yanıt verdi.

Şimdi bana küçük bir el sallıyor ve ben de ona el sallıyorum, midem kendi kendine dönüyor.

Gerçekten saygın bir iş bulmam lazım. Gölgeyi yan işler için sinirlerim yok.

Olga yanımıza geliyor, saçları bukle bukle ve gözleri vahşi.

"Son Sözler Kitabı yok mu?" Sybil cadıya bakarak şöyle diyor. "Ondan hiç ayrılmadığını sanıyordum."

"*Defter*," diye açıklıyor Olga. "Son Sözler Defteri." İçkisini kaldırıyor. "Ve üzerine bira dökmek istemedim. Ama son konuştuğumuzdan beri ona eklemeler yaptım..."

Söyleyeceklerinin geri kalanını duymamak için kendimi zorluyorum. Normalde ölüm, son sözler ve diğer konulara herkes kadar meraklıyım ama bu gece pek iyi gitmiyor. Zaten gerginken olmaz.

Bu yüzden içkimi yudumluyorum ve meclis kardeşlerim sohbet ederken gözlerimin kulübede gezinmesine izin veriyorum.

Ev iki katlı ve oturma odasında durduğum yerden ikinci kattaki kapıları görebiliyorum. Çoğu zaten kapalı ve arkalarında neler olup bittiğini anlamak için doğaüstü hislerime gerek yok.

İstmeden de olsa gözlerim odanın öbür ucunda, gürül gürül yanan bir şöminenin yanındaki bir grup likantropa takılıyor. Üzerlerinde parıldayan büyü renkli ve puslu olmaktan ziyade yarı saydam ve dokulu. Ortalarında biricik Kane Halloway var.

Onu arkadaşlarından biriyle sohbet ederken gördüğümde midem bulanıyor ve tüm o eski heyecan ve kara sevda duyguları kabarıyor. Peel Akademisi'ndeyken bu adam için yanıp *tutuşuyordum*. Ve tüm o zaman boyunca, o bana doğru baktı.

Kane arkadaşlarından birine arkasını dönüyor ve ben kafamı çeviremeden o acı bakla mavisini gözleri benimkileri yakalıyor.

Başka tarafa bak, kendime
emrediyorum. Ama
yapamıyorum.

Kane bakışlarımı tutuyor ve ben baktıkça, kurdunun o gözbebeklerinden dışarı baktığını gördüğüme yemin edebilirim. İkimiz böyle kilitli kaldıkça yanaklarıma sıcaklık yükseliyor. Likantroplar hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama bakmanın bir baskınlık gösterisi olduğuna eminim. Ve bir kurda bu şekilde meydan okumanın kötü bir fikir olduğundan da eminim.

Odanın öbür ucunda, Kane'in burun delikleri hafifçe parlıyor. Sonra gülümsüyor.

"Aman Tanrım," diyor Sybil, değiş tokuşu görünce. "Git ve son birkaç yıldır istediğin gibi onunla konuş," diyor Sybil.

Sonunda, isteksizce, bakışlarımı Kane'den ayırıp arkadaşına sert bir bakış attım.

"Seni duyabiliyor," diyorum, sesim kısık. İnsan formundayken bile, likantropolar doğaüstü duyma yetisine sahiptir.

Sybil daha yüksek sesle, "O zaman umarım senin de onu seve seve becereceğini biliyordur," diyor. Cehennem çanları.

Göz ucuyla Kane'in bu konuşmayı *kesinlikle* duymuş bir adamın özgüveniyle sırtıttığını görüyorum.

"Bunu bana neden yaptın?" Ona öfkeyle fısıldadım.

"Çünkü seni seviyorum ve başına iyi şeyler gelmesi için çok uzun süre bekledin." Sybil beni hızlıca sıkıyor ve sonra cadı çemberinin dışına itiyor.

Ona ihanete uğramış bir bakış atarak sendeleyerek uzaklaşıyorum.

"Sen ne-?" Ancak Sybil çoktan Olga'ya dönmüştür ve son sözler hakkındaki konuşmasına devam etmekten mutluluk duymaktadır.

Birkaç adım uzaklaşıyorum, alt dudağımı çiğniyorum, kalbim hızla atıyor. Birama bakıyorum. Kendime güvenimin uzun zamandır aşık olduğum kişiye yaklaşacak kadar yükselmesi için en az üç içkiye daha ihtiyacım olacak.

"Hey." O derin, erkeksi ses neredeyse kırmızı fincanımı düşürmeme neden oluyordu.

Sese doğru dönüyorum ve Kane karşımda, hatırladığımdan daha iri, daha güçlü ve daha ateşli görünüyor.

"Merhaba," diyorum. Kelimelerin gerçekten çıkmasından gurur duyuyorum çünkü adrenalinin içinde boğuluyorum. Topuklu ayakkabılardan, demir bakirelerden ve İspanyol Engizisyonu'ndan sorumlu olan aynı insanların aşkı da icat ettiğinden eminim çünkü bu duygunun hoş bir yanı yok. Adil olmak gerekirse, muhtemelen bu yüzden buna *aşk* deniyor, çünkü Kane'in baş döndürücü küçük kalbimi çizmesinin altında ezmek üzere olduğundan eminim. Bunun başka türlü biteceğini düşünemiyorum.

"Selene, değil mi?" diyor, o lupin gözleri bu kadar yakından biraz fazla yoğun. Ondan yayılan gücü neredeyse hissedebiliyorum. Şimdi boynumu açıp başka tarafa bakmak istiyorum.

Şaşkınlıktan kaşlarını kaldırdım. "Adımı biliyor musun?"

Kane Halloway'in adımı bildiğine inanamıyorum.

Onun da kaşları çatıldı. "Tabii ki adını hatırlıyorum." İçimden çılgılık atıyorum.

Hatırladığımdan çok daha büyük - hafızama güvenmek gerekmiyor. Sesi kulaklarımdan girip amıma kadar ulaşıyor.

Neden kukunu düşünüyorsun? Kendini topla, kadın!

"Geldiğine sevindim," diyor. "Seni Peel Akademi'den hatırlıyorum."

Neredeyse içkimi düşürüyordum. "Hatırlıyor musun?"

Ona olan aşkımın tüm geçmişi kendi ekseninde kayıyormuş gibi hissediyorum.

Her zaman duvar kağıdına uyum sağladığımı düşünmüşümdür.

Kane bana tuhaf bir bakış atıyor, sonra komplocu bir tavırla eğiliyor.

"Sana çıkma teklif etmişim," diyor. "Ama hiç gelmedin."

"Hayır," dedim, sesim korkudan kısılmıştı.

Hiç göstermedim mi? Neden, evren, neden?

"Hatırlamıyor musun?" diyor.

Hâlâ bu adamla *liseden beri* çıkıyor olabileceğim gerçeğinin acısını çekiyorum.

"Bu konuda..." Gücümü nasıl açıklayacağım? "Büyümle ilgili bir şeyim var-"

Ben sözümü bitiremeden Kane'in bazı arkadaşları yanına geliyor ve içlerinden biri sırtına vuruyor.

"Kane, adamım, harika parti."

Koyu renk saçlı diğer şekil değiştirenlerden biri selamlamak için çenesini kaldırıyor. "Hey," diyor gülümseyerek.

Tanrıçaya el kaldıran Kane homurdanıyor. Ses o kadar alçak ki doğru duyduğumdan tam emin değilim ama sonra Kane'in arkadaşları geri çekiliyor.

"Sakin ol evlat," diyor siyah saçlı adam, geri çekilirken bile. "Kötü bir niyetim yoktu. Sadece cadiya güzel gözleri olduğunu söylemek istedim." Kane tekrar hırlarken bile bana göz kırpmıyor.

Sanırım bir şekil değiştiren iseniz arkadaşınızla böyle dalga geçersiniz - onu yeni sohbet etmeye başladığı bir kıza karşı garip bir şekilde sahiplenici gösterirsiniz.

Ve belki de yıllardır Kane için yanıp tutuşuyor olmasaydım, o hırıltıların beni korkutmasına izin verirdim. Ama benim küçük mutlu kalbim her şeyi heyecan verici buluyor, özsaygıya lanet olsun.

Kane'in kendi tepkisinden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi yüzünü buruşturmasına yardımcı oluyor. Arkadaşları uzaklaşırken arkalarından ters ters bakıyor.

"Özür dilerim," diyor bana dönerek. "Lycan olmakla ilgili bazı şeyler var..." Kelimeleri bulmaya çalışırken çenesi biraz çalışıyor.

Kane insanların kimliğinin bir kısmını kabul etmesiyle mi mücadele ediyor? Bunu beklemiyordum.

El salladım. "İnan bana, seni *anlıyorum*."

BÖLÜM 23

SONRAKI BİRKAÇ SAAT KANE İLE SOHBET EDİP İÇKİ İÇERKEN BULANIK GEÇİYOR. TARAFINDAN

İkimiz dans pistine doğru ilerlediğimizde sihir havayı yoğunlaştırmış, çeşitli renkleri birbirine karışmıştı. Onu içime çekiyorum, güç kendi büyümü çağırıyor, çekingenliğimi bırakmamı istiyor.

Bu, büyücülüğün çok sık konuşulmayan yönlerinden biridir. Gece gökyüzünün altında bir araya geldiğimizde ortaya çıkan büyümüzün vahşi, neredeyse çılgın doğası.

Kane ile dans ederken o ilkel serbest bırakma ihtiyacını hissedebiliyorum. Kıyafetlerim çok ağır ve dar geliyor ve onları üzerimden çıkarma isteği duyuyorum. *Daha fazlasına* ihtiyacım var.

İmparatoriçe... Çağrınızı duyuyorum...

Kafamın içinde Memnon'un sesini duyunca kanım ısınıyor ve ihtiyacım artıyor. Büyücüden korkmaktan bu tepkiyi vermeye ne zaman geçtiğimi bilmiyorum.

Memnon'u aramak istiyorum ama gözlerim Kane'e takılıyor, burun delikleri sanki bir koku alıyormuş gibi parlıyor. Bir an sonra dans pistinde yanağımı okşuyor, terli bedenlerimiz birbirine sürtünüyor.

Bana bakıyor ve yine gözlerindeki acı bakla parıltısını görüyorum. Boynuma doğru eğiliyor, dudaklarını ve burnunu derimde gezdiriyor. Her ne yapıyorsa, hayvani bir his veriyor... belki de beni kokluyor ya da işaretliyor.

Çekilmeden önce ağzı çenemde geziniyor. Uzun bir saniye gözlerimin içine bakıyor ve sonra yavaşça bir kez daha eğiliyor, gözleri dudaklarıma dalıyor ve bana geri çekilmem için bolca zaman veriyor.

Bilmiyorum.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve sonra dans öpüşmeye dönüşüyor. Duramıyorum; ağzım onun tadını duramayacak kadar çok seviyor. Bir şey beni çekiyor, tam olarak kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi ve bu sadece beni öpücüğün derinliklerine çekip o zor hissi kovalamama neden oluyor.

Orada ne kadar durduğumuzu, dans etmek yerine öpüştüğümüzü bilmiyorum, ta ki Kane beni kaldırıp dans pistinden ve sonra da kabinden tamamen çıkarana kadar.

Gerçekten bakmadan, partinin çoğunun çoktan buraya taşındığını hissediyorum. Lycanlar cadılarla ve birbirleriyle eşleşmiş; alkol, büyü ve içgüdü arasında bir yerde, akşam cinselliğe dönüşmüş.

Kane beni sadece bir ağaca yaslayabilmek için yere bırakıyor, elleri yüzümü kavrayabilmek için geri geliyor. Beni kabaca öperken gözlerimi kapatıyorum ve bu baskınlık, bu güç bir anıyı canlandırıyor...

Gözlerimi açıyorum ve Kane'in yüz hatları beklediğim gibi çıkmayınca kaşlarımı çatıyorum.

Bizimki gibi bir aşk her şeye meydan okur... Sonsuza dek seninim...

Hayali sözcükler bir ürperti yaratıyor, sonra onları uzaklaştırıp tekrar öpücüğün içine düşünüyorum.

Yeterli değil. Neredeyse yeterli değil.

Ellerim onun her yerinde geziniyor ve parmaklarım gömleğinin eteğinin altına girip göğsünün sert düzlemleri üzerinde gezinmeden önce gömleğinin kumaşı üzerinden kaslarını takdir etmek için bir an duruyorum.

Kane ağzımın içine doğru inliyor, kendini daha da içime bastırıyor ve shaftının sert uzunluğunu gözden kaçırmak mümkün değil. Şimdi dokunma sırası onda, elleri yanlarımda geziniyor, başparmağı göğüslerimi sıyrıyor.

İnliyorum. Kalçalarımın arasında direnmek istemediğim bir ağrı büyüyor.

İhtiyacım var... İhtiyacım var...

Küçük cadı, taleplerini dile getirirken sesin çok güzel çıkıyor.

Memnon'un kafamın içindeki sesiyle nefesim kesiliyor, içim sapkın bir nedenle sıkışıyor.

Kane bana sürtünüyor ve zihnim karmakarışık - şekil değiştiren mi yoksa büyücü mü beni hummalı bir şekilde çalıştırıyor?

Kane'in omzunun üzerinden bakıyorum, tam olarak ne aradığımdan emin değilim. Gözlerim çevremizde geziniyor ve kaç kişinin birbiriyle eşleştiğini fark ediyorum. Ağır nefes alış verişler ve ayık olsam yüzümü kızartacak sesler duyuyorum. Şimdi bile gecenin derinliğinde kaybolan çiftler ve küçük gruplar görüyorum.

Belki de mesele erkekler değildir - belki de mesele sadece içki ve büyü'nün sarhoş edici birleşimidir.

Sebepler ne olursa olsun, arzuyla dolup taşıyorum. Ama çevremiz... Kane'i kavrayışım sıkılaşıyor ve beni neyin gerdiğini görmek için duraklıyor.

"Sorun ne?" diyor, sesi boğuk.

Yutkunuyorum. "Bu ormanda cadılar öldürüldü..." Şu anda ormana kaçmak son derece kötü bir fikir.

"Sürümden hiç kimse meclis kardeşlerinize zarar gelmesine izin vermeyecek."

Tabii onları öldüren bir lycanthrope değilse. Gördüğüm ceset vahşice parçalanmıştı.

Bu düşünceye karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Hey, iyi misin?" Kane eliyle çenemi yukarı kaldırarak soruyor.

Gözlerimi açmadan önce belki biraz fazla hızlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Buradan çıkmak istiyor musun?" diye soruyorum.

Kafamda Memnon'u duyarken ve bu ormanlar hakkında panik yaparken bile Kane ile atışımı yapmaktan çekinmiyorum.

Kane'in kurdu gözlerinin arkasından dışarı bakıyor. "Evet, biliyorum."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Tanrıça, bu gerçekten oluyor.

Lisedeki aşkımı eve götüreceğim.

Elini tuttum ve onu partiden uzaklaştırmaya başladım. Sonra tereddüt ettim. "Buraya bir arkadaşımınla geldim ve onu eve götürmeyi planlıyordum."

"O zaman onu yakalayalım," diyor Kane.

Aslında Sybil'in benimle gelmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum ama neyse ki onu açıklığın karşısında bir şekil değiştirenle öpüşürken görüyorum.

"Bir saniye," diyorum Kane'e. "Hemen döneceğim."

Sybil'e doğru ilerliyorum, çok ağır bir sevişme seansı gibi görünen şeyi bölmekten biraz çekiniyorum.

"Sybil," diye

fısıldadım. Tepki

yok.

"*Sybil*," diye daha yüksek

sesle fısıldıyorum. Hâlâ

bir şey yok.

"Sybil!" Sonunda bağırdım.

Arkadaşım duraksıyor, yüzünü Lycan'inkinden uzaklaştırıyor. "Hey, Selene," diyor kendini toparlamaya çalışarak.

"Kane'i eve geri götürecektim ama seni bırakmak istemedim," diyorum.

"Bırak beni," diye ısrar ediyor, gözleri içki ve arzudan puslanmış. "Ben iyi olacağım. Sawyer benimle eve kadar yürüyeceğine söz verdi." Gülümsüyor ve ona göz kırpmıyor. Sawyer şaşırılmış ama bu ihtimal karşısında heyecanlanmış görünüyor.

Tereddüt ediyorum. Burada garip davranmak istemiyorum ama- "Plan bu değildi."

"Planı unut." Yine de emin değilim.

İç çekiyor. "Bebeğim, bunu dünyadaki tüm sevgimle söylüyorum, ama beni engelleme. Bunu istiyorum." Gözleri omzumun üzerinden kayıyor ve genişçe gülümsüyor. "Ve ben de *kesinlikle* seni engellemeyeceğim."

Omzumun üzerinden bakamadan sıcak bir el belime düşüyor ve Kane'in sıcaklığını sırtımda hissediyorum. Biraz daha az sarhoş olsaydım, Kane'in Sybil'in sözlerine kulak misafiri olmasından utanırdım. Bunun yerine sırtımdaki şekil değiştirene yaslanıyorum, ihtiyacım hâlâ artıyor.

"Merhaba," diyor Sybil ona ve Kane'e küçük bir el sallıyor. "Seni bırakmak istemiyorum," diye ısrar ediyorum.

"Sawyer'a hayatım pahasına güvenirim," diyor Kane, konuşmaya atlayarak. "Arkadaşına bir şey olmasına izin vermez." Kane, Sawyer'a "Gecenin sonunda onu evine bırak" diye ekliyor. Bu sözlerle bir şekil değiştiren büyüğü patlaması eşlik ediyor. Tenimi okşuyor ve Sawyer'ın omuzlarına yerleşmeden önce buradaki yumuşak ışığı büküyor.

Sürü hiyerarşisi ve dinamikleri hakkında fazla bilgim yok ama sanırım az önce güç oyunlarının bir kısmına tanık oldum.

"Kane, dostum," diyor Sawyer, "bana söylemek zorunda olmadığını biliyorsun."

Sanırım elimden gelen tüm güvenceyi aldım. Yine de arkadaşımı burada bırakmak hoşuma gitmiyor. Sybil bunu yüzümden anlamış olmalı ki beni kendine çekip sıkıca sarılıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Bebeğim, git o adamın beynini dağıt. Yarın kahvaltıda görüşürüz. *Söz veriyorum.*"

Beni serbest bırakıyor, sonra da kollarımın üstünden yakalayan Kane'e doğru itiyor. İzinli olduğum gerçeğini daha da pekiştirmek için Sybil, Sawyer'ın ağzını tekrar kendi ağzına doğru çekiyor.

Pekala, mesaj açık ve net bir şekilde alındı.

Ona doğru dönüyorum ve Kane orada, gözleri biraz fazla parlak bir şekilde parlıyor.

Açıklığın eteklerine doğru ilerlerken, "Sürüye tam uyacaksın, biliyorsun," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek soruyorum.

"Sürü kendi üyelerini geride bırakmaz. Onu oradan çıkarmaya hazırдың ve tüm güvencelerimize rağmen endişenizin kokusunu alabiliyorum."

Şimdi *neyin* kokusunu alabilir?

Kahretsin, son birkaç saattir başka ne kokluyordu?

Düşüncelerimi tekrar konuya yönlendiriyorum.

"Sybil benim en iyi arkadaşım," diyorum açıklıktan ayrılırken, ağaçlar etrafımızda beliriyor. "Her zaman yanımda oldu. O kız için hayatımı verirdim."

Kane'in gözlerindeki o kurt parıltısı geri geldi, her hareketimi takip ediyormuş gibi beni izliyor. "Dediğim gibi, sürüye tam uyum sağlarsın."

Bir şekilde bu iltifattan hem gurur duydum hem de sinirlendim.

Lycanthrop'ların bu ormanda geç saatlerde cadıları ısırıkları bilinmektedir.

"Nereye gitmek istiyordun?" Kane düşüncelerimi bölüyor. Doğru ya.

Buna karar vermemiştik.

"Benim yerim," diyorum, Kane'i elinden tutup götürürken.

Üç adım sonra, bir dala yanlış bastığımda neredeyse bileğimi burkuyordum.

Kahrolası topuklar.

Kane yere düşmeden önce beni yakalıyor ve yakınımı çekiyor. "İyi misin?"

Yutkunuyorum ve ona başımı sallıyorum.

"Güzel." Gülümsüyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Eğer ilgilenirsen, sırtıma alıp gezdirmekte oldukça iyiyimdir."

Ben bir cadıyım, devrimci feminizmin sembolüyüm. Beni taşıyacak, şımartacak ya da endişelendirecek bir erkeğe ihtiyacım yok.

"Cehennem. Evet."

Kane beni kaldırıp sırt üstü yatırıyor ve zavallı, ağrıyan ayaklarıma biraz rahatlama sağlıyor.

"Bekle," diyor Kane ve sonra koşuyor.

Önce bir çığlık atıyorum, neredeyse düşüyordum. Kollarımı Kane'in boynuna doluyorum ve sonra kahkahalarla gülüyorum.

Bu çok eğlenceli. Kane çok fena yatacak. *Çok seksiydi.* "Birileri hevesli," diye fısıldıyorum saçlarına, kumlu ellerinden birini parmağımın etrafında kıvrılıyor.

"Beni suçlayabilir misin?" diyor omzunun üzerinden. "O dudakları öpmeye geri dönmek istiyorum."

"*Hem* ateşli olup *hem* de iyi bir oyun oynamak adil değil," diye kulağına fısıldıyorum.

Dudaklarımı fırçalayarak takip ediyorum.

O cevap vermeden çıplak bir çiftin yanından geçiyoruz. Koridorun sonunda yaşayan bir cadının bir lycanthrope tarafından kovalandığını görünce irkiliyorum.

"Aman Tanrım!" *Tanrıça* diyecektim ama onun yerine gördüğümü söyledim.

Altımda, Kane'in gürleyen kahkahasını duyuyorum.

Başka bir çift ve bir başkasını görüyoruz, her biri çeşitli coşku hallerinde.

Kane kampüse giderken kısa bir süre yavaşlıyor.

"Neden yavaşlıyorsun?"

Kane yakındaki bir dikili taşı işaret ediyor. "Bunlar meclis toprakları ile sürü toprakları arasındaki sınırı belirler."

Taşın her iki yanından dallanan soluk ışıklı bir çizgi, sihirli bir şekilde sınırı işaretliyor. Bu akşam daha önce fark edip etmediğimi hatırlamaya çalışıyorum, ama fark ettiysem bile o zamandan beri unutmuşum.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" Bir parçam bunun Nero'yla ilgili olup olmadığını merak ediyor. Belki de sürüsü tanıdığımın bir panter olduğunu biliyordur ve belki de Nero gerçekten de likantrop bölgesine izinsiz girmiştir.

Kane birkaç saniye sessiz kalıyor ve her geçen an bunun Nero'yla ilgili olduğunu daha fazla hissediyorum.

Ama sonra, "Eğer beni ziyaret etmek istersen, tek yapman gereken sınır çizgisini geçmek. Sürü arkadaşlarım ve ben burada devriye geziyoruz."

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi.

Omzunun üzerinden ona bakıyorum. "Kane, sen... bu geceden sonra bile seni ziyaret etmemi istediğini mi söylüyorsun?"

Ancak bu sözleri söyledikten sonra ne kadar çok şeyi tehlikeye attığımı anladım. Çünkü belki de Kane bu geceden sonra beni görmek istemiyordur ve ben her şeyi yanlış anlamışımdır. Belki de kalbimi gerçekten parçalayacağı yer burasıdır.

Tekrar tereddüt eder. "Evet," diyor sonunda, "öyleyim."

Sonra bir kez daha koşmaya başlıyor ve ben yurt binama varana kadar baş döndürücü, çalkantılı düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Taş *lamassu*'yu geçiyoruz ve Kane beni kapının önüne bırakıyor, biraz tökezlediğimde beni yakalıyor.

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve sonra eğilip kokumu içine çekiyor. "İyi misin?" diye soruyor, uzaklaşarak. "Eğer değilsen, başka bir şey yapmamıza gerek yok-"

Onu gömleğinden tutup öpmeye devam ediyorum. Çok asil ve lanet olsun, bu hoşuma gidiyor.

Kane çoooooooook sevişecek. Ve sonra tekrar yatıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum bir öpücükle diğeri arasında.

Şekil değiştirenin duyması gereken tek şey bu. Homurdanıyor, sesi tamamen insani değil ve ağzı benimkini tekrar yutarken beni ön kapıya doğru bastırıyor.

O öpüşmenin bir yerinde, Kane'in tadının beklediğim gibi olmadığını, ağzının da düşündüğüm gibi hareket etmediğini keşfediyorum. Her sapma beni şaşırtıyor.

Açıkçası, bu benim kendimi sabote etmeye çalışmam çünkü gerçek olamayacak kadar iyi bir şeyin gerçekten, meşru bir şekilde başıma gelmesini kaldıramıyorum.

Tam öpüşmenin ortasında gülmeye başlıyorum çünkü gerçek olamayacak kadar güzel bir şey başıma geliyor.

"Bana fıkrayı anlat," diyor Kane, gülen dudaklarımı öpücüklere boğmaya devam ederek.

Başımı ona doğru sallıyorum. "Senden çok uzun zamandır hoşlanıyorum. Şimdi seni öpebileceğime inanamıyorum."

Buna karşılık olarak Kane'in ağzı benimkine dönüyor ve kısa bir dakikalığına kendimi kaybediyorum. Hâlâ bir şeylerin yolunda gitmediğine dair rahatsız edici düşünceyi görmezden gelmek zorundayım ama onu kolayca uzaklaştırıyorum.

Soğuk içimi kemiriyor, sıcak odamda ve rahat yatağında bu öpüşmelerden daha fazlasını yapmayı kesinlikle isterken bana hâlâ dışarıda, meclis arazisinin ortasında olduğumu hatırlatıyor.

"Bekle, bekle, bekle," diye nefes alıyorum, bir elimi Kane'in göğsüne koyup onu itiyorum. "Kapıyı açmam gerekiyor."

Kane ağır ağır nefes alıyor, gözleri dudaklarımda. Dili alt dudağında geziniyor ve ben bu manzara karşısında bir iniltiyi ısıriyorum.

El yordamıyla kapı kolunu bulmaya çalışıyorum. Kapıyı açabilmek için iki deneme, küçük bir büyü ve neredeyse tekrar düşmem gerekiyor.

Kane ikimizi de içeri götürmeden önce beni kucakladı. Beni merdivenlerden üçüncü kata kadar taşıyor ve bir yandan da öpüyor. Koridorda odama doğru ilerlerken öpüşmeyi kesiyorum.

"Hangi odanın benim olduğunu nereden biliyorsun?" Gözlerimi ona dikerek söylüyorum.

Şüpheciliğime gülüyor. "Bana büyü yapma, Selene," diyor. "Sadece kokunu takip ettim."

"Oh." *Duh, Selene. Kendine gel.*

Kane beni kapımın önüne bırakıyor ve bu sefer kilidi açarken elimi sürmemeyi başarıyorum. Tam kapıyı açmak üzereydim ki ensemde ve yanağımda sihirli bir dokunuş hissettim. Bir okşayış gibi üzerimde geziniyor, ağzımın üzerinde dolaşıyor. Bu his o kadar gerçek ve o kadar garip bir şekilde şehvetli ki parmaklarımı dudaklarıma dokundurmak zorunda kalıyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Gücü beni bu şekilde etkileyen tek bir kişi var.

Sonsuza kadar seninim.

"Selene?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi hatırlıyorum. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıp Memnon'dan bir iz arıyorum. Ama onu göremiyorum ve bir an önce hissettiğim büyü sanki hiç var olmamış gibi yok oluyor.

Kapıyı açarken başımı sallıyorum. "Özür dilerim," diyorum, "bir an için düşüncelerimi kaybettim."

Kane eğilip dudaklarını yanağıma değdiriyor ve öpücüğünü silmemek için kendimi zor tutuyorum.

Neyim var benim?

Aramıza biraz mesafe koymak için Kane'den uzaklaşarak kapıyı açık tutuyorum. Derin bir nefes alarak zihnimi toparlamaya çalışıyorum.

Kane yerimi alıyor, kokumu içine çekerken burun delikleri açılıyor. Gözleri duvarlarımı ve mobilyalarımı kaplayan yapışkan notlara takılıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve kendimi yeniden savunmasız hissediyorum. İnsanlar her zaman garip, tuhaf kızı seveceklerini düşünürler, ancak meşru tuhafılık her zaman sevimli ve tuhaf değildir. Genellikle iticidir.

"Güzel oda," diyor Kane ve sanırım samimi davranıyor. *İstediğimi* biliyorum.
inanmak için.

Ben de içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," diyorum.

"Ne?" diyor, gözlerimin içine bakarak.

Kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Bu geceyi unutma ihtimalim var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne?" diyor tekrar, bu sefer biraz daha telaşlı.

Ona bakıyorum, hakkımda ne kadar şey bildiğinden emin değilim.

"Büyüm... anılarımdan besleniyor," diye itiraf ediyorum. "Gücümü her kullandığımda bazılarını kaybediyorum. Hangilerini kaybedeceğimi ben seçemiyorum. Yani... Bu gece gerçekten unutabilirim."

Kane'in kaşları birbirine yaklaşıyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. "Ben sadece... bir şeyler değişirse diye sana haber vermek istedim," diye ekliyorum.

Gözlerinde farkındalık kıvılcımları çakıyor. "Peel'de beni bu yüzden ektin, değil mi?" diyor parçaları birleştirerek. Sanki hiçbir zaman gerçekten reddedilmediğini bildiği için dünya şimdi çok daha anlamlıymış gibi.

Yanağımın içini ısırarak başımı sallıyorum.

Kane biraz kaşlarını çatıyor. "Gitmemi *ister misin*?" diye soruyor usulca.

"Hayır, hayır! Sadece bu anının çalınma ihtimaline karşı bilmeni istedim. benden."

Lütfen sihir, ateşli kurt adam aşkıma çakma anımı alma.

Kane'in yüzü rahatlıyor ve benim alanıma giriyor. "Sanırım biraz hafıza kaybıyla başa çıkabilirim," diyor.

Ya bu herif gerçekten anımı istiyor ya da *son derece* anlayışlı davranıyor. Yani, eğer bir adam benimle seks yapacağını ama sonrasında bunu hatırlamayabileceğini söyleseydi... Bu konuda ne kadar büyük olurdum bilmiyorum.

Kane'in eli çenemi kavıyor ve birden dudakları dudaklarıma yapışıyor. İşte böyle, endişem dağılıyor. Ellerimi gövdesine doğru kaydırarak öpücüğün içine düşünüyorum.

Bir başka sihir fısıltısı tenimde geziniyor, bir sevgilinin okşaması gibi. Bu, öpücükten de öte, içimin zonklamasına neden oluyor. Hayali dokunuşa doğru eğiliyor, daha fazlasını istiyorum.

Kane'in parmakları saçlarıma gidiyor ve ben de onu sıkıca kavıyorum. Öpüşme ne kadar yoğunlaşırsa, bir şeylerin *ters* gittiğine dair içimi kemiren bir his de o kadar artıyor. Ama ne olduğunu bilmiyorum. Duyusal bir şey, sanki onun hissi ve kokusu doğru değil. Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden görmezden geliyorum.

Ellerimi gömleğinin altından geçiriyorum ve Tanrıça aşkına, her bir karın kaslarını hissedebiliyorum.

Vites değiştiriciler.

Beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve her şey *tüm* düğmelerime çarpıyor.

Kane bizi yatağıma götürüp beni yatırıyor ve üzerime atlıyor. Yüzünü boynuma gömüyor, sonra duraklıyor. Boğazından bir gümbürtü geliyor.

"Yatağın neden çiğ et gibi kokuyor?" diye soruyor, dudaklarını ve burnunu boğazımda gezdirerek.

"Yatağım *çiğ et* gibi mi kokuyor?" Sesim alarmımla birlikte yükseldi.

"Mm-hmm," diyor beni öperken.

Lanet olası Nero.

"Görünüşe göre tanıdığımın görgü kuralları zayıf."

O panteri bir daha gördüğümde, bunu duyacak.

Kane bana gülümsüyor, sonra boynumun derisini ısıırıyor. Nefesim kesiliyor, pelvisimi ona doğru sürtüyorum.

Etimi serbest bırakıyor -gerçi bunu yapmakta isteksiz olduğuna yemin edebilirim. "Yırtıcılığımı ortaya çıkarıyor," diye itiraf ediyor.

"Bu kötü bir şey mi?" Kendimi parçalayarak soruyorum. Onun hayvani yönü fikrini ateşli bulsam da, boynumdaki dişleri beni ısırıklara sahip çıkmayı düşünmeye zorladı, ki bu benim için zor bir *hayır*.

Kane başını sallar. "Sorun yok. Kontrol bende."

Sanırım Kane tüm bu olanları garip bir şekilde erotik buluyor.

Bana sürtünüyor ve lanet olsun, sanırım Kane'in tamamen bıraktığını görmek, iddia edilen bir ısırık riskine değer.

Tamam, iyi, *olmazdı*, ama onunla birlikte gelecek vahşi seks için her şeyim var.

Ona dik dik bakıyorum. "Bir dahaki görüşmemizde bu konuda tuhaf davranmayacaksın değil mi?"

Kane duraksıyor, nefesi hızlı hızlı kesiliyor. "Hayır. Öyle misin?" "Hiç şüphesiz."

Bunun üzerine gülümser. "Sorun değil Selene. Senin tuhaflığını seviyorum." İfadesini yüzüme sokulup yanağını yanağıma sürterek noktılıyor, bu hareket kurtlara özgü bir hareket gibi görünüyor.

"Ayrıca," diye ekliyor, "her şeyin bu geceden önceki haline döneceğini düşünüyor gibisin."

Kaşlarımı çatıyorum, ona dönüyorum. "Yapmayacaklar mı?"

Kane bana cevap vermek yerine eğilip beni tekrar öpüyor. Bu, niyetini söylemekten ziyade göstermeye yönelik bir öpücük gibi hissettiriyor. Dudaklarının yavaşça süzülmesi ve kalçalarının şehvetli sallanışı, belki de benden gerçekten bir geceden daha fazlasını istediğine inanmam gerektiğini düşündürüyor.

Bir yanımda bu düşünceyle heyecanlanıyor ama bir yanımda buna şiddetle karşı çıkıyor. Nedenini bilmiyorum.

Kane elbisemin omzuna uzanıyor. Malzemeyi uzaklaştırıyor ve dudaklarını açıkta kalan tenimde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Kane'i diz çökmesi için zorlayarak doğruluyorum, bacaklarım hâlâ onun etrafında.

Sonra kollarımı teker teker elbisemin esnek kumaşından çıkarıp belimde toplanmasına izin veriyorum.

O kurt gibi gözler beni içine çekerken aç görünüyor. Yırtık pırtık çıplak sütyenimle kendimi kesinlikle bilinçli hissediyorum, ama her neyse, uzun süre üzerimde kalmayacak.

Kane'in tişörtüne uzanırken büyüm kıpırdanıyor, kalbimi çekiştiriyor ve tenimin üzerinde geziniyor. Gücümün şekil değiştireni geçip odamın öbür ucundaki ve pencerenin dışındaki bir şeye ulaştığını hissediyorum.

Gömleğinin eteklerini tutup çıkardıktan sonra bir kenara fırlattığında dikkatim tekrar Kane'e çekiliyor.

Gömleksiz Kane görülmeye değer bir manzara. Her tarafı gergin, kaslarla dolu.

Onu içime çekerken burun delikleri alevleniyor, sanki arzumu soluyor.

Kahretsin, muhtemelen öyledir. Lycanthropes *her şeyin* kokusunu alabilir.

Ben tepki veremedi bana doğru eğiliyor, dudakları bir kez daha dudaklarımı bulurken yüzümü kavırıyor.

Birbirimize sarılmış halde yatağıma geri dönüyoruz. Ellerimi yanlarında gezdirirken Memnon'un büyüsi olduğuna yemin ettiğim şeyin tenime geri döndüğünü hissediyorum, okşuyor, okşuyor...

Onu hissettiğimde nefesim kesiliyor, vücudum dokunuşuyla elektrikleniyor. Kollarımda geziniyor, tüylerimi diken diken ediyor.

Büyüyü arıyorum ve bu sefer, Kane'in göremediği ve muhtemelen pek de hissedemediği çivit rengi tüylerin etimin üzerinde hareket ettiğini görüyorum.

O zaman -içkinin ve arzu sisinin ötesinde- bu akşam *kafamın içinde* olan büyücünün de büyüsunü arzumu ortaya çıkarmak için kullandığını anlıyorum.

Kane boynumu öperken o sihirli tellerden biri şimdi üst kolumda kendi üzerine kıvrılıyor. Çok zararsız görünüyor ama altında etim büzülüyor. Ben izledikçe, o büyü kalınlaşıyor.

Eğer Memnon'un gücü buradaysa, o zaman... o zaman yakınlarda olmalı. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Memnon'un büyüü etrafımızda büyürken Kane'in göğsüne bastırarak şekil değiştireni doğrulmaya zorluyorum.

"Ne oldu?" Kane, bakışları arzuyla kaplanmış bir halde, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Gitmen gerek," diyorum ve onu harekete geçirmek için bir kez daha itiyorum.

Şekil değiştiren inatla olduğu yerde kalır. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Çivit mavisii büyü odayı kaplıyor ve sezgilerim -bütün akşam ısrarla görmezden geldiğim sezgilerim- bana ön uyarılarda bulunuyor.

"Hafızamdan daha fazla sorunum var," diyorum ona, ayağa kalkmaya çabalayarak ve kollarımı elbisemin kollarına geri sokmaya zorlayarak. Etrafımdaki güç değişti, artık şehvetli değil, tedirgin, *şiddetli*.

"Gitmen gerek," diye ısrar ediyorum. "*Şimdi*."

Bu emir üzerine Kane'in gözlerinin parladığını görüyorum ve meydan okuma karşısında kendi hâkimiyetinin yükseldiğini hissediyorum. "Ben-"

BOOM!

Tüm ev sallanıyor ve camım kırılıyor. Bir şey Kane'e çarpıyor ve bir saniye sonra vücudu duvara çarpıyor, sıva gücün altında bükülüyor.

Çarpmanın etkisiyle kurt gibi bir hırıltı duyuyorum ve Kane yere yığılırken, devasa bir adam şekil değiştirenin üzerinde beliriyor. Kim olduğunu anlamak için kolundaki dövmeleeri görmeme gerek yok.

"Memnon!" Büyücü Kane'i ayağa sürüklerken midem dibe vurarak ağlıyorum. "*Dur!*"

Memnon, Lycan'ı boğazından tutup kaldırırken bir şekilde Kane'i küçük ve çocuksu göstermeyi başarıyor.

Dehşet içindeyim, Kane'in gözleeri değişti ve dişleeri keskinleşti. "*Benim olana dokunmaya cüret mi ediyorsun, kurt?*" Memnon kükrüyor, gözleeri parlamaya başladı.

Büyüsü artıyor ve etrafımızda dönerken büyüünün kötü niyetini hissediyorum.

"Memnon, dur!" Kendimi yataktan aşağı sallarken bağıriyorum.

Büyücünün elinin altında, kısmen şekil değiştirmiş bir Kane şimdi insan formuna dönüyor. Sadece... şekil değiştirmeyi yapan o değil; Memnon gibi görünüyor, gücü o kadar yoğun ki dilimde tadını alıyorum. Kane her saniye acı çekiyormuş gibi hırılıyor ve inliyor. Tamamen insan olduğunda terden sırsıklam oluyor ve ağır ağır nefes alıyor.

"Yaptığın şey için seni hadım edeceğim ve kendi lanet olası aletini sana yedireceğim!" diye bağırir büyücü.

Damarlarımda dolaşan dehşeti anlatacak kelimeler yok. Ama bunun altında öfkem yatıyor.

Elimi kaldırıyorum, öfkem kolumdan aşağı akıyor.

"*Bırakın onu!*" Kelimeler başka bir dilde çıkıyor ve onunla birlikte gücüm odayı süpürüyor, büyümün şerbet-turuncu tonu onunkinin koyu mavi tüylerini geride bırakıyor.

Büyüm tuttuğu anda bunu hissediyorum.

Memnon da öyle olmalı çünkü içeri girdiğinden beri ilk kez bana döndü.

"Onu serbest bırakmak mı?" diyor. Lycanthrope'a bakıyor. "*Tamam.*"

Memnon, Kane'in gitmesine izin vermek yerine, vites değiştiriciyi kırık camımdan dışarı fırlatıyor.

Kane'in bedeninin düşerken dalları kırdığını ve yaprakları hışırdattığını duyunca dehşete kapılarak haykırıyorum.

Gücüm içimden akıyor ve Kane'in peşinden koşuyor. Herhangi bir büyü ya da karmaşık bir tasarım yok, sadece niyetim var - *Kane'i* kurtarmak.

Ne yazık ki, gücüm çok yavaş.

Kane'in yere çarparken çıkardığı *gümbürtüyü* duymak için tam zamanında pencereye koşuyorum, darbeyi yumuşatacak bir büyü yok.

Siktir, siktir, siktir.

Sihrim bir an sonra geri tepiyor ve kafamın içinde, gücümü kullanırken bir anımı daha kaybettiğimi gösteren o sinsi çekişi hissediyorum.

Fark etmez. Kane dışarıda ölüyor olabilirken olmaz.

Bacağımı pencerem olan delikten dışarı sallıyorum ama Memnon beni arkamdan yakalıyor.

"Önce beni bir mezara kapatıp iki bin yıl boyunca siktin, şimdi de bozulmaz yeminlerimizi bozup bir başkasına *dokunmaya* mı cüret ediyorsun?" Memnon kulağıma doğru hırlıyor. Kadim dilin tınısı uzun, kesintisiz bir anı gibi etrafımda kıvrılıyor.

Bu adam son konuşmamızın tamamını unuttu mu?

"*Ben Roxilana değilim!*" Ona tekme attım.

Memnon vuruşları görmezden geliyor ve beni sıkıca kavrayarak kırık pencere pervazına basıyor, sonra da aşağı atlıyor.

Bir an için ağırlıksızım. Sonra yere iniyoruz ve tüm vücudum çarpmanın etkisiyle sarsılıyor, dişlerim birbirine vuruyor.

Kane'in yığılmış halini görüyorum ve dehşet içinde bir çığlık atıyorum.

Etrafında bir kan gölü var ve kıpırdamadan yatıyor.

Büyücünün pençesinde yeniden çırpınıyorum ama Memnon beni sıkıca tutuyor. Ve sonra, tıpkı Sybil'in beni uyardığı o tutsak fae gelinler gibi beni alıp götürmeye başlıyor.

Oh, hayır.

"Bırakın beni!" Emir Sarmatça geliyor ama ben fark etmiyorum bile. Kane için endişelenmekten deliye dönmüş durumdayım.

Memnon çığlıklarımı ve çırpınışlarımı duymazdan geliyor, karanlık ormana doğru ilerlemeye devam ediyor.

Uzakta tanıdığımı hissediyorum, ama zihnine girdiğimde tek gördüğüm orman.

Şimdi gel! Ona sesleniyorum, ancak Nero'nun bu emri duyup duymadığını ya da bu emirden etkilenip etkilenmediğini bilmiyorum.

Kendi zihnime geri dönmek kafa karıştırıcı çünkü manzara neredeyse aynı-daha karanlık ağaçlar.

Kendimi toparladıktan sonra, gücümle saldırıyorum. Büyücü gülüyor. *Gülüyor.*

Lanet olası *küstahlık*.

"Bana hakaret etmeyin, İmparatoriçe. Bana zarar vermek istiyorsan bundan çok daha fazla sını yapıpman gerektiğini biliyorsun."

"Seni *psikopat!* Bırak beni!" Kollarında iki büklüm oluyorum, panik ve öfkemle birlikte büyüm de alevleniyor. Bu onun tutuşunu gevşetmiyor bile.

Memnon sonunda durup beni isteksizce yere bıraktığında cadılar meclisi evini çoktan gözden kaybetmiştik.

Zor nefes alıyorum, kalbim bir mil hızla çarpıyor, dönüp onu gördüğümde. Ay ışığı yüz hatlarına düşüyor ve onları uğursuzlaştırıyor. Zihnimi çekiştiriyorlar ve kısa bir an için başka bir yerdeyim.

-

Memnon onun uzun saçlarını tutar ve bir bıçak çıkarır.

Ben tepki veremediğim bıçağını kaba siyah saçlarına götürüyor ve acımasız bir vuruşla saçlarının çoğunu kesiyor.

Sonra görüntü kayboluyor. Aynı adam karşımda duruyor, ama gözleri daha sert, ağzının yapısı daha sert. Ne kadar kızgın görünürse görünsün, tenimin her santimi bu heyecan verici *farkındalıkla* uğulduyor.

İmparatoriçe... sen benimsin...

Şakağımı ovuyorum, kafamdan çıkmasını istiyorum. Ayrıca çığlık atmak istiyorum çünkü tüm bu yanlış kimlik meselesini hallettiğimizi sanıyordum.

"Kane'e geri dönmem gerek!" Sesime yansıyan paniğe engel olamıyorum. Hâlâ hayattaysa bile uzun süre hayatta kalamayabilir. Onu iyileştirmeye yardım etmezsem tabii.

"Ona *geri dönmek* mi?" Yanımdan geçip yurt binasına doğru bakarken gözlerinde cinayeti görüyorum. "Elbette, geri döneceğim. Böylece, eğer o canavar çoktan ölmediyse, daha önce onu hadım etme tehdidimi gerçekleştirebilirim."

Maiden, Mother ve Crone, adam gerçekten bir psikopat.

Panik düşüncelerimi ele geçiriyor ve şimdi Memnon'u kavrayan benim, onu burada ve Kane'den uzak tutmaya kararlıyım, şekil değiştirenin yardıma ihtiyacı olduğu için kalbim çılgınca çarparken bile.

"Ve şimdi *onu benden* korumayı mı düşünüyorsun? Eşinden?" Memnon'un gözleri yine parlıyor. Şu ana kadar durduklarını fark etmemiştim. Bu sadece bir saniyeliğine dikkatimi çekti çünkü-

"Dostum?" Yankılanıyorum.

İçimdeki şeyler çok sessiz ve hareketsiz hale geliyor.

"Senin ve benim tanrılarımızın önünde yeminlerimizi ettik," diye devam ediyor Memnon. "Sen ve ben aynı toprak parçasından yoğrulduk. Kader iplerimizi birbirine bağladı. Ve kendi antlaşmamıza girdik. Aklın karışmış olabilir-"

Bağımlı mı?

"Yine de onun bile inkâr edemeyeceği bazı gerçekler vardır."

"Ben o kadın değilim!" Ona bağırıyorum. "Bunu *biliyorsun*, kendin de kabul ettin.

"Şimdi," diye devam ediyorum, ona karşı sarsılarak, "bırak beni!"

"Gitmene izin mi vereyim?" Memnon'un gözleri daha da parlıyor, saçları çalkalanan gücüyle şangırdarken ifadesi sertleşiyor. "İstesem bile *-senden alacağım iki bin yıllık intikamım* olmasa bile- *senin* hayatın benimkine bağlı, *est amage*. Ölüm bile bizi ayıramaz. *Gitmene* asla *izin vermeyeceğim*."

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda Memnon beni kendine çekiyor ve öpüyor.

Dudakları benimkilerle buluştuğu an büyüm canlanıyor.

Derimin üzerinde ve kemiklerimin arasında hızla ilerliyor. Daha iyi bilmesem, beni tükettiğini söyledim.

Memnon'un büyüü benimkine karışıyor. Onun gücünü üzerimde ve içimde hissediyorum ve bunun coşkusuyla zonkluyorum.

Onu geri öpmek bir seçim bile değil - o bir orman yangını ve ben de onun içine sürükleniyorum.

Temasa açmışım gibi öpüyorum onu, sanki yanlış olan her şey şimdi doğru hale gelmiş gibi. Onun tadı ve içimde dolaşan gücünün heyecanı tenimi yakıyor ve nefesimi çalıyor.

Bir başkasının dokunuşunda ve tadında aradığım şey buydu. Bu tutku.

Memnon sahiplenici bir ses çıkarıyor, ellerini saçlarımın arasına sokuyor, sendeleyeni vücudu beni sarıyor. Dudakları dudaklarımı morartıyor; beni açlıktan ölmek üzere olan bir adamın vahşiliğiyle öpüyor.

Daha iyi bir açı yakalamak için çenemi yukarı kaldırıyor.

Kollarıma gelmeyeli çok uzun zaman oldu kraliçem.

Memnon'un bunu duymamı istediğinden emin değilim -her şeyden çok geçici bir düşünce gibi geliyor- ama kelimeler yine de kafamın içinde fısıldıyor ve büyüyü bozuyor.

Tanrıça'nın lütfuyla ne yapıyorsun, Selene?

Ellerimi alt karın kaslarına götürüyorum ve gücümü patlatarak onu sihirli bir şekilde uzaklaştırıyorum.

"Senin *hiçbir şeyin* olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Ne karısı, ne kraliçesi, ne de imparatoriçesi.

Öfkeli bir gülümseme yüzünü süslüyor. "Evet, neredeyse beni buna ikna ediyordun, değil mi? Ama o zamandan beri bunu düşünecek zamanım oldu." Sesi değişiyor, suçlayıcı bir hal alıyor. "Hangi büyüünün hafızanı yok ettiğini ve o fotoğrafları ürettiğini bilmiyorum-"

"Büyücülük falan yoktu!" Hararetle söyledim. Başladığımız yere geri döndük. Çılgılık atmak istiyorum.

"-Ama benim sihrim seninkini tanıyor ve benim bağım *şarkı söylüyor*. son iki bin yıldır olmadığı kadar kanımda dolaşıyor." O kadar yakınız ki nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Bu yüzden benden memnun olduğunda benimle Sarmatça, kızdığında ise Latince konuşabiliyorsun," diye devam eden Memnon, büyü mutfağında daha önce yaşadığım bir karşılaşmayı hatırlamama neden oldu. O zaman onunla Latince konuşmuştum. "Bu yüzden çılgılık atıp yeminler savurabiliyorsun ve sanki bunu daha önce yüzlerce kez *yapmışız* gibi beni öpebiliyorsun - çünkü yaptık.

"Demek yanıyorsun, küçük cadı. Sen benim için birçok şeysin. Sen benim kraliçem, imparatoriçem, karımsın. Sen benim Roxilana'msın, biz tanışmadan önce büyümü uyandıran ve zihnimle konuşan kadınsın. Sen benim baş düşmanımsın, beni sonsuz uykuya lanetleyen."

Memnon'un eli yanağımı okşuyor. "Ve sen benim Selene'imsin, beni ondan uyandıran ebedi ruh eşimsin."

BÖLÜM 24

RUH EŞİM.

O korkunç, büyüleyici kelime kafamın içinde yankılanıyor.

Sendeleyerek geri çekiliyorum. Sesim titrese de, "Ben senin ruh eşin değilim," diyorum.

Sözlerimin kızgınlık ya da hayal kırıklığı ile karşılanmasını bekliyorum. Ne de olsa bu, yaşadığımız eski tartışmanın yeni bir versiyonu.

Onun yerine gözleri yumuşadı. "Zihnini gördüm, küçük cadı. Nasıl mücadele ettiğini ve bu kadarının kendi farkındalığının ötesine geçtiğini anlıyorum."

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve avucunu kalbimin üzerine koyuyor. "Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. Elini koparmalıyım. O çirkin. Ancak gerçek şu ki, yaptığı onca şeyden sonra bile onun dokunuşunu seviyorum.

Vücudumun safrası.

Memnon cevap vermek yerine bana derin derin bakıyor.

İmparatoriçe... Neden sizinle bu şekilde konuşabildiğimi sanıyorsunuz?

Nefes almıyorum, bakışlarım onunkilere kilitlenmiş.

Kalbiniz cevabı biliyor - sihriniz de öyle.

Bahsettiği büyü'nün şimdi yükseldiğini, onunkiyle sarmaş dolaş olduğunu hissediyorum. Oh Tanrıça.

Başımı

sallıyorum.

Hayır, hayır,

hayır.

Memnon'un ısıltılı kahverengi gözleri bana odaklanmış durumda ve sanki benim şok olmuş düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi dudaklarına yavaşça memnun bir gülümseme yayılıyor.

Biz ruh eşiyiz, küçük cadı ve aramızdaki bağı dile getirebiliriz.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yüzümü buruşturuyorum çünkü onun sözlerini içimde *hissedebiliyorum*.

Okyanusa ulaşan bir nehir gibi kanıma sızıyorlar.

Beni her çağırdığında, hatta birkaç dakika önce öpüşürken bile böyle hissediyordum. Ben sadece onun sihrinin iş başında olduğunu düşünmüştüm. Ancak şimdi... şimdi açıklaması hastalıklı bir şekilde mantıklı geliyor.

Bağlar iki varlığı birbirine bağlayan sihirli kordonlardır, tıpkı benim Nero ile paylaştığım gibi. Ruh eşlerinde de vardır.

Bu mümkün olabilir mi? Memnon gerçekten ruh eşim olabilir miydi ve paylaştığımız bir bağ aracılığıyla benimle konuşabilir miydi?

Hayır. Bu düşünceyi daha fazla kök salmadan reddediyorum.

Memnon'un gözleri sinsice parıldıyor ve bu beni bu adamın gerçekten ne kadar zorlu olduğunu merak etmeye itiyor. Büyüsünü ve güçlü bedenini gördüm ve geçmişi hakkında yeterince şey duydum, geniş ve genişleyen bir imparatorluğu yöneten bir hükümdar olması gerektiğini biliyorum. Yine de, tüm bunları bilsem bile, Memnon'un zihnini hala büyük ölçüde bir gizem olarak görüyorum. Ve bence en korkunç şey de onun bu zihni.

"Benimle bağımız aracılığıyla da konuşabilirsin," diyor Memnon usulca, eli hâlâ kalbimin üzerinde.

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. "Şunu söylemeyi kes," diye fısıldıyorum. Bağlar, dostlar, bunların hiçbirini duymak istemiyorum.

"Ne, *bağ* mı? Neden yapayım ki?" diye soruyor, sesi gerçekten şaşkın geliyor. "Bu her şeyin temeli, *est amage*. Senin gücün, benim gücüm. Büyü hakkında bildiğim her şey ondan geliyor. Seninle yüz yüze tanışmadan önce sesini duydum, tam burada." Memnon diğer eliyle kendi kalbine dokunur. "Sayısız geceyi sana fısıldayarak geçirdim ve günlerimi seni bulmak için dünyanın dört bir yanında bana rehberlik etmesine izin vererek geçirdim."

Onun itirafıyla tenim karıncalanıyor ve gözlerimi açtığımda sözlerinde beni esir alan bir çiğlik ve yoğunluk var.

"Düşman ol ya da olma, *Selene*, lütfen bana bağımızla ilgili bir soru sor, bana yansıt."

İnkâr içinde olduğum için onu reddetmek istiyorum, ama ricası beni derinden etkiliyor ve hastalıklı bir merak galip geliyor.

Bu işe yaramamalı. Gerçekten olmamalı.

Gözlerimi bir kez daha kapatıyorum ve Memnon'un sıcak avucunun hemen altındaki o yere odaklanıyorum; sözde, ruh eşlerinin sihirli bir şekilde bağlandığı yer orasıymış. Konsantre olduğumda orada bir şeyler hissetmem korkunç.

Bağların kordonlar ve yollar olarak tanımlandığını duymuştum, ama bu daha çok hem içime hem de dışıma akan bir nehir gibi hissettiriyor.

Yüzündeki yara izi nasıl oldu? Düşünceyi gücümle dışarı itiyorum, hissettiğim büyüğü nehre doğru zorluyorum.

"On beş yaşındayken bir adam savaşta derimi yüzmeye çalıştı," diyor Memnon.

Gözlerimi açıyorum, sadece söylediklerinden değil, *kafasının içinde sesimi duymuş* olmasından da hem etkilenmiş hem de büyülenmiş bir halde.

"Aklımı okudun," diye suçluyorum. Diğer seçeneğe inanmak istemiyorum. Birbirimize bağlı olduğumuzu, ruhlarımızın ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğunu.

"Sen aramızdaki bağdan bu kadar güzel bahsederken buna gerek duymadım." Memnon gözlerinde kaynayan bir duyguyla bana bakıyor.

Bakışlarını bir saniye tutuyorum, sonra iki, sonra üç. Nabzım gümbür gümbür atıyor ve kulaklarımda kanın uğultusunu duyabiliyorum. Dizlerim güçsüzleşiyor.

"Ben senin ruh eşin değilim," diye ısrar ediyorum.

Emin misin?

Sanki demek istediğini vurgulamak istercesine, Memnon'un gücü o büyüğü nehirde içime akıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kalbimin tam karşısında onun çekici yalayışını hissediyorum. Avucumu söz konusu yere bastırıyorum; ancak elim Memnon'un elinin üzerine geldiğinde bana hâlâ dokunduğunu fark ediyorum ve onun nerede bitip benim nerede başladığım konusunda kafam karışmaya başlıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, kelime bir yalvarış gibi çıkıyor.

"Evet, İmparatoriçe, öylesiniz," diyor sesi yumuşayarak. Bunu beni geren bir kendinden eminlikle söylüyor.

Onu kendi kimliğime ikna etmek için çok fazla zaman harcadım. Belki de ikna etme işini Memnon'un yapmasının zamanı gelmiştir.

Çenemi kaldırıyorum. "O zaman bana kim olduğumuzu anlat," diye meydan okuyorum ona.

Memnon uzanıp eklemeleriyle yanağımı okşuyor, bu yumuşaklık tanıdığım adamla çok çelişiyor.

"Ben bir kraldım ve sen de benim kraliçemdin," diyor, gözleri yumuşuyor.

"Bir krala benzemiyorsun," diye meydan okuyorum ona. Çok genç, çok yaralı, çok yakışıklı ve çok yapılı.

Gözlerini bana diyor ama gülümsüyor. "Benim geldiğim yerde öyle." Bir süre sonra saçlarına dokunuyor. "Bunun dışında," diye kabul ediyor. Eli pürüzsüz çenesine gidiyor. "Ve bu."

O konuşurken, tanıdığım gölgelerden çıkıp sessizce yanıma geliyor, ona ihtiyaç duymam için çok geç olduğunda. Pantere sinirli bir bakış atıyorum.

"Sarmatyalı erkekler saçlarını ve sakallarını uzun tutarlar," diye devam ediyor Memnon. Bana komplocu bir bakış fırlattı. "Ama sen beni bir koyun gibi kırpmayı tercih ettin ve itiraf ediyorum, seni yerken çıplak yüzüme karşı amını hissetmekten büyük zevk aldım-"

Sözünü bitiremeden ağzını kapatıyorum.

"Hayır, bunu duymak istemiyorum," diyorum, seks rüyalarım tüm korkunç ihtişamıyla bana geri dönerken bile.

Avucumun altında Memnon sırtıyor ve gözleri neşeyle parıldıyor. Odama saldıran öfkeli canavar gitti.

Kane.

Siktir, ona geri dönmem lazım.

Bunu düşünürken bile, Memnon'u tekrar Lycan'a çekmeden ve Lycanthrope'a daha fazla zarar vermeden bu durumdan nasıl kurtulacağımdan emin değilim.

Büyücü elimi ağzından çekti. "Bana daha fazlasını sor, *est amage*. Sana geçmişimizi kanıtlamama izin ver."

En azından artık onun için geçmişte ne varsa, benim o geçmişe dair hiçbir anım olmadığına inanıyor gibi görünüyor.

Bakışlarını araştırıyorum, bir yanım Kane'i kontrol etmek için çaresiz, bir yanım da bu adam hakkında daha fazla şey duymak için istekli.

"Sen ve Roxilana hangi topraklara hükmediyordunuz?" Sonunda geriye doğru çekilerek söyledim. "Sarmatia." Bu kelime bir özlemi de beraberinde getiriyor. "Biz bir imparatorlukluk."

At beyleri ve savaşçılar, sürü hayvanlarının göçleriyle Pontus bozkırlarında ilerledik. Yine de sizi deniz kıyısında bir saraya yerleştirebilmek için Boğaziçi kralını devirdim. Sürekli seyahat etmek senin için zor oldu."

"Bunların hiçbirini duymadım," diyorum. Kendi sihrimin bu bilgiyi silmiş olabileceğinden bahsetmeye cesaret edemiyorum.

Memnon iç geçirir. "Evet, o dönemde kaydedilen tarihin çoğu Romalılar tarafından yazılmıştı." Konuşurken üst dudağını kıvrıyor. "Onlar için biz isimsiz barbarlardık. Onların kâbuslarında ve dünyalarının sınırlarında var olduk ama kendilerini yücelten tarihlerinde yer almadık. Ama biz *vardık*."

"Hı-hı," diyorum, biraz daha geri çekilerek. "Tıpkı çocukluğumda olduğu gibi."

Memnon gözlerini kısıyor, şüphesiz ne dediğimi çok iyi anlıyor: *Sen benimkine inandığın anda ben de senin sözüne inanacağım.*

İkimiz de daha fazlasını söyleyemeden, kırık bir sesin "Selenel!" diye bağırdığını duydum.

Kane.

Yüce Tanrıça, o yaşıyor. Damarlarımda rahatlama dolaşıyor.

Birkaç adım geri atıyorum, likantropa geri dönme ihtiyacı beni zorluyor.

Memnon'un ifadesi soğuklaşır, çok soğuk, en çok da gözleri.

Kane'e doğru başını sallıyor ve ondan yayılan tehdit dalgalarını hissedebiliyorum. *"Est amage*, o kurdu yattığı yerde öldürmemek için her şeyimi veriyorum. O çocuğa dokunursan ölür. *Yavaş yavaş*. Aynı tehdit seni takip etmeyi düşünen herkes için geçerli, küçük cadı. Anlıyor musun?"

Bu adam tarafından korkutulmayı reddederek çenemi kaldırıyorum. "Ne istersem onu yaparım. Karanlık Çağ'da değiliz Memnon."

Büyücünün gözleri, artan tedirginliğiyle birlikte gücü yeniden ortaya çıkarken biraz yanıyor.

"Hayır, bu değil," diye kabul ediyor.

Göndermeyi anladığına dair şaşkınlığımı gizlemem gerekiyor.

"Ama ben modern bir adam değilim," diye devam ediyor. "Çok daha azı için adam öldürdüm ve senin söz konusu olduğun yerde bunu seve seve tekrar yaparım."

Ona kaşlarımı çatıyorum, sinirimden büyüm bükülüyor ve içimden fırlıyor.

Gözleri ağzıma düşüyor, sanki beni gerçekten öpmeyi düşünüyormuş gibi.

"Yakında tekrar görüşeceğiz İmparatoriçe," diyor ve benden uzaklaşıyor.

Ben. "O zamana kadar, tatlı rüyalar."

Memnon topuklarının üzerinde döner ve büyüğü etrafında dalgalanarak karanlık ormana doğru yürür.

BÖLÜM 25

GÖZDEN KAYBOLDUĞU AN, KOŞARAK EVİME GERİ DÖNDÜM, NERO peşimden geliyordu.

Bir keresinde bana seslendiğinden beri Kane'in sesini duymadım ve düşüşten sağ kurtulduğu için rahatlamış hissetsem de, ardından gelen sessizlik beni korkutuyor.

Ormanın kenarına geliyorum ve ağaçların arasından yurt binamı görebiliyorum. Gözlerim Kane'in çimenlerin üzerinde yatan yığılmış haline takılınca boğulurcasına ağlıyorum. Tam olarak Memnon'un onu bıraktığı yerdeydi ve hareket etmiş gibi görünmüyordu.

Ona doğru koşup dizlerimin üzerine çöküyorum, Nero da bir an sonra bana katılıyor. Kane yan yatmış, gözleri kapalı.

"Kane?" Ben diyorum.

"Kane?" Cevap vermiyor.

Ellerimi göğsüne koyuyorum, nabzını kontrol etme ya da onu tekrar uyandırma zahmetine girmiyorum. Kurtarılamayacak durumda değilse, yapmak üzere olduğum şey işe yarayacaktır.

Gözlerimi kapatıp sihrimi çağırıyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ama denemek için yeterli gücüm ve kararlılığım var.

"Delinmiş eti mühürle, kırılmış kemikleri onar, engellenemeyen kanamayı durdur ve içindeki yaraları iyileştir." Sözcükleri Sarmatça söylüyorum ve kafiyeli olmasalar da güçleri -yaş ve bilinmezlikle yoğrulmuş güçleri- büyüye keskin bir güç katıyor.

Avuçlarım karıncalanıyor ve sonra onlardan kalın, yapışkan bir büyü sızıyor. Vücuduna emilmeden önce Kane'in cildine yerleşiyor.

Onu iyileştirdiğini hissediyorum, ama sonuçları hemen göremiyorum, buruşuk formu genişleyip rahatsız edici bir şekilde balona benzeyene kadar göremiyorum.

şıyor. Ne tür bir iç hasarın vücudunun kendi üzerine çökmesine neden olabileceğini ancak hayal edebiliyorum.

Kane bacaklarından biri çözülürken homurdanıyor ve ben de onun yerine yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Şekil değiştirenlerin vücutlarının kendilerini yeniden düzenlemesine alışık olduklarını biliyorum ama bu çok acı verici görünüyor.

Bir dakika geçiyor ve ben düzensiz nefesler alıyorum, büyüm beni yoruyor. Anılar hortumla çekilirken kafamın içinde karıncalanma hissediyorum. Bunun bana kaç anıya mal olduğunu düşünmeyeceğim.

Kane inliyor, sonra zayıf bir öksürük çıkarıyor. Daha gözlerini açmadan, "Selene!" diye seslenir.

Titrek bir nefes alıyorum, rahatlığım neredeyse hissediliyor.

"Ben buradayım Kane," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, bir elimi yüzünün yan tarafında gezdirerek. "Seni iyileştiriyorum. Uzun bir yoldan aşağı atıldın."

Şekil değiştirenin kaşları bir araya geliyor ve gözlerini zorla açıyor. Beni görür görmez elime uzandı. "Beni iyileştiriyor musun?" diye yankılanıyor.

Elini sıkıyorum. "Evet."

Gücüm bir şeyleri onarıırken vücudundan boğuk, ıslak bir ses geliyor. Kane acı dolu bir hırıltı çıkarıyor.

"Özür dilerim," diyorum usulca. "Çok üzgünüm." Sadece büyümün ona verdiği acı için değil -kendini değiştirip iyileştirebilse üstesinden gelebileceği bir acı- ama aynı zamanda bunu onun başına benim getirdiğim için de. Benimle ilk karşılaştığından beri Memnon'un bir tehdit olduğunu biliyordum.

Daha birkaç dakika önce *öptüğüm*

bir tehdit. Benim neyim var böyle?

Kane gözlerini kapatır. "Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum" - yutkunuyor- "iyi olduğunu."

"Ben iyiyim, Kane. Sen iyi olduğun sürece ben de iyi olacağım." Eli benimkini sıktı.

O çocuğa dokunursan ölür. Yavaşça.

Derin bir nefes alıyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum çünkü o çocuğa dokunuyorum ve o büyücünün canı cehenneme çünkü iyileşene kadar ona dokunmaya *devam edeceğim*. Memnon'u omzundan kalçasına kadar parçalamak istiyorum. Beni tehdit etmeye nasıl da *cüret* ediyor.

Kane'in gözleri faltaşı gibi açılır. "Bize saldıran kimdi?" diye soruyor, sesi kısık. "Ve sen nasıl kaçtın?"

Ağaçlara bakıyorum, Memnon'un dokunduğu yerler yüzünden tenim hâlâ karıncalanıyor.

"Bu uzun bir hikâye," diyorum. "O"-*Ben bir kraldım ve sen benim kraliçemdin*

-*"Eski bir düşman."*

Gözleri kısa bir süreliğine tanıdığımı kayıyor, o da sanki burada olmamayı tercih ediyormuş gibi sıkılmış bir ifadeyle Kane'e bakıyor. Muhtemelen sevimli küçük orman yaratıklarını taciz etmeye ya da Nero Everwoods'ta her ne yapıyorsa ona geri dönmeyi gerçekten istiyordur.

Tanıdığımı yüzleşıyorum. "Eğer burada kalmak istemiyorsan ormana geri dönebilirsin," diyorum.

Nero bakışlarını şekil değiştirenden ayırıp birkaç uzun saniye boyunca bana bakıyor. Bu bakışın ne anlama geldiğini bilmiyorum ama büyük kedi benim alanıma girmeye ve vücudunu benimkine sürtmeye devam ediyor, bunu yaparken kuyruğu boynum boyunca kayıyor.

İşini bitirdiğinde, Nero sinsice uzaklaşıyor, karanlığın içine çekiliyor ve beni ve Kane'i yalnız bırakıyor.

Şekil değiştiren dikkatini bana geri veriyor ve belki de Nero hakkında yorum yapacağını düşünüyorum ama onun yerine, "Senin kadar iyi birinin" diyor - şekil değiştiren oturuyor, bunu yaparken biraz yüzünü buruşturuyor - "nasıl düşmanları olur?"

Biraz sallanan Kane'in sırtına bir kolumu doluyorum. "İyi misin?" Soruyu duymazdan gelerek soruyorum.

Lycanthrope dişlerini gıcırdatıyor. "Yeterince iyi - sihrin sayesinde." Ayağa kalkıyor. "Artık beni iyileştirmeyi bırakabilirsin. Gerisini kendim hallederim."

Duruyorum, gücümün dalları tekrar içime doğru kıvrılıyor. Çabamdan geriye kalan tek şey kafatasımın altındaki sinir bozucu zonklama.

"Telefonun hâlâ yanında mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Güzel," diyor. Öne doğru eğiliyor, elleri ve dizleri üzerinde duruyor, sarı saçları yüzünün önünde biraz sarkıyor. "Politia'yı ara ve bunu rapor et."

Kane'in emirde herhangi bir büyü kullandığını sanmıyorum, ama söylediğini hemen yapmak için garip bir dürtü hissediyorum.

Belki de bu yüzden tereddüt ediyorum. Ya da belki de Politia'nın, kadim bir büyücünün bana gelince istediği gibi davranmasını engelleyeceğine gerçekten inanmadığım içindir.

Kane bana bakmak için duraklıyor. "Selene, lütfen. Ara onları. Bu adam istediği zaman seni evinden kaçırmayı düşünemez."

Haklı olduğu bir nokta var ve bu aynı adamın Kane'i üç katlı bir pencereden attığı gerçeğine değinmiyor bile.

"Tamam," diyorum sessizce.

Şekil değıştirenin sırtı doğal olmayan bir şekilde dalgalanıyor ve adam inliyor. "Eğer çıplaklıktan rahatsız oluyorsanız," diye ısıyor, "başka tarafa bakmak isteyebilirsiniz." Bu konunun gündeme gelmesinden bile pişmanlık duyuyorum. Eğer Memnon dünyanın en büyük horoz engelleyicisi olmasaydı, bu adam birkaç tane olurdu.

ve ben onun her bir parçasını görürdüm.

Üzülerek iç çektim.

Arkamı dönmüyorum ama o anı telefonumu botumdan çıkarıp Politia'yı aramak için kullanıyorum.

"Merhaba, ben Selene Bowers. Henbane Coven yurt binasında bir hırsızlık ve saldırı olayını bildirmek istiyorum..."

Gözümün ucuyla Kane'in şeklinin değıştiğini gördüğümde kelimelerim uçup gidiyor. Çıplak derinin yerini post alırken neredeyse telefonu düşürüyordum ve Kane'in yüzü uzuyor, dişleri keskinleşiyor, burnunun yerini bir burun alıyordu. Elleri ve ayakları pençelere dönüşüyor ve gövdesi daralıp yuvarlaklaşıyor.

Bittiğinde, bu hayvanda Kane'e dair görebildiğim tek şey aşkımın buz mavisi gözleri ve onlar bile... o gözler insana benzemiyor.

Kahretsin, önümde duran kurdu anlamlandırmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde hareketsiz kalıyorum.

"Merhaba, bayan? Bayan mı? Bayan?" diyor telefondaki memur. "Lütfen çabuk gelin," diye nefes alıyorum ve sonra aramayı sonlandırıyorum.

Hareket etmiyorum. Hayattan daha büyük gri bir kurda bakarken paniklememek için tek yapabildiğim bu.

Hayvan bana doğru havayı kokluyor ve Kane neden, ah, neden tam yanımda yer değıştirmeye karar verdi? Ve neden daha önce ondan uzak duracak kadar sağduyulu davranmadım?

Kurt adam bana yaklaşıyor ve hâlâ bir sonraki yemeği benmişim gibi havayı kokluyor.

"*Yapma*," diyorum sesimin arkasına güç koyarak. İnsan Kane'in, hayvan Kane'in zihninin ne kadarını kontrol ettiğini bilmiyorum.

Kurt durur, kulaklarını oynatır ve büyüü bozabilecekmiş gibi başını sallar.

Tam bana tekrar yaklaşması için hazırlanırken, şekil değıştiren büyüü kurdun etrafında yoğunlaşıyor ve sonra dönüşüm tekrar oluyor ama tersten - uzuvlar uzuyor ve genişliyor, kürk geri çekiliyor- ta ki çok

Çıplak Kane dört ayak üzerinde yere uzanmış, efor sarf etmekten nefes nefese kalmış. Kaslarının efordan titrediğini görebiliyorum ve teni terden bir parıltıyla kaplanmış.

"Özür dilerim," diyor. Sesi her şeyden çok bir hırıltıya benziyor. Boğazını temizliyor. "Düşünemedim. Senin *sürü* olmadığını unutmuşum" -bana baktı- "*sürü*."

Nefes veriyorum. Sanırım bunun bir iltifat olması gerekiyordu, ama birkaç saniye önce neredeyse altıma sıçtığım gerçeğini göz önünde bulundurursak, her şey hakkında karışık duygular yaşıyorum.

Neden her doğaüstü bu kadar korkutucu olmak zorunda?

"Lycanthrope'lar insan avlamaz," diye ekliyor. "En azından öldürmek için." O zaman bir kurt şekil değiştiren ne zaman bir insanı avlar?

Soracak kadar cesur değilim.

Onun yerine başımı sallıyorum. "Yaraların nasıl?"

"Daha iyi," diyor Kane, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyor. Kıyafetlerini alıyor ve giymeye başlıyor. "Sanırım neredeyse tamamen iyileştim. Bir vardiya daha işimi görür ama onu da sürü topraklarında yapacağım."

Ona küçük bir gülümseme verdim.

Uzaktan siren sesleri duyabiliyorum. Politia olmalı.

Kane giyindikten sonra -yani çoğunlukla giyindikten sonra, çünkü hala gömleksiz- yanıma gelip oturuyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. Kucaklaması o kadar rahatlatıcı ki, Memnon'un tehdidine aldırmadan başımı ona yaslamaktan kendimi alamıyorum.

"Sanırım sadece arkadaş olmaya mahkumuz," diyorum usulca, bu itiraftan nefret etsem de gerçek olduğunu hissederek.

"Ne?" Kane bana bakıyor. "Bu o pislikle mi ilgili?" Ona karşı başımı sallıyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok.

Bir an sessiz kaldı.

"Peki istediğin bu mu?" diyor kaşlarını çatarak. "Sadece arkadaş olmak mı?"

Derin bir nefes alıyorum. "Ne istediğimi bilmiyorum," diyorum bitkin bir şekilde. "Seninle gerçekten eğlenceli, vahşi bir seks yapmaya hazır olduğumu biliyorum." Bu noktada bunu itiraf etmekten utanmıyorum bile.

Kane dudaklarını şakağımda gezdirerek, "Bu söz konusu değil," diye araya giriyor.

O dudaklar orada yanlış hissediyor. Kahretsin, *neden* yanlış hissediyorlar? Kendi düşüncelerimi oymak istiyorum çünkü hepsi birbirine karışmış durumda.

Doğrudum ve şekil değiştirenden biraz uzaklaştım. "Sana saldıran adam... beni takip ediyordu ve daha fazlasını yaparsak sana zarar vereceğini açıkça belirtti."

Ama gerçek tam olarak bu değil, değil mi? Büyücüyü öptüm ve bu başka hiçbir şeyin hissettirmedeği kadar doğru geldi. Ve şimdi diğer dokunuşların işe yaramadığını fark ediyorum.

Ve sen benim Selene'imsin, ebedi ruh eşimsin.

Kane'in tutuşu beni sıkılaştırıyor. "Siktir et onu. Bir sapık sana hayatını nasıl yaşayacağını söyleyemez."

Evet, bu doğru, ancak söz konusu sapık görünüşe göre sırf kız arkadaşına bir yazlık saray alabilmek için koca bir krallığı devirmiş.

Böyle bir adamla dişe diş mücadele etmek istemem.

Ben bir yanıt veremedim, biri erkek biri kadın iki Politia memuru evin arka tarafına geliyor, el fenerleri çimenlerin üzerinde geziniyor.

Dikkatlerini çekmek için onlara el

sallıyorum. İkisi yanımıza geldi.

Aramıza biraz mesafe koyarak Kane'den uzaklaşıyorum.

Memurlardan biri "Siz Selene Bowers mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Bizi buraya neden çağırdığınızı söylemek ister misiniz?" diye soruyor diğer memur, gözleri benim ve Kane'in üzerinde gezinirken.

Sonraki otuz dakika boyunca Kane ve ben iki Politia memuruna ne olduğunu anlattık. Gizlice isim etiketlerine bakıyorum: Erkek olan Memur Howahkan ve kadın olan Memur Mwangi. Olay hakkında bilgi vermek için Kane'in grubuyla temasa geçiyorlar ve sonra grubumuzu rezidans salonuma götürüyorum.

Evin kütüphanesinin önünden geçerken, arkalıklı sandalyelerden birinde bacaklarını açmış, eteği beline dolanmış, sızmış halde oturan bir cadı görüyoruz. Başka bir kadın - sanırım bir şekil değiştiren - onun önünde diz çökmüş, başı cadının kalçasında. O da kendinden geçmiş gibi görünüyor.

Memur Howahkan boğazını temizliyor, gördüklerinden hoşnut olmadığı belli.

Belli ki cadılarla çok fazla etkinliğe katılmamış. Biz gerçekten sıkı parti yaparız.

Grubu üst kata, odama doğru yönlendiriyorum, sahanlıkta oturan bir cadının etrafından dolanarak tilkisine müstehcen bir içki şarkısı söylüyorum

tanıdık, eflatun büyüü etrafında dönüyordu.

Üçüncü kattaki koridordan odama doğru ilerliyoruz ve grubu içeri aldıktan sonra memurlar kırık camlara, buruşuk çarşafıara ve Kane'in atılmış gömleğine bakıyorlar. Sonra Kane ve ben akşamki olayları baştan anlatıyoruz, engellenen sevişme seansından başlayıp Kane'in yer değıştirmesine kadar. Biz olayları anlatırken yan odadaki cadılar meclisi üyesi kız gerçekten yüksek sesle, coşkuıu bir şekilde seks yapıyordu.

Onun adına sevindim. Ben olmalıydım, ama onun için iyi.

Sonunda hepimiz aşağıya iniyoruz, aynı cadının yanından geçiyoruz, ancak şimdi o ve tanıdığı birlikte uykuya dalmışlar. Kütüphanedeki çift hâlâ sızmış durumda ve açıkçası muhtemelen sabaha kadar orada kalacaklar.

Memur Mwangi tüm bunlara karşı başını sallıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp kız kardeşlerimi yalnız bırakmadan önce onlara aceleyle ön verandaya kadar eşlik ettim.

Memur Howahkan bana ve Kane'e, "Sanırım şimdilik bu kadarına ihtiyacımız var," dedi. "Saldırganı yakaladığımızda size haber vereceğiz."

Memur Mwangi beni incelerken ortağı ona dönüyor, belli ki bu işi bitirmeye hazır.

Ancak gözleri bana sabitlenmişti. "Sen son cinayeti ihbar eden kız değıl miydin?" diye soruyor.

Bu kişiyle tanıştığımı hiç hatırlamıyorum. Nazikçe yutkunuyorum. "Um. Evet."

Kane bana bakıyor, kaşları kalkıyor. Memur Howahkan da sinir bozucu bir yoğunlukla bana bakıyor.

Memur Mwangi, "Ne tesadüf," diyor ama bunu söyleme şeklinden bunun bir tesadüf olmadığını düşündüğü anlaşılıyor. Sanki *çok* daha şüpheli bir hale gelmişim gibi bana şöyle bir bakıyor.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Vay canına," diyor Kane, elini yatıştırıcı bir hareketle kaldırarak. "Bu gece Selene'in suçu değıldi. Bir adam onun odasına girdi ve bize saldırdı."

Memur Mwangi'nin dikkati Kane'e yönelir ve ona safmış gibi bir bakış atar.

Kane'in göğsünde uğursuz bir hırıltı duyuyorum. Ona bakıyorum, bu akşam ona emirler yağdırdığımda nasıl tepki verdiğini hatırlıyorum. Şimdi de başka bir şeyi meydan okuma olarak algılıyordu.

Kane likantrop hiyerarşisinde nereye düşüyor?

Çünkü bir alfa gibi davranıyor. Hem de sahiplenici.

Memur Mwangi başını eğiyor ve bunun itaatkâr bir gösteri olmasını isteyip istemediğini bilmiyorum ama bu hareket karşısında sessizleşen Kane'in kurdunu tatmin etmiş görünüyor.

Ama yatıştırıcı jestler olsun ya da olmasın, memurun sözlerinin zararı çoktan verildi. Bunu havada hissedebiliyorum, sanki hastalıklı bir büyü gibi.

Her nasılsa, bir cesede rastlamak ve eski bir büyücü tarafından rahatsız edilmek arasında, Politia not almak için yeterince şüpheli olduğuma karar verdi.

Tanrıça, umarım geri dönüp beni ısırmaz.

Ertesi sabah uyandığımda, dışarıdaki ağaçta cıvıldaayan kuşların sesine gülümsüyorum ve yaklaşık iki saniye boyunca hayat tamamen mutluluk verici.

Sonra dün gece geldi.

Elimi gözlerimin üzerine koydum. *Her şeyi unutturmak için.* Dünün hatırlayamadığım kısımları da var -hazırlanmak, o da gitti. Dün geceki partiden de bazı kayıp anılar var ama bunun suçlusunun alkol mü yoksa büyü mü olduğundan emin değilim.

Yine de yeterince hatırlıyorum. Ve günün ayıltıcı ışığında, dün gece üzerinde fazla düşünmediğim bir ayrıntı özellikle dikkatimi çekiyor.

Biz ruh eşiyiz, küçük cadı.

Yataktan fırlıyorum, pencereadaki kırık camlara basarken küfrediyorum.

"Kırık cam, sürtük gibi davranmayı bırak. Kendini tamir et ve bu pencereyi onar."

Kafiyelerim üzerinde çalışmam lazım.

Bardak yerden havalanıp yerine otururken, kitaplığıma doğru bir hamle yapıyorum. Parmaklarım dergilerimin sırtlarında geziniyor. Ruh eşi olmak öylesine bir şey değil. Bu, sihirleri uyandığında ortaya çıkan doğaüstü bir özelliktir. Resmi olarak

kaydedilmiş ve onaylanmıştır.

Eğer bir ruh eşi *olsaydım*, zihnim bu bilgiyi benden çalmadan önce bunu bir yere yazardım. Bu çok fazla olurdu.

önemli değil.

Defterleri teker teker çıkardım ve çılgınca karıştırdım. Hiçbir şey, hiçbir şey, *hiçbir şey*.

Tabii ki bir şey yok. Olmazdı çünkü ben ruh eşi *değilim*. O acımasız piç için değil.

Yine de odamın zemininde oturarak, defterler etrafıma saçılmış bir şekilde, yıllar önce yazdığım notları sayfa sayfa karıştırarak, ruh eşi olabileceğime dair herhangi bir ipucu arayarak bir saatten fazla zaman geçirdim. Ancak en eski günlüklerime ulaştığımda, Uyanışımdan *aylar* sonra, Peel Akademisi'ndeki ilk yılının yarısına kadar iyi kayıt tutmadığımı fark ediyorum.

Ne olursa olsun, elimdekiler yeterince kapsamlı. Ve bir kez bile ruh eşim olduğumdan bahsedildiğini görmedim.

Nefes alıyorum. Rahatlamış hissetmem *gerektiğini* biliyorum ama kayıt altına alınmayan o birkaç lanet ay var. Bir de ruh eşi olup olmadığımı ilk kez öğreneceğim Uyanış'ımın anısına artık sahip olmadığım gerçeği var.

Kalbimin üzerindeki deriyi kaşlarımı çatarak ovuyorum. Ona ne kadar çok odaklanırsam, orada bir şey *olabileceğine* o kadar çok yemin ediyorum.

Bu sadece bir büyücü numarasıydı, başka bir şey değil.

Emin olmak için kontrol edebileceğim başka bir yer daha var.

Peel Akademisi'nin elinde Uyanışımla ilgili dosyalar vardır. Yatılı okullarına devam eden tüm doğüstü varlıklar için var. Sadece benimkinin bir kopyasını almam gerekiyor.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve e-posta hesabıma yöneldim. Orada, Peel Academy'nin Kayıt Departmanına resmi sonuçlarımı bana iletmeleri için hızlı bir talep gönderiyorum.

Tanrıça, ama umarım bu her şeyi kesin olarak çözer. Hâlâ haklı olduğuma dair o lanet umuda tutunuyorum.

Yoksa mahvolurum.

BÖLÜM 26

Bzzzzzzzz.

Telefonumun sesi beni bilgisayar koltuğumdan kaldırdı. Nereden geldiğinden emin değilim ama olması gereken yerde, komodininin üzerinde değil.

Bzzzzzzzz.

Sesi takip ediyorum, dün gecedan kalan kıyafetlerimi karıştırıyorum.

Bzzzzzzzz.

Botlarımdan birini kapıp ters çeviriyorum. Telefonum bir *gümbürtüyle* yere çarpmadan önce yuvarlanıyor.

Arayanın Sybil olduğunu görecektim ama telefonu kaptığım gibi arama sona eriyor.

Tam onu geri aramak üzereydim - ona söyleyeceğim her şeyden yarı yarıya korkarak - o sırada telefonumda uyuyakalmış olmam gereken mide bulandırıcı sayıda mesaj ve cevapsız arama olduğunu fark ettim.

Tanrıça, Sybil iyi mi? Panikle göz gezdiriyorum.

Dün gece eğlenceli bir gece geçirdiniz mi?

Kane hayal ettiğin her şey miydi?

Tamam, ateşli bir seks gecesinden sonra uyuduğunu varsayıyorum, ama lütfen bana mesaj at.

Lanet olsun, ne oldu?

NEDEN CEVAP VERMİYORSUN?

EĞER BANA MESAJ ATMAZSAN ODANA GELİYORUM.

Tamam, tamamen bir sapıktım ve odana baktım ve sen sızmışsın ve tanıdığına bir vücut yastığı gibi sarılıyorsun ve bu çok tatlı.

Yazının altında en yakın arkadaşım olan sürüngenin Nero ile uyurken çektiği bir fotoğraf var.

Çok şirin bir resim.

Tamam, uyumana izin vereceğim bebeğim. Uyandıığında beni bul.

Not: Biraz uyumana izin vereceğim. Sabırsızlanırsam seni aramaya başlayabilirim.

Artık arkadaşımın iyi olduğunu bildiğim için - dün gece bir kurt adamla yatmak için onu geride bırakmış olmama rağmen (*hadi ama Selene, daha iyisini yap*) - tüm vücudum rahatlıyor, gerginlik içimden sızıyor.

O iyi. Hiçbir katil onu rehin tutmuyor. Sadece benim için endişeleniyor. Telefonu tutarken, başka bir mesaj beliriyor.

Not: Numaranı Sawyer'a ilettim, o da Kane'e iletecek. Dün gece her ne olduysa, hala senden çok hoşlanıyor.

İnledim. Kane'in hâlâ benden hoşlanıyor olmasına imkân yok. Bana gelince, Memnon'un tehdidini bir kenara bırakırsak, günün sert ışığında, tüm o içki ve kötü kararlardan sonra, aslında Kane'den ne kadar hoşlandığımdan emin değilim.

Başka bir zaman için bir endişe.

Sybil'e hayatta ve iyi olduğumu, en kısa zamanda onu bulacağımı ve olanları anlatacağımı bildiren bir mesaj gönderiyorum.

Cevabımı yazmayı bitirdikten sonra, dün gecedan başka bir mesaj fark ediyorum, bilinmeyen bir numaradan.

Telefonumdaki mesaja bakıyor, okuduklarımı anlamlandırmaya çalışıyorum.

Selam, ben Kasey. Yarın seni çemberde görmek için sabırsızlanıyorum.

10

P.M. Kütüphanesi.

Bekle, büyü çemberi yapmayı kabul etmişim, değil mi? Kahretsin. Bu gece mi?

Defterimi elime alıyorum ve bugün için yazdığım notlara göz atıyorum. Elbette, kırmızı renkle *Büyü Çemberi* yazmış ve birkaç kez daire içine almışım.

İnledim.

Tanrıça, umarım bunu kabul ettiğim için pişman olmam.

Saat 22:00'de, cadılar meclisindeki kız kardeşlerimin çoğu odalarına döndükten ya da hafta sonu başka bir partiye gittikten sonra, evin kütüphanesinde oturup Peru'daki Yerli cadılıkla ilgili bir kitabı karıştırıyor ve bacağımı hafifçe sallıyorum.

Burada pencere yok, ama bakmadan bile yeni ayın gece gökyüzünde neredeyse görünmez olduğunu biliyorum ve bunun beni çok fazla korkutmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Büyü çalışmalarında yeni ay illüzyon, gerçeği gizleme ve büyüleri gizlemek için iyidir. Ayrıca tanrıçanın üçüncü gözü yeryüzünden uzaklaştığında kara büyü için de iyi olur.

Yumuşak ayak seslerini duyuyorum ve tam Kasey kütüphaneye girerken kitabımı yere bırakıyorum.

"Hey, seni görmek güzel," diyor başıyla beni işaret ederek.

"Gitmeye hazır mısın?" Hayır. Hem de hiç.

"Evet," diye yalan söylüyorum, kalkıp onun yanına geçiyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," diyor Kasey gizemli bir şekilde, sanki tüm bunlar iyi bir eğlenceymiş ve hiç de sinir bozucu değilmiş gibi bana göz kırpmıyor.

Bizi kütüphaneden çıkarıyor ve mutfağın karşısındaki koridorda yürütüyor. Bu tarafa pek gitmedim ama sol tarafta küçük bir sera var, şu anda bile bir cadı bitkileri suluyor.

Onu geçip devam ediyoruz. Ormanda gezintiye çıkmış olan Nero'nun keskin yokluğunu hissediyorum, bir büyü çemberine katılamayacak kadar kabarık bir orman yaratığının kabusu olmakla meşgul. O kedi, her ne kadar huysuz olsa da, benim dayanağımdır. O yanımda olmadan sinirlerim bir tutam daha yıpranıyor.

Koridorun sonunda Ritüel Odası'na açılan bir kapı var. Burası ev toplantılarının ve resmi törenlerin yapıldığı yer. İlk haftamda burada kısa bir hoş geldin toplantısı yaptık ve yaklaşık bir hafta önce bir tane daha yaptık, bu yüzden alana tamamen yabancı değilim.

Kasey benden önce odaya giriyor, derme çatma koridorda kendinden emin adımlarla yürüyor ve ellerini en yakınındaki sandalyelerin sırtlıklarına sürtüyor.

Tereddüt ediyorum, onun ötesindeki karanlık odaya bakıyorum. Duvarlar ve tavan siyaha boyanmış ve hiç pencere yok; duvar aplikleri ve demir avize bile zar zor ışık veriyor. Geceleri takılmak isteyeceğim bir oda değil.

Bunları eğlence olsun diye yaptığımdan değil.

İsteksizce Kasey'nin peşinden içeri giriyorum, ayak seslerimiz etrafımızda yankılanıyor. Evin geri kalanı gibi burası da çeşitli büyülerle kaplanmış. Ama burada, üzerinize kapanıyormuş gibi hissettiren karanlık duvarlarla, büyü biraz boğucu geliyor.

"Burada başka insanlarla mı tanışıyoruz?" Odadaki son toplantıdan sonra dışarıda bırakılmış boş sandalyelere bakarak soruyorum.

"Tam olarak değil," diyor ve başka bir şey söylemiyor.

Verdiği şifreli yanıt, yıpranmış sinirlerimi daha da geriyor.

Kasey odanın arka duvarına ulaşana kadar yürümeyi bırakmıyor.

Cebinden bir şişe çıkarıyor ve avucunun içine toz haline getirilmiş bir bitki karışımı ve kim bilir başka neler döküyor.

Yüzüne doğru kaldırıyor. "Kendini göster," diye fısıldıyor ve ardından tozu duvara üflüyor.

Bir an önce sağlam, kesintisiz bir duvarın olduğu yerde, şimdi basit siyah bir kapı var.

Gizli kapı karşısında nutkum tutuldu.

Kasey muzip bir sırıtışla bana dönüyor. "Çok güzel, değil mi? Bu cadılar meclisi gizli şeylerle dolu." Kapı kolunu tutuyor. "Daha fazlasını görmeye hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, manzaradan etkileniyorum ve *daha fazlası* olduğunu fark ediyorum.

Kasey kapıyı açıyor ve kapının diğer tarafında küçük beyaz bir oda var. Bu odayla ilgili uzaktan ilginç olan tek şey, görüş alanımın altında kıvrılan spiral bir merdivene benzeyen bir şeye ev sahipliği yapması.

Hayali büyüünün nefes kesici doğasının etkisi geçtikten sonra tedirginliğim geri dönüyor. Ama şimdi tedirginliğim sadece bu durumdan kaynaklanmıyor; gizli bir kapı var ve bu kapı gizli bir merdivene açılıyor, bu merdiven de başka bir gizli odaya açılıyor ve tüm bunlar uyuduğum evle bağlantılı.

Kendimi güvende hissetmek için odamı iki haftada bir kontrol etmem gerekecek.

Kasey eşikten adımını atıyor, sonra dönüp bana bakıyor. Odaya girmeden önce duvara dikkatle bakıp bu odayı saklayan büyüleri arıyorum. Duvarları kaplayan büyü karmaşık ve birçok ayrı el tarafından yapılmış. Sadece belli belirsiz bir parıltı yayıyor ve biliyorum ki cadı gözlerinden bile gizlenmiş daha fazla büyü olmalı.

Gerçekten çok güzel ve büyüleyici ve keşke tüm gördüklerimi not edebileceğim bir defterim olsaydı.

Kasey benimle aynı şaşkınlığı paylaşmıyor. Dikkatimin dağıldığını gördüğü anda merdivenlere yöneldi.

"Hadi," diyor, "bizi bekliyorlar." Doğru.

Büyü çemberinin geri kalanı.

"Diğerleri buraya nasıl geldi?" Odaya girip kapıyı arkamdan kapatarak soruyorum. "Onlar da cadılar meclisi kardeşleri mi?"

"Merak etme," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Bu çemberin asıl amacı bu değil."

Bu bana herhangi bir güvence vermedi.

Paraya ihtiyacım var, diyorum kendime - çünkü bu işi sürdürmek için ihtiyacım olan güvence bu.

Kasey'nin peşinden merdivenden aşağı iniyorum, biz ilerledikçe hava serinliyor. Neredeyse kehribar rengi ışıkla parlayan bir kata iniyoruz. Merdivenden indiğimde gözlerim önümdeki dar koridora kayıyor, duvarlar taş duvarla kaplı, zemin mermer döşeli.

Her şey en az bir asır önce yapılmış gibi görünüyor. Havada hiçbir büyüünün yok edemeyeceği bir küf kokusu var.

Geri kalan yanımda burada kapana kısılmış gibi hissetse de gücüm buna bayılıyor.

Duvarlara yerleştirilmiş aplikler titrek mum ışığıyla yanlarından balmumu akıtıyor.

"Burası neresi?"

"Bir zulüm tüneli," diyor. "Birçoğundan biri."

Zulüm tünellerini tamamen unutmuşum, ama doğaüstü yapı planlarının büyük bir parçası; özünde zulümden kaçmanın gerçek bir yolu.

"Henbane bunlarla dolu," diye devam ediyor Kasey. "Cadıların nasıl olduğunu bilirsin," diyor bir omzunu kaldırarak.

Temkinli. Tarihimizin büyük bir kısmı bize karşı uygulanan şiddetle doludur.

Uzaktan, alçak sesle mırıldanmalar duyuyorum. Nabzım yükseldikçe merakım da artıyor.

Koridor kıvrılır, sonra geniş bir odaya açılır. Eşiğinde bir dizi taş *lamassu* nöbet tutmaktadır ve onların ötesinde doğaüstü varlıklarla dolu bir oda vardır.

Yanlarından geçerken elimi *lamassulardan* birinin başının üzerinde sevgiyle gezdiriyorum ve sonra devasa dairesel odaya giriyoruz. Ondan önceki koridor gibi, duvarlar gri taşla, yerler ise cilalı mermerle kaplı. Bu koridordan kim bilir nereye giden birkaç koridor daha çıkıyor.

Mekânın kendisi maskeli ve cüppeli doğaüstü varlıklarla dolu - tahminimce hepsi cadı, ancak kimsenin büyüü onları ele vermediği için emin olamıyorum.

İçlerinden biri üzerinde üçlü tanrıçanın işaretini taşıyor, maskesinin alnına boyanmış üçlü ay sembolü. O rahibe olmalı, çemberi yöneten cadı.

Kasey'i gördüğünde, katlanmış iki siyah cübbe ve soluk maskeler gibi görünen şeyleri alıp bize yaklaşıyor.

"Selam kızım," diyor maskenin arkasından ve ne sesindeki yumuşak, genç notaları ne de sarıldığı Kasey'e olan aşinalığını hiç beklemiyordum.

Rahibe bir cübbe ve bir maske uzatır. "Neredeyse hazırız."

Sonra rahibe bana başını salladı. "Merhaba. Aramızda olmana sevindim." Bana diğer cübbeyi ve maskeyi uzattı. "Bunları giymeniz gerekecek - cübbe kıyafetlerinizin üzerine giyilebilir - sonra çembere katılın. Misafirlerimizi bekliyoruz.

Onur duyarım ama sanırım onlar gelmeden başlayacağız. Buraya geldiklerinde bize katılabilirler."

Bu onur konuklarından biri *olmadığımı* fark etmem bir anımı alıyor. Ve sonra, elbette, kendimi mahcup hissediyorum çünkü özel bir yıldız muamelesi görmeyi beklemiyordum. Sadece biraz dengesizim, hepsi bu.

Rahibe yanımdan uzaklaşıyor ve bana cübbeyi açıp tişörtümün ve kot pantolonumun üzerine geçirmem için izin veriyor.

"Ayakkabıların da gitmesi gerekecek," diyor Kasey, kendi bornozunu çekiştirerek. "Topraklamaya ve büyüü yönlendirmeye yardımcı oluyor."

"Şimdi bana ne yaptığınızı söyleyecek misin?" Önce Chucks ayakkabılarımı, sonra da çoraplarımı çıkarıp bir kenara koyuyorum. Büyü çemberini yöneten cadıyla tanıştığım için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Bu sadece bir büyü çemberi. El ele tutuşacağız, biraz ilahi söyleyeceğiz ve gücümüzü birleştireceğiz."

Evet, ama ne amaçla?

Maskeye bakıyorum, başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum; belli ki bize biraz anonimlik kazandırmak için yapılmış.

Bu neden önemli olsun ki? Neden birisi cübbeler, maskeler ve iki düzine cadının varlığı için para ödesin ki? Eğer hepimize 500 dolar ödeniyorsa, bu kabaca 10 bin dolar eder. Ne tür bir büyü on bin dolara mal olur?

Endişelerimi paylaşan biri olup olmadığını görmek için diğer maskeli üyelere göz gezdiriyorum. Kimsenin yüzünü göremiyorum ama başka kimse rahatsız olmuş gibi *görünmüyor*. Bundan biraz güven kazanmaya çalışıyorum.

Nefes vererek maskeyi çekiyorum, keten saç örtüsünü dalgali buklelerimin üzerine yerleştirerek onları gözlerden saklıyorum.

Kasey çoktan oluşan çembere doğru ilerledi, ancak onun cüppeli kişilerden hangisi olduğundan emin değilim.

Çembere ben de katılıyorum ve yanımdaki kız - yeşil gözlerine bakılırsa Kasey değil - beni selamlıyor ama başka bir şey yapmıyor.

Çember tamamen oluşturulduktan sonra rahibe, elinde tuttuğu kadehle çemberin ortasına doğru ilerler.

"Vakit geldi kardeşlerim," diyor. "Bu geceki büyü çemberinde bana katılın."

Odadaki kokuyu fark ettiğimde burnum kırılıyor. Daha önce sadece rutubetli bir yeraltı odasının kokusu olduğunu varsaydığım şey... başka bir şey, belli belirsiz tanıdık bir şey.

Ben daha fazla odaklanamadan rahibe maskesini kadehten bir yudum alacak kadar kaldırıyor. İşini bitirdikten sonra maskesini tekrar indiriyor ve içkiyi çemberin uzak tarafındaki cüppeli bir cadıya uzatıyor. O cadı da maskesini kaldırıp küçük bir yudum aldıktan sonra kadehi yanındaki kişiye uzatır. Kadeh cadıdan cadıya geçer, her biri bir yudum aldıktan sonra diğerine uzatır.

"Bunun içinde ne var?" Yanımdaki yeşil gözlü cadıya soruyorum.

Omuz silkmek istercesine bir omzunu kaldırıyor. "Sadece biraz cadı mayası, artı sihrimizi artırmaya yardımcı olacak birkaç baharat."

Baharat mı? Bugünlerde buna uyuşturucu mu diyoruz?

Bazı büyü çemberleri bunları grubun kolektif gücünü ve deneyimini artırmak için kullanır, ancak bu çemberdeki yabancılara onlarla yolculuk yapacak kadar güveniyor muyum?

Tabii ki hayır.

Kadeh bana doğru yaklaştığında maskemi kaldırıp bardağı dudaklarıma götürüyorum ama siktir et, rastgele bir karışım içmiyorum. Ayıkken de hayatım yeterince kaotik.

Kadehin kenarını ağzıma bastırıyorum ve sıvının dudaklarıma değmesine yetecek kadar geriye itiyorum. Birkaç saniye sonra kadehi indirip uzatıyorum. Ancak dikkatler sıraya geçtikten sonra maskemin altına gizlice uzanıp ağzımı siliyorum.

Şimdiden, odanın uzak tarafında, sallanan bazı cadılar görüyorum.

O içkide her ne varsa, böyle bir etki yarattığına göre çok güçlü olmalı.

Kadeh çemberin etrafını tamamen dolaştıktan sonra rahibe onu bir kenara koyar.

"El ele verelim."

İki yanımdaki kadınların avuçlarını sıkıyorum ve gücümün onlarınkine değdiği yerde tenim karıncalanıyor.

Rahibe alçak sesle, gırtlaktan bir ses çıkarıyor, sonra anladığım başka bir dilde konuşuyor.

Latince.

"Eski büyüü ve ayaklarımızın altındaki derin karanlığı çağırıyorum. Bu geceki büyü için bize gücünüzü ödünç verin. Topraktan ayağa, ayaktan ele ve cadıdan cadıya, çemberimiz sihrinizi çağırıyor."

Güç, mermer zeminden ayak tabanlarımıza doğru yükselerek grup boyunca alevleniyor. Bacaklarımızdan ve gövdemizden yukarı akıyor, sonra da

Güçlerimiz birbirine karışana ve sanki tek bir birimmişiz gibi hissedene kadar grubun etrafında ve çevresinde hareket eden kollar.

Daha büyük bir birimin parçası olmanın garip, heyecan verici hissine o kadar dalmışım ki, rahibe "Çemberimize girin ve gecenin şenliklerine katılın" diye seslenene kadar başka bir kadının çembere doğru yönlendirildiğini fark etmiyorum. Kutsal güç hattımızı geçmenize izin veriyoruz."

Çemberin aşağısında, iki cadı birleşik ellerini beceriksizce kaldırır ve iki kişi daha onların arasına girerek çemberin ortasına geçer.

İki kişiyi izliyorum, gözlerim içlerinden daha büyük olanına sabitlenmiş. Bu kişi de hepimiz gibi siyah bir cübbe ve maske takıyor. Gözüme çarpan o maskenin altında yatan şey. Boyunlarının derisi pürüzsüz, soluk bir gri, parlaklığı bir şekilde donuk. İlerlerken, hareketleri sarsıntılı ve mekanik görünüyor.

Karanlık gözlerimle oynuyor olmalı.

Kendimi o kişinin arkasına bakmaya zorluyorum. Yeni gelen ikinci kişi de maske takıyor ama benzerlikler burada bitiyor. Geri kalanımızdan farklı olarak, göğüs uçlarını ve kasık kıllarını bariz bir şekilde görünür kılan, neredeyse şeffaf beyaz bir elbise giyiyor. Maskesinin altında nasıl bir ifade olduğunu göremiyorum ama sanki bacakları onu dik tutmakta pek başarılı değilmiş gibi ilk arkadaşına doğru ağır bir şekilde yaslanıyor.

Hiçbir şey bana doğru gelmiyor.

"Neler oluyor?" Yeşil gözlü cadiya soruyorum.

Bana açıkça *susmamı* söyleyen bir bakış attı ama "Bu sadece yeni ay büyü çemberlerinin bir parçası" dedi.

Vardiyadaki kadın biraz tökezliyor ve kendini toparladığında uzuvlarının ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Bir kadın değil, bir *kız*. On altı yaşından büyük olamaz, ki bu teknik olarak doğaüstü varlıklar için yetişkinlik yaşı olarak kabul edilir, ama *hadi* ama. Burada bir büyü çemberine katılmak için çok genç görünüyor. Ve kesinlikle sarhoş değil, ki öyle görünüyor.

Bir an için ön kollarının derisi kayıyor, kol kılları uzuyor. Sonra sanki hiç orada olmamış gibi derisinin içine geri çekiliyor.

Şaşkın bir nefes alıyorum.

O bir lycanthrope mu?

Neden bir cadının büyü çemberine sokuluyor?

Yanlış, yanlış, yanlış.

Tüm bunlar yanlış geliyor.

Kızın arkadaşı bir elini ensesine götürüyor ve onu dizlerinin üzerine çöktürüyor.

Bir an için korkudan felç oldum, dehşetim uzuvlarımı ele geçirdi. Ne *haltlar* dönüyor?

Gözlerim cadıdan cadıya dolaşıyor ama hiçbiri endişeli ya da tedirgin görünmüyor.

Neden endişeli görünmüyorlar?

"Bir kez daha el ele verin kardeşlerim," diyor rahibe, iki onur konuğuyla birlikte çembere adım atarken.

Etrafımdaki kadınların avuçlarını kavrayıp çemberi mühürlerken kalbim boğazımda gibi hissediyorum. Büyü havada yoğunlaşıyor.

Bir şeyleri yanlış anlıyor olmalıyım. Eminim öyledir.

Rahibe kollarını kaldırır ve bir kez daha Latince konuşur. *"Yaptıklarımın tanıklık edecek olan karanlığı ve yaşlı, aç tanrıları çağırıyorum."*

Ellerini indirir ve cübbesine uzanır. İçinden pırıl pırıl parlayan törensel bir bıçak çıkarıyor.

Rahibe konuşurken, birleşik ellerinden biriyle törensel bir bıçağı kaldırıyor.

Lanet olsun, kim ona bıçak verdi?

Bakışlarım çemberin geri kalanını tarıyor. Birkaç cadı sallanıyor ve loş odada seçebildiğim gözler biraz donuk görünüyor ama hiçbiri şaşırılmış ya da tedirgin görünmüyor.

Neden başka kimse çıldırmıyor?

Cübbesinin yakasını aşağı çeken rahibe, bıçağı göğüs kafesine götürüyor. Ve sonra onu aşağı çekiyor. Derinin yarıldığını görüyorum, kumaşın yırtıldığını duyuyorum ve ilk damlalar çemberin içindeki mermer zemine çarptığında, büyüm bunu hissediyor, damarlarımda bir leviathan gibi yükseliyor, sıvıyı çekmeye hevesli. Ve o koku, beni rahatsız eden o eski koku, şimdi onu tanıyorum-

Kara büyü.

Havaya sızıyor, duman gibi yükseliyor.

Rahibe parmaklarını yarasına dokunduruyor. Onları kapladıktan sonra kıza yaklaşır ve maskesini çıkarır.

Rahibe İngilizce olarak *"Kanla bağlarım,"* diyor ve kızın alnını kanıyla işaretliyor. *"Kemiklerim kırılır. Sadece ölüm sayesinde"*

son vazgeçiş."

Çemberin ortasındaki kız önce inler, sonra çığlık atmaya başlar.

Hayır.

Ellerimi kız kardeşlerimin ellerinden çekiyorum ve kıza doğru koşarken çemberin kolektif büyüü bir *vınlamayla* dağılıyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece daha önce durmalıydım, bıçak ortaya çıktığında ya da kara büyü ya da cehennem, hatta dünyanın karanlığından çekmekten bahsettiklerinde. Bu durum her türlü boku yemiş durumda ve hiçbir para olan bitene değmez.

Kızın önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce rahibeyi kenara itiyorum, dengesini kaybedip bıçağı elinden fırlayan rahibenin bağırıldığını uzaktan fark ediyorum.

Kızı ellerinden tuttum, onun için dehşete düştüm.

Kızın cüppeli arkadaşı bana dönüyor ve maskenin altından korkunç bir tıslama geliyor.

İçgüdüsel olarak, büyümle figüre çarpıyor ve onu geri fırlatıyorum.

İmparatoriçe mi? Memnon'un sesi kafamın içinde

konusuyor. Kahretsin. O değil. Şimdi olmaz.

"Ne halt ediyorsun, Selene!" Kasey bana doğru gelerek bağırıyor.

Bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum ve bu şekil değiştiren muhtemelen bunu kabul eden bir yetişkin ve belki de her şeyi yanlış anladım, ama gözbebekleri patladı ve kurt gibi inleme sesleri çıkarıyor ve benimle onun arasına giren herkesle *savaşacağım*.

"İyisin," diye fısıldıyorum ona ve bir kolumu omuzlarının altından geçirip ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Ağırlığının çoğunu bana vererek sallanıyor. Bana yaklaştığını ve kokumu içine çektiğini hissediyorum, bana Kane'i hatırlatıyor.

Kurtlarla ilgili bir şey olmalı.

Etrafımızdaki kadınlar yer değiştiriyor, mırıldanıyor ve bu akşam ilk kez gergin görünmeye başlıyorlar. İçlerinden birkaçı rahibeye doğru ilerledi, kalkmasına yardım ediyor ve yarasından akan kanı durdurmaya çalışıyor.

"Hadi," diye fısıldıyorum usulca, kızı hareket etmeye zorluyorum.

Eğer onu merdivenlerden çıkarıp yurt binama götürebilsem, ona uygun yardımı sağlayabilirim.

"Yaratık," diye seslenir rahibe, "*intikamımı al.*"

Karşımızda, şekil değiştirenin asıl yoldaşı şimdi düştüğü yerden yükseliyor. Ancak şimdi kukuletası kaymış, soluk gri bir yüz, pürüzsüz, parlak olmayan bir cilt ve tamamen siyah olan gözler ortaya çıkmış. Bir insana benzese de insan değil. Hatta bir yaşam gücüne sahip gibi bile görünmüyor.

Alnında tek bir kelime var, derisine kazınmış, yazılmış...yazılmış...

Aramice, zihnim bana fısıldıyor.

Ben daha o kelimenin ne olduğunu anlayamadan yaratık üzerimize atılıyor. Etrafımdaki cadılar nefes nefese kaldı.

Büyümü yaratığa fırlatıyorum, tıpkı rahibenin söylediği gibi yerden güç çekiyorum. Geniş bir nefes alıp sonra güçlü bir nefes vermek gibi geliyor. Büyümün yumuşak turuncu tüyleri beni terk ederek odanın diğer ucuna doğru fırlıyor. Varlığa çarparak ayaklarını yerden kesiyor ve arkasındaki taş duvara çarpıyor.

Vücudu donuk bir çatlama sesi çıkarır ve yaratık bir yığın halinde yere yığılır.

İmparatoriçe, neler oluyor?

"Seni lanet olası aptal," diyor rahibe bana. Yaratığa sesleniyor: "Yaratık, kendini onar."

Varlık hareket etmeye başlar, ama bu doğal bir hareket değildir. Cübbesinin altındaki şeyler sarsılıyor ve yer değiştiriyor.

Kızı tutuşum sıkılaşıyor ve bizi geri çekiyorum.

Şekil değiştiren inliyor ve dikkatimi bir anlığına odadan uzaklaştırıyor.

"İyi misin?" Ona fısıldadım.

"Kendimi... çok iyi hissetmiyorum..." diye mırıldanıyor, başını bana yaslıyor.

Kız terliyor, titriyor ve çok açık bir şekilde bir uyuşturucu ya da büyü ya da her ikisiyle birden sarhoş olmuş durumda.

Kalbim küt küt atarken zar zor düşünebiliyorum. "Koşabilir misin?" Fısıldıyorum. "Ya da yer değiştirebilir misin?" Sarhoş bir kurdu bu cadı odasına *her* gün tercih ederim.

"Ungh," diyor, başı omuzlarının üzerinde yuvarlanıyor gibi görünüyor. Sanırım bu bir hayır demek.

Odadan çıkan ışıklı geçitlerden birine doğru ilerliyorum.

"Hayır, yapamazsın," diye seslenir rahibe. "İstersen git, ama kurt *benim*."

Büyüsü havayı dolduruyor ve ona döndüğümde maskesi gitmişti. Göğsünden hâlâ kan damlıyor ve havayı kaplayan kara büyüün kalıntılarının kokusunu hâlâ alabiliyorum. Benim de katıldığım kara büyü.

"Kızı serbest bırakın," diye emrediyor. Onun ötesinde, yaratığın vücudu hâlâ kayıyor ve rahatsız edici kazıma sesleri çıkarıyor.

Zavallı şekil değiştiriciyi de yanımda sürükleyerek geri çekiliyorum. Ne yazık ki, ışıklı geçit rahibenin... o şey her neyse ona yakın.

Rahibe bana doğru bir adım attı. "Cadı, son bir uyarın var: Şekil değiştireni serbest bırak."

Burada gerçekten yanlış giden bir şeyler var. Karanlıktan da öte bir şey.

Şeytani bir şey.

İlk başta burada bulunarak hata yaptım ve daha önce müdahale etmeyerek yine hata yaptım. Ama cesedimi çiğneyen bu sürüngen kadın kıza dokunuyor.

Ona bakarken yüz ifadem sertleşiyor. "*Hayır.*"

Rahibe uzun bir nefes alır. Sonra ellerini odayı kaplayacakmış gibi *açarak*, "Rahibeler, Yaratık, *bana kurdu getirin,*" der.

Maskeli figürlerden oluşan tüm oda bana

saldırıyor. Korkum tavan yapıyor-

İmparatoriçe, neler oluyor? Memnon'un sesinin telaşlı çıktığına yemin edebilirim ama belki de kendi duygularım konuşuyordur.

Kızın etrafında dönüyorum ve bizi gözlediğim tünele doğru koşturuyorum.

Kızın ayakları takılıyor ve ben onu her şeyden çok sürüklüyorum ve eğer bir şeyler hızla değişmezse, o cadılar ve o...

Bu canavarlık bizi yakalayacak.

Bu panik dolu düşünceyle sihrimi elime yönlendirdim.

"*Patla,*" diye fısıldıyorum ve sonra büyü el bombasını arkamdan fırlatıyorum.

BOOM!

Yer sarsılırken kız ve ben öne doğru savruluyoruz ve patlama sırtımıza çarpıyor. Arkamdan çığlıklar geliyor ve vites değiştiricinin tüm ağırlığını üstlendiğimde homurdanıyorum, ikimiz de yere çarpıyoruz.

İmparatoriçe, neler oluyor!

Bu... planlandığı gibi gitmedi.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, kızı da yanımda sürüklüyorum. Çarpık maskemi çıkarıp atıyorum, nihayet etrafımı daha iyi görebiliyorum. Havada şeftali renginde dumanlar uçuşuyor.

Yol arkadaşıma bakıyorum. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakınca kaçamayacağını anladım. Benim de bir düzineden fazla insan ve bir canavarla savaşma şansım yok.

Sadece bir seçenek kaldı.

Gözlerimi kapatıp gücümü çağırıyorum. *"Büyü, büyü, beni güçlü kıl. Bu kızı uzaklara taşımama yardım et... ve uzun süre."*

Pekala, en iyi kafiyem değil ama siktir et, işe yarar.

Güç kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı akıyor. Ciğerlerime dolandığını ve kalbime doğru pompalandığını hissediyorum.

Kızın ayaklarını yerden kesiyorum ve onu kucağıma alıp koşuyorum.

BÖLÜM 27

GIRDIĞIMIZ TÜNEL KÜÇÜK VE NEMLI. DUVARLAR ÇIPLAK

toprak ve mermer yerini kaldırım taşına bırakıyor. Muhtemelen diğerlerinin geçtiği zamandan kalma yanan mumlar var ve ben sadece mum ışığını takip edersem beni dışarı çıkaracağını varsayıyorum. Böyle olacağını varsaymak zorundayım. Eğer yanılıyorsam.

Bunu düşünemem.

Koşarken yine kendimi sorguluyorum. Belki de orada aşırı tepki verdim. Belki biraz kan ve kara büyü gördüm ve her şeyi abarttım.

Ama sezgilerim bana durumu doğru okuduğumu söylüyor. Şiddetli ve kötü bir şeyler oluyordu. Neredeyse tamamlamak için kandırıldığım bir şey.

Rahibenin söylediği büyü neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Arkamda, beni takip edenlerin uzaktan gelen ayak seslerini duyuyorum. Kahretsin, gerçekten kovalıyorlar.

Henüz beni yakalayamadılar ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir? Koca bir insan daha taşıyorum ve büyüümün bana verdiği güç artışına rağmen, uzun süre avantajlı olacağımı sanmıyorum.

Bunu da düşünemiyorum.

Önümde tünel dallanıyor. Işığı takip ederek sağa dönüyorum.

Siyah bornozum bacaklarıma dolanıyor ve kollarımda kızın başı sallanıyor.

Umarım iyidir.

Gözlerim şekil değiştirenin alnındaki kan lekesine takılıyor ve rahibenin büyüü aklıma geliyor.

Kanla bağlarım. Kemikle kırarım. Sonunda sadece ölümden vazgeçeceğim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti

yayılıyor. Bağlayıcı bir büyü.

Bu yüzden rahibenin büyüü tanıdık geliyordu. Bir *bağlama büyüü* yapıyordu. Bunun dehşetini şimdi anlıyorum.

Ruh eşleri ve aile dostları gibi doğal bağlar da vardır. Bunlar büyü gerektirmez. Büyüleri doğuştandır; bağlanma işlemini kendi başlatır ve yürütür.

Diğer bağ türleri büyü gerektirir ve rızaya dayalı olabilir ya da - şekil değiştiren kollarımda tekrar inler - olmayabilir.

"Onu görüyorum!" diye bağılıyor kadınsı bir ses arkamdan. Koridorda peşimizden gelen cadı izdihamı gibi bir ses duyuyorum.

Muhtemelen yarını büyü kullanımının etkisiyle uyuyarak geçireceğimin ve bu eforun bana vereceği öldürücü baş ağrısına karşı hazırlıklı olacağımın farkında olarak uzuvlarıma daha fazla güç aktarıyorum.

Eklenen güçle bile, bana yaklaşıklarını duyabiliyorum.

İçlerinden birinin bir büyü fısıldadığını duyuyorum ve içgüdüsel olarak solumdaki duvara doğru dönüyorum. Asit yeşili bir büyü topu yanımdan vızıldayarak geçti.

Kendimi toparlayıp devam ediyorum. Koşarken çıplak ayaklarımın altındaki topraktan büyü çağırıyorum. Taşların arasından süzülüp tenime dokunduğunu hissediyorum ve umutsuzca çekiyorum, toplanan gücü bir kuyudan çıkan su gibi vücuduma çekiyorum. Kolumdan aşağıya ve avucuma akıtıyorum.

"*Hareketsizleştir!*" Tek kelimelik büyüü fısıldama zahmetine bile girmeden arkamı döndüm ve kızı kollarımda dengede tutarken beceriksizce fırlattım.

Garip ya da değil, işini yapıyor. Büyüm birine çarptığında bir çığlık duyuyorum. Olabildiğince hızlı bir şekilde yüzümü öne dönüyorum ve avucuma daha fazla büyü çekiyorum.

Selene, iyi misin? Memnon'un sesini kulağımda duyunca neredeyse sendeleyecektim. Şimdi sesi telaştan da öte. *Neler oluyor?*

Onunla konuşup kendimi bu durumdan kurtaramıyorum, bu yüzden aramasını görmezden geliyorum.

"*Hareketsizleştir,*" diyorum tekrar. Kafamdaki çığlıkların ötesinde düşünebildiğim tek büyü bu.

Tekrar dönüyorum ve onu beceriksizce takipçilerime fırlatıyorum. Büyü gruba çarpıyor. Yüzümü tekrar ileri dönüyorum, arkamdan birinin küfrettiğini duyuyorum, ardından insanların düşme sesi geliyor. Daha fazla güç çağırmadan önce sevinmeme izin vermiyorum.

Kaslarım titriyor, ciğerlerim kabarıyor ve başka bir büyü hazırlamaktan başka bir şey düşünmüyorum.

Yaptıklarım ilkel ve sonuç olarak, endişe verici miktarda büyü yakıyorum, ama elimden gelenin en iyisi bu.

Bir büyü omzuma çarpmadan bir saniye önce rüzgârın fısıltısını duyuyorum.

Büyü kıyafetlerimi yakıp etimi dağlarken haykırıyorum. Ateş gibi sıcak, ama cildimde asit gibi hissediyorum, onu yiyip bitiriyor.

Üzerime bir büyü daha fırlatıldı. Menekşe rengi küre başımın yanından vızıldayarak geçiyor ve önümde yere çarptığında bir anlık rahatlama yaşıyorum, büyü çarpmanın etkisiyle parlıyor.

İlerliyorum, yanından geçmeye hazırım-

Bam!

Vites değiştirici ve ben sihirli bir şekilde inşa edilmiş bir duvara çarpıyoruz.

Tökezledim ve kırımın üstüne düştüm. Şekil değiştiren kız kollarımda inliyor.

Ne kadar kötü yaralandığımı değerlendirecek zamanım bile yok; saldırganlar bize doğru yaklaşıyor.

Bir sonraki büyümü çağırıyorum.

"Patla." Gövdemi büküyorum ve büyümü olabildiğince iyi bir şekilde yaklaşan doğaüstü kümesine fırlatıyorum. En yakın takipçiyi inciklerinden vuruyor-

BOOM!

Şekil değiştirenin yüzünü ve kendiminkini patlamanın kızgın sıcaklığına karşı koruyorum. Geri fırlatılan cadıların çığlıklarını duyabiliyorum.

Onlar karşılık vermeden önce elimi kaldırıyorum, avuç içim onlara dönük. *"Yerden tavana bir duvar dikiyorum."* Kelimeler Sarmatça çıkıyor. *"Beni ve şekil değiştireni bize zarar verecek olanlardan koru."*

Yumuşak turuncu büyü önümde parıldıyor, bir tür şeffaf duvar oluşturan kadar inceliyor ve geriliyor. Duvarın diğer tarafında cüppeli cadılar sallanıp tökezleseler de ayağa kalkıyorlar ve onlara içecek bir şeyler verildiğini tekrar hatırlıyorum.

Onlardan en az on tane olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çok fazla. Ve hepsi de bu kızı alıp rahibeye bağlamaya kararlı.

Bu düşünce içime yeni bir dehşet dalgası gönderiyor.

İmparatoriçe! Memnon'un sesi talepkâr ve panikle karışık.

Meşgulüm. Aramızdaki nehre mesajı zorla gönderiyorum.

Neler oluyor? diye soruyor.

Memnon'u görmezden gelerek, yükselen cadılardan uzaklaşıp büyüdü duvara bakıyorum. Menekşe renginde ve yarı saydam.

Topuğumla tekmeliyorum. Kımıldamıyor.

Daha fazla büyü çekiyorum, uzuvlarım efordan titriyor. Onu yerden alıp bedenime çekmeye çalışıyorum, böylece kendi sınırlı gücümü en aza indiriyorum.

Büyü ayaklarımın tabanına süzülüyor ve cadıların diktiğim bariyere vurduklarını duymaya başladığımda, toplanan gücü bacaklarımdan yukarı ve kolumdan aşağı çekiyorum.

Küçük, soluk turuncu bir top elimde canlanıyor.

Önümdeki büyüdü duvara fırlatıyorum. Duvar dalgalanıyor, menekşe rengi parlaklığı biraz soluyor ama dayanıyor.

Arkamdaki diğer cadılar da duvarıma aynı şeyi yapıyor, büyü üstüne büyü yağıdırıyorlar. Şimdilik önümdekinden daha iyi dayanıyor ama onu yıkmak için çalışan çok sayıda cadı var.

Şekil değiştirene bir bakış attım. Daha önce sersemlemişti ama uyanıktı. Şimdi kollarımda gevşek bir şekilde yatıyor. Uyanması için onu biraz sarsıyorum ama göğsü inip kalksa da bilinci yerinde değil.

İyi değil, iyi değil, iyi değil.

Panikle büyümü çekiyorum ve duvara çarpıyorum.

Büyü değişiyor, sonra düzeliyor.

Başka bir büyü çekimi, başka bir atış.

Duvara çarptığında başka bir dalgalanma.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum, arkamdaki duvara çarpan büyülerin sesini duymazdan geliyorum.

Gücümün son bir vuruşundan sonra, önümdeki menekşe rengi bariyer paramparça oluyor. Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Vites değiştiriciyi tekrar kollarıma alıyorum, ayağa kalkıp onun ağırlığını taşıırken omzumdaki acıdan irkiliyorum. Yaram yanmaktan zonklamaya dönüştü ve adrenalin sistemimi terk ettiğinde canımın çok yanacağını söyleyebilirim.

Arkamda kendi koruyucu duvarımın çatırdadığını duyuyorum. Hareket etmek için ihtiyacım olan tek teşvik bu.

Koridorda bir kez daha koşuyorum. Kıvrılıyor, mumlar neredeyse tabanlarına kadar yanmış.

Tamam ama çıkış hangi cehennemde?

Önümdeki koridor, havayı yoğunlaştıran puslu kahverengi büyü karışımına bakılırsa, büyü kitapları gibi görünen raflarla dolu bir odaya açılıyor.

Kaldırım taşları yerini daha fazla mermere bırakıyor ve odaya girerken ayaklarım bir güneş görüntüsüne çarpıyor.

Neredeyse anında başım çelişkili büyülerden dolayı çarpmaya başlıyor.

Odanın en ucuna doğru ilerliyorum, burada bir dizi taş *lamassu* yuvarlak bir kemeri koruyor. Onun ötesinde başka bir spiral merdiven var gibi görünüyor.

Uzaktan ayak sesleri duyuyorum. Hay sikeyim.

Çılgınca, taş eşik koruyucularına bakıyorum, bir fikir kıvılcımlanıyor. Merdivenlerin ilk basamağına doğru ilerliyorum, sonra geri dönüp yarı kadın, yarı aslan, yarı kartal olan heykellere bakıyorum.

"*Lamassu*," diye sesleniyorum onlara, "*bizi koruman için seni çağırıyorum. Kötü niyetli hiç kimsenin eşiğinizden geçmesine izin vermeyin.*"

Bir anda taş muhafızlar canlanır. Kalçalarından kalkıp ileriye, merdivenlerden uzağa doğru gri kuyruklarını sallayarak ilerliyorlar. Bu çok garip bir görüntü.

Sihir, dostum. Bunu yapabilecekken uyuşturucu kullanma.

Öne doğru dönüyorum ve vites kolunu kaldırmanın zorluğuna karşı dişlerimi sıkarak merdivenleri çıkıyorum.

Cadıların altımdaki grimoire odasına girdiklerini duyduğum anda bir güçlendirme büyüğü daha fısıldıyorum.

Hadi, hadi, hadi, bedenimi zorluyorum. Büyüm sınırlarına ulaşıyor. Kollarım ve bacaklarım hâlâ dayanıyor ama yardımcı olması gereken büyü gerginliğimi zar zor azalttı.

Alçak, çakıllı hırıltılar altımdaki odayı dolduruyor, ses ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. *Lamassu*'lardan birinin hırladığını ve bir cadının çığlık attığını duyuyorum.

Patlayıcı bir büyü yeri sarsıyor ve neredeyse dengemi kaybederek kollarımdaki değiştiriciyle birlikte sallanıyorum.

Merdivenin dibinde birinin sesini duyduğumda basamakları yarıdan fazla çıkmıştım. Sırtıma bir büyü çarptığında *lamassu*'yu geçmeyi başardıklarını düşünecek zamanım bile *olmamıştı*.

Çığlık atıyorum, aynı et yiyen lanet tenimi yakarken kısa süreliğine korkuluklara yığılıyorum.

İMPARATOR! Memnon kafamın içinde kükrüyor ve artık bu konuda hiçbir şüphe yok: benim adıma panikliyor.

Devam edin. Devam et.

Altımda, cadının başka bir büyü fısıldadığını duyabiliyorum. Geriliyorum ama vuruş asla gelmiyor. Onun yerine, *lamassulardan* biri hırlıyor.

Bir an sonra cadı çığlık atıyor ve ben onun düştüğünü, *lamassu*'nun dişlerinin bacağına deldiğini görüyorum. Onunla göz göze geliyoruz ve canavar onu sürükleyerek gözden uzaklaştırırken onun gözleri dehşet dolu.

Hissettiğim rahatlamadan utanarak titreyen bir nefes alıyorum ve bacaklarımı devam etmeye zorluyorum. Bunu yapar yapmaz, dışarı çıkmak isteyen çığlığa karşı dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum. Isırmayı başarıyorum ama gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini engelleyemiyorum.

Tanrıça, ama acı. Her şeyi tüketiyor.

Kendimi her basamağı çıkmaya zorluyorum ve kızın bacaklarını defalarca korkuluklara çarpıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye soluyorum, beni duyamayacağını bildiğim halde. Hâlâ uyanmadı.

Altımda, uzun süreli çığlıklar var.

Neredeyse merdivenin tepesine varmıştım ki bir başka büyü duvara çarpıp sekerek baldırıma çarpıyor ve baldırımı kesip açıyor. Bacağımla iflas ederken çığlık atıyorum.

İMPARATOR! Memnon körüklüyor. *SIKI TUTUNUN! GELİYORUM!*

Yere düşmeden hemen önce vites değiştiricinin kafasını kapatıyorum ve kendi kafatasım üst merdivene çarparak çatlıyor.

Bir an için her şey beyazlaşır.

Sonra gözümü kırıştırarak dünyaya tekrar odaklanıyorum ve çığlıklar duyuyorum, büyüün kokusu kafamın içinde çarpıyor ve hepsinin ötesinde, bana ait olmayan bir korku sistemimi dolduruyor.

AL ONU.

"Memnon?" Yüksek sesle fısıldıyorum.

Hala göz kırpyorum, hala dünyayı anlamaya çalışıyorum, kendimi ayağa kaldırmaya zorlarken bile, vites değiştiriciyi benimle birlikte sürüklüyorum. Yaralı bacağımla ağırlığımı taşıması için zorlarken attığım çığlığa engel olamıyorum.

Acıyı hafifletmek ya da yaranın iyileşmesine yardımcı olmak için kullanabileceğim bir düzine farklı büyü var ama korku, acı ve benim

Yorgunluk artıyor, aklıma tek bir tane bile gelmiyor.

Vites değiştiriciyi emniyete almam gerek.

Son merdivenleri tökezleyerek ıkıyorum. Bacaklarım titriyor, ciğerlerim, omuzlarım ve sırtım yanıyor ve sıcak kanımın bacağımdan aşağı akıp tenimi ısıttığını hissedebiliyorum.

BÜYÜMÜ AL. İçimde Memnon'un sesini duyunca irkildim. Bunu mu demek istedi? Büyüsünü almak mı?

ŞİMDİ, DOSTUM.

Ugh, "dostum."

EST AMAGE. AL ONU.

"Bana bağırmayı kes," diye inleyerek merdivenlerden uzaklaşıp önümdeki oymalı ahşap kapıya doğru sendeliyorum. Daha iki adım atmıştım ki baldırımdaki yaradan sızan kan derimde fokurdamaya ve kaynamaya başladı.

Yeni ve taze bir acıyla haykırıyorum.

Yaram bunu neden yapsın ki?

Büyü bir lanet olmalı. Gerçekten boktan bir tane.

Son birkaç adımda tökezleyerek kapıya ulaştım ve beceriksizce kapı kolunu tuttum, neredeyse kollarımdaki gevşek kızı düşürüyordum. Kapıyı çevirerek açmayı başardım ve sonra ben ve şekil değiştiren kapıdan içeri düştük. Vücudumu döndürmek için zar zor zamanım oluyor, böylece ıslak toprağa çarpan ben oluyorum, kız değil.

Dışarıdayız.

Yorgun bir of çektim. Bu başlı başına bir zafer gibi hissettiriyor.

Etrafımızdaki ormanın kokusunu alıyorum ve açık kapıya doğru dönüp baktığımda, kapının kendisinin bir ağacın gövdesine oyulmuş olduğunu görüyorum, ancak ağacın içi dışından çok daha büyük görünüyor.

Sihir, dostum.

Hâlâ cadıların içerdeki kavga ve çığlık seslerini duyuyorum ama *lamassu*'nun onları daha uzun süre uzak tutacağından şüpheliyim.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama tüm vücudum itiraz ediyor. Çeşitli yaralarımın dolayı inliyorum. Büyüm ve adrenalinim tükeniyor. İçimde daha ne kadar var bilmiyorum.

Tüm tanrılarımızın aşkına, küçük cadı, Memnon diyor ki, *lütfen ben Sana yalvarıyorum, teklifimi kabul et!*

Ne sunuyorsun? O zaman hissediyorum, kalbime doğru akıyor gibi görünen o büyülü nehir aracılığıyla.

Güç. Sonsuz güç. Herkesin kullanabileceğinden çok daha fazla.

Onu bana nasıl hortumladığını anlamıyorum ve bu büyücünün sihrini kullanmanın sonuçlarını düşünmeye zahmet etmiyorum. Ona uzanıyorum.

İçime akarken nefesim kesiliyor. Çeşitli yaralarımın kaynaklanan acı giderek azalıyor ve yorgunluğum tamamen yok oluyor.

Ayağa kalkıp baygın kızı bir kez daha kucağıma alıyorum. Ve sonra koşuyorum.

Vites değiştirme bölgesine gitmem gerek. Koşarken tek düşünebildiğim bu.

Önümdeki sınır çizgisini hissediyorum ama sanki başka bir ülkedeymiş gibi geliyor.

Köklere takılıyorum, dallar ve taşlar ayağımın yumuşak pedlerini kesiyor. Baldırımdan aşağı damlayan kan hissine karşı dişlerimi sıkıyorum.

Daha sonra. Hepsiyle sonra ilgileneceğim.

Arkamdaki cadıları artık duyamıyorum ve kollarımdaki kız öğürmeye başladığında kendime güvenim gelmeye başlıyor.

Karanlık sanatlarla uğraşan kana susamış cadılar bu kızın iradesini bir başkasına esir etmek isterken kaçmayı bırakmak istemiyorum.

Ama kendi kusmuğunda boğulmasını da istemiyorum.

Durdum ve onu indirdim. Bilinci yerinde bile değil. Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Onu yan yatırıp dikkatimi ona verdim.

Ona her ne verdilerse, korkarım çok fazla vermişler.

Tekrar öğürüyor ve sistemindeki maddenin *dışarı çıkması* gerektiği açık.

Yavaşça elimi karnına bastırıyorum. "*Arın*," diye emrediyorum, ödünç aldığım gücü etine bastırıyorum.

Gündoğumu-turuncu büyüğü avucumun altından yayılıyor, sonra tenine batıyor.

Öne doğru atılıyor ve şiddetle kusuyor. Ortaya çıkan şey karşısında yüzümü ekşitmemeye çalışıyorum ama kusmuğuna karışan kirli büyüğün kokusunu alabiliyorum.

Tekrar kusuyor. Ve tekrar.

"Çok üzgünüm," diyorum saçlarını geriye tararken, yaralı omzumda bir çekilme hissedince yüzüm buruşuyor.

İçinde daha fazla zehir olmalı, kan dolaşımına karışmış bir zehir. Onun da sisteminden atılması gerekiyor.

Bir elimi göğsüne, diğerini de sırtına koyarak Memnon'un gücünü yakalıyorum ve kollarımdan avuçlarıma doğru çekiyorum.

Sarmatça, "*İçindeki zehri erit*," diye emrediyorum.

Sonra gücümü kıza aktarıyorum.

Sırtı kavislendi ve gözleri açıldı. Çığlık atmaya başlıyor ve ben de dişlerimi sıkıp, büyü onun içinde büyüyle savaşırken kendimi desteklemek zorunda kalıyorum.

Ona mümkün olduğunca çok iyileştirici güç vermeye devam ediyorum, damarlarından geçen toksini bastırıyorum. Biraz sallanıyorum, sürekli çaba sarf etmek beni baygın hissettiriyor.

Uzaklarda bir yerde bir dal çatırdıyor. Sonra çam iğnelerinin çıtırtısını duyuyorum.

Hâlâ geliyorlar.

Ellerimin altındaki kız titriyor ama ağlamaları iniltiye dönüşmüş durumda. Hâlâ uyanık değil, gerçek anlamda değil. Endişe beni sararken yutkunuyorum.

Bu şekilde savunmasız.

Ona doğru eğiliyorum ve nefesimin altında, konuştuğum dil kadar eski hissettiren bir büyü fısıldıyorum. *"Sana korumamı sunuyorum. Büyüm seni koruyacak. Seninki dökülmeden önce benim kanım dökülecek. Buna yemin ederim."*

Yemin bir anı gibi, deja vu gibi geliyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor, şüphesiz cadılar kızın çığlıklarını duyduğu için.

İçinden kayan kaygan zehri hâlâ hissedebiliyorum ama onu bırakmalı ve içine bastırdığım büyüünün yeterli olacağını ummalıyım.

Titrek bacaklarımın üzerinde doğrulmaya çalışarak yaklaşan cadılarla yüzleşmek için dönüyorum.

Karanlıkta onları zar zor seçebiliyorum. Artık o kadar çok degiller, belki beş ya da altı kişiler. Ve canavar hala kayıp.

Büyüyü topraktan yukarı çekiyorum ve karanlık aydan aşağı çekiyorum ve içime akan o büyüü nehirden daha da fazlasını hortumluyorum. Cadılarla yüzleşirken gücüm derimin hemen altında toplanıyor ve birikiyor.

Artık maske takmıyorlar ama ne yazık ki karanlık yüz hatlarını gizliyor.

"Saldır," diye fısıldıyorum, büyümü serbest bırakıyorum. Yılanlar gibi içimden fırlıyor. Zihinsel görsel bir şeyler yapıyor olmalı çünkü büyümün geri çekildiğini ve sonra bir yılanın yaptığı gibi saldırdığını görüyorum. Cadılar ciyaklıyor ve çığlık atıyor.

Bana bir büyü isabet etti, saldırımın çözülmesine neden olan bir büyü. Bunu bir diğeri izliyor, göğsümün tam ortasına çarpıyor ve beni tekrar yere düşürüyor. Bu

İkinci büyü kaslarımı kilitliyor ve sadece birkaç saniye içinde donup kalıyorum; nefes alabiliyorum ama başka bir şey yapamıyorum. Gözlerimi bile oynatamıyorum.

Orada yatarken üçüncü bir büyü kalçama çarpıyor, bu seferki kirli kıvılcık bir renk. Sadece görünüşünden bile bunun kötü olduğunu anlıyorum. Ve sonra onu hissediyorum.

Çığlık atabilseydim, atardım.

Sanki yirmi farklı yerimden bıçaklanıyorum. Belki de öyleyimdir. Kanla boğuluyorum ya da belki ciğerlerim iflas ediyor.

SELENE! YANIMDA KAL. Memnon büyüsunü içime zorluyor, ben de ona uzanıyorum, içimden geçmesine izin veriyorum ve derimi yüzen lanetle savaşıyorum.

DÜŞMANLARINIZI GÖRÜYOR MUSUNUZ? ONLARI İŞARETLE, EST AMAGE, ONLAR ARTIK BENİM.

"Vuruldu," diyor cadılardan biri.

"Umurumda gibi mi görünüyor? O lanet olası amcık neredeyse bacağıma koparıyordu." "Yeter," diyor üçüncü bir kişi.

Memnon'un gücü işe yarıyor olmalı çünkü lanetin verdiği acı azalıyor ve gözlerimi hareket ettirebiliyorum.

Cadılardan birinin ayak tırnaklarını yumuşak pembe bir renge boyamış, sinsice yaklaştığını görebiliyorum. Nedense, durum göz önüne alındığında bu bana gülünç geliyor.

Yanıma çömeliyor, düz siyah saçları yanağımı okşuyor. "Diğerleri sana ulaştığında, bu gece bir bok yapmamış olmayı dileyeceksin," diye fısıldıyor bana bakarak.

Elini kaldırıyor ve bana tokat mı atacak yoksa başka bir büyüyle mi vuracak emin değilim ama çığlık atmak istiyorum çünkü burada yüzüstü yatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Cadı bana iğrenç bir gülümseme fırlatıyor. "İntikam biraz-" Siyah bir gölge ona çarpıyor ve çığlığını duyuyorum. Çığlık kesiliyor, yerini etin parçalanma sesi alıyor.

Daha fazla çığlık ve daha fazla et sesi var. Şimdi başımı biraz eğebiliyorum. Devasa bir gölge cadılardan birini kısıtıyor ve başını sallayarak bir et parçasını koparıyor. Yaratık duraksayıp bana bakıyor, gözleri karanlıkta ürkütücü bir şekilde parlıyor.

Bu gözleri *tanıyorum*.

Nero!

Ağlamak istiyorum çünkü o burada, beni savunuyor. Kükrüyor, sonra başka bir cadıya doğru hamle yapıyor.

Kobalt mavisi bir büyü parıltısının ona doğru süzüldüğünü görüyorum. Bir anda onun zihnine girdim.

Yere yat!

Vücudu alçalır, yere aynı hizada bastırır ve büyü zararsız bir şekilde yanından geçer.

Bir anda kafasının dışına çıkıyorum, Memnon'un büyüünün olabildiğince çoğunu içime çekiyorum, ta ki bedenime yapışan son büyüleri de temizleyene kadar.

Daha önce paniklediğimi sanıyordum, ama şimdi tanıdığımın bir grup kana susamış cadıyla tek başına mücadele ettiğini bildiğim için onun adına dehşete düştüm.

El ve ayak parmaklarım seğiriyor, sonra ellerim ve bileklerim, ayaklarım ve ayak bileklerim. Ne kadar acı verici bir şekilde yavaş gittiğine bağırarak istiyorum.

Motor fonksiyonlarımı tam olarak geri kazanamadan, cadılardan birinin arkamdaki şekil değiştiren kızı yakaladığını hissediyorum.

Hayır! Hayır!

Sihrimi büyü yapmadan dışarı fırlatıyorum ve kordonlarının cadıyı bulmasına izin veriyorum. Buldukları anda gücüm cadının ayak bileklerine dolanıyor ve onu ayaklarından çekiyor.

Yere sertçe çarptığında homurdanıyor. O daha ayağa kalkmadan, tanıdığım onun üzerine-

Onu ısırırken çıkardığı ıslak sestten irkiliyorum. Zihnine girip, cadıyı bırakması için tanıdığımı ikna ediyorum. O da isteksizce bırakıyor.

Onun gözlerinden etrafımıza bakıyorum. Cadıların hepsi sayılmış gibi görünüyor. Birkaçı yerde yatıyor, inliyor. İki tanesi de birlikte topallayarak uzaklaşıyor. Nero'nun burun delikleri bu kadar çok kan kokusuyla alevleniyor.

Onun zihninden kendi zihnime geri dönüyorum. Yan dönüp öğürmek için bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirdim, bedenim acıyı, büyüleri ve gecenin tüm korkunç görüntülerini temizlemek istiyordu.

Nero yanıma sokuluyor ve beni tekrar sırt üstü yatırıyor. Yaralı omzumun üzerine düşerken inliyorum.

Tanıdığım bir pençesini göğsüme koyuyor ve bana yoğun ve -tanrıçaya yemin ederim ki- sinirli bir bakış atıyor. Normalde Nero'nun daha karmaşık düşüncelerini tahmin etmem gerekir ama nedense bu seferki çok net: *Yardım için beni çağır.*

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Memnon'un ödünç aldığı büyüünün yardımıyla bile hareketsizleştirme büyüünün tamamen geçmesi tam bir dakika sürer.

Uyandığında, topallayarak şekil değiştiren kızın yanına gidiyorum. Artık çılgılık atmıyor, bu iyi bir şey, ama uyanık değil ve benim hoşuma gitmeyecek kadar hareketsiz. Yanında diz çöküp nabzını kontrol ediyorum.

Orada ve sesi güçlü ve istikrarlı geliyor.

Sanırım iyi olacak.

"*Bana güç ver,*" diye mırıldanıyorum Sarmatça, Memnon'un gücünden daha fazla yararlanırken kelimeler şekilleniyor.

Büyüsü bedenimde parlıyor, bana gücünü ödünç veriyor.

Memnon'a ne kadar borçlu olduğumu düşünmemeye çalışarak kızı bir kez daha kollarıma alıyorum. Bu gece onun gücünün *çoğunu* kullandım.

Şekil değiştiren bölgesine gitmeliyim. Büyücü için sonra endişelenebilirim. En önemli şey bu kızın güvende olduğundan emin olmak.

Belki beş adım atmıştım ki korkunç bir kükreme gece havasını doldurdu.

Lanet olsun. İşte canavar. Şimdi hesaba katıldı.

Ve sanırım kışımın peşinde.

BÖLÜM 28

KOŞMAKTAN NEFRET EDİYORUM. NEFRET EDİYORUM, NEFRET EDİYORUM, NEFRET EDİYORUM.

Köklere takılıp tökezlerken ve Everwood'larda yarı tökezleyip yarı koşarken tek düşünebildiğim bu, yaralarım o kadar çok ki, Memnon'un gücünün artık tamamen dindiremediği büyük bir ağrıya dönüştüler.

Oh, ve ormanda bir yerlerde arkamda bir canavar var. Nero yanımda koşturuyor, gözleri karanlıkta parlıyor.

Önümde bariyer belirliyor, büyülü çizgi hafifçe parıldıyor. Onu görmek bana son bir adrenalın patlaması yaşıyor.

Arkamdaki karanlıktan bir kükreme daha geliyor.

Bariyere tekrar bakıyorum. Başaracağım - başaracağım - ama öyle olsa bile canavarın beni takip etmesini engelleyecek hiçbir şey yok.

Önce yaratığı halletmeliyiz.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kızı olabildiğince çabuk yere yatırıyorum. Ayağa kalktıktan sonra ondan uzaklaşıyorum.

"Nero," diyorum tanıdığıma başımı sallayarak, "kızı koru."

Arkamdaki ormanda, canavar bana doğru hızla ilerlerken dallar kırılıyor ve dallar sallanıyor.

Yaratık bana çarpmadan önce ona doğru dönecek zamanı zar zor buluyorum.

İkimiz bir kol ve bacak karmaşası içinde yere düştük. Yere sertçe çarptım, içimdeki hava boşaldı.

Bir nefes daha alamadan, iki korkunç el boynuma dolanıyor.

Nefesim kesildi, paniğim arttı.

Nefes alamıyorum!

Üstümde yaratığın dudakları geri çekiliyor ve keskin dişlerini ortaya çıkararak tıslıyor.

Çılgılık atabilseydim, atardım. Bu şey insana benziyor ama solgunluğundan yüz hatlarının tuhaf pürüzsüzlüğüne kadar her şey yanlış.

Ellerine uzanıyorum, onları boynumdan ayırmak için çaresizce. Yaratığın derisini hissettiğimde irkiliyorum, sanki... çömlekçi kili gibi.

Kil için sihirli bir yeteneğim yok mu?

Varlığın tutuşu sıkılaşıyor ve ağızmdan hırıltılı bir ses çıkıyor.

Selene, gücümü kullan! Memnon kafamın içinde bağıyor.

Güç, doğru.

Memnon'un büyüsünü çekiyorum ve sırf bu yüzden yaratığın kendi özünü çekmeyi deniyorum. Şok edici bir şekilde, büyüsünün onun bedeninden benimkine geçtiğini hissediyorum. Biriken tüm gücü topladıktan sonra, kollarımdan aşağı ve avuçlarımdan dışarı itiyorum, altımdaki ellerin gevşemesini istiyorum.

Bir an için öyle oldu ve minnettar bir nefes çektim.

Ama sonra o eller bir kez daha sıkılıyor ve yaratık o cansız obsidyen gözleriyle bana bakıyor, yüz hatları gevşiyor.

Üzerimizdeki ağaç tepelerinden bir gölge düşüyor ve saldırganımın üzerine ağır bir şekilde iniyor. Kilin kırılma sesini duyuyorum ve üçlü tanrıçaya yemin ederim ki canavarın sırtı çarpmanın etkisiyle *çöktü*.

Nero üstümüzde hırlıyor. Dişlerinin parıltısını görüyorum ve aramızdaki yaratığa saldırırken kazara bir pençesinin etimi parçaladığını hissediyorum. Bir an sonra gelen acı dalgasıyla homurdanıyorum.

Tanrılara lanet olsun, İmparatoriçe, GÜCÜMÜ KULLAN! SİZİN O! Memnon kükrer.

Acım ve paniğim ve bu zorlayıcı sözler başka bir güç dalgasını çağırmak için yeterli.

Büyümün kanımı kullanmasına izin vermek istemiyorum; sadece dikkatim kısa bir süreliğine en yeni yarama kayıyor ve büyü de onu takip ediyor. Oraya varınca büyüüm *bayram ediyor*.

Gücüm daha önce hiç olmadığı kadar canlanıyor. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum, canlı bir tel gibi. Kanım eridikçe daha da filizleniyor.

Onu avuçlarımda topluyorum ve ellerimi canavarın göğsüne götürüyorum. Nero'nun saldırısına rağmen canavarın kendi tutuşu hâlâ boynumda.

Bir an için Nero'nun kafasına giriyorum.

Uzaklaşın. Şimdi, ona emrediyorum.

Panterim yaratığın üzerinden atlayıp kıza doğru ilerlerken kendi kafamın içine geri dönüyorum.

Siyah noktalar görüşümü engelliyor ama büyüm kanımı yutmayı bitirene kadar bekliyorum. Bunun yasak bir büyü olduğunu biliyorum; yarın onu kullandığıma pişman olacağımı da biliyorum.

Ama bu gece, hiç pişmanlık duymuyorum.

O boş gözlerle bakıyorum ve tek bir kelime söylüyorum. "*Yok et.*"

Gücüm patlıyor.

Yaratık havaya fırlıyor, ormanın dört bir yanına savrulurken vücudu paramparça oluyor. Büyüm devam ediyor, sonuncusu bir ağaca çarpıp onu parçalıyor.

Sonra orman sessizliğe gömülür, acı verici bir sessizliğe.

İşte benim kraliçem. Memnon'un sözleri sessizlikte yankılanıyor gibi görünüyor, ancak onları sadece kafamın içinde duyduğumu biliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sonra öksürüyorum, boğazım acıyor. Nero yanıma geliyor, önce başını sonra da vücudunu yüzüme sürüyor.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ama bedenim beni ayakta tutmaktan aciz hissediyor. Yaratığın kalıntılarının düştüğünü gördüğüm yere doğru tökezliyorum.

Düştüğünü düşündüğüm yere geldiğimde, elime "*aydınlat*" diye fısıldıyorum.

Zayıf bir ışık küresi patlıyor, içindeki ışık titriyor. Avucumdan üflüyorum ve yerde süzülüşünü izliyorum.

Düzinelerce kil parçasını gördüğümde nefesimi tutuyorum. Parmağa benzeyen büyük parçalardan birini kaldırıyorum. İçi boş. Kas yok, kemik yok, kan yok. Beni neredeyse öldüren şey, kırık bir çömlek gibi paramparça olmuştu. Yine de, birkaç metre ötede, kafası ve omuzlarından biri çoğunlukla sağlam duruyor.

Ona doğru yürüdüğümde tıslıyor ve dişlerini bana geçiriyor. Evet, bugün olmaz Frankenstein.

Çıplak ayağımı kaldırıp yüzüne vuruyorum ve kafasının keskin, sivri kenarları derimi keserken yüzümü buruşturuyorum.

Bu noktada bir sakatlık daha nedir ki?

Ayağımı geri çekip tekrar vuruyorum. Ve tekrar.

Yolun bir yerinde öfkemi haykırmaya başlıyorum ve sanırım ağlıyor olabilirim ama umurumda değil. Umurumda değil çünkü bedenim bunun sahip olduğum son enerji parçası olduğunu hissediyor.

Hiçbir şey kalmayana kadar yaratığın yüzünü un ufak ediyorum.

Sonra topallaya topallaya kızın yanına
döndüm. Hâlâ adını bilmiyorum.

Gülmek istiyorum. İkimiz de neredeyse üç kez ölüyorduk ama ben onun
adını bilmiyorum, o da benim hakkımda daha az şey biliyor.

Sonra gülüyorum ve sanırım hala ağlıyorum.
Kendimi kaybediyorum. Kaybettiğimi
biliyorum.

Onu kucağıma almak için eğiliyorum ama bu olmayacak, kaslarım çok
yorgun, bedenim çok bitkin.

Yine de Memnon'un gücünden bana gereken gücü verecek kadarını bir
araya getirmeyi başardım.

Kızı kollarıma alıyorum ve cadı ile likantrop bölgesini ayıran sınıra doğru
tökezliyorum. Son bir hamleyle çizgiyi geçiyorum.

Diğer tarafında dizlerimin üzerine çöküyorum, Nero da
yanımda. Kollarım gevşedi ve kız kollarımdan kaydı.
Sonra da bayılıyorum.

BÖLÜM 29

KARANLIĞA GÖMÜLDÜM, ZİHNİM BİR BATTANIYE GIBI SARILDI. BU Sadece yanıma kıvrılmış olan Nero'dan alçak bir uyarı hırıltısı duyduğumda hafifçe geri çekiliyor.

Bilincimi geri kazanmak için mücadele ediyorum, sadece yaklaşan kişiye ek bir uyarıda bulunmak için elimi kaldırarak kadar kendime geliyorum.

Gözlerim bir kurdun kahverengi gözleriyle buluşuyor. Onu görür görmez elimi bırakıyorum.

Cadı değil.

Zihnimin bir köşesinde, kanlı ve zayıf bile olsam, şu anda bir yırtıcının varlığında kendimi bir cadıdan daha güvende hissetmemdeki ironiye dikkat çekiyorum.

"Sorun yok, Nero," diye fısıldıyorum.

Tanıdığım sessizleşiyor, ancak arkamda gergin duruyor.

Kurt adım adım ilerliyor ve eğer beni yemekle ilgileniyorsa, ben F-U-C-K-E-D'im çünkü hareket etmiyorum. Denesem bile yapabileceğimi sanmıyorum.

Kurt birkaç adım öne çıkar, sonra sessizce yer değiştirir. Yerinde çıplak, yaşlı bir adam durmaktadır.

Bir panterin kendisinden sadece birkaç adım ötede olduğunu umursamadan yanımızda diz çökmeden önce son mesafeyi koşarak aşılıyor. Adamın yüz ifadesini göremiyorum ama üzerimdeki kanın kokusunu almış olmalı. Sanırım çok şey kaybettim...

Neye benzeyeceğimizi bilmiyorum.

Adam kızın boynuna eğilir ve kokusunu içine çeker. Kokladığı şey onun sızlanmasına neden oluyor. Sonra eğilip beni de kokluyor, burnu tenimi gıdıklıyor. Nero yine hırlıyor ama başka bir şey yapmıyor. Adamdan bir sızlanma daha duyuyorum, bu seferki biraz daha farklı.

"İyi misin?" diye soruyor usulca.

Ben öyle düşünmüyorum ama bunu itiraf etmekten de çekinmiyorum.

Onun yerine uzanıp karanlıkta el yordamıyla elini arıyorum. Bulduğumda da sıkıyorum.

Yutkunuyorum, görüşümü bulandırmaya devam eden karanlığı geri püskürtüyorum. "Onu... bağlamaya... çalıştılar," diye fısıldıyorum. Bunu yapmak için acil bir ihtiyaç hissediyorum.

Benim ve kız için daha fazla insan gelirse diye hikayeyi şimdi anlatacağım. "O... uyuşturulmuştu... Onu... buraya getirmek için... elimden geleni... yaptım." Nefesimi tutmak için duraklamak zorunda kalıyorum. Her şey çok kötü acıtıyor. Kelimeleri çıkarırken bile. Ve görüşüm bulanıklaşmaya devam ediyor. Düşünüyorum. Çok karanlık. Bilmiyorum. Kafam karıştı.

Kız, kendime hatırlatıyorum.

"Lütfen..." Şekil değiştirenin elini sıkarak, "Onlar... geri gelmeden... onu... güvenli bir yere götürün," diyorum.

"Kim? Kim geri geliyor?"

Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama çok yorgunum. Çok, çok yorgunum.

Sanırım biraz sürükleniyorum, ama şekil değiştirenin ulumasını duyduğumda tekrar uyanıyorum, sesi tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerimi aralıyorum -ne zaman kapandılar ki? - ve kızın onun kollarında olduğunu görüyorum.

"Cara'yı koruduğun için teşekkür ederim," diyor ve oh, benimle konuşuyor. Odağımı netleştirmeye çalışıyorum.

"Buraya birkaç sürü arkadaşı göndereceğim," diye devam ediyor. "Seni iyileştirip icabına bakacağız. Sadece sıkı tutun." Bu son kısım biraz yalvarma gibi geldi ve nedenini bir saniye sonra anladım.

Şekil değiştiren, kızı taşıyarak karanlığa doğru geri çekilir.

Yalnız kalmaktan korkmalıyım, bu kadar zayıfken. Ama Nero yanımda ve gözcülük yaptığını biliyorum. Bu ve kızın sürüsüne geri dönmüş olmasından duyduğum rahatlama arasında, karanlığın beni bir kez daha ele geçirmesine izin veriyorum.

Sanki sadece dakikalar sonra uykum tekrar bölündü. Biri yaklaşırken çam iğnelerinin ağır çıtırtısını duyuyorum.

Şekil değiştirenlerden biri, kendime hatırlatıyorum.

Ayak sesleri bana ulaştığında durur.

"Sadece aptallar ve savaşçılar açık bir gökyüzünün altında kendinden geçer. Pervasız kadın, sen ikisinden de biraz varsın."

Sesi duyunca irkiliyorum ve gözlerimi açmaya zorluyorum. Karanlıkta Memnon'un yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum ama bu o.

Beni nasıl buldun? Ona sormak istiyorum ama çok yorgunum ve biliyorum ki konuşmaya çalışırsam -eğer hareket etmeye cesaret edebilirsem- o zaman çeşitli yaralarım benimle birlikte uyanmaya başlayacak.

Biz ruh eşiyiz. Seni her zaman bulabilirim.

Elini uzatıp yüzümdeki saçları tarıyor. Bu... güzel. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve parmaklarının üzerimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. Artık savunmasız olduğuma göre, Memnon'un varlığının beni güvende hissettirdiğini kendime itiraf edebilirim.

Eli saçlarımdan çekiliyor ve dokunuşunun gitmiş olmasından nefret ediyorum. Ve sonra bundan nefret etmem gerektiğini düşünüyorum, ama lanet olsun, bu noktada umursamaya zahmet edemeyecek kadar yorgunum.

Eller vücudumun altından kayıyor. Yaralarım canlanırken bu hafif itiş kakış bile inlememe neden oluyor.

"Her şey yolunda, küçük cadı. Güvendesin. Seni koruyorum."

Beni kollarının arasına aldığı an, yeniden saldırıya uğramış gibi hissediyorum. Acı vücudumu yırtarken haykırıyorum.

Memnon nefesinin altında küfreder. "*İçindeki acıyı* dindir," diyor. Büyüsü kalbimin üzerindeki o noktadan içime sızıyor. Neredeyse anında, acı çözülüyor. Gülmek istiyorum; acı çekmemek çok iyi hissettiriyor. Ama çok yorgunum. Şimdi acıya gerçek bir ara verdiğim için daha da çok.

Memnon yürümeye başlıyor ve ben de başımı kolunun kıvrımına yaslayıp göğsüne sokuluyorum.

"Benim kusursuz kraliçem, benim mükemmel eşim," diye mırıldanıyor ve ilk kez bana hitap ederken kullandığı terimlere gerçekten itiraz etmiyorum. "Nasıl bir kalbin var senin."

Memnon duraklayıp ellerinden birini kullanarak giysilerimin onunkilere değdiği yeri hissedebilmek için tutuşunu ayarladığında çok uzağa gittiğimizi sanmıyorum. Parmaklarını kaldırıp birbirine sürtünceye, sonra da diline değdirinceye kadar ne yaptığını gerçekten anlamıyorum.

"*Siktir.*" Tekrar hareket etmeye başlıyor, ama şimdi ormanın içinde ilerliyor. "Ne kadar kötü yaralandın?"

Bilmiyorum. Konuşamayacak kadar yorgun olduğum için cevabı aramızdaki bağa doğru itiyorum.

Tekrar küfrediyor. "Seni iyileştirmeden önce odana götüreceğim, *est amage*. Ben yaralarını iyileştirirken burada oyalanırsak

Çok fazla dikkat çekiyorum ve şu anda öfkeme güvenmiyorum. Dostum ya da düşmanım, bana karşı gelen herkesi öldüreceğim."

"Senin... öfke problemlerin var."

Memnon'un tutuşu üzerimde sıkılaşıyor. "Siz benim zayıflığımsınız İmparatoriçe," diye itiraf ediyor, sesi yumuşuyor. "Her zaman öyleydin."

Beni Everwoods'a geri götürürken, dudakları alnımı sıyrıyor ve anlaşılmas bir nedenden dolayı, ona daha da sokularak harekete geçiyorum.

Memnun bir ses çıkarıyor ve yemin ederim Memnon'dan gelen bir duygu hissediyorum - o kadar keskin bir acı ki, acıtıyor.

"Güvendesin," diye mırıldanıyor. "Benimleyken hiçbir şey, hiçbir şey seni ele geçiremeyecek. Hayatım üzerine yemin ederim, dostum."

Bu sözlerdeki gerçeği hissediyorum, ancak düşman olduğumuz konusunda bu kadar net olmasına rağmen neden böyle davrandığını anlamıyorum.

Tekrar konuşmadan önce sadece bir dakika sessiz kalıyor.

"Eşim ne kadar da vahşi," diyor. "Düşmanlarını nasıl telef ettiğini gördüm."

Ormanın dört bir yanına dağılmış, dilimlenmiş cadıları hatırlayınca boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Gece nasıl bu hale geldi?

"Korkmayın kraliçem," diye devam ediyor. "Gazabınızdan kurtulanlar uzun yaşamayacaklar. Onları kendim avlayacağım ve bedelini ödeteceğim."

Oh Tanrıça.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Evet," diyor. "Sana saldırdıkları anda kendilerini işaretlediler. Kimse benim olana ve yaşayanlara saldıramaz."

Bayıldığımı hatırlamıyorum ama Memnon'un çizmelerinin evimin gıcırdayan ahşap zemininde çıkardığı sesle uyanıyorum. Hâlâ onun kollarındayım, hâlâ bir bebek gibi kucaklanmışım. Ve dostum, geçirdiğim geceden sonra şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, taşınan kişi olmayı taşınan kişi olmaya tercih ederim. Bu anıyı düşünmek bile kollarımın zonklamasına neden oluyor.

Memnon'un göğsüne daha da sokuluyorum ve muhtemelen fark edeceğini umursamadan deri ve erkek kokusunu içime çekiyorum. Bağırsaklarımı garip bir şekilde sıkıştırıyor.

Kolları tekrar etrafımda sıkılaşıyor ve dudaklarının alnıma bir kez daha değdiğini hissediyorum.

Memnon merdivenlerden yukarı ve koridora doğru ilerlerken ev karanlık ve sessiz, tek ses gıcırdayan döşeme tahtaları. Odama vardığında kapıyı açıyor, ışığı yakıyor ve beni içeri taşıyıp yatağıma götürüyor. Büyücü beni yavaşça yere yatırıyor. Nero da beni yatağa kadar takip edip yanıma uzanıyor.

Memnon'a bakıyorum, kendimi böyle savunmasız hissediyorum. Bu pozisyonda heyecanlanıyorum çünkü Memnon'un tüm vahşiliğine rağmen onun huzurunda kendimi güvende hissediyorum.

Heyecan sadece bir an sürüyor. Memnon'un gözleri beni bulduğundan beri ilk kez bana iyice baktığında açılıyor. Sonra ifadesi kararıyor... katil gibi görüne kadar kararıyor.

"Bunu sana kim *yaptı*?" Gözlerinde vahşi bir bakış var ve daha önce söylediği, öfkesinin onu ayırım gözetmeksizin öldürmeye ittiğine dair sözleri o zaman gerçekten anlam kazanıyor. Hayatları sona erdirmek istiyor gibi görünüyor.

Aşağı uzanarak siyah cübbemin yırtık pırtık kalıntılarını söküyor. Altında gördüğü şey karşısında keskin bir nefes alışını duyuyorum.

"*Selene*." İşte yine oldu. Panik. Memnon'un sesine karışıyor.

Sonra gömleğime uzanıyor, etek ucundan tutuyor ve- *Riiiiip*.

Kumaş ortadan ikiye ayrılıp karnımı ve sütyenimi ortaya çıkarınca nefesim kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. Serin hava tenime çarptığında ürperiyorum. "Yaralarını değerlendiriyorum," diye homurdanıyor ve bakışlarını pantolonuma kaydırıyor.

Yanına bağladığı kötü görünümlü bir bıçağı çıkardı. Onu görünce hareketsiz kaldım.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve ifadesi yumuşuyor. Elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor, hançerinin kabzası avucuma geliyor.

"Korkma küçük cadı," diyor. "Bu sayede pantolonunu çıkarabilir ve yaralarını değerlendirebilirim. Kıyafetlerin"-destekleyici bir nefes alıyor-"seni itip kakmadan çıkaramayacağım kadar kana bulanmış."

Kana bulanmış mı?

Ona inanmıyorum, ta ki gövdemın aşağısına bakıp büyük kırmızı lekeleri kendim görene kadar. Yaralarımın bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim, cüppe onları gözden gizliyordu.

Dikkatimi tekrar ona veriyorum. Yanağında bir kas zıplıyor, sanki duygularını zar zor bastırıyormuş gibi. Gözleri yüzümde geziniyor sanki

yardım edemez ama beni içine alır.

"Devam edebilir miyim?"

Memnon soruyor. Yutkunarak başımı sallıyorum.

Elimi sıkıyor, sonra bana kırılabilirmişim hissi veren bir özenle yere bırakıyor. Bıçağıyla kot pantolonumu dikkatlice kesiyor, önce bir paçasını, sonra diğerini açıyor.

Üzerimde sutyenim ve iç çamaşırimdan başka bir şey yok ama Memnon'un gözü sadece yaralarımda. Çivit rengi büyüsü kalınlaşıyor ve etrafını sarıyor.

"Düşmanlarınızın ölümü yavaş olacak," diye yemin ediyor ve gözlerinde çok fazla inanç var.

Şok ya da efor nedeniyle uzuvlarım titrerken onunla bu konuda tartışamayacak kadar yorgunum.

Ayaklarımdan birini nazikçe kaldırıyor ve tabanını inceliyor. Oradaki etin parçalanmış olduğunu zaten biliyorum. Çıplak ayakla koşarken topladığım kesikleri hissettim. O ana kadar umursamayacak kadar kararlıydım.

"Kendini iyileştirmek için benim büyümü kullanmalıydın," diye hafifçe azarlıyor. O zaman daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ediyorum - Memnon'un yabancı aksanı gitmiş, gerçi nasıl kaybolduğu bir muamma.

"Meşguldüm," diye mırıldandım.

Haklı bir noktaya değindiğimi düşünerek başını eğiyor ve bacağımı geri koyarak üzerindeki deri ceketini silkiyor. Ceketin altında siyah bir tişört giyiyor. Şu anda kendimi bir yol kazazedesi gibi hissetsem de, kalın telli kol kaslarına ve bu kaslar boyunca uzanan dövmelelere hayranlıkla bakmayı başarıyorum.

Memnon ceketini masa sandalyemin arkasına atıyor ve bu basit hareket doğal, sanki benim alanımda evindeymiş gibi ve bundan neden hoşlandığımı bilmiyorum. Bu beni kızdırmalı.

Muhtemelen yarın ısınmış ölüm gibi hissetmediğimde olacak.

Büyücü yatağın yanında diz çöküyor. Yavaşça gövdemdeki yaraya uzanıyor, Nero'nun yanlışlıkla bana açtığı yaraya. Dokunuşu tüy kadar hafif, ama yine de temas sırasında bir nefes tıslıyorum.

Bana sevimli bir bakış atarak, "Sakin ol, benim vahşi kediciğim," diyor.

Onu görmek beni tamamen şaşırtıyor ve yorgun kalbim hızlanıyor.

Memnon nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve gücünün karıncalanma hissini yanımda hissediyorum.

Onun dokunuşuyla etim kendini onarırken yüzümü buruşturuyorum. Acı vermiyor ama iyi de hissettirmiyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama Memnon'un diğer eli gövdeyi kavıyor ve beni rahat bir aşinalıkla yerimde tutuyor. Bu da nabzımı hızlandırıyor ve kaşlarım bir araya geliyor.

"İyi kadın," diye övüyor, gözleri yaramın üzerinde. "Bunu çok iyi karşılıyorsun. Çok iyi."

İyileştirme büyüsünden bahsediyor elbette ama benim *düşündüğüm* bu değil. Yarı ölüyüm ve ölçülemeyecek kadar yorgunum ama bir şekilde düşmanım bana onun beynini dağıtmayı düşündürüyor.

Neyim var benim?

Yaram kendini dikmeyi bitiriyor ve beni kendi düşüncelerimden kurtarıyor.

Memnon hâlâ kanıma bulanmış olan elini kaldırıyor ve ayağa kalkıyor.

Ona ne yaptığını sormadan bacaklarımı kaldırıp yatağımın üzerinde durdukları yere oturdu. Sonra ikisini de kucağına yerleştiriyor.

Yavaşça bacaklarımı okşuyor. Yine nefesinin altından iyileştirici bir büyü mırıldanıyor.

Büyüsü bacaklarımın üzerinde geziniyor, ayaklarımın ve baldırlarımın açık yaralarına giriyor. Bu his sıcak, kaşıntıverici ve rahatsız edici. Ama Memnon bacaklarımı okşamaya devam ediyor ve elleri çok iyi hissettiriyor.

"Bu gece sizi iyileştirmek niyetindeyim İmparatoriçe," diyor, dikkati ayaklarımda. "Ama yarın, cevaplar istiyorum."

Titrek bir nefes verdim. "Neden bu kadar uğursuz bir ses çıkarmak zorundasın?" Bacaklarımdaki ve ayaklarımdaki son yaralar da kapanırken söylüyorum.

"Çünkü," diyor Memnon, bir kez daha ayağa kalkabilmek için *ayaklarımı* kaldırarak, "ben uğursuzum. Ve cevaplar istiyorum." Memnon yanımda diz çöküyor, yüzü alaycı bir şekilde yakın. "Ve sen onları bana vereceksin, *est amage*."

Ona bu kadar yakinken kirpiklerinin kalınlığını ve parıldıyor gibi görünen o karmaşık kahverengi gözlerini görebiliyorum. Hatta yüzünün yan tarafı boyunca uzanan o kötü yara izini bile görebiliyorum. Kayıp bir kalıntıya benziyor.

Sözleri karşısında inatla çenemi kaldırıyorum ama cevap vermek yerine uzanıp yara izine dokunuyorum. Beni böyle bir şey yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Memnon kıpırdamadan duruyor, yüzünü incelememe izin veriyor. Parmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyor, yüzündeki acımasız yolu takip ediyorum. Çok kötü bir yara.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordum.

Kaşları bir araya geliyor. "Sana zaten söyledim, Selene."

Öyle mi?

"Tekrar söyle," diyorum, yara izi boyunca yolumu hissetmeye devam ederek. Kaşlarını çatıyor ama cevap veriyor: "Halkım topraklarını Daçya toprakları. Kralları bunu pek hoş karşılamadı. Bizimle savaşta karşılaştı ve onu hatırlamam için bana bunu verdi."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Neredeyse yüzünü koparacakmış gibi görünüyor." "Denedi," diye katılıyor Memnon.

Birinin *hâlâ hayatta olan* başka bir insanın yüzünü koparmaya çalışacağı düşüncesi karşısında duyduğum dehşeti hissedebiliyorum.

Büyücünün gözleri parlıyor ve dudakları şakacı bir şekilde kıvrılıyor. "Tam da daha fazla masum olamayacağını düşündüğüm anda, gidip kendini içinde büyüdüğü Roma'dan bile daha *medeni* bir geleceğe saklıyorsun."

"Sana bunu yapan krala ne oldu?"

"Onu kılıcım ile delik deşik ettim. Sonra kafatasını şarap kadehine dönüştürdüm."

Ne?

"Yalan söylüyorsun," diyorum.

"Ben değilim. En sevdiklerimden biriydi." Bunu o kadar sakın söylüyor ki, eğer bu doğruysa...

Ondan uzaklaşıyorum.

Memnon tepkim karşısında kaşlarını çatı. "Böyle şeyler yapmak savaşçılarımızın âdetiydi. Tıpkı her Sarmatyalı kadının evlenmesine izin verilmeden önce savaşa at sürüp en az bir düşman öldürmesinin gelenek olduğu gibi."

Ne?

Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakıyor, gözlerine hüznü bir şey giriyor. "Bunları ilk öğrendiğinde de aynı tepkileri vermiştin. Her şeyi yeniden görmek hem bir mucize hem de bir kalp kırıklığı."

Boğazımı temizliyorum. "Hâlâ düşmanlarının kafataslarından şarap içtiğin gerçeğini unutmaya çalışıyorum." Bu gerçeği unutabileceğimden emin *değilim*.

Memnon bana sıkı bir gülümseme veriyor; sonra gözleri bedenime kayıyor, bakışları harap olmuş omzumda kalıyor. "Sizi iyileştirmeyi bitirmem gerek İmparatoriçe. Sizi yüzüstü yatırmam gerekecek."

Kendimi ters çevirmeye başlıyorum, ama o anda elleri orada, yaralarımı sarsmamam için bana rehberlik ediyor.

Yavaşça, hala sırtıma yapışan parçalanmış giysilerimin sonuncusunu da çıkarıyor. Serin hava tenimi öptüğünde, Memnon muhtemelen yaralarımı görünce keskin bir nefes alıyor.

"Bir zamanlar kendini gerçek bir savaşçı kraliçe olarak görmediğine göre," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Bu göndermenin benim için değil Roxilana için geçerli olduğundan eminim. "En azılı savaşçılarımdan bile gurur duyacağı savaş yaraları taşıyorsun."

"O kadar kötü mü?" Memnon'un önceki büyüğü hâlâ acı hissetmemi engelliyor.

Büyücü hafifçe elini yaraların üzerinde gezdiriyor ve ben dokunuş karşısında gözlerimi kapatıyorum. Hâlâ rahatsız edici derecede iyi hissettiriyor.

"*Bu yaraları iyileştir,*" diye mırıldanıyor Sarmatça. "*E t i onar. Eskiden olduğu gibi yeniden yapın.*"

Büyüsü sırtıma değen sıcak bir nefes gibi geliyor. Ve sonra bu sıcaklık tenime sızıyor, rahatsız edici bir hal alıyor -neredeyse kaşınıyor- ve bakmadan bile etimin yeniden şekillendiğini, yaralarımın iyileştiğini biliyorum.

Gecenin nasıl olup da fazladan para kazanmak için bir büyü çemberine katılmamdan kana susamış cadılar tarafından neredeyse öldürülmeme ve şimdi de ölümcül düşmanım tarafından iyileştirilmeme dönüştüğü konusunda kafam karışmış bir şekilde orada yatıyorum.

Büyünün sıcak baskısı kayboluyor ve Memnon elini sırtımda gezdiriyor. Avuçlarının tenime değdiğini hissedince nefes veriyorum. Orduları yönetmiş, öldürmüş ve düşmanlarının kafataslarından yapılmış kadehleri kaldırmış ellerinin verdiği hissin sarhoş edici bir yanı var.

Bundan zevk almanın beni çürümüş bir insan yaptığına eminim. Belki yarın umursarım.

Memnon duraksıyor, sanki düşüncelerimi sezmiş gibi.

"*Est amage,*" diye mırıldanıyor, "hoşuna gitti mi? Eğer istersen sana dokunmaya devam edeceğim. Tek söylemen gereken kelime, o zaman senindir."

Kahretsin, belki de düşüncelerimi biliyordur.

Gözlerimi sıkıca kapatıp burnumdan nefes alıyorum. Bu adamla ilgili her şeyin bir bedeli olduğunu hissediyorum. Adını koymuyor ama orada olmalı.

Ama bu gece olanları düşününce... siktir et.

"Hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum.

Eli hareket etmiyor. Eli *neden* hareket etmiyor? Biraz kıpırdattım, hareket ettirmeye çalıştım.

"Yüzünü görmeme izin ver," diyor.

Ona bakmak için dönüyorum.

"Neden?"

Gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyor. "Çünkü bakmaya değer tek şey sensin ve gözlerim seni özledi."

Kaşlarımı çattım. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Öne doğru eğilip bir parmağını omurgamda gezdiriyor ve ben onun dokunuşuna karşı bir kedi gibi gerildiğimi hissediyorum. "Durum bundan biraz daha karmaşık, İmparatoriçe."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bu adamın bağırsaklarından nefret etmek istiyorum.

yapmalıyım ama yapmıyorum.

"Gözlerini kapat ve rahatla, sana dokunacağım," diyor.

Bakışlarımı kısıyorum. "Sana neden güveneyim?"

Bana sinsi bir gülümseme gönderiyor. "İyi bir noktaya değindin. Tüm dünyada bana gerçekten güvenebilecek tek bir kişi var ve ben ona bakıyorum." Eli tekrar sırtımda geziniyor ve çıkmak isteyen sesi ısırarak geri çekiyorum.

Bu adama güvenmek gibi son derece kötü bir karar vereceğim çünkü neden olmasın? Zaten elli tane daha kötü seçim yaptım; bir tane daha nedir ki?

Bu yüzden gözlerimi kapatıp kendimi rahatlatıyorum.

Nero odadaki değişimi hissetmiş olmalı çünkü o anda yataktan atlıyor. Birkaç saniye sonra pençelerinin pencere pervazına vuruşunu duyuyorum, ardından tanıdığım mevcut durumdan kaçarken dışarıdaki meşe ağacının hışırtısı geliyor. Daha kısa bir süre önce Nero'nun çocukları buraya getirme fikrimle alay ettiğini düşününce. Onunla dalga geçtiğini söyleyebilirim ama yarı ölü olan ve hâlâ düşmanımın dokunuşundan zevk alan benim.

Yani şaka kesinlikle benim üzerimde.

Memnon'un eli sırtımda gezinmeye devam ediyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki, yasadışı olmalı. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. Ne kadar uzun sürerse, o kadar huzursuz oluyorum.

Yeterli değil.

"*Daha fazla*," diye o kadar yumuşak yalvarıyorum ki beni duyabildiğinden emin değilim. Gerçek şu ki, ondan talepte bulunma konusunda kendime hiç güvenmiyorum. Hele bu gece benim için yaptığı onca şeyden sonra.

Eli durur ve uzun bir duraklama olur.

"Neydi o?" diyor.

Tekrar söylemeyeceğim. Ben- "*Daha fazla*" diyorum, daha yüksek sesle.

Bir an sonra Memnon'un eli tekrar hareket ediyor. "Daha ne?" diyor ve şimdi sözlerinde sanki benimle oynuyormuş gibi hınzır bir yan olduğuna yemin edebilirim. Ama emin olamıyorum.

Elinin altında kayıyorum, tenim çok hassas. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

Dudaklarının kulağıma değdiğini hissediyorum. "Benden istemediğiniz şeyleri asla istememelisiniz İmparatoriçe," diyor sesi alçak perdeden. "Ama sanırım daha fazla ne istediğinizi biliyorsunuz. Ve bence bu seni korkutuyor."

Yutkunuyorum, tüylerim diken diken oluyor. Bir saniye geçiyor. Sonra iki, sonra üç.

"Hâlâ daha fazlasını istiyor musun?" Memnon bana doğru nefes alıyor. Kendime yalan söyleme zahmetine bile girmiyorum. "Evet."

Memnon yanıt vermiyor ama birkaç saniye sonra yatak eğiliyor ve güçlü kalçalarını kendi kalçalarımın iki yanında hissediyorum.

Elleri sırtıma dönüyor, kaslarımı yoğuruyor. Erotik hissettiriyor, hissettirmemesi gerektiği halde. Bu sadece bir sırt masajı.

Bundan tahrik olmam için hiçbir sebep yok. Ama küflü kurbağa tabureleri, tahrik oluyorum. Bacaklarımın arasında bir ağrı var. Ve gittikçe büyüyor.

"Bir dahaki sefere, *est amage*, bana ne istediğini söyleteceğim-"

İçimden bir inilti dökülüyor. Kaçmasını istememiştım ama kaçtı işte.

Arkamda Memnon duraklıyor.

"O zaman," diyor, "o da işe yarar."

Yanaklarıma kan hücum ediyor ama utanmayı reddediyorum.

Ters dönmeye başlıyorum ve Memnon sırt üstü dönmeyi bitirebilmem için kendini biraz kaldırıyor. Kadim krala bakıyorum.

Bu pozisyondan inanılmaz derecede büyük görünüyor, omuzları devasa, gövdesi sadece kas ve sinüsten yapılmış. Ve keskin elmacık kemikleri ve parıldayan gözleriyle o hınzır yüz.

Titrek bir nefes alıyorum. "Ne istediğimi bilmek ister misin?" Bir kötü karar daha nedir ki?

Ayağa kalkıyorum, bir kolumu boynuna doluyorum ve Memnon'u kendime çekiyorum, sonra da onu öpüyorum.

Tadı günah ve nostalji gibi. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve yatağıma yaslanırken onu aşağı çekiyorum.

Bir iniltiyle üzerime çöküyor, ağzı benimkine yapışıyor. Onu birden fazla kez öptüm ama yine de bu ilk gerçek öpüşmemizmiş gibi geliyor.

vardı. Dili benimkini okşuyor ve bu büyücüyle her şeyin ne kadar elektrikli olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Sert uzunluğunun aramızda sıkışıp kaldığını hissederek ona sürtünüyorum. Bana karşı hareket ediyor ve temas sırasında nefesim kesiliyor, tüm sinirlerim uyanıyor.

Tanrıça, bu adamın saf, katıksız bir seks olduğunu daha önce nasıl fark etmedim? Kaslar, dövmeleler, sıkı sıkıya dizginlenmiş katıksız vahşet.

Bu adam *sikişen* bir adam. Sert.

Ve ben bunun için buradayım.

Ne yazık ki, aklıma bu düşünce geldiği anda Memnon öpücüğü kesiyor.

Dumanlı kehribar gözleri bana bakarken şehvet sarhoşu ve nefes alış verışı düzensiz. Sanki beni bütünüyle yutacakmış gibi ağzıma bakıyor ve ben de bu ihtimale yüzde yüz katılıyorum.

Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra kendini bedenimden kurtarıyor.

Onun ağırlığını ve sıcaklığını kaybettiğim için ağlamak istiyorum. Ve ağzının.

Özellikle de ağzını. Güneş doğana kadar onu öpmek istiyorum.

"Uyu kraliçem. Çok fazla büyü kullandın ve çok fazla kan kaybettin," diyor yataktan kalkarken. "Uykuya ihtiyacınız var, değil..." Gözleri ağzıma düşüyor. "Başka bir şey değil," diye kararlılıkla bitiriyor.

Memnon altımdaki battaniyelere uzanıyor ve onları bedenimin altından çekip çıkarıyor.

Bileğini yakaladım. "Nereye gidiyorsun?" Sesimin çaresiz çıkmasından nefret ediyorum. Bu adamın sapığımdan kurtarıcıma dönüşmesinden nefret ediyorum. Ama gerçek şu ki bu ev bana hiç güvenli gelmiyor -doğrudan bu binaya açılan bir zulüm tüneli olduğunu fark ettiğimden beri.

Gözleri yumuşasa da Memnon'un ifadesi sertleşir. "Hiçbir yerde," diye yemin eder. "Burada, bu odada kalacağım, seni izleyeceğim ve sen uyanana kadar güvende tutacağım."

Bileğini bırakmıyorum. Onu bu yatakta yanımda istiyorum. Yorgunluğuma rağmen uyumamın tek yolunun bu olduğuna eminim.

Memnon bunu gözlerimde görüyor olmalı.

"Benden istemediğin şeyleri isteme," diye beni tekrar uyarıyor.

Ne düşündüğümü *kastediyorum*. Asıl sorun da bu. Sezgilerim bana bu vahşi, kötü adamın güvende olduğunu söylüyor ve ben buna karşı çıkamayacak kadar yorgunum.

"Benimle kal," diyorum, onu daha yakına çekerek.

Memnon bileğini tutan eli kendi ellerinin arasına alıyor ve gözlerini kapatarak parmak boğumlarıma bir öpücük konduruyor. Ne olduğunu söyleyemesem de bir şeylerle savaşıyor gibi görünüyor.

Bir süre sonra elimi yatağın üzerine koyuyor, sonra avucunu başıma bastırıyor.

"*Uyu,*" diyor.

Memnon'un büyüünün nazik fırçasını hissediyorum ve sonra başka bir şey hissetmiyorum.

BÖLÜM 30

GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRARAK AÇIYORUM, SABAHIN GEÇ SAATLERİNDE GÜNEŞ IŞIĞI oda. Koridorda ve ortak banyoda derse hazırlanırken sohbet eden cadılar meclisi kız kardeşlerimin uzaktan gelen sesini duyuyorum.

Nero'yu sırtımda hissederek geriniyorum. İşte o zaman acı uyanıyor. İnledim.

Her yerim ağrıyor. Kollarım, sırtım ve bacaklarım, şekil değiştiren kızı o kadar uzağa taşımanın verdiği yorgunluktan dolayı ağrıyor. Kaslarım aşırı yoruldu ama bu, başımdaki bıçak gibi ağrı ve midemdeki bulantıyla kıyaslanamaz bile.

Sihrimi fazla kullandım. Sonra da Memnon'un büyüsunü fazla kullandım.

Acı dolu bir ses daha çıkarıyorum. Arkamda Nero hareket ediyor ve belime dolanan kolu alnıma doğru kayıyor.

Bekle. *Kol mu?*

Geniş ve sert bir göğse doğru geri çekiliyorum ve o el başımı çeviriyor, böylece bir çift dudak şakağıma bir öpücük kondurabiliyor.

"Acıyı hafiflet. Ağrıyı dindir," diye mırıldanıyor Memnon tenime karşı.

Sesini duyunca nefesimi tuttum. Benimle kaldı, ondan bunu istedim.

Migrenim ve diğer bedensel ağrılarım kaybolurken bile dün gece aklıma geliyor.

Tanrıça, *dün gece*. Hafızamın büyük bir kısmını yakmış olmama rağmen, dün gece tüm ayrıntılarıyla aklıma geliyor - büyü çemberi, kovalamaca, savaştığım cadılar ve parçaladığım canavar, Marin Sürüsü'nden bir adamla kısa bir etkileşim ve sonra Memnon.

Memnon.

Memnon beni taşıyor. Memnon bana *bakıyor*.

Bütün gece nefesimi kesti ama en çok da bu son kısım. Onun benim düşmanım olması gerekiyordu ama dün geceyle ilgili hiçbir şey bu anlatıya uymuyordu. Bana sihrini verdi, sonra benim için geldi ve beni iyileştirdi. Ben de onu öptüm. Ve şimdi yatağımda.

Tam bunu düşünürken, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Bu hareketin çok samimi bir yanı var. İşin içinde cinsellik olmaması kafamı daha da karıştırıyor. Erkeklerle fiziksel yakınlık kurmuşluğum var ama buna alışık değilim. Cinsel bir motivasyon olmadan yakınlık.

Belki de bu yüzden dokunulunca eriyorum. Görünüşe göre, bu tür bir yakınlıktan gerçekten hoşlanıyorum. Ve tüm ironilerin ironisi, bedenimi tamamen farklı bir şekilde uyandırıyor.

"Seni yakaladım, *est amage*," diye nefes alıyor, hala saçlarımı okşuyor, aklımın çukurda olduğunun farkında değil.

Arkamı dönüyorum, çeşitli kaslarımda hafif bir sancı hissedince biraz irkiliyorum.

Gözlerim onunkilerle buluştu. Saçları uykudan dağılmış. Bu onu biraz daha az korkutucu gösteriyor.

Ama sadece birazcık.

Memnon dün geceyle bu sabah arasında bir yerde gömleğini kaybetti ve bu kadar yakından bakınca vücudunun bir başyapıt olduğunu söyleyebilirim, sarmal kaslar sarmal kasların üzerine yığılmış. Dövmeler ve yara izleri sadece onu çok daha ölümcül ve çekici göstermeye yarıyor.

Bakışlarımı zorla
onunkilere dikiyorum.

"Kaldın," diyorum.

Bir elini uyku sersemi saçlarında gezdiriyor ve bu hareket o kadar seksi ki. O kadar seksi ki.

"Tabii ki kaldım," diyor, sanki başka bir seçenek yokmuş gibi. Sesindeki coşku kanımı kaynatıyor.

Ona dokunmak istiyorum. İçimdeki her şey kendi ıslak rüyam gibi görünen bu adama dokunmak, hissetmek, işaretlemek ve sahiplenmek istiyor. Bu fantezilerden herhangi birini gerçekleştiremeden, belime dolanan kol beni öne doğru sürüklüyor ve sonra ağzı ağzımda.

Memnon'un öpücükleri, keşfetmeye başlıyorum, onun diğer her parçası kadar yoğun. Ağzı benimkinin üzerinde neredeyse çılgınca hareket ediyor. Beni her an kaybedebileceğim gibi öpüyor.

"Küçük cadı," diyor dudaklarıma karşı, "bana öyle bakıp ağzımı kapalı tutmamı bekleyemezsin." Duyguları noktalanıyor

ağzının bir başka yıkıcı hareketiyle.

Dudaklarının her vuruşunu kendi dudaklarımla hevesle karşılıyorum.

"Tadın çok güzel dostum," diyor. "Ve uyandığımdan beri hiçbir şeyin hissettirmedığı kadar gerçek hissediyorsun." Beni kendine yaklaştırdı.

Yatağın kenarından telefonum çalıyor ve o anı bölüyor. Kendimi geri çekerken birkaç renkli küfür savuruyorum.

Memnon isteksizce gitmeme izin veriyor, ama gözlerindeki bakış benimle işinin bitmediğini açıkça gösteriyor.

Hala sadece sütyen ve iç çamaşırı giydiğimi ve Memnon'un gözlerini üzerime diktiğini geç de olsa fark ederek yataktan fırlıyorum. Dün geceki kanlı, parçalanmış pantolonuma uzanıyorum, telefonumun sesi oradan geliyor. Telefonu kot pantolonumdan çıkarırken dün gece boyunca yanımda olduğunu fark ediyorum. Cadılar ve kil yaratık arasında bir telefon görüşmesi yapmak için boş bir anım yoktu.

"Alo?" Telefonu kulağıma götürerek söylüyorum.

"Selene Bowers?" diyor diğer uçtaki ses. "Evet, kimsiniz?"

"Ben Memur Howahkan. Yarım saat önce bir toplantımız vardı ama siz gelmediniz."

Midem bulanıyor. "Ne toplantısı?" Politia benden ne istiyor?

Hatta bir duraklama oldu. "Bayan Evensen'in ölümüyle ilgili olarak size birkaç soru daha sormak istiyoruz."

Charlotte'un öldürüldüğünü biliyorum, ama-

"Üzgünüm ama onun ölümünün benimle ne ilgisi var?"

Uzun bir sessizlik daha oluyor, memur her ne hakkında konuşuyorsa onu hatırlamam gerektiğini anlamama yetecek kadar uzun.

"Cesedini sen buldun," diyor sonunda.

"Ne?" Neredeyse telefona bağıracaktım. *Charlotte'un cesedini bulan ben miydim?*

Göz ucuyla Memnon'un beni bir şahin gibi izlediğini görüyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona sırtımı dönüyorum, açıkta kalan bedenim ve bu konuşma arasında beni fazlasıyla gördüğünü hissediyorum.

Hattın diğer ucunda daha gergin bir sessizlik var.

"Çok özür dilerim," diye özür dileyerek, aşınmış döşeme tahtalarına bakıyorum. "Ben... Büyüm anılarımı yiyor." Uzun bir nefes çekiyorum. "Ben gerçekten

bir ceset buldun mu?"

Omzumun üzerinden Memnon'a bakıyorum ama yüzünde okunamaz bir ifade var.

Memur bir kez daha durakladı. "Evet."

Neredeyse ona inanmayacaktım. Son zamanlarda bir dizi cinayet işlendiğini biliyorum - bunu hatırlıyorum - hatta Sybil'le koştüğümü ve böyle bir cinayetin olay yeri bandını gördüğümü bile hatırlıyorum - ama cesetlerden birini gerçekten *bulduğumu* duymak? Bu benim sihrimin silemeyeceği kadar büyük bir anı gibi görünüyor.

Ajandamın serili olduğu masama doğru ilerliyorum. Ama hangi güne bakacağımı bile bilmiyorum.

Neden bugünün hangi gün olduğunu bilmiyorum?

"Bugünün tarihi ne?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum. "Ekim'in on beşi."

Bugünün tarihini buluyorum ve saat 10:00'da Politia'da bir röportaj olduğunu görüyorum.

Cehennemin lanet büyülerini.

"Şimdi gelebilir miyim?" Ben soruyorum.

"Sorun değil." Memurun sesi bu görüşmeyi sonlandırmaya fazlasıyla hazırmiş gibi geliyor. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, hâlâ ajandama bakıyorum, yüzümde bir çatıklık var. "Küçük cadı, hafızan..."

Yatağımda doğrulup oturan Memnon'a bakıyorum, tamamen evindeymiş gibi ve tamamen yersiz görünüyor.

Gözleri benimkileri ararken son derece yumuşak. "Seni savunmasız bıraktı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Savunmasız *değilim*."

Bana kaşlarını çatı. "Tüm hayatımı strateji geliştirerek geçirdim. Savunmasız bir pozisyon gördüğümde anlarım."

Ona ters ters baktım. "Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu değil, hayır, ama sonuncusu... Ezbere biliyorum." Bana çok yoğun bakıyor.

"Ben Roxilana değilim." Tabii ki bu rastgele ismi hatırlıyorum, bir süre önce keşfettiğim cesedi değil.

Memnon buna hiçbir şey söylemiyor ve yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyor. Bu konudaki duyularının ne olduğunu söyleyemem.

Ama bu başka bir zamanın konusu.

Dikkatimi tekrar ajandama veriyorum. İçinde iki hafta sonra yapılacak olan Samhain Cadılar Balosu gibi adını bile duymadığım başka şeyler de yazıyor. Çarşamba günü de büyü çalışmalarında taze ve kurutulmuş malzemelerin kullanımı üzerine bir ödevim var. Kulağa çok sıkıcı geliyor ve belki de bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bir önceki haftaya geçiyorum ve planladığım her şeyi okuyorum. Dehşet verici bir şekilde, Sybil ile katıldığım likantrop partisi gibi sadece birkaç olayı hatırlayabiliyorum. Ama o anı bile çoğunlukla kaybolmuş; sadece gecenin sonunda Memnon'un Kane'e saldırdığı an aklımda kalmış. Yazdığım bir düzine kadar diğer olay da başkasına ait olabilir; hiçbirini tanımıyorum.

Küçük bir ses çıkarıyorum. Hafıza kaybı hiç bu kadar kötü oldu mu?

"Sorun nedir?" Memnon'un sesi tam arkamdan geliyor. Sesiyle irkildim. Bana sinsice yaklaşmayı nasıl başardı bilmiyorum.

Dönüyorum ve göğsüne bakıyorum.

"Selene?"

Ona bakıyorum. Tanıdığım o hırçın adam gitmiş. Gerçekten endişeli görünüyor.

"Geçen haftaki anılarım," diyorum usulca. "Çoğu gitti."

Ellerim titriyor ve gözlerim doluyor. Lanet olsun, ağlamayacağım. Dün gece bir kızın hayatını kurtardım. Bunun yanında birkaç anı nedir ki?

Bu yüzden sistemimi kurdum. Bir yolunu bulacağım.

Memnon'un duyması gereken acınası bir burun çekme sesi çıkardım. "Ugh," diyorum yutkunarak. "Üzgünüm-"

Memnon beni kendine çekti ve sarıldı. "O cümleyi sakın bitirme, küçük cadı. Benden asla özür dilemene gerek yok, bunun için değil."

Yüzüm onun iri göğsüne yaslanıyor, vücudu beni sarıyor. O anı fazla düşünmeme izin vermiyorum; bunun yerine kollarımı gövdesine doluyor ve onu kendime yakın tutuyorum. Sarılmak çok iyi hissettiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Sihrin ve beni buraya geri getirdiğin için."

Bütün gece yanımda kaldığını ancak şimdi fark edebiliyorum. Ve cehennem donmuş olmalı çünkü şu anda hissettiğim tek şey bu korkunç insanın beni güvende tuttuğu için rahatlamak.

Beni daha sıkı sıkıyor.

Geçen haftanın aksine, dün geceki olaylar hâlâ çok canlı ve onun kollarında olduğum sürece zihnim daha çok onlara kayıyor. Bir şekil değiştirenin kızı -Cara'yı- benden aldığına dair bulanık bir anım var, ama o şimdi nerede? O iyi mi?

Nasıl öğreneceğimi bile bilmiyorum.

Sonra o canavar vardı. Gerçekte ne olduğunu ya da nasıl bilinçli olduğunu anlamaya bile başlayamıyorum. Sadece rahibe onu kontrol ediyor gibi görünüyordu.

Onu gerçekten yok edip etmediğimi bile bilmiyorum; rahibe onu bir kez onarmayı başardı. Belki tekrar tamir edilebilir.

Sonra ormanda ve o tuhaf büyü odasında benimle yüzleşen cadıları hatırlıyorum.

Sonra gecenin geri kalan katliamı geri gelir.

Nero birçoğundan parçalar kopardı. Parçalamadıklarını, *lamassu* Saldırıya uğradım.

Cadıların ormanda yatan çökmüş formlarını hâlâ görebiliyorum. "Bana saldıranlar..." Ben başlıyorum.

Memnon'un ellerinden biri çeneme doğru hareket ediyor ve yüzümü onu

n. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Onlarla ilgileniliyor."

Kıpırdamadan duruyorum. "Ne demek 'icabına bakılıyor'?" Nefesim daha sık ve daha sık pantolonlar geliyor.

Gözlerinde hesapçı bir parıltı var. "Dün gece sana düşmanlarını işaretlemeni söylemişim. İşaretlediklerini ben buldum. Şimdi onlarla ne yapacağım... bununla ilgilenmene gerek yok."

Yatıştırıcı olması gerektiğini düşündüğüm sözleri sadece endişemi artırmaya yarıyor.

"*Kimsin* sen?" Bakışlarım onunkileri arıyor.

Bana tekrar gülümsüyor ve gözlerindeki yumuşaklığa rağmen bu gülümsemede acımasız bir yan var. "Kim olduğumu zaten biliyorsun. Gerçekten bilen tek kişi sen olabilirsin, *est amage*." *Kraliçem*.

O zaman ondan uzaklaşıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Politia ile konuşmam gerekiyor, duş alıp üstümü değiştirmem lazım ve kahvaltı da iyi olurdu."

Memnon bana bakıyor ve gözlerindeki şefkatli bakış rahatsız edici. Dün gecenin onun için de aramızdaki şeyleri değiştirdiğini hissediyorum.

"Büyüm acını dindirdi ama dinlenmen gerek Selene." Şimdiden beni döndürmeye ve yatağıma geri götürmeye çalışıyor. "Sana kahvaltı getireceğim. Politia bekleyebilir."

Saçmalık. Eski bir doğaüstü kralın bir geceliğine sizinle kalmasına ve size gücünü ödünç vermesine izin veriyorsunuz ve birdenbire otoriter ve küstah biri oluveriyor.

Bunu bir an önce halletmemiz gerekecek.

"Um"-elimi Memnon'un göğsüne koydum, sıcak teni ve sert kasları karşısında içim cız etti-"*hayır*".

Memnon'un gözlerindeki o ışıltı hâlâ orada ama kesinlikle sinirli görünüyor. "Tam olarak neye karşı çıkıyorsun?"

Bir nefes çektim. "Dinle, tekerleği icat etmekle meşgul oldukları zamanlarda işleri nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ayrıca-" Göğsünü nazikçe itiyorum. Kıpırdamıyor bile. "Dün gece ve bu sabah güzeldi ama şimdi gitmen gerekiyor."

Belki onu yeterince hızlı dışarı çıkarırsam, bana ödünç verdiği tüm sihir için ona borçlu olduğum gerçeğini tartışmak zorunda kalmayız.

Memnon gözlerini bana diyor, ancak ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Konuşmak için dudaklarını aralıyor.

"Uh-uh." Başımı sallıyorum. "Sana o bakışı attıran şeytani düşüncüyü söyleyemezsin. Sadece" - beni hiçbir yere götürmeyen başka bir küçük itme -"*Scoot*."

Memnon ellerimi yakalayıp göğsüne hapsediyor. Çok bilinçli bir şekilde benim alanıma giriyor ve ben birden onun çıplak gövdesinin ve benim daracık iç çamaşırımın farkına varıyorum.

"Seni bir şartla bırakacağım, *dostum*."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir büyücüyü odamdan çıkarmanın *şartlar* gerektirdiğini fark etmemiştim.

"Kendini güvende tutmak için yemin etmelisin."

Sanırım bunu yapabilirim. "Kendimi güvende tutacağıma yemin ederim," diyorum.

Sonra sahte bir gülümsemeye zorladım. "İyi mi?"

Memnon'un bakışları dudaklarıma düşüyor ve gözleri tekrar kısılıyor. Ama bir süre sonra sözlerimi başıyla onaylıyor. Ve şimdi bana yine o şefkatli bakışını atıyor. Tenimi ısıtıyor ve içimi sıkıyor.

Ellerimi bırakıyor, ama onlar gider gitmez ağzı benimkini buluyor ve olduğunu iddia ettiği savaş lordu kralının tüm emriyle beni öpüyor.

O dudakların karşısında eriyorum, tadı beni sarhoş ediyor. Ellerim beline düşüyor ve parmaklarımı dövmelerinin üzerinde gezdiriyorum.

Bu adam yürüyen kocaman bir Kötü Fikir ve dün geceden öğreniyorum ki onlara karşı bir zaafım var.

Memnon geri çekiliyor. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Yeminini tut, küçük cadı," diyor.

Son bir yumuşak bakışla büyücü beni terk ediyor.

BÖLÜM 31

"O GECE EVERWOODS'DA NE YAPIYORDUN?"

Ekim'in onunda mı?" Memur Howahkan beyaz masanın üzerinden bana bakarak soruyor, uzun siyah saçları örgülü bir şekilde geriye doğru toplanmış.

Sorgu odası küçük, sade - televizyonda gördüğüm diğer tüm mülayim, uğursuz sorgu odalarına benziyor. Tek fark bu odanın duvarlarının büyülerle kaplı olması. Onlara odaklandığımda biraz parıldıyor ve sallanırlar.

Politia'nın sorgu odasında sadece beş dakikadır bulunuyorum ama şimdiden o dört duvardaki büyü'nün üzerime çöktüğünü hissediyorum.

"Hatırlayamıyorum," diyorum.

Bir elimi uzatıp tanıdığımı okşuyorum. Nero elime vuruyor ve bana çok ihtiyacım olan cesareti veriyor.

Dün gece olanları hâlâ bildirmediğim ve şimdi bildirmeli miyim emin değilim. Kasey dışında bana saldıran cadıların isimlerini bilmiyorum.

Memur Howahkan iç geçiriyor. "Daha önceki ifadenizde şunları söylemişsiniz: 'Kan izini odama kadar takip etti. Kanın ona ait olmadığını anladığımda, izi kaynağına kadar takip etmeye karar verdim' demişsiniz. Şimdi bunu inkâr ediyor musunuz?" Memur notlarından başını kaldırıp bakıyor, gözleri delici.

"Hayır, o sırada neden bahsettiğimi bildiğimden eminim."

Memur bana kötü kötü bakıyor, sanki ona tavır yapıyormuşum gibi. "Ancak artık bana olay hakkında hiçbir şey söyleyemezsiniz."

"Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum," diye açıklıyorum. "Anılarımı senden bilerek saklamaya çalışmıyorum."

Memur Howahkan bakışlarımı tutuyor. Odadaki beni doğruyu söylemeye zorlayan büyüye rağmen, bana inanmadığı izlenimini ediniyorum.

Gözleri Nero'ya kayıyor. "Bu senin tanıdığın mı?"

Nero subaya bakıyor ve bu durumdan hiç hoşlanmamış görünüyor.

"Evet, öyle" diyorum. "O

bir panter mi?"

"Evet..." *Bu iş nereye varacak bilmiyorum.*

"Panterinizin o ormanda avlandığını hayal ediyorum."

Kaşlarım bir araya geliyor. "Tanıdığımı Charlotte'u öldürmekle mi suçluyorsun?" Bu düşünce dehşet verici.

Elimi panterin üzerine koydum.

"*Hayır*," diyor memur ısrarla. "Cadıyı bir insan öldürdü, bir hayvan değil. Ama yine de, ilk ifadenizde anlattığınız olayların sırasını merak ediyorum."

"Olayların sırası mı?" Yankılanıyorum.

"Kan gördüğünüzü ve tanıdığınızı bir cesede kadar takip ettiğinizi söylüyorsunuz. Bu zaman çizelgesini yeniden düzenleyerek cesetten odanıza geldiğinizi, daha sonra tanıdığının kanıtları kapınıza kadar sürüklediğini fark ettiğinizi ve kendinizi masum göstermek için geri dönüp olayı bildirdiğinizi söyleyebiliriz."

Tam olarak nefes alamıyor gibiyim ve solgunlaştığımı hissediyorum. "Bu kadını *benim* öldürdüğümü mü ima ediyorsun?" Dehşete kapılarak fısıldadım. Bunun sadece rutin bir sorgulama olduğunu sanıyordum.

Memur Howahkan başını sallıyor. "Bir cinayet masası müfettişi olarak, her bir kişi hakkında şüphe uyandırmak ve kanıtlara her açıdan bakmak zorundayım. Ne yazık ki hafıza kaybınız sizi temize çıkarmaya yardımcı olmuyor."

"Bu anıları silmeyi ben seçmedim," diyorum öfkeyle. "Böyle bir lüksüm yok, Peel Akademisi'nden ya da Henbane Coven'dan herhangi bir dosyayı almış olsaydınız bunu bilirdiniz."

"Mazeretimi mi istiyorsun?" Çantamdan ajandamı çıkardım. "İşte, buna bakabilirsin." Onu masanın üzerine bırakıyorum.

Memur Howahkan kitabı yan tarafına kaydırıyor ve bir süre sonra kitabı karıştırıyor.

Belirli bir gün durdu ve yazdığım notları inceledi. "Burada cinayetlerin işlendiği zamanı kapsayan hiçbir şey yok," diyor.

"Başka planlayıcılarım var," diye cevap veriyorum. Genelde aynı anda birden fazla planım olur. Bu sadece en işlevsel olanı. "Yanımda değiller ama ihtiyacınız olursa buraya getirebilirim."

İçime yerleştikçe sinirlerim yıpranıyor: Bir cinayet soruşturmasında şüpheliyim. Memur planlayıcıyı kenara kaydırır. "Hadi bayanın yanından uzaklaşalım."

Evensen'in davasını bir süreliğine ele alalım, olur mu?" Nefes veriyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Bu öldürülen cadılardan birini ilk kez görmüyorsun, değil mi?" diyor.

Memur Howahkan panosundaki kâğıtları karıştırırken ve gördüğü bir şeye dokunurken başımı hafifçe eğiyorum. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Bir kalem alır ve baktığı kâğıda tekrar dokunur. "Burada, diğer cinayetlerden birinin işlendiğı yerde sorgulandığınızı görüyorum."

Sybil'le ilgili bir şey olduğunu hatırladığımda nefesim kesiliyor. Olay yeri şeridi ve Henbane'nin etrafındaki ormanla ilgili bulanık bir anım var, ama daha fazlasına ulaştığımda, ben... Sanırım bir şey görmüş olabilirim, ama belki de zihnim bunu uyduruyor? Emin olamıyorum.

"Özür dilerim," diye özür dilerim. "I-" Odadaki büyüler hatırlamadığımı söylememe izin vermiyor çünkü teknik olarak biraz hafızam var. "Sanırım Henbane'in arkasındaki ormanda bir şey vardı - sarı bandı hatırlıyorum - ama gerçekten başka bir şey yok."

"Yani bu anı da mı gitti?" Bakışları üzerimde sabit, kararlı ve suçlayıcı. "Bu çok uygun görünüyor."

"Hayır," diye cevap veriyorum, "adımı temize çıkarmaktan bahsettiğimizi düşünürsek, bunun oldukça *uygunsuz* olduğunu söyleyebilirim."

Memur Howahkan'ın gözleri bir süre daha üzerimde kaldıktan sonra dikkati elindeki kâğıtlara dönüyor. "Burada sizin ve Sybil Andalusia adında bir kadının olay yerini ikiye bölen bir patikada koşu yaptığınız yazıyor. Meslektaşlarımdan biri sizi durdurdu ve sorguladı."

O notların merhametine kaldım; olayı hatırlamıyorum.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Arkadaşım ve ben bazen sabah koşusuna çıkıyoruz." Kendimizi özellikle güçlü hissettiğimizde ya da kendimizi cezalandırdığımızda. "Ama bunu özellikle hatırlamıyorum."

"Hmm," diye yanıtlıyor. "Görünüşe göre iki farklı olayda yanlış zamanda yanlış yerdeymişsiniz," der.

Altta yatan ima nedeniyle midemde hastalıklı bir his çalkalanıyor - belki de bu hiç de tesadüf değildi.

Kendime, *müfettişler böyle yapar*, demeye çalışıyorum. *Sadece şüpheli kırılmaları bilerek çatlaklara baskı yaparlar.*

Hafıza kaybının beni özellikle kırılgan yapması dışında, suçlu olsam da olmasam da.

Bir an için kendi zihnimin karanlık noktalarına bakıp kendimi sorguluyorum. Neyi unuttuğumu bilemiyorum.

Memur Howahkan düşüncelerimin yönünü sezmiş olmalı ki elindeki panoyu bir kenara bırakıp öne doğru eğildi ve ellerini önünde kavuşturdu. "Bayan Bowers, size varsayımsal bir soru soracağım. Bu bir suçlama değil; sadece merak ediyorum: Bu ölümlere karışmış olmanız ve sadece hatırlamamanız mümkün olabilir mi?"

Düşüncesi bile odanın eğilmesine neden oluyor. Başım dönüyor ve huzursuzluktan midem bulanıyor.

Başımı sallıyorum, yükselen paniğimi bastırmaya çalışıyorum. "Ben öyle biri değilim," diyorum kısık sesle.

"Gerçekten nereden biliyorsun?"

Gerçekten nereden biliyorsunuz?

Kollarımı ovuşturuyorum, sözleri içimi dışımı kirletiyor. "Aklım ve vicdanım aynı şey değil. Kim olduğumu unutmadan yaptıklarımı unutabilirim."

Tabii ki o kadınları ben öldürmedim.

Ama dün gece bazılarını öldürmüş olabilirsiniz, diye fısıldıyor zihnim. *Ve Memnon şu anda işi bitiriyor olabilir.*

"Cinayetle mi suçlanıyorum?" İçim içime sığmıyor, usulca söylüyorum. "Çünkü eğer öyleyse, bir avukata ihtiyacım var."

Memur Howahkan başını sallar ve koltuğuna geri oturur. "Hayır, Bayan. Bowers, biz sadece başka bir varsayım üzerinde duruyorduk."

"Doğru," diyorum ihtiyatla.

"Pekala Bayan Bowers, şimdilik bu kadarına ihtiyacımız var. Bu ajandanız bizde kalabilir mi?" diye soruyor, parmaklarını ajandaya vurarak.

Kabul etmek için ağzımı açıyorum ama sonra tereddüt ediyorum. "Buna ders için ihtiyacım var." Dürüst olmak gerekirse, ona *her şey* için ihtiyacım var. İçinde hayatım var ve yakın zamanda kaybettiğim anılara bakılırsa, ona her zamankinden daha fazla güveneceğim. "Fotokopilerini çekmek ya da girdilerimin fotoğraflarını çekmek istersen daha uzun kalabilirim."

Memur Howahkan başını sallar. "Bunu yapacağız. Bunlardan daha fazla olduğunu mu söylemiştiniz?" diye sorar.

Başımı salladım.

"İhtiyaç olursa bunları görmemize izin verir misiniz?" Eğer büyük bir şüpheli olursam demek istiyor.

Alt dudağımı çiğniyorum. "Sorun değil." Demek istediğim, defterlerimi paylaşmak küçük bir şey değil - memurların onları ele alıp okuyacağı ve muhtemelen kanıt olarak saklayacağı düşüncesi endişemi artırıyor, ama aynı zamanda suçlu görünmek de istemiyorum.

Çünkü değilim. Olsaydım bilirdim.
Sanırım.

BÖLÜM 32

MASAMDA OTURUYORUM, ŞU ANA KADAR YAZMAYI BAŞARDIĞIM İKİ PARAGRAF Banka hesabıma bakarken kurutulmuş lavanta ile tazesı arasındaki büyüü farklar unutulup gitti.

Fazla çekilmiş.

Banka hesap bilgilerimi görünce içim cız etti.

İmparatoriçe.

Bir saniye sonra Memnon'u hissediyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanki burası kendisininmiş gibi evimin merdivenlerinden yukarı çıktığını hissediyorum ve yemin ederim evdeki cadılar onun ardından sessizleşiyor. Misafirlerin bu yurt binasına serbestçe girip çıkmaması gerekiyor ama o kuralları umursayan biri değil.

Bir dakika geçmeden kapı açılıyor ve Memnon içeri giriyor. Basit bir tişört ve kot pantolon içinde ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğünü fark etmemeye çalışıyorum. Ama zeytin tonlarındaki teni ve göze çarpan ayrıntılı dövmeleleriyle sendeleyeyen bedeninde, basit kıyafetleri seksi ve sinirli gösteriyor.

"Kapıyı çalmak iyi olurdu," diyorum bacaklarımı sandalyemin üzerinde toplayarak.

Kapıyı çalmanın ne olduğunu bildiğini varsayarsak. Bahse girerim Memnon görgü kurallarının icadından önceydi.

"Zaten bir bağımız olmasaydı belki de olurdu," diyor. "Kapıyı çalmaktan iyidir."

"Birbirimize bağlı değiliz," diyorum.

Memnon botlarından biriyle boş boş kapımı tekmeliyor. "Gördüğüm kadarıyla yine inkar ediyoruz."

"Bu sadece doğruysa inkârdır," diyorum, bakışlarım onun üzerinde geziniyor. "Ama değil."

Odayı geçerken bir kaşını kaldırıyor.

"Biliyorsun, takip etmek bir suçtur," diyorum.

"Bunun beni caydıracağını mı sanıyorsun? Seni daha önce bir kez avladım zaten," diyor, siyah saçlarından bir tutam bir gözünün üzerinden kayarak. Tam bir kötü adam gibi görünüyor.

Titriyorum.

"Ne oldu?" diye sordum. "Beni avladığında mı?"

Sorduğum için memnun görünüyor.

Memnon yaklaşıyor. "Seni gelinim olarak aldım." Başparmağıyla alt dudağını okşuyor, tıpkı son ayrıldığımızda yaptığı gibi. Bana sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyormuş gibi bakıyor.

Yani, Roxilana.

"Seni kraliçem yaptım, sana zenginlik ve sürekli genişleyen bir imparatorluk verdim." "Evet, evet, bunu defalarca konuştuk," diyorum.

"Ve sen yine de

Roxilana'nın seni kazıkladığına inanmam için."

Demek istediğim, biri benim şeker babam olmaya gönüllü olsaydı ve bu kadar güzel olsaydı, onu canlı canlı gömeceğimi sanmıyorum.

Sonra tekrar, Memnon bir

dangalak. Bir dangalağı

gömebilirim.

Belki de bu Roxilana denen hatun bir şeylerin peşindeydi.

Memnon kaşlarını çatıyor, önceki iyi niyeti çoktan kaybolmuş. "Bana cevap sözü vermiştin," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Onları istiyorum."

Cevaplar... Bunu kabul ettiğimi hatırlamam bir anımı aldı ve Memnon'un aslında dün gece olanlarla ilgili hiçbir ayrıntıyı bilmediğini fark etmem bir an daha uzun sürdü. Sadece kıcımlı kurtardı ve sonra da yaramı sardı.

Ben düşüncelerimi toplarlarken, büyücü arkamdan bilgisayarımın açık olan web sayfasına bakıyor ve banka hesabımın acınası durumunu görüyor.

Uzanıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

"Para sorunu mu?" diye soruyor, yüzü okunmuyor.

"İnternet bankacılığını nereden biliyorsun ki?" Ona şüpheyile sordum. "Ve bu konuda modern para birimini?"

Bakışların gömleğinin ve kot pantolonunun üzerinden deri botlarına doğru kayıyor.

Şimdi büyücünün nasıl geçindiğini merak ediyorum.

"Bu konuşmayı gerçekten şu anda yapmak istiyor musunuz, *est amage*? Cevaplarımın hoşuna gideceğinden emin değilim."

Ona ihtiyatla bakıyorum. Bir insanın zihnini karıştırabildiğini biliyorum - bunu kendi zihnime yaptığını hatırlıyorum - bu yüzden modern dünyayı başkalarının gözünden görme yolları olduğunu biliyorum. Bunun beni neden endişelendirdiğini bilmiyorum...

Elimde olmadan yüzümü ovuşturuyorum. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek." Bu bir cevaptan çok moral konuşmasıydı.

Memnon buna bir şey demiyor ve her nasılsa sessizliği para durumumu daha da umutsuz hissettiriyor.

"Dün geceki insanlar bana para ödeyeceklerdi," diyorum. Başlamak için yeterince iyi bir yer. "Nero'nun yemek parasını ödeyebilmek için kabul ettiğim büyümlü bir işti."

Memnon kaşlarını çatıyor, dikkati yatağıma yayılmış olan panterime yöneliyor. "Onu beslemek çok masraflı," diye onaylıyor büyücü, büyük kediyi sevmek için yatağına yaklaşırken. "Hatırlıyorum."

Nero başını dokunuşa yaslıyor, Memnon'un dikkatini tüketiyor.

"Sorun yok," diye tekrarlıyorum, sesim çatlasa da.

İyi değil ve Nero'yu besleyememe ihtimalini düşünmemeye çalışıyorum.

Memnon bana bakıyor ve gözlerinde bir şeyler planlıymış gibi bir ifade var.

Tanıdığımından uzaklaşıyor. "Bana dün gece olanların geri kalanını anlat," diyor. "Hiçbir şeyi atlama."

Memnon'a tüm hikayeyi anlatmam uzun sürmedi. Duvarlarımdan birine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, her şeyi dinlerken yüzünde tehditkâr bir ifade var.

"...Ve sen de beni orada buldun," diye bitiriyorum.

Bunu onunla paylaşmak iyi hissettiriyor. Sybil'e anlatma fırsatım olmadı, olayı yazmaya da cesaret edemedim - suçlayıcı ayrıntılar varken ve Politia defterlerimle ilgilenirken olmaz.

Memnon'un çenesindeki bir kas zıplamaya devam ediyor.

"Büyü çemberi," diyor sonunda. "Bu evde mi gerçekleşti?"

Başımı sallıyorum. Bundan bahsetmek bile nabzımı hızlandırıyor. Evimize doğrudan bir tünel olduğunu, maskeli cadılardan birinin

şimdi bile kolayca kullanabilir.

Onların cadılar meclisi kardeşleri bile olabileceği gerçeğini düşünmeyeceğim. Bu düşünce düpedüz ürpertici. Kasey'nin onlardan biri olduğu gerçeğiyle yaşamak zorundayım.

Dün gecedен beri haber alamadığım Kasey.

"Beni büyü çemberinin olduğu yere götür," diye emrediyor Memnon.

Bu emir karşısında sinirlenmem gerekirdi. Bunun yerine, büyücü beni rotamda tutan bir dümen gibi hissettiriyor.

Odamdan çıkıyorum ve Memnon'u evin içine doğru götürüyorum. Birkaç cadı geçtiğimizi görüyor ve arkamdaki adamı gördüklerinde teker teker sessizliğe gömülüyorlar. İri yarı ve vahşi bir güzelliği var ve eminim ondan yayılan tehlikeyi hissedebiliyorlar.

Yüz ifadelerini yakalıyorum ve bazıları biraz gergin görünse de, aynı zamanda... ilgili görünüyorlar?

Hemen tüylerim diken diken oluyor ve sihrimin bir kısmı içimden süzülerek havada yoğunlaşıyor.

Kahretsin, Selene, kötü takipçini mi kısıkanıyorsun?

Bir kol göğsümü sarıyor ve Memnon'a doğru geri çekiliyorum.

Bir an sonra dudakları kulağımda. "Sahiplenme sana yakışıyor dostum," diyor kulağımı ısırarak.

Kolunu itmeden önce omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Ben senin eşin değilim," diye fısıldıyorum nefesimin altından. "Ve kulağımı ısırma."

Memnon'un gözleri parıldıyor. "En azından sahiplenici olduğunu inkâr etmiyorsun," diyor, o şehvetli dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Bu konuda anlaşabiliriz."

Bu konuda onunla tartışmak üzereydim ki, Memnon'a şaşkın şaşkın bakan başka bir cadının yanından geçtik ve bakışlarımı ona çevirdim.

Arkamda yumuşak, gururlu kahkahalar

duyuyorum. "Kapa çeneni."

Biraz sahiplenici olabilirim.

BÖLÜM 33

RİTÜEL ODASI'NA VARDIĞIMIZDA, ÖNCE MEMNON'U İÇERİ ALDIM.

onu içeri kadar takip etmeden önce kapıyı açtı.

Etrafına bakınıp karanlık duvarları ve sıra sıra dizilmiş sandalyeleri incelerken botları yerde yankılanıyor.

Odanın arka tarafına doğru ilerliyorum, önceki gece aklıma geldikçe kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Bu duvardan geçtik," diyorum, boyunca uzanan büyüler ışığı yakaladıkça belli belirsiz parıldayan katı yüzeye dokunarak. Bir an için, büyüün kapıları istediği zaman görünüp kaybolmasını sağlayabildiğine hayret ediyorum.

Memnon yanıma geliyor, omzu omzuma değecek kadar yakınımda duruyor.

Nefesim aceleyle kaçıyor ve ona ulaşmak ve onu tekrar tatmak için ateşli bir dürtü hissediyorum. Onu sadece öptüm ama daha fazlasını hayal ettim. Gerçek olan, hayal gücüm karşısında nasıl duracaktı?

Memnon bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Ne?"

Savunmaya geçiyorum.

Bu düşünceleri duydu mu?

Başını sallıyor ve dikkatini tekrar duvara veriyor. Elini duvarda gezdiriyor ve ben de taktığı altın yüzüğü ve yaralı kollarını takdir ediyorum-

Güzel adamla dikkatini dağıtmayı bırak, Selene.

Elini bırakan Memnon dönüp uzaklaşacakmış gibi bakar. Bir anda geri döner ve yumruğunu duvara vurur.

Çivit mavisi büyüsü çarpmanın etkisiyle dışarı doğru patlıyor ve bir botun altında ezilen sert şeker gibi bir ses çıkıyor.

Bir saniye sonra, bunun koğuşun kırılma sesi olduğunu fark ediyorum. O gider gitmez duvar da yok oluyor ve açıklık bir kez daha ortaya çıkıyor.

Şaşkınlıkla önce açılışa, sonra Memnon'a bakıyorum.

"Gücünü bu şekilde kullanan birini hiç görmemiştım," diyorum.

Büyücü beni çenemden yakalıyor ve bana yumuşak, şakacı bir gülümseme fırlatıyor. "Evet, küçük cadı. Uzun zaman önce."

Ben onunla tartışmadan Memnon elini çenemden çekip dikkatini tekrar kemere yöneltiyor.

Dilini şaklatıyor. "Birisi yaramazlık yapmış, evinizin arka girişini saklamış." Sözlerinin hafif tonuna rağmen gözlerinin sertleştiğini ve yüz hatlarının keskinleştiğini görüyorum.

Eşiği geçip merdivene doğru ilerliyor.

Tereddüt ediyorum, korku boğazımın arkasını ekşitiyor. Oraya geri dönmek istemiyorum.

Sanki o cadılar hâlâ merdivenin dibinde pusuya yatmış, beni yakalamak için bir şans daha bekliyorlarmış gibi geliyor.

Öte yandan Memnon, güzel bir yüzleşmeden başka bir şeyden hoşlanmayacak gibi görünüyor. Beni ikna etme zahmetine girmeden aşağı inmeye başladı.

Hiç düşünmeden Memnon'un büyüsüne uzanıyorum, tıpkı dün gece yaptığım gibi, onun gücünün güvencesine ihtiyaç duyuyorum.

Orada, dün gece olduğu gibi sonsuz. Tek bir beden bu kadar büyüye nasıl barındırabildiğini ya da tüm bunlar için vicdanının ne kadarını feda ettiğini bilmiyorum.

"Kendimi senin içinde hissedebiliyorum, ruh eşim," diye sesleniyor Memnon merdivenin dibinden, sesinde bir gülümsemeyle. "İstedğin zaman beni içine çekebilirsin."

Bu teklif karşısında içim daralıyor ve yüzüm ısınıyor. "Ben sen değilim- Bu yüzden değil-" Beni telaşlandırdığı için hayal kırıklığına uğrayarak derin bir nefes alıyorum. "Sadece buraya geri döneceğim için gerginim."

Adımları duraklıyor.

"Bana gel Selene," diyor nazikçe, sözleri yumuşak ve baştan çıkarıcı.

Emirleri beni ne kadar kızdırsa da ve korkuma rağmen, merdivenlere doğru ilerliyorum, sonra aşağı iniyorum, merdivenin yanında duran Memnon'a varana kadar durmuyorum.

Bir elini yanağıma koydu. "Seni korkutuyor muyum, küçük cadı?" "Evet," diyorum tereddüt etmeden.

"Peki benim dengim ne kadar korkutucu olmalı?" diye soruyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı sallıyorum. "Seninle eşit olabilmeleri için çok güçlü ve korkutucu olmaları gerekir," diyorum sonunda.

Memnon başparmağıyla tenimi okşuyor. "Şu anda ona bakıyorum."

"Ben-"

"Öylesin," diye ısrar ediyor.

Daha fazla itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o şöyle diyor: "Korktuğunu biliyorum ama kendi gücünü hafife alıyorsun, *est amage*. Bu gücü birçok kez gördüm ve dün gece birçok kişiye karşı tek olduğunuzda siz de gördünüz. Asıl korkutucu olan *sizsiniz*."

Beni daha yakına çekiyor. "Ama seni memnun edecekse her zaman gücümden faydalanabilirsin. Dediğim gibi, senin içinde olmayı seviyorum."

Sözleri beni sinirlendirmeli, ama ikimizin arasında her ne oluyorsa, utanmaya yer bırakmıyor.

Memnon'un ısıltılı kahverengi gözlerine bakıyorum. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Fısıldıyorum.

Gözleri duygulu. "Senin için açık olması gereken bir cevap varsa, o da budur."

Hınzır ağzına gizlice bir bakış atıyorum. Baktıkça gülümsemeye dönüşüyor. "Kraliçem beni öpmek ister mi?"

"Belki," diyorum dürüstçe.

Memnon yaklaşıyor, ağzı benimkine bir santimden fazla yaklaşmıyor. "Sana dudaklarının tadını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" diyor usulca. "Ballı şarap gibi. Bu beni senin diğer parçalarını tatmak için heveslendiriyor. Eminim onlar daha da tatlıdır..."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. "Lanet olsun Memnon, durman gerek-" Daha cümlemi bitirmemiştım ki beni belimden kavrayıp kollarının arasına aldı.

Beni odanın diğer ucuna ve bitişik koridora taşıırken küçük bir çığlık atıyorum.

"Telaşlandığında çok güzel oluyorsun. Edepsiz konuşmalarım seni utandırıyor mu?" diye soruyor bana bakarak.

Evet. Etrafımızdaki mumlar canlanırken, "Benim için hâlâ bir yabancısın," diyorum.

"Değilim," diye ısrar ediyor Memnon, bizi kıvrımlı koridora doğru götürürken. "Öyle olmadığımı biliyorsun. Ben senin eşinim ve seninle yeniden bir araya gelmek için çok ama çok uzun zamandır bekliyorum."

Kulağımı ağzına yaklaştıracak kadar alçaltıyor beni.

"Sizi tekrar tatmak için gerçekten sabırsızlanıyorum İmparatoriçe," diye itiraf ediyor. "İki bin yıl sonra bile dilime karşı boşalırken aynı sesleri çıkarıp çıkarmadığımı bilmek istiyorum. Ya da hâlâ sikime benim atıma bindiğimden daha iyi binebiliyor musun?"

Bakire, Anne ve Kocakarı.

"Bu konuyu seninle konuşmayacağım." Kollarından kurtulmaya çalışarak kıpırdandım.

Kısık, boğuk bir kahkaha atarak beni yere bıraktı. Ondan uzaklaşıyorum, her türlü sıcak ve rahatsız hissediyorum. Ama daha şimdiden gözleri benden odanın geri kalanına kaymıştı.

Ve işte o zaman *her şeyin olduğu odada* olduğumuzu fark ediyorum. Buraya kadar tüm yol boyunca dikkatimi dağıtmayı başardı ve bunu korkumu hafifletmek için kasıtlı olarak mı yaptı yoksa sadece benimle alay etmek mi istedi hiçbir fikrim yok.

Şimdi Memnon'u izlerken, iyi ruh halinin yok olduğunu ve bir zamanlar olduğu soğuk, acımasız kralın ortaya çıktığını görebiliyorum.

Odanın içinde volta atıyor, etrafı inceliyor.

Etrafıma bakıyorum, nabzım yükseliyor. İlk fark ettiğim şey giydiğim ayakkabıların gitmiş olduğu. Önce kızgınlık hissediyorum -başlangıçta sadece birkaç çift vardı ve şimdi onları değiştirecek param yok- ama sonra midemde korku birikiyor.

Cadılar bir kişinin eşyalarını her türlü şey için kullanabilir - lanetler ve büyüler de bunların arasındadır.

"Ne oldu?" Memnon bana dönerek söylüyor. "Gergin olduğunu söyleyebilirim."

Öfkelenmek istiyorum ama onun yerine merakım beni ele geçiriyor. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye soruyorum.

"Bağlar iki yönlüdür, *est amage*." Memnon bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor, sözlerine karşı çıkmam için beni cesaretlendiriyor.

Onunla tartışmaktan yoruldum, bu yüzden basitçe "Ayakkabılarımı burada bıraktım. Şimdi yoklar. Bu yüzden gerginim."

İçindeki gerginliğe rağmen bana dikkatli bir şekilde başını sallıyor. Arkasını dönerek odayı incelemeye devam ediyor. Burada hiçbir şey yok. Oda, cadıların buraya gelirken yanlarında getirdikleri her bir eşyadan arındırılmış. Hiçbir şey yok.

Rahibeden geriye kan lekeleri kaldı ve patlattığım büyüğü patlamadan geriye enkaz kalmadı.

"Burası temizlenmiş," diyor Memnon, düşüncelerimi yankılayarak.

Odadan ayrılan koridorlardan birine göz atıyor. Sanırım daha fazla keşif yapacak ve ben o tünellerden tekrar geçerken hissettiğim korkuya engel olamıyorum.

Büyücü onun yerine dönüp bana geliyor.

"Yeterince gördüm," diyor sessizce. "Yukarı çıkabiliriz, İmparatoriçe."

Rahat bir nefes aldıktan sonra, ikimizi de kandırmıyor olsam da, çok hızlı bir şekilde merdivenlere geri dönmemeye çalışıyorum.

"Neden buraya gelmek istedin?" Döner merdivenlerden yukarı çıkarken sordum.

"Senin düşmanların benim düşmanlarım," diye cevap verir Memnon. "Bazılarının icabına bakıldı" -bunu duymak dehşet verici bir şey- "bazılarının ise bakılmadı. Anlamak istediklerim onlar."

Derin bir nefes alıyorum. "Düşmanlarım olduğunu söyleyip duruyorsun ama ben hayatımda hiç kötü bir şey yapmadım." *Seni uyandırmak dışında...*

"Söyleyin bana, *est amage*, bu büyü çemberini nasıl öğrendiniz?" diye soruyor arkamdan.

Bu... bu da üzerinde fazla durmadığım bir başka korkutucu ayrıntı. "Bir cadılar meclisi üyesi bana haber verdi."

"Sana nasıl haber verdi?"

Buna odaklanmaya çalışıyorum ve anı sanki elimin altındaymış gibi geliyor, ama sonra-

"Hatırlayamıyorum. Tek bildiğim adının Kasey olduğu ve benim evimde yaşadığı."

"Kasey." Dudaklarında onun adını sınıyor. "Bu evde mi yaşıyor?"

Yutkunuyorum. "Evet."

Bunu takiben uzun ve uğursuz bir sessizlik oldu. Memnon'un ne düşündüğünü gerçekten bilmek istemiyorum.

Merdivenlerden inerken, "Seni büyü çemberine mi getirdi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum tekrar, Ritüel Odası'na geri dönüyorum. Bu açıdan özellikle karanlık görünüyor.

"Yanında başka birini getirdi mi?" Memnon arkamdan soruyor.

Ona dönüyorum. "Hayır."

"Yani sen seçildin," diyor yüz ifadesi sertleşerek. "Birisi dün gece özellikle senin o çemberde olmanı istedi. Bu şu anlama geliyor

Düşmanların var, Selene. Sadece kim olduklarını henüz bilmiyorsun. Ama onlar açıkça senin farkındalar."

Tüylerim diken diken oldu.

Memnon Ritüel Odası'na girdi ve yanımda durdu. "Şimdilik bu konuda yeterince endişelendin küçük cadı. Dikkatli ol, ama bırak yükü ben omuzlayayım."

Kulağa çok hoş geliyor.

İşte yine o kelime. *Hoş*. Memnon *kibar* değildir. Bu onun doğasında yok. Özellikle de bana karşı, dostluk hakkındaki güzel sözlerine rağmen.

"Sana zarar vermeyi düşünenleri bulacağım," diye devam ediyor, "ve onlar *acı çekecek* bunun için."

"Lütfen kimseye zarar vermeyin," diyorum.

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Yıllar sizi yumuşattı mı kraliçem?"

"Ben senin kraliçen değilim," diyorum.

Bana değerliymişim gibi bir bakış daha attıktan sonra dikkatini kemerli geçide çeviriyor. "Birileri evinize fark edilmeden kimin girip çıkabileceğini kontrol etmeyi düşünmüş. Neden bu küçük numaralarını onlara geri çevirmiyoruz?" Memnon gözlerinde hesaplı bir parıltıyla bana bakıyor.

Elini bana uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor. Bu adamla büyü yapmak için açık bir davet.

Ben de onun gücünü kullandım ve onunla savaştım. Benimkini asla kasıtlı olarak onunla karıştırmadım. Güvenlik ve intikam arzusundan çok, Memnon'un büyüünün benimkiyle birleşmesini hissetmeye istekli olduğumu fark ettim.

Elini tutuyorum, bir kez daha açıklığa bakıyorum. Avucumun altında büyülerim canlanıyor. Dün geceki güç kaybından sonra hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum ama Memnon'un elini elime bastırınca uyanıyor, parmaklarının ve bileğinin etrafında bir aşığın okşaması gibi dolanıyor.

Büyücü birleşen ellerimize bakıyor, yüz hatları memnun. Gözleri yükseliyor ve benimkilere kilitleniyor ve bir an için başka bir yerdeyim, sonsuz mavi gökyüzünün sonsuz buğday tarlalarıyla buluştuğu bir yerde. Memnon o ölçekli zırhı giyiyor, saçları rüzgârda dalgalanıyor.

Göründüğü kadar hızlı bir şekilde, görüntü

kaybolur. "*Est amage?*" Memnon der ki. *Kraliçem*.

Evet. Kraliçesi.

Bekle, *hayır*.

"Hazır mısın?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum, kemere bakıyorum.

Memnon'un gözlerini bir süre daha üzerimde hissediyorum, sonra o da dikkatini açıklığa çeviriyor.

Bir saniye sonra büyüğü canlanır, koyu mavi tüyleri vücudundan yuvarlanır.

"Havanın tohumundan ve toprağın rahminden yaratılışı çağırıyorum. Etrafını çevreleyenlere uygun bir duvar biçimlendir" diyor Memnon, ana diline dönerek.

Ellerimizin değdiği yerde sihrimizin karıştığını hissediyorum. Memnon onu çekiyor, gücümü içine çekiyor.

Bu his karşısında nefesim kesiliyor. Daha önce bahsettiği gibi, onu içimde hissedebiliyorum, kendi özü benimkini kavıyor, büyümü kendi etrafında döndürüyor. Bu beni nefessiz bırakıyor.

Devam ediyor. *"Ona bakan ve ona dokunan herkes için gerçek olan bir illüzyon yaratın. Sadece biz, sizin yaratıcılarınız, böyle bir illüzyonu yıkma gücüne sahip olacağız. Bizim buyruğumuzla, ortaya çıktığında, düşeceksin."*

Birleşen sihrimiz birlikte dönerek gün batımının sonunda görebileceğiniz koyu mor bir renk oluşturuyor. Önümüzde birleşiyor, kendini kemere uyduruyor ve sonra düzleşiyor. Gücümüzün dumanlı görünümü katılaşıyor ve rengi koyulaşıyor.

"Ve bizim emrimizle, gizlen, sahte formuna geri döneceksin."

Bu kelimeleri yazmam gerekiyor -tüm bunları yazmam gerekiyor unutmadan önce.

"Bu büyüünün tüm izlerini maskeleyin ki etrafımızdakilerle karışsınlar."

Memnon'un kullandığı kelimeler yeterince basit, ancak bunların herhangi birini gerçekten uygulamak için gereken güç ve büyüğü hassasiyet miktarı astronomik.

Büyüğümün daha fazlası dışarı sızıp Memnon'unkiyle birleşirken huşu içinde bakıyorum. Memnon yaptığı işte bir usta, yetenekli olduğu kadar titiz ve sinsi.

Büyüğümün ardında bıraktığı parıldayan kalıntı, odanın etrafına yerleştirilmiş diğer koğuşlar ve efsunlarla aynı soluk parlaklığa bürünüyor. Eğer çok ama çok dikkatli bakarsam, kenarlarının koyu mor bir renkle bezeli olduğunu görebilirim - çünkü en iyi büyüğü bile doğuştan gelen gerçekliği tamamen geçersiz kılamaz.

Ama bu oldukça yaklaşıyor.

Memnon'un son sözleriyle sihrimizin sonuncusu da bizi terk ediyor ve duvar katılaşıyor. Bir adım öne çıkıp elimi üzerinde gezdiriyorum. Tam olması gerektiği gibi hissediyor ve görünüyor. Katı. Sıradan. Kusursuz. Sadece uzun, kesintisiz bir yüzey.

Sarmatça "*Açıkla*," diyorum.

Duvar yıkılıyor ve elim boş havada ileriye doğru kayıyor. Önümüzdeki spiral merdiveni bir kez daha görebiliyorum.

Geri çekiliyorum. "*Saklan*."

Bir anda, açık kapı aralığı tekrar bir duvara dönüşür.

Bunu *yapmaya* yardım ettiğim için küçük bir kahkaha atıyorum.

Memnon'un gözlerini yüzümde hissediyorum ve ona baktığımda kendi yüz hatları özlem dolu.

"O kahkaha..." diyor saygıyla. Sonra ifadesi kararlı bir hal alıyor.

Garip anı bozmaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Yaptığımız şey muhtemelen bir ya da üç yasayı çiğniyordur," diyorum. Yani, bunu bilmiyorum, ama bu bir suç olabilecek kadar edepsiz hissettiriyor.

"Gücün nasıl işlediğini unutmuşsun, küçük cadı. Zamanın değiştirmedeği birkaç şeyden biri bu." Bana sırtıyor, odadaki loş ışık yara izini abartıyor. "Modern insanlar evrim geçirmiş gibi davranıyorlar... lezzetli bir şeye. Kana ve yıkıma aç olmadıklarını iddia ediyorlar ve neredeyse kendilerini kandırıyorlar." Odadaki gölgeler Memnon'un yüz hatlarını abartmış, onu uğursuzlaştırmış.

"Ama, *est amage*," diye devam *ediyor*, "insanların uyduğu tek bir yasa vardır: güç haklı çıkarır. Bu kapıyı alacak kadar güçlüydük, o yüzden artık bizim."

"Dünya böyle işlemiyor," diye karşı çıkıyorum.

Dumanlı kahverengi gözleri parlıyor. "Dikkatli ol, Selene. Bir idealist gibi düşünüyorsun. Kötü adamlar böyle düşünceleri kendi çıkarları için kullanır."

Memnon aramızdaki son mesafeyi de kapatıyor. Hareket etme şekli bile kendinden emin. Neden kendinden emin olmasın ki? Fiziksel olarak güçlü, son derece zeki ve bir şehri yok etmeye yetecek kadar büyüye sahip. Daha önce bu kadar güçlü biriyle tanıştığımı sanmıyorum.

Yüzümü tekrar inceliyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Tuhaf," diye mırıldanıyor merakla.

"Tuhaf olan ne?" Soruyorum, ne kadar çekici olduğu dikkatimi dağıtıyor. Şu anda bile içimde bir sıcaklık birikiyor.

"Senin hatıran da benim mirasım da yok oldu," diye düşünüyor. "Benimki kayıtlardan silindi ama hala zihnimde duruyor, seninki ise zihninden silindi ama hala kayıtlarda duruyor..."

Gözleri uzaklaşırken kaşlarını birbirine çarpıyor.

"*Damnatio memoriae*," diyor ve uzanıp parmak eklemleriyle yanağını okşuyor. "Bu senin kullanacağın lanet..."

Lanet mi?

"Hayatım boyunca hiç kimseye küfretmedim," diyorum kızgınlıkla.

"Hatırlayabildiğin kadarıyla," diye ekliyor, parmak eklemleri hala sıcak Cildim.

Bakışlarımı ona dikiyorum.

"Ama hatırlayamazsın," diyor tekrar, bakışları çok uzaklarda.

Birdenbire gözleri keskinleşir ve bir şeylerin farkına varır.

Eli yanağımdan düşüyor. "Üç Yasası," diyor, sanki her şey çok açıkmiş gibi. "Cadı Yasası."

Neden bahsettiğini biliyorum, her cadı bilir. Altın Kural'ın bizdeki karşılığıdır. Üç Yasası tüm büyü çalışmalarını yöneten ilkedir. İyi ya da kötü yaptığınız her büyüün size üç kat olarak geri döneceğini belirtir.

Bakışları benim üzerimde yoğunlaşıyor. "*Est amage*, kendini lanetledin."

BÖLÜM 34

ODAMA DÖNER DÖNMEZ BİR KALEM KAPTIM VE
Defter.

Hatırlamam gereken birkaç şey var. Hepsini yazmak için acele ediyorum, kapıyı açmak ve kapatmak için çağırmam gereken Sarmatian komut kelimeleriyle başlayıp, *damnatio memoriae* ve Üç Yasası ile bitiriyorum.

Memnon bu son iki kavramı dile getirdiğinden beri tuhaf bir ruh hali içindeydi - yarı bedensel, yarı düşünceli.

Benim bunca zahmete katlanmış eski bir sevgili olduğum fikri... Saçma bir dünya görüşünü mantıklı kılmak için uydurduğunuz türden bir hikaye.

Bu araştırmamam gerektiği anlamına gelmez.

Kalemimi bırakıp adamın kendisine dönüyorum. Memnon başucumdaki sandalyeye oturmuş, kitaplığında rafa kaldırdığım düzinelerce defteri inceliyor.

Beni neden hala terk etmediğini bilmiyorum. Terk etmesini bekliyordum. Beklemediğim şey ise onun arkadaşlığından keyif almaktı. Garip, sinirli ve... bir sürü şeyi aynı anda yapıyor ama onunla yollarımı ayırmak istemiyorum.

Dikkati defterlerden eşyalarımı süsleyen yapışkan notlara kayıyor - ders kitaplarımın kapaklarında, biri abajurumda, diğeri masamda ve bir diğeri de kapımın arkasında. Sonuncusunun o gün için defterimi hazırlayıp hazırlamadığını kontrol etmem için bir hatırlatma olduğunu biliyorum.

Memnon sandalyenin kolçağına vuruyor ve sabırsızca bacağını sallıyor. "Kes şunu," diyorum.

Memnon'un bakışları bana kayıyor. Bir şey söylemiyor ama gözlerinde bir soru var.

"Bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun." *Beni* anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Kollarımı ovuyorum. "Bu beni geriyor."

Parmakları tıkırdamayı, bacakları sallanmayı bırakır. Bir işe yaradığından değil. Memnon huzursuzluğunu kafese koymuştu ama gözlerinde hâlâ sinsice dolaştığını görebiliyorum.

Yatağıma doğru ilerliyorum ve şiltenin üzerine oturuyorum, Memnon'a o kadar yakınım ki dizim onunkine değişiyor.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Lanetli Memnon'un ötesinde."

Benim sözlerim üzerine büyücü kendi düşüncelerinden kopar gibi oldu. "Ben asla Lanetli Memnon olmadım. Ben Yılmayan Memnon'dum. Sanırım beni gömdüğünüzde bana yeni unvanımı verdiniz."

Bu konuda onunla tartışmamak için dilimi ısııyorum. "Başka ne var?" Onun yerine ben söylüyorum.

Sorumu düşünerek başını biraz eğiyor. "Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum-herhangi bir şey, *her şey*."

Uzun bir süre bana bakıyor, o esrarengiz gözleri sanki derinliklerime iniyor. Nefes alıyor, sonra başlıyor.

"Sarmatların kraliçesi Uvagukis Tamara ile Moche'lerin büyücü kralı İlyapa Khuno'nun oğlu Uvagukis Memnon olarak doğdum."

"Farklı ulusları mı yönetiyorlardı?"

"*Est amage*, farklı *kara parçalarına* hükmediyorlardı. Babam sizin Peru olarak bildiğiniz bölgedendi. Annemle tanışmasının tek nedeni ley hatlarını nasıl manipüle edeceğini bilmesiydi."

Ley hatları, dünya boyunca bir ağ gibi uzanan büyülü yollardır. Uzay ve zamanın kırıştığı bölgelerdir. Eğer biri onları doğru şekilde kullanmayı bilirse, okyanusları dakikalar içinde geçebilir. Hatta dakikalar içinde diğer *âlemlere* bile seyahat edebilirler - Öteki Dünya ve Yeraltı Dünyası bu ley hatlarını dünya ile paylaşır.

Onlar hakkında bundan daha fazlasını bilmiyorum.

"Bana babanın iki bin yıl önce dünyanın öbür ucundaki bir kıtayı ziyaret etmek için Güney Amerika'dan ayrıldığını mı söylüyorsun?"

Çünkü bu, büyücü olmayan insanların Doğu'nun Batı'yla karşılaştığı an hakkında oluşturdıkları tüm tarihi altüst edecektir. Ama o zaman da

Avrasya'da yaşamış bir adam olan Memnon'u neden kuzey Peru'da bir mezarda uyurken keşfettiğimi açıklıyor.

"Bundan daha fazla seyahat etti," diyor Memnon. "Ama evet."

Bunun üzerinde durmak isterdim ama gerçek şu ki Memnon'un babasıyla pek ilgilenmiyorum. Memnon'un kendisiyle ilgileniyorum.

Yüzüne bakıyorum. "Başka ne var?"

Gözlerinin kenarları kırışıyor, sanki onu eğlendiriyormuşum gibi ya da belki de sadece dikkatimi çektiği için memnun.

"Yürümeyi öğrendiğim sırada ata binmeyi de öğrendim ve ilk rakibimi on üç yaşında öldürdüm," diyor. "Ama belki de en önemlisi, gücüm ilk kez sen onu çağırdığında uyandı."

Normalde doğaüstü varlıklar güçlerini uyandırmak için *acı tatlı* denilen bir karışım içerler. Bunun Memnon'un başına gelmediğini, onun yerine bir kişinin -Roxilana olduğunu varsayıyorum- onu uyandırdığını duymak...

"Nasıl?"

Memnon bana ağır bir bakış attı. "Travma. Sen çocukken bir Roma lejyonu köyüne saldırdı ve aileni öldürdü. Korku içinde, aramızdaki bağ aracılığıyla bana seslendin."

Zar zor nefes alıyorum. Bahsettiği kişinin ben olmadığım konusunda onu düzeltmeye zahmet etmiyorum.

"Kafamdaki korku dolu ses yüzünden aylarca kafam karıştı. Kim olduğunuzu ya da nerede yaşadığınızı bilmiyordum, hatta yaşadığınızı bile. Senin bir ruh olduğunu düşündüm, başlangıçta bilmediğim bir dili konuşan bir ruh. Ve uzun bir süre beni duyamadın.

"Ama bir kez yaptın mı" -Memnon gülümsüyor- "işler çok eğlenceli hale geldi.

"Birbirimizle her zaman konuşurduk -bazen istemediğimiz zamanlarda bile. Savaşın ortasında bir kâseyi kırdığın için kendine küfrettiğini duyduğumu hatırlıyorum."

Memnon'a bakıyorum, her kelimeye asılı kalıyorum.

"Seni aramaya on üç yaşında başladım ama ancak kral olarak taç giydikten sonra sürümü batıya, Roma İmparatorluğu'na götürebildim ve seni bulabildim."

Büyücü sessizliğe gömülür.

Onun hikayesi içimde bir sızı, çok gerçek bir sızı yarattı. Nedenini bilmiyorum. Belki de kulağa romantik geldiği içindir - krallar, ordular ve bağlı olduğu ama bulamadığı bir kadını arayışı.

"Başka ne var?" Ben soruyorum.

Memnon'un gözleri üzerimde. Bir an için inanılmaz derecede ıssızlar. Sonra ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor ve ifadesine o hesapçı parıltı yeniden giriyor. "Merak mı ediyorsunuz, İmparatoriçe?"

Benim gözlerim onun dudaklarına düşüyor. "Neden bana öyle diyorsun? 'İmparatoriçe' mi?"

Koltuğuna geri yerleşiyor ve şimdi ağzı günahkâr bir sırıtışa dönüşüyor. "Çünkü Romalılar sizi boyunduruk altına aldı ve ben de onların dilinde gücünüze saygı göstermekten hoşlanıyorum. Bu bana küçük bir heyecan veriyor. Sen daha da çok sevdin."

"Roxilana," diye fısıldadım. "Bunların hepsi Roxilana'nın başına geldi."

Memnon'un gözleri kor gibi; ondan başka bir yere bakamıyorum. O yüzün ardında bastırılmış bir sürü duygu hissediyorum.

"Evet," diye kabul ediyor, "Roxilana'mın başına geldi."

Bu an sanki bir ipin üzerinde dengelenmiş gibi hissettiriyor. Her an birimiz düşebiliriz.

"Ne istiyorsun?" Yumuşakça söylüyorum.

"Her şeyim" diyor. "İmparatorluğum, zenginliklerim, sarayım, bana tapan tebaam. Ama en çok seni istiyorum."

Kimin önce hareket ettiğini bilmiyorum, o mu ben mi, sadece bir araya geldiğimizi ve bunun kaçınılmaz olduğunu hissediyorum. Bir benim mantıklı, düzenli aklım var, bir de bu var. İçgüdü.

Memnon'un ağzı benimkini buluyor ve bir savaşçı-kraldan beklenebilecek tüm yoğunluğuyla beni öperek harap ediyor. Birden dili ağzımın içinde gezinmeye başladığında nefes nefese kalıyorum.

Vücudum temasla uyanıyor, daha fazlası için ateşleniyor, *bu* her neyse öyle. Parmaklarımı saçlarına daldırıyorum.

Memnon ağzımın içine doğru inliyor, sonra beni kollarına alıyor, bacaklarımı etrafına doluyor ve kıcımlı kucaklıyor.

"Kraliçem, kraliçem," diye mırıldanıyor. "Hatırlamana *ihtiyacım var*."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum. Memnon'un sevimli küçük sanrıları mükemmel bir sevişme seansını mahvedebilirdi.

Büyücünün kabalığımdan alınacağını düşündüysem yanılmışım. Dudaklarıma gülümsedi, sonra alt dudaklarımı ısırdı.

İnliyorum.

"Kralınızla bu şekilde konuşamazsınız."

Bir daha düşündüm de, bu rolü oynamayı kesinlikle kabul edebilirim. "Seninle istediğim gibi konuşacağım."

Sözlerim üzerine Memnon homurdanıyor, kıcımlı sıkıyor, gülümsemesi dudaklarımı yakıyor. Bizi yatağıma yatırdı. Sırtım yatağa çarptığında biraz zıplıyor.

Parmaklarım yara izinin üzerinde geziniyor ve keskin bir nefes veriyor. Nefesi ağırlaşarak geri çekiliyor. "Bana gitmemi söyleme zamanı." Gitme zamanı mı? Sanki daha yeni başlamışız gibi hissediyorum. "Ya söylemezsem?"

"Sonra o amının ne kadar tatlı olduğunu anlıyorum ve dilime boşaldığını hissedene kadar durmuyorum."

Memnon onunla y a k ı n l a ş m a m konusunda benimle çok dalga geçti, ama şimdi bana gerçek bir şey teklif ediyor.

Bunu uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğimi fark ettim.

Birkaç saniye ona bakıyorum ve yanağını tekrar okşuyorum. "*Kal.*"

Dokunuşum karşısında çenesi kasılıyor ve gözlerindeki sıcaklık artıyor.

Tekrar eğiliyor ve beni tekrar öpüyor, ama bu seferki cinsel vaatlerle dolu. "Emrettiğiniz gibi, *est amage*," diye fısıldıyor.

Memnon kalçalarını leğen kemiğime sürüyor ve ben de onun ağzına doğru soluyorum, bu ses ondan bir sırıtış çıkarıyor.

Elleri vücuduma doğru hareket ediyor, yanlarımı aşağı yukarı okşuyor. Sonunda gömleğimin eteğini buluyorlar. Parmaklıyor, bu hareket bana onun mezarında birbirimizi ilk gördüğümüz zamanı hatırlatıyor. O zaman da kıyafetlerimle oynamıştı. Ama bunu daha ileri götürme şansımız olmamıştı.

Memnon gömleği yukarı çekerek vücudumdan santim santim sıyrıyor.

"Çok güzel," diyor açıkta kalan tenime bakarken, gözlerindeki bakış yakıcı. Daha yirmi dört saat önce tenimi görmüştü ama o zaman bakışlarını endişe gölgelemişti. Şu anda, böyle bir kısıtlaması yok.

Üzerimde hâlâ sütyen var ve parmakları askılardan birinin üzerinde geziniyor. İç çamaşırımı incelerken koyu renk bir tutam saç gözünün üzerinden kayıyor ve başparmağını dantelli kupun üzerinde gezdiriyor. O zaman büyücünün daha önce hiç sütyen *görmemiş* olabileceğini anlıyorum. Memnon'un zamanında ne giydiklerini bilmiyorum ama muhtemelen bu değildi.

Oturup büyücüyü dizlerinin üzerine çökmeye zorladım. Sonra elini tutuyorum. "Sen arkadan çöz." Kolunu arkamda, sütyenimin kancalarının olduğu yere doğru yönlendiriyorum.

Memnon tüm bu süre boyunca yüzümü izliyor, iç çamaşırımın işleyişinden çok yüz hatlarımdan etkileniyor. Yine de eli

tokanın üzerinde.

"Bu kırmaktan *büyük* keyif alacağım bir şey gibi geliyor Selene," diye itiraf ediyor.

Sözlerine rağmen diğer elini kaldırıyor ve birkaç dokunuştan sonra ustalıklı sutyeni çözüyor. Sutyeni kaydırarak çıkarıp bir kenara atıyor.

"Bu göğüsler..." Eğilir ve bir tanesini ağzına alır.

Yoğun ve beklenmedik temas karşısında nefesim kesiliyor, parmaklarım saçlarına gömülüyor. Memnon meme ucumu emiyor, bu his tam merkezime doğru ilerliyor. Tekrar nefesim kesiliyor, saçlarını kavrayışım sıklaşıyor ve her yerim kemiksiz kalıyor.

Memnon sırtımı kucaklıyor, beni yerimde tutuyor. "Tatlı kadın, hatırladığından daha iyi hissediyorsun." Dudakları meme ucumdan uzaklaşıyor, diğer göğsüme gelene kadar tenimde öpücükler bırakıyor ve ardından hemen ağzına alıyor.

"*Tanrıça*," diye nefes alıyorum, bırakırsam düşecekmişim gibi ona sarılıyorum.

Meme ucumu serbest bırakmadan önce dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Tanrıçanı övme, *beni* öv, kralını," diyor, nefesi tenimde dalgalanıyor.

"Sana *kralım* dememi mi istiyorsun?" Yani, bu rol yapma oyununa gerçekten girebilirim.

"*Evet*," diye nefes alıyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başını çeviriyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. "İngilizce mi yoksa Sarmatça mı söylememi istersiniz, *est xsaya*?" *Kralım benim*.

Bir ürperti vücuduna doğru ilerliyor.

Başını sallıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Bu kelimeleri bizim dilimizde söylediğini duymanın bana ne yaptığını bilemezsin." diye mırıldanıyor, bakışları tenimde sabitlenmiş.

Ve sonra ağzı tekrar etimde ve aşağı, aşağı, gövdeyi öpüyor.

Gömleğinin arkasından tutup yukarı çekiyorum. Ne de olsa çıplak bedenini görmek isteyen tek kişi Memnon değil.

Büyücü duraklar. "Kraliçem gömleğimi çıkarmamı istiyor mu?" diye sorar Sarmatça.

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan giysiyi çıkarıp bir kenara fırlatıyor.

Onun kıyafetlerinin odamda gelişigüzel durduğunu düşündükçe içimde küçük bir heyecan oluşuyor. Onların da en az post-it'lerim kadar odamı süslemesini istediğimi fark ettim.

notlar var.

Açıktaki kalan gövdesini görünce keskin bir nefes aldım. Vücudunun bir sanat eseri olduğunu zaten biliyordum ama onu yakından görmek bambaşka bir deneyim.

Uzanıp ellerimi kalın sarmal kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşumun altında Memnon'un teni çakıl taşları gibi. Onu keşfederken dumanlı kahverengi gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum.

Her yerde, bu adamın bir zamanlar maruz kaldığı şiddetin haritasını çıkaran yara izleri var. Dövmelerine geldiğimde ellerim gezinmeyi bırakıyor.

"Bunların ne anlama geldiğini bana söyleyecek misin?" diye sordum. Zaten onlar hakkında biraz bilgi verdi ama gerisini merak ediyorum.

Memnon yüzümü avuçluyor ve bana bakışı kendimi sevgili hissetmeme neden oluyor. Kendi iyiliğim için bundan çok ama çok hoşlanıyorum.

"Bir noktada buna ihtiyacım kalmayacak," diyor gizemli bir şekilde.

Beni serbest bırakıyor ama sadece elleri pantolonumun dikişine gidebilsin diye.

Birkaç ustaca hareketle üst düğmeyi ve fermuarı çözer. "Arkana yaslan, küçük cadı," diye emrediyor Memnon.

Nabzım hızla atıyor, ama bu büyücüde beni çok güvende hissettiren bir şey var.

Belki de hayatımı kurtardığı içindir.

Memnon'un elleri pantolonumun ve iç çamaşırımın üstünden geçerken kendimi yatağa geri bırakıyorum. Onları aşağı çekiyor, gözleri etime sabitlenmiş.

Büyücü onları çekip çıkarıyor ve sonra avuçlarını baldırlarımda gezdirip uyluğumu yumuşatıyor. Bakışları vücudumu tarıyor, o kadar uzun süre içine çekiyor ki avuçlarımdan birazcık gergin büyü süzülüyor.

Memnon'un gözleri yavaşça benimkilere kayıyor. "Beni esir aldın küçük cadı," diyor sesi boğuk bir şekilde. "Seni bu şekilde görmeyeli uzun zaman oldu."

Rol yapıyoruz. Sadece rol yapıyoruz.

"Kralım gördüklerini beğendi mi?" Sarmatça soruyorum. Kolay, şakacı bir yanıt olması gerekiyordu. Ancak dudaklarımdan çıktıktan sonra kendimi reddedilmeye açık hale getirdiğimi fark ediyorum.

Bu sevecenlik karşısında ağzında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Her santiminiz kusursuz, kraliçem. Api sizi yaratırken en kusursuz kadını şekillendirdi."

Yutkunuyorum, *buna* nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu bir reddetme değil ama nedense kabul etmek de bir o kadar zor geliyor.

Memnon kendini kalçalarımın arasına indirdi. "Şimdi, ruh eşim, senin şu güzel amını görelim."

Ruh eşin mi?

Hayır, hayır, hayır.

Parmaklarımı Memnon'un dudaklarına bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bana kraliçen, imparatoriçen ve cadın diyebilirsin ama öyle değil."

Şimdilik sadece rol yapmaya istekliyim.

Memnon kaşlarını çattı. Yavaşça elimi ağzından uzaklaştırıyor ve her bir parmak ucuna bir öpücük kondurmak için duraklıyor. Garip bir şekilde... sevecen.

"Pekâlâ... Selene," diye kabul eder.

Dikkatini tekrar göbeğime veriyor. Ona bakma şekli bende yer değiştirme isteği uyandırıyor. Memnon önce bir bacağıma, sonra diğerini omzunun üzerinden geçiriyor.

Sonra dış dudaklarımı aralıyor ve sanki geleceği görmeye çalışıyormuş gibi vajinama bakıyor.

"Bunu ben de ne kadar özlemişim."

Memnon eğiliyor ve dış dudaklarıma öpücükler konduruyor. Ağzı o kadar hafif ve saygılı ki, dili nihayet dikiş yerimi okşadığında biraz sarsılıyorum, bu dokunuş ondan öncekinden çok daha cesur.

İnliyor. "Ah, senin tadın, İmparatoriçe!" Beni tutuşu sıkılaşıyor. "Dünyadaki tüm içkiler beni senin kadar sarhoş edemez."

Onun altında kayıyorum, sinirlerim gerilirken topuklarımı sırtına gömüyorum.

Yukarı.

Parmakları kalçalarımı biraz yoğuruyor. "Ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum."

diyor. "Sakin ol, seninle ilgileneceğim."

Gerginleştikimi fark etmemiştim ama oldukça katıydım. Kaslarımı gevşemeye zorluyorum.

"İşte bu," diye ikna eder. "Güzel İmparatoriçe, kollarımda endişelenecek hiçbir şey yok. Seni burada görmeyi çok istiyordum."

Amımı tekrar öpmeye başlıyor, dişlerini yumuşak deri kıvrımlarına sürüyor. Etin çeşitli kısımlarını ağzına alıp diliyle okşuyor. Kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, Memnon'un ilgisine bir ritim buluyor.

Büyücünün dudakları klitorisimi bulur bulmaz, "*Est xsaya!*" diye haykırıyorum. *Kralım!*

Aslında bunu söylemek istememiştim.

Memnon durur ve sanki o da bunu biliyor gibidir.

Sırtışını tenimde hissediyorum ve elleri kalçalarımı kavradığı yerde sıklaşıyor.

Güzel sesinizin bu kelimeleri nasıl çıkardığını seviyorum. Memnon doğrudan zihnimin içine konuşuyor. Ağzının darbeleri hararetli, talepkâr bir hal alıyor. Klitorisimi emiyor, benden inilti üzerine inilti kazanıyor.

Bu, Memnon'dan önce gelen her şeyden ılık yılı daha iyi hissettiriyor. Suyu şarapla kıyaslamak gibi.

Topuklarımı büyücünün sırtına tekrar saplıyorum ve bu onu daha da cesaretlendiriyor. Memnon aşağıya, göbeğime doğru ilerliyor. Oraya ulaştığında dilini içime sokuyor ve ben bir kez daha haykırıyorum, kendimi yüzüne bastırırken saçlarını sıkıca kavıyorum.

"Çok iyi hissettiriyor Memnon," diye mırıldanıyorum. "Çok, çok iyi."

Bana daha fazla sürtün, est amage. Hâlâ zihnimde konuşuyor. *Seninle işim bittiğinde yüzümü kaplamayı istiyorum.*

Onun sözleriyle şok olamayacak kadar ileri gittim.

Memnon'un parmaklarından biri içime kayıyor ve bu his karşısında biraz nefesim kesiliyor.

"Bana yine kralın de," diyor bedenime karşı, "bir tane daha ekleyeyim."

Gözlerimi kapatarak başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. *"Est xsaya, uvut vakosgub sanpuvusavak pes I'navkap."*

Kralım, eğer yapmazsanız ölebilirim.

Bana karşı hafifçe gülüyor. "Beni öldürecek olan sensin." Başka bir parmak ilkine katılarak beni daha da genişletiyor.

Bu his karşısında küçük bir nefes sesi çıkarıyorum. Beni çalıştırırken parmaklarının çıkardığı ıslak sesleri duyabiliyorum.

Memnon'un ağzı klitorisime geri dönüyor ve şimdi diliyle ona bir şey yapıyor, kalçalarımın sarsılmasına ve boğazımdan bir çığlık kopmasına neden olan bir şey.

Saçlarını serbest bırakıyorum, böylece ayağa kalkabiliyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "O da neydi öyle?"

Büyücü bana bakmak için duraksıyor.

"O kadar şaşırmış görünmeyin, *est amage*," diyor, bakışları üzerimde geziniyor. "Vücudunu ezberlemek için yıllarımı harcadım. Nelerden hoşlandığını biliyorum."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor. Belki de ilk kez bu sözler beni gerçekten endişelendiriyor, çünkü yapacağımı bilmediğim halde onun bu hareketi hoşuma *gitmişti*. Gerçek şu ki, vücudumu hangi numaraların beni çabucak orgazma ulaştırabileceğini anlayacak kadar iyi tanımıyorum. Ama görünüşe göre Memnon biliyor ve bu endişe verici.

"Şimdi ellerini saçlarıma geri koy İmparatoriçe," diyor, "ve o amcığınızı bir kez daha bana sür. Sana yaptığım şeyi hissetmek hoşuma gidiyor."

Uymamı beklemeden beni öpmeye ve dillemeye devam ediyor. Parmaklarımı tekrar dalgalı saçlarına geçiriyorum ve ona sürtünüyorum. Kendimi durduramıyorum. Yaptığı her şey beni yavaş yavaş çözüyor.

Parmakları içime pompalarken, büyücü diliyle yine o şeyi yapıyor - sanırım klitorisimin etrafında dönüyor. Ve yine kalçalarım ona karşı sarsılıyor.

Nefesim kesildi. "*Memnon*."

Tekrar ediyor. Ve tekrar. Ve tekrar.

Beni bir enstrüman gibi çalarken ona karşı kıvranıyorum, beni o tehlikeli kenara daha da yaklaştırıyor.

Yaklaştığını *hissedebiliyorum*, diye fısıldıyor kafamın içinde, bakımlarını hiç durdurmadan.

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Sonuçta o haklı.

Bana ruh eşim de, diye devam ediyor, *ben de gelmene izin vereyim*.

Pardon, ne dedin?

İnanılmaz bir kahkaha attım.

Bunun üzerinden geçtiğimizi sanıyordum. Terimi bırakmayı kabul ettiğini sanıyordum.

Ya yapmazsam? Ona sessizce söylüyorum.

Memnon beni öpmeyi, parmaklamayı bırakıyor; tamamen hareketsizleşiyor. "O zaman seni serbest bırakmayacağım," diyor, vücuduma bakarak. Bakışlarına karşılık veriyorum. "Seni piç kurusu."

Parmakları tekrar hareket etmeye başladı.

"Yaklaştın," diyor, "ama yine de yanlış kelime. Tekrar dene, *ruh* eşi." Bu kelimeyle yüzümü buruşturuyorum, ama sonra Memnon'un ağzı amımın üzerinde, ağzıyla aynı lanet şeyi yapıyor. Bu noktada yaratıcı olmaya bile çalışmıyor. Bunun beni mutlu ettiğini biliyor. Ve lanet olsun, bu benim için yeterli

tekrar emilir.

"Çok iyi hissettiriyor Memnon," diye itiraf ediyorum. Nefes nefese kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum.

Hâlâ doğru kelime değil, küçük cadı, diye azarlıyor.

Cevap vermek yerine inliyorum, vücudum beklentiyle geriliyor-

Büyücü klitorisimden uzaklaşarak dış dudaklarımın yakınındaki daha az uyarıcı bir bölgeye geçiyor.

Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum.

Söyle, emrediyor.

Ben yemem. Ama direnişimin beni yemesini tamamen durduracağını düşündüysem yanılmışım. Hayır, Memnon dudaklarını, dişlerini ve dilini amımın diğer hassas kısımlarında gezdirmeye devam edecek kadar mutlu görünüyor. Hatta sonunda klitorisime dönerek beni bir kez daha çılgına çevirdi.

Ama yine tam uçurumun kenarına gelmek üzereyken geri çekiliyor.

"Memnon." Adını neredeyse hırıldayarak söylüyorum.

Bunu bütün gün yapabilirim, İmparatoriçe, diyor kafamın içinde.

Tedirgin bir nefes üflüyorum. Vücuduma ne yaptığını çok iyi bilen lanet bir canavar tarafından sıkıştırılıyorum.

Söyle. Şimdi bana yalvaran o.

Görünüşe göre, vaat edilen orgazmlar beni zayıflatıyor çünkü sessizce ona, *"Bunun bir anlamı olmayacak"* diyorum.

Belki sizin için değil, o cevap verir. Ama onun için bir anlamı olacak.

Beni tekrar çalıştırmaya başlıyor ve bir başka rahatsız edici ses çıkarıyorum çünkü çok korkunç, zarif bir şekilde iyi hissettiriyor, ama doruğa yaklaştığım anda duracağını biliyorum.

Sadece söyleyebilirim.

Sadece tek bir kelime. Biraz daha rol yapmanın ne anlamı var? Gerçekten bir şey ifade etmeyecek.

Kararımı verdim, güçlendirici bir nefes aldım.

"Gelmeme sağla... ruh eşim," diyorum.

Memnon bana gülümsüyor.

Ve sonra gülümsüyor.

Orgazm dalgam içime çökmeden önce sadece birkaç saniye klitorisimi emiyor.

"Memnon!" diye bağıriyorum, zevk uzadıkça topuklarımı ona gömüyorum. Ve Memnon hâlâ eliyle ve dudaklarıyla benimle alay ediyor, ancak doruk noktamın kalıntıları yok olduğunda bırakıyor.

Nefesim kesildi, Memnon'un parmakları içimden kayarken tavana bakıyorum. Amımın önünde ön kollarının üzerinde durdu, sonra yaladı

O parmakları temizliyor, tatmin olmuş bir ses çıkarıyor, sanki bir kadın değil de şeker tadındaymışım gibi.

"Tadını özledim," diye itiraf ediyor. "Yüzyıllar boyunca pek çok kez bunun hayalini kurdum. Zihnim güçlü bir şey, ama o bile senin amının gerçekte ne kadar tatlı olduğunu unuttu."

"Memnon." Bir elimi şakağıma bastırıyorum. "Böyle konuşmamalısın." İç bacaklarımdan birine bir öpücük konduruyor. "Neden olmasın?" diyor, diğer kalçaya da eşit muamele yapmak için hareket etti. "İnansanız da inanmasanız da gerçek bu."

Her şeyi olurlarına bırakmaya karar verdim. Memnon bana en patlayıcı orgazmı yaşattı ve bu günün geri kalanının onunla kolay ve eğlenceli geçmesini istiyorum.

Ona uzanıyorum ve kendini vücudumdan yukarı çekip kollarıma atmaya çok hevesli görünüyor. Aletinin pantolonunu zorladığını hissedebiliyorum ama buna aldırılmıyor. Onun yerine elleri yüzümü okşuyor.

"*Est amage*," diye mırıldanıyor, başparmağıyla tenimi okşuyor. "*Est amage, est amage, est amage.*" *Kraliçem, kraliçem, kraliçem.* Bakışları yüzümü tarıyor, dudaklarının kenarlarında memnun bir gülümseme kıvrılıyor. "Beni gelecek için heyecanlandırıyorsun."

"*Est xsaya*," diyorum, sırf Memnon'un bu terim karşısında gözlerinin nasıl parladığını görmek için, "sana hiç kimse gerçekten çok etkileyici olduğunu söyledi mi?"

Sonra gülüyor, sanki hayatında gördüğü en sevimli şeymişim gibi bana bakıyor. "Yaptın. Birçok kez."

Tamam, kendimi bu işin içine soktum.

Bir bacağıma onunkine doluyorum ve ellerimi pantolonunun üst düğmesine götürüyorum. Büyücü hâlâ kıyafet giyiyor ve bu bir sorun çünkü şimdi onun tadına bakan kişi ben olmak istiyorum.

Dokunuşumla Memnon gerildi.

"Sakin ol," diye takılıyorum, düğmeyi çözerken önceki sözlerini ona karşı kullanıyorum. "Seninle ilgileneceğim."

Ama büyücünün eli benimkinin üzerine düşüyor ve hareketlerimi durduruyor. "Bugün olmaz, küçük cadı," diyor.

Kaşları birbiriyle çarpıyor. "Neden olmasın?"

"Korkarım o güzel ağzını ya da amını sikimin etrafına sarmana izin verirsem, bu ikimizin de sonu olur."

Ona şaşkın bir bakış attım, çünkü cidden, neden bu konuda bu kadar gergin olmak zorunda?

Ama şimdiden kendini benden kurtarıyor.

Yataktan kalkarken neredeyse kendi kendine, "Ne kadar da güzelsin," diyor, gözlerini benden ayırmadan. "İki bin yıl geçti ve ben hâlâ senin için yanıyorum."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama son anda vazgeçiyor. Bunun yerine Memnon onun atılmış gömleğini tutuyor ve bu hoşuma *gitmiyor*.

"Gidiyor musun?" Kalkıp oturuyorum. Üstümü örtme zahmetine girmiyorum; o zaten her şeyi gördü.

Memnon sesimdeki reddedilmiş notayı duymuş olmalı ki, "Uzak *durmaya* niyetim yok. Ama evet, gitmek zorundayım."

Kaşlarımı çatıyorum ve bu hareket onun yatağa geri dönmesine neden oluyor.

Çenemi kavriyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Yakında tekrar görüşeceğiz, küçük cadı," diye söz veriyor ve yüzümü bırakıp bir kez daha kapıya yöneliyor. "O zamana kadar tatlı rüyalar."

"Tatlı rüyalar mı?"

Bunu daha önce söylememiş miydi? Neden?

Bir nefes çekiyorum. "Bana o rüyaları mı gönderiyorsun?"

Soruyu sorduğuma hemen pişman oluyorum - eğer Memnon bunlardan sorumlu değilse, o zaman masum bir şeyi kastettiğim ve bu adamla uykumda yaşadığım canlı cinsel karşılaşmaları kastetmediğim konusunda dişlerimin arasından yalan söylemek zorunda kalacağım.

Memnon'un ağzı hınzırca kıvrılıyor. "Hoşunuza gitti mi, *est amage*?"

Rüyalarından o sorumluydu!

O kadar şaşırdım ki sınırlarımın yükselmesi için zar zor zaman bulabildim. "Onları bana göndermeyi bırak," diye talep ediyorum.

İfadesi sadece daha işbirlikçi bir hal alıyor. "Artık seni kızdırdıklarını bildiğime göre? *Pek olası değil*."

Ve bu veda cümlesiyle birlikte ayrılır.

O akşam geç saatlerde telefonum çaldı. Elime aldığımda, bankacılık uygulamalarımın birinden gelen bir bildirim görüyorum.

Para aldın.

Ne?

Bildirime tıklıyorum ve uygulama açılıyor.

Hesabıma son yatırılan parayı gördüğümde elimi ağzıma götürdüm:
\$5,000.

İşlemin altında bir not var.

Nero ve senin için, ruh ikizim.

-Memnon

O zaman ciddi ciddi ağlıyorum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan ve ellerimden aşağı süzülüyor. Bu ay Nero'yu beslemek için borçlanmayacağım ya da karanlık işlere girmeyeceğim.

Miktara tekrar bakıyorum ve boşuk bir kahkaha atıyorum. Bu yaşlı herifin *herhangi bir* parası olduğu düşüncesi bile saçma -bırakın beş bin doları bana atmayı.

Ama sırf banka hesabıma ve endişelerime göz attığı için bunu bana yaptı. Ve şu anda onun mali durumunun nasıl ve nedenlerini sorgulamayacağım.

Gözyaşlarımı siliyorum ve derin bir nefes alıyorum. Memnon bir kez daha bana iyi davranıyor. Üstelik bana belki de şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmı yaşıyor. Harika seks bir yana, kibarlık olsun diye kibar davrandığına inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Tüm bunlar er ya da geç başıma bela olacak. Ama ne var biliyor musun?

Bu gece, gerçekten umurumda
değil. Bu gece, sadece
minnettirim.

BÖLÜM 35

KASEY'I GÖRMEDİM. GÜNLERDİR GÖRMEDİM.

İlk başta, bu bir rahatlama. Onu görmemek, büyü çemberinin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmamak anlamına geliyor. Ama onu ne kadar uzun süre görmezsem ya da ondan haber almazsam, o kadar gergin oluyorum.

Perşembe öğleden sonra arka verandada oturup naneli mojito içene ve Sybil ile tırnaklarımı boyayana kadar huzurum bozulmadı.

"Evanora da Kasey'den haber alamadı," diyor yakınlardaki bir cadılar meclisi üyesi arkadaşına. "Cumartesi gününden beri yok."

Konuşan kadına bakıyorum, dudaklarında Kasey'nin adını duyunca irkiliyorum. O yılan aşinasını bir kolye gibi boynuna dolamış, arkadaşı ise bir süpürgeyi büyüleyerek havada asılı kalmasını sağlıyor.

Arkadaşı süpürgesini sapından yakalar ve tahtaya bir büyü fısıldayarak süpürgeyi kendisini yere indirmesini sağlar.

Diğer cadıya döner. "Sence...?"

Öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz? Eminim söylemek istediği buydu.

Kalbim daha çok çarpıyor ve nabzımı kulaklarımın arasından duyabiliyorum.

Kasey o gece ölümcül şekilde yaralandı mı? Yoksa Memnon onun peşinden mi gitti?

Ona onun için endişelendiğimi söyledim.

"Bilmiyorum," diyor yılan tanıdığı olan cadı. "Yani, mümkün görünüyor, değil mi?"

Sybil omzuyla beni dürtüyor. "İyi misin Selene?" diye soruyor, yüzüme bakıyor, sonra da cadılara bakıyor.

Başımı sallıyorum, sonra başımı sallıyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Hafta sonu başıma gelenlerin hiçbirini hâlâ sindiremedim ve arkadaşşıma anlatmaya cesaret edemedim. Her şeyi küçük, kirli bir sır gibi taşıdım ve utanç verici bir şekilde sihrimin, onlarla uğraşmak zorunda kalmadan önce anıları çalabileceğini umdum.

Aniden ayağa kalkıyorum ve parıltılı mor ojemi yere düşürüyorum. "Ben sadece... kendimi pek iyi hissetmiyorum." Yalan değil. "Sanırım... Sanırım gidip biraz uzanacağım."

Arkadaşım cevap vermeden ojelerimi kapatıyor ve mojitomu kaptığım gibi evimize geri kaçıyorum.

Sybil arkamdan sesleniyor ama duymamış gibi yapıyorum.

Yemek odasından geçip koridora indim, sonra da merdivenleri çıktım. Pantolonumun cebinden telefonumun boğuk vızıltısını hissettiğimde neredeyse odama varmışım.

Sybil'in bana endişeli bir mesaj gönderdiğini düşünerek görmezden geliyorum. Kendime biraz zaman ayırdığımda iyi olacağım.

Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

Nero odamın içinde beni bekliyor, mutant bir ev kedisi gibi yatağımın ayak ucuna kıvrılmış.

Ojelerimi ve mojitomu masama koyduktan sonra ona doğru ilerliyorum. Kollarımı boynuna doluyor ve yüzümü yumuşak kürküne gömüyorum.

Altımda, tanıdığım bir ses çıkarıyor.

"Seni seviyorum, seni koca huysuz kedi. Dokunaklı olmaman umurumda değil. Sen bir cadının isteyebileceği en iyi arkadaşsın."

Uzun bir süre tanıdığım hareket etmiyor. Ancak hareket ettiğinde, başını benimkine çarpıyor ve yüzünü bana sürtüyor.

Nero onu birkaç dakika daha tutmama izin veriyor, ta ki telefonumdan gelen bir başka vızıltıyla an bozulana kadar.

İç çekiyorum, onu serbest bırakıyorum.

Telefonumu çıkarıyorum ve birkaç bildirim görüyorum. İkisi Sybil'den gelen mesajlar, bana neler olduğunu ve gerçekten iyi olup olmadığımı soruyor. Diğer mesaj ise annemden, babamla birlikte çıktıkları uzun Avrupa turundan bir fotoğraf paylaşmış. Fotoğrafta ikisi Oktoberfest'te bira içiyorlar - çok şirin. Son bildirim ise Peel Academy'den gelen bir e-posta.

Uyanış kayıtlarım hakkında bana geri döndüler.

Mesajlarımı açıyorum ve hızlıca Sybil'e iyi olduğumu, her şeyin yolunda olduğunu ve hiçbir sorun olmadığını yazıyorum (çünkü neden

yanlış bir şey olabilir mi?) ve bir film gibi yüzde 110 harikayım.

Histerik kahkahamı geri
çekiyorum. Sonra e-postamı
açtım.

Uyanış sonuçlarımla ilgili daha önce sorduğum soruya bir yanıt var, ancak *Bowers_Selene_results* etiketli bir ek eklediklerini görünce okumaya bile zahmet etmiyorum. PDF dosyasına tıklıyorum ve resmi Uyanış kaydım ortaya çıkıyor.

Adımın, doğum tarihimin ve Uyanış tarihimin listelendiği en üstteki bilgileri kaydırarak geçiyorum. Gerçek sonuçlarım sayfanın alt kısmına yakın. Notlar kısa.

Uyanmış Doğaüstü Kategoriler: Cadı
Ruh Eşi

BÖLÜM 36

ÜÇ YIL ÖNCE, BANA ACI TATLI BİR İÇKİ VERİLDİ VE güçler uyandı. Sadece bir tanesini hatırladım, cadı olduğumu.

Ama görünüşe göre unuttuğum ikinci bir şey daha varmış. Ruh eşim olduğumu.

Tam orada, Peel Akademi'nin mührünü taşıyan belgenin üzerine düzgünce yazılmış.

Ruh eşim.

Memnon'un sesini kulağımda duyabiliyorum.

Dostum.

Siktir, siktir, siktir.

Elimi alınma bastırıyorum ve saçlarımı geriye itiyorum.

Ölümsüz uykumdan uyandırdığım o bataklık canavarı bunca zamandır haklı mıydı? Memnon gerçekten benim ruh eşim mi? Yani, tamam, o bir bataklık canavarı değil - şeytani derecede yakışıklı ve sanırım onu yatağıma davet ettikten sonra ona biraz aşık olmuş olabilirim, ama o da iki bin yıl önce sevgili olduğumuza inanıyor.

Ve şimdi bu fikri ciddi ciddi düşünmek zorundayım.

Tanrıça, neden ben?

Bir nefes üflerim. *Her seferinde bir adım atalım, Selene.*

Rafıma gidip büyü ile ilgili kitaplara göz gezdiriyorum, ta ki doğaüstü varlıkların türlerini anlatan kitaba gelene kadar. Kitabı çıkarıp yatağımda Nero'nun yanına uzanıyorum ve sözlüğüne göz atıyorum. Sonra aradığım tanıma ulaşana kadar parmağımı sayfalarca tanımın üzerinde gezdiriyorum.

Ruh Eşi

n. kopmaz büyüülü bir bağla birbirine bağlanmış bir çift veya bir grup aşk dolu doğaüstü varlıktan biri

Aşk kelimesiyle yüzümü buruşturuyorum ve sonra gözlerim tanımın son kısmını tekrar o k u y o r .

Koparılamaz büyüülü bir bağ.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Görüyorum ki yine inkâr ediyoruz. Memnon'un önceki sözleri bir alay gibi aklımdan geçiyor.

Paniğim telefonumun çalmasıyla kesildi...sonra çalmaya devam etti.

Arkadaşımın araması için en kötü zaman.

Bakmadan cevap veriyorum. "Sybil, sana söz veriyorum, ben iyiyim." Hiç de iyi değilim. Azıcık bile değilim.

Sert bir ses boğazını temizliyor ve kahretsin, bu Sybil değil.

"Bayan Bowers?" diyor belli belirsiz tanıdığım erkeksi bir ses. "Uh...evet, üzgünüm, merhaba," diyorum, kendime gelmeye çalışarak.

Haysiyet.

"Ben Politia'dan Memur Howahkan. Hafta başında konuşmuştuk. Biraz vaktiniz var mı?"

Zihnim çılgılık atıyor, *ben bir ruh eşiyim!* Boğazımı temizliyorum. "Evet, tabii." Kulağa histerik değil de normal geliyordu, değil mi?

"Mazeretini sağlamlaştırmaya çalışıyoruz" -*bu* beni o anın içine çekiyor -"Defterlerinizi almanız konusunda sizi takip etmek istedim, böylece sizin için kapsamlı bir zaman çizelgesi oluşturabiliriz."

Bu... kulağa çok şüpheli gibi geliyor.

Yine de bir rahatlama dalgası hissediyorum. Defterlerimi istiyorlar. Memur Howahkan ajandamda gördüklerine dayanarak beni temize çıkaramamış olsa da, bu diğer ajandalarımın birinin beni kurtarmayacağı anlamına gelmiyor. Şu anda kullandığım iki ajandam daha var ve birkaç tanesi de çakışıyor olabilir.

Politia hepsine iyice bakar bakmaz, sağlam bir mazeretim ve geniş bir belge izim olduğu anlaşılacak. Bu kendimi şüpheli listesinden çıkarmak için bir şans.

"Elbette," diyorum yarı boyalı bir tırnağımı kemirirken. "Bakmak istediğin her şeyi görebilirsin." Beni temize çıkardığı sürece sorun yok.

"Harika," diyor memur. "Yarın öğleden sonra evde olacak mısınız?"

"Saat ikiye kadar dersim var. Ama ondan sonra günün geri kalanında evde olacağım."

"Pekala, o zaman meslektaşlarımdan birini saat beş ile altı arasında onları alması için gönderirim."

Memur Howahkan ve ben kısa bir süre sonra görüşmeyi sonlandırıyoruz ve telefonumu bırakıp ellerimin topuğunu gözlerime sürüyorum.

Her ne kadar şüpheli olmanın ne anlama geldiğine odaklanmak istesem de, aklım sürekli o e-postaya gidiyor. Gerçekten bir ruh eşi olduğum gerçeğine.

Bu sonuçların bir kopyasını kaydetmem ve bir daha unutmamak için milyarlarca farklı yere yazmam gerekecek. Bunu hemen şimdi yapmalıyım.

Bunun yerine sırtüstü yuvarlandım, omzum Nero'nun vücuduna çarptı. Elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Görmezden geldiğim gerçek bunca zamandır buradaymış. Memnon'un büyüsunü aldığı o büyülü nehir hâlâ orada, sabırla onu fark etmemi bekliyor. Varlığını inkâr etmeyi bırakmamın zamanı geldi.

Ona odaklandığım, gerçekten odaklandığım anda, diğer uçtaki büyücünün gücünü hissedebiliyorum ve sakın ama kararlı görünen ruh haline kısa bir bakış atabiliyorum.

Bu küçük içgörü nefesimin kesilmesine ve karnımda bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor. Kelimenin tam anlamıyla başka birine bağlıyım. Onu *hissedebiliyorum*.

Ve iyi ya da kötü, o aslında benim insanım olabilir.

Bir süre önce bana öğrettiği numarayı hatırlayarak derin bir nefes alıyorum.

Memnon? Kelimeyi o büyülü nehirden aşağı itiyorum, şişedeki bir mesaj gibi gönderiyorum.

Bekliyorum, gözlerim hala kapalı.

İşe yaradı mı? Başardım mı-?

Est amage, bizim bağlantımızı kullanıyorsunuz...

Memnon'un verdiği cevaptan duyduğu memnuniyeti duyabiliyorum. Sözlerindeki sıcaklığı bile hissedebiliyorum. Bu sıcaklık onun diğer tüm özelliklerine ters düşüyor ve yine de bir şey onu tamamen yeni bir şekilde istememe neden oluyor, cinsel çekiciliğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde.

Duygularımın çalkantılı fırtınasını yatıştırmaya çalışarak nefes veriyorum. Ona söylemek istediğim şeye odaklanıyorum ve bunu aramızdaki... bağa doğru itiyorum.

Bunların hiçbirini anlamıyorum ama sana inanıyorum. Derin bir nefes daha alıyorum ve düşüncemi bitiriyorum. *Sen benim ruh eşimsin, ben de senin.*

Memnon'un ilk tepkisi bir cümle değil, bir duygu: *umut*. Onunla karışık başka duygular da var; zafer ve belki bir parça pişmanlık? Her şey anlamlandıramayacağım kadar hızlı akıp gidiyor, özellikle de kendi duygu karmaşamın üzerine.

Est amage, bu sözleri söylediğinizi duymak için can atıyordum. Buraya geliyorum.

Üzerime bir panik dalgası çöktü.

Bekle.

Hâlâ bir ruh eşi olduğum gerçeğini sindirmeye çalışıyorum. Memnon'la yüzleşmeye ya da onun eşi olmanın gerçekte ne anlama geldiği gerçeğiyle başa çıkmaya gerçekten hazır değilim. Özellikle de onu son gördüğümde bana oral seks yaptığını düşünürsek, sadece bu bile sinirlerimi ve kalbimi allak bullak etti.

Konuşmak istiyorum ama itiraf etmeliyim ki kafam çok karışık. Onun yerine yarın gelebilir misin?

O zamana kadar en azından bazı şeyleri halletmiş olurum.

Memnon'un tarafında büyük miktarda duygunun bastırıldığını hissediyorum.

Yarın o zaman... kabul ediyor. Bir süre sonra ekler, "Tatlı rüyalar, küçük cadı..."

Artık seks rüyaları yok! Bağımızı geri gönderiyorum.

Buna karşılık kahkahasının yankısını duyuyorum, sesi içimde öyle keskin bir sızı yaratıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Memnon'un varlığı bağdan uzaklaşıyor ve ona hala mesaj iletebileceğimden emin olsam da, bu bana az önce talep ettiğim boşluğu verdiğinin açık bir işareti, şimdi boşlukta yalnız hissettiren boşluk.

Alnımı ovuyorum.

Memnon ve ben gerçekten ruh eşiyiz.

Hay sikeyim.

Ertesi sabah, tam odamdan çıkıp kahvaltıya inmek üzereyken, birinin kapımın altından atmış olabileceği bir zarfa basıyorum.

Eğilip elime alıyorum. Biberiye ve lavanta gibi kokuyor ve yanardöner mürekkeple adımın karalaması yazılmış.

Güzelmiş.
Zarfı açtım ve içindeki kısa mesajı okudum.

*Henbane Cadılar Meclisi'nin baş rahibesinin özel odasına çağrıldınız.
Lütfen derslerinizi bırakıp
hemen.*

Bu...iyi olamaz.

Grup liderliğindeki cadılıkta genellikle bir rahibe, yani büyüye liderlik eden bir cadı vardır. Covenler de bunun bir versiyonuna sahiptir ve bu bölgesel gruplara liderlik eden cadılar yüksek rahibe olarak bilinir.

Henbane'in baş rahibesiyse daha önce hiç tanışmadım ama meclise kabul edildiğimden beri evini birkaç kez görmüştüm. Kampüsün kuzeyindeki ormanın içinde bir kale gibi duruyor. Soluk taş duvarların kenarlarını tırmanan güller ve salkımlar kaplıyor. Etrafında kuşlar ve kelebekler uçuşuyor. Büyüleyiciliğin tanımını bu olsa da, fazla büyüleyici, fazla sevimli olduğu için ürkütücü bir yanı da var. Gözleri büyülerken kalbi tedirgin ediyor.

Büyü, ne kadar iyi niyetle kullanılırsa kullanılsın, böyle bir etkiye sahiptir.

Nero yanımda, büyük ahşap kapıya doğru ilerliyorum ve ilkel bir tanrıçanın dişli dişleri arasında tuttuğu tokmağa uzanıyorum. Ben daha dokunamadan, tokmak kıkırdıyor.

"Buna gerek yok, Selene Bowers. Biz de sizi bekliyorduk," diyor kapı tokmağı ağzındaki metalin etrafında.

Bu küçük sihir gösterisi karşısında tüylerim diken diken oluyor. Kapının menteşeleri inliyor ve sonra kendi kendine içeri doğru sallanıyor.

İçeri adım attığımda ne beklediğimi bilmiyorum - dürüst olmak gerekirse, neden burada olduğumu da bilmiyorum - ama çıplak taş duvarları ve pürüzsüz zemini görünce şaşırıyorum, tek dekorasyon yakındaki bir oyukta oturan, kollarını başının üzerine kaldırmış ilkel bir tanrıça heykelciği. Çoğu cadı maksimalist olma eğilimindedir, duvarlarını ve mekânlarını akla gelebilecek her türlü ıvır zıvırla doldururlar. Tüm bunların eksikliği garip bir şekilde rahatsız edici.

Kemerli kapılar ve girişten ayrılan sayısız oda var, ama dikkatimi çeken tam önümdeki merdiven, fuayenin zeminine bir kesik gibi açılmış olan merdiven.

"Aşağıdayım," diye sesleniyor aşağıdan bir kadın. Baş rahibe.

Yüzünü görmeden ya da adını bilmeden bile o olduğunu söyleyebilirim. Sözlerinde katlanmış bir güç var.

Merdivenlerden iniyorum, Nero yanımda. Tanıdığımın yatıştırıcı varlığına rağmen sinirlerim gerilmiş durumda. Dehşet uzun zamandır midemi bulandırıyor. Başım belada olmalı. Belki de cinayetler yüzündendir. Ya da belki de bu Everwoods'daki kavgayla ilgilidir. Ya da Nero'nun lycanthrope bölgesinde kaçak avlanmasıyla.

Açıkçası hesap vermem gereken çok şey var.

Ama bu endişe verici düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Merdivenlerin dibine ulaşıyorum ve zemini ve duvarları evin geri kalanıyla aynı soluk taşla kaplı bir yeraltı odasına giriyorum.

Tam karşımda, odanın diğer tarafında, baş rahibe oturuyor. O bir kocakarı, cildi kırış kırış ve kağıt inceliğinde. Koyu kahverengi gözleri mücevher gibi parlıyor ve onda güzel ve güçlü bir şey var

-Belki de onu başka tarafa bakmayı zorlaştıran tek şey gücüdür.

Sihir en çok eski şeyleri sever.

Beyaz bir cübbe giyer, altın tokalar giysiyi omuzlarında bir arada tutar. Saçları bükülmemiş iplik gibi omuzlarının üzerinden göğüslerine doğru uzanıyor. Omzunda beyaz bir kuzgun oturuyor.

"Otur."

Baş rahibenin üzerimde herhangi bir zorlama kullandığını sanmıyorum, ama yemin ederim kırım odayı geçti ve sesinin yankısı dinmeden önce kendini onun karşısındaki koltuğa bıraktı.

Ellerini çenesinin altında birleştiriyor ve sadece işaret parmaklarını dışarıda bırakarak ağzına hafifçe vuruyor.

"Bir katile benzemiyorsun," diyor düşünceli bir şekilde, "ama yine de suçlular genellikle benzemez."

Ne?

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bana bilmiş bir bakış attı. "Politia'nın son cinayetlere karıştığından şüphelendiğini bilmeyecek kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun herhalde."

Bu sözlerin ardından gelen sessizlik kalın ve çirkin. "O

kadınları ben öldürmedim," diyorum usulca.

Sandalyesinde arkasına yaslanır, gözleri yanında oturan Nero'ya kayar Ben.

"Uzun zamandır yer altında rahatlık buluyorum," diyor konu değiştirerek. "Kendi büyüm özellikle toprağın derinliklerinden çekildiğinde çok güçlü oluyor.

Özellikle ana kaya çok topraklayıcı, çok güçlü bir maddedir. Sizce de öyle değil mi?"

O karanlık gözlerini bana diyor ve sanki o büyü çemberine katılmak için yurt binasının altındaki yeraltı odalarına girdiğimi görebiliyor. Sanki Memnon'un yasak mahzenine girdiğimi bile görebiliyor.

Ellerimi birbirine doladım. "Anladığımı sanmıyorum..."

"Bana naz yapma, Selene Bowers. Hafızanı kaybettin, aklını değil. Evrenin en eski, en ebedi parçaları seni çağırıyor. Su, taş, hatta ay."

Büyülü yeteneklerimi nereden biliyor? Ben bile onları hayal meyal hatırlayabiliyorum.

"Birçok insan bunları soğuk, cansız şeyler olarak görüyor," diye devam ediyor baş rahibe. Komplocu bir tavırla öne doğru eğiliyor. "Beni de çağırıyorlar."

Koltuğuna yeniden yerleşiyor, beyaz kuzgunu başını çeviriyor ve kara gözlerinden biriyle beni inceliyor.

"Doğaüstü varlıklar -hatta diğer cadılar bile- bu tür şeylerle büyülenmiş bizler için endişeleniyor çünkü... şey, bizler karanlık büyülere ve sapkın sihirlerle daha yatkınız."

Ah. Demek mesele buymuş.

"O kadınları ben öldürmedim," diyorum tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Lütfen, gerekiyorsa üzerimde bir doğruluk büyüsü kullanın."

"Kendi zihnini kendini senden gizliyor, Selene. Böyle bir büyü masumiyetini tam olarak kanıtlayamaz. Bunu bilmelisin."

Bu toplantının ne olduğunu bilmiyorum ama belki de şimdi iki farklı kuruma -Politia ve Henbane Coven- masumiyetimi kanıtlamam gerektiği açık.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu meclise girebilmek için bir yıldan fazla uğraştım. Bir cadı olarak uyandığımdan beri burada olmak benim hayalimdi. Hayatı kutsal saydığımı söylediğimde bana güvenemeseniz bile, en azından buradaki yerimi *asla* tehlikeye atmak istemeyeceğime güvenebilirsiniz."

Baş rahibe beni inceliyor, o büyüleyici gözleriyle benden çok şey görüyor.

"Evet," diye kabul ediyor, "Uyanışınız hayatınızın hedeflerini derinden şekillendirdi."

-Tıpkı en gerçek halimize bürünen hepimizi şekillendirdiği gibi. Ama," diye devam ediyor, sesi değişiyor, "sen *sadece* bir cadı değilsin."

Kıpırdamıyorum. Çok hareketsiz.

Benim daha yeni öğrendiğim şeyi o da biliyor.

"Sen bir ruh eşisin." Baş rahibe bunu sanki sıradan bir şeymiş gibi ortaya atıyor ve benim bulduğum gibi dünyayı sarsan bir vahiy değil.

"Bunun hayatınızın hedeflerini nasıl etkileyebileceğini merak ediyorum," diye düşünüyor, "özellikle de ruh eşine bağlı olarak..."

Bununla nereye varacak?

Memnon'u biliyor mu?

Dikkatini önündeki masanın üzerinde duran kâğıtlara vermeden önce uzun bir süre bana bakıyor.

"Sizinle ilgilenenler sadece Politia memurları değil. Likantroplar da seninle konuşmak için beni sıkıştırıp duruyorlar. Acil olduğunu söylüyorlar ama ne olduğunu söylemiyorlar."

Bana sinsi bir bakış atıyor. "Cadıların çok şey gördüğünü ve bizim daha da fazlasını algıladığımızı unutuyorlar. Senin bir katil olduğuna inanmıyorlar. Aslında, sana oldukça saygı duyuyorlar gibi görünüyor."

Bir an için tedirginliğim ve kendime olan güvensizliğim ortadan kalkıyor ve endişelerim azalıyor.

Baş rahibe bakışlarımı tutuyor. "Kurtlarla konuşmak ister misin?"

Seçme şansım var mı?

"Her zaman bir seçeneğin vardır."

Lanet olsun, bu kadın zihin okuyabiliyor mu?

Bu kaba düşünceyi silmeye çalışıyorum ama belli ki artık çok geç. Baş rahibe bana bakıyor, yüzü ifadesiz.

"Evet." Kelime vıraklar gibi çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Kurtlarla konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ. Onlara haber vereceğim ve sizinle irtibata geçecekler. Her zamanki gibi derslere katılmaya devam edeceksin. Gözetim altında olacaksın. Umarım bir dahaki görüşmemizde koşullar farklı olur. Hepsi bu kadar."

37. BÖLÜM

ODAMA GİRDİĞİMDE, MEMNON ZATEN O R A D A Y D I , ODAMA YAYILMIŞTI. bilgisayar koltuğunda, üzerinde markalı bir burbon ve sayılamayacak kadar çok yüzük olan bir tişört giymiş, defterlerimden birini karıştırırken.

Donup kaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" Biraz soluk soluğa söylüyorum. Onu görünce midemde mutlu bir takla atıyor ve bir haftadan kısa bir süre önce ikimizin bu odada neler yaptığımızı tekrar hatırlıyorum.

Büyücü defterimden başını kaldırıp bakıyor ve ağzı sinsî, bilmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim, *est amage*. Yoksa sana *dostum* dememi mi tercih ederdin?"

Titrek bir nefes bırakıyorum. Belli ki daha önceki itirafımdan çoktan zevk almaya başlamış. Ve bu noktayı çoktan kabul etmiş olmama rağmen onunla tartışmak istediğimi fark ediyorum.

Nero büyücünün bacağına sürtünmek için beni itiyor.

Memnon uzanıp tanıdığımı sevdi. "Bugün benimle konuşmak istemiştin," diye hatırlatıyor bana. "İşte buradayım."

Tamam, tamam. *Doğru*.

Kapımı kapatıyorum, sonra bir kez daha yüzümü ona dönüyorum. Dalgalı saçlarının tepesinden boktan botlarının altına kadar onu içime çekerken kalbim hızla çarpıyor. Her çizgisi vahşî ve güzel, korkutucu ve zorba.

Ben buna bağlıyım.

"Küçük cadı," diyor Memnon usulca, gözleri yumuşamış. "Bu kadar korkmuş görünmene gerek yok."

Nefes veriyorum. O haklı. *Bunların hepsi fi-*

"Sadece sen istediğinde ısracağıma söz veriyorum" diye ekliyor.

Dudaklarımdan küçük, yarı histerik bir ses çıkıyor ve bir adım geri çekiliyorum.

Bu konuşmaya hazır değilim. Olabileceğimi düşünmüştüm ama sanırım biraz daha zamana ihtiyacım var.

Memnon elini kaldırır. "Bekle, Selene, benimle dövüş, beni lanetle - belki bu değil - sadece lütfen kaçma."

Memnon'un bu tarafına alışık olmadığım için tereddüt ediyorum. Bana karşı çığ ve savunmasız davranıyor. O zaman kitap çantamı bırakıyorum ve ellerimle yüzümü ovuyorum.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Neyi, *Amage*?"

Ellerimi bıraktım ve ona baktım. "Ruh eşi ol. Benim için o olduğun gerçeğini kabullen."

Memnon defterimi bir kenara koyuyor. "Sanki bu bir yükmüş gibi söylüyorsun." Başını sallıyor ve ayağa kalkarak bana doğru yaklaşıyor. "İnsanların uğruna öldüğü ve öldüreceği şey bu. Hiçbir servetin satın alamayacağı şey. Aşk. Bütün ulusları ateşe verebilecek bir aşk." Sonra çenemi tutuyor ve bana hayranlığa yakın bir bakış atıyor. "Bunu anlayamazsın küçük cadı, çünkü bir zamanlar buna sahip olduğunu hatırlayamazsın. Ama *ben* hatırlıyorum."

Bana bu kadar yakın olan Memnon hipnotize edici, zorlayıcı. "Yine de senin için iyi bitmedi," diyorum.

"Son..." diye düşünüyor, kelimeyi dudaklarında sürükleyerek. "Bir çağ sona erdi.

Biz yapmadık."

Şimdi dudaklarıma bakıyor ve içimde bir sızı başlıyor, sadece onun yatıştırabileceği bir sızı.

"Beni tehdit ettin," diyorum. "Ve bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum."

"Oh, öyleyim," diye kabul ediyor. "Ama intikamımın doyurulması ve bu çağın da sona ermesi için sabırsızlanıyorum. Siz ve ben, İmparatoriçe, biz ebediyiz."

Benim büyüm de onunki gibi tenimden dışarı sızıyor. İkisi etrafımızda dönüyor ve kıvrılıyor, renkler geriye koyu bir mor kalana kadar karışıyor.

Onu tekrar öpmek istiyorum -tabii, adamı *her zaman* öpmek istiyorum- ama bu kendimi bir uçurumdan aşağı atmak gibi hissettiriyor. Nereye düşeceğimi ya da bundan hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmiyorum.

Memnon'dan uzaklaşıp sihrimi tekrar içime çekiyorum.

Memnon'un bakışları üzerimde geziniyor ve biraz üzgün görünüyor, ama gözlerinde aynı zamanda çok fazla anlayış var. "Senin ne kadar ürkek olduğunu unutup duruyorum.

başlangıçta" diye mırıldanıyor.

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor.

"Seni Roma'da bulduğumda," diye devam ediyor, "sen de benim yanımda gergindin. Ama bu değişti ve yine değişecek. Bir kez hatırladığında."

"Hatırladın mı?" Yankıladım.

"Geçmişimiz," diyor benden uzaklaşarak.

Eski bir büyücüye tek bir umut kırıntısı verirsiniz, bütün ziyafeti istemeye başlar.

"Bu mümkün değil," diyorum.

"Mümkün değil mi?" diye tekrarlıyor kaşlarını kaldırarak. "Eğer mümkün olmasaydı, Latince ya da Sarmatça konuşamazdın. Yunanca, Aramice ya da Demotik okuyamazdınız."

Demotic de ne?

Memnon masamdan günlüğümü alıyor ve ben hemen geriliyorum. Zihnim ve hayatım o sayfalarda gözler önüne seriliyor.

Belirli bir sayfayı çeviriyor ve defteri bana doğru çeviriyor. Çeşitli renklerde bir araya getirilmiş yazılarla dolu, bazı metinlerin altı çizilmiş, bazılarının üstü çizilmiş.

Köşeye karaladığım bir karalamayı işaret ediyor. "Bunu görüyor musun?" diye soruyor.

Bahsettiği şey bir dalganın tepesinden başka bir şeye benzemiyor, ancak her tepenin üzerinde üç yapraklı bir çiçek açıyor. Garip bir tasarım, belli ki dalgınken çizdiğim bir şey.

Memnon gömleğinin kolunu kaldırıyor ve dövmelelerinden birini işaret ediyor. "Bunlar kolumdaki bir saiganın boynuzları."

Bir adım öne çıkıyorum, bir an için donup kalıyorum. Çizdiğim resim ürkütücü bir şekilde onun kolundaki resme benziyor.

"Bu sayfa üç ay öncesine ait" diyor. "Bunu beni görmeden önce çizmişsin."

Kalbim o anda duracak gibi oluyor. Memnon'un saçmalıklarını inkar edebilirim ama kendi kayıtlarımı değil.

Ben gerçekten diğer kadın olabilir miyim? Roxilana?

"Daha fazla kanıt isterseniz size kitaplarınızdan daha fazla örnek gösterebilirim" diye ekliyor.

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Kaç tane günlüğümü karıştırdın?"

Onlar özel.

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun *Roxi*," diyerek defteri kapatıyor. "Sana söylediğim şey, anılarının yok edilmediği. Hâlâ varlar, sadece kilit altındalar. Ama o kilidin anahtarı sende olsaydı, *hepsini* geri getirebilirdin."

Kanım kulaklarımın arasında dolaşıyor.

Memnon elindeki günlüğe tekrar bakar. "Bu defterler çok titiz, çok kapsamlı. Ne kadar önemli olmalılar," diyor başparmağını lacivert kapağın üzerinde gezdirirken, altın rengi Sharpie ile bu günlüğü kullandığım tarihleri karalamıştım. Bu, bu yılın Haziran ve Temmuz aylarına ait.

Büyücünün gözleri ayaklarımın dibindeki kitap çantasına kayıyor ve hava onun büyüsüyle yoğunlaşıyor. antamın kapağı hafifçe açılıyor ve son defterim kayarak havaya yükseliyor.

"Ne yapıyorsun?" Elime alıyorum ama parmaklarımın arasından tereyağı gibi kayıyor.

Memnon boştaki eliyle ajandamı yakalıyor ve şimdi panik yükseliyor.

Ben.

"Ciddiyim Memnon, onu geri istiyorum." Politia bugün ilerleyen saatlerde geliyor.

bu dergilere bakmak için.

Bu sırada kimsenin onları kurcalamasını istemiyorum, özellikle de Memnon'un.

Beni görmezden gelerek yazdan kalma günlüğümü masama bırakıyor ve en son defterimi açıp sayfalarını çeviriyor.

"Hafta sonunda Samhain Cadı Balosu var." Hatırlatmayı bir günlük girişi gibi okuyor. "Kulağa *eğlenceli* geliyor."

Kollarımı kavuşturup kendimi s a k i n l e ř m e y e zorluyorum. "İşin bitti mi?" diye soruyorum.

Benden elde etmek istediği yükseliş ne olursa olsun, bunu elde edemeyecek.

"Sana hafızanı geri verebilirim," diyor, başını defterimden kaldırmadan.

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Kayıp anılarımın var olduğunu söylemek bir şey; onları geri getirebileceğimi söylemek başka bir şey.

"Kimse bana bunu veremez," diyorum sonunda. Onlar geri döndüğünde hayatın nasıl olacağını düşünmeme bile izin vermiyorum.

şimdi Memnon gnlğmden başını kaldırıyor, dumanlı kehribar gözleri parlıyor. "Kraliçem, *yapabilirim*."

"Yardımını istemiyorum."

"Ama sen hatırlamıyor musun? Hatırlamamaktan yorulmadın mı? Her zaman unutmasaydın hayat ne kadar kolay olurdu?"

O kulağımdaki şeytan, bana istemem gereken tek şeyi teklif ediyor. Sihrim uyanmadan önce sahip olduğum şeyi.

Benim hafızam.

Başımı salladım. "Söylediğiniz şey imkânsız."

"Aslında oldukça basit. Gücün bir lanete bağlı; beni o mezara kilitlediğinde ikimizin de üzerine yerleştirdiğin bir lanete."

Ona kaşlarımı çatıyorum, bu konuşmanın gidişatından hoşlanmıyorum. Nero da hoşlanmamış olmalı çünkü pencereye doğru süzülüyor ve dışarıdaki ağacın dalına sığıyor, sonra da sinsice gözden kayboluyor.

Memnon devam ediyor. "Romalılar buna *damnatio memoriae* diyorlardı-hafızadan mahkûm *etmek için*. Unutulmaya terk etmek. Bu, güçlü bir insana uygulanabilecek en kötü kaderlerden biriydi."

İşte bu noktada Memnon'un gerçek amacı ortaya çıkıyor.

"Eğer lanet kalkarsa, geri dönen sadece benim hafızam olmayacak, değil mi? Sen de hatırlanacaksın, değil mi?"

Gözleri gücünün ilk gerçek kıpırtılarıyla parlıyor. "*Evet*," diye kabul ediyor. "Adım ve krallığım tarih kayıtlarına geri dönecek. Dünyanın beni hatırlamasını istiyorum. Ama" -ve şimdi Sarmatça'ya geçiyor- "kraliçem, bundan da öte, beni hatırlamanızı istiyorum. Bizi ve hayatımızı hatırlamanızı. Geçmişimizin tek taşıyıcısı ben olamam. Bu..." Başını yavaşça sallıyor, dumanlı gözleri yanıyor. "*Dayanılmaz*."

Söyledikleri kalbimi sızlatıyor.

Kaderin cilvesi ve garip bir sihirle bu Roxilana olduğumu varsayarsak, o zaman-

"Geçmişini bilmememin daha iyi olabileceğini hiç düşündün mü?" diye sordum. "Belki de bazı şeylerin gömülü kalması en iyisidir."

Memnon bakışlarımı tutuyor, kendi bakışları hâlâ gücüyle parlıyor. "Sana söyledim Selene. Beni lanetlemene neden olan her neyse, bunu çözebiliriz. *Çözeceğiz*."

Başımı salladım. "Sanki bunları kabul etmişim gibi konuşuyorsun."

"Bir lanetin altındasın, dostum. Kendi ellerinle yaptığın bir lanet. Elbette bunu kaldıracaksın - *hem* benim *hem de* senin iyiliğin için. Ve sonra anılarını geri alacaksın ve aramıza giren her şeyi çözebiliriz."

Öfkemin kabardığını hissediyorum ve nedense gözlerim yaşıyor. Neden her şey dönüp dolaşıp benim hafıza kaybıma geliyor? Neden başkaları bunu düzeltmeyi düşünmek zorunda?

en çok istediğim şey olduğunu mu? Ya da anılarımı kaybetmenin kimliğimin toplamı olduğunu mu? Neden beni olduğum gibi yeterli değilmişim gibi hissettirmek zorundalar? Neden hırsımın, kalbimin, kahrolası iyimserliğimin - bütün iyi yanlarımın- hafıza kaybımdan doğduğunu ve şekillendiğini göremiyorlar?

Ve Memnon'un tam olarak bu görüşlere sahip olmadığını biliyorum - sadece derin geçmişimizdeki anılarla gerçekten ilgilendiğini açıkça belirtti - ama yine de bu parçamı ayırmaya istekli.

Gerçek şu ki, hiçbir zaman şu anda olduğumdan daha güçlü olmadım. Hafıza kaybım *nedeniyle* daha nazik, daha zeki ve daha özgünüm. Buna rağmen değil.

Uzun bir süre Memnon'a bakıyorum.

"Hayır," diyorum sonunda.

Tanrıça, ama bu iyi hissettirdi. Hatta katartık.

Bir kaşını kaldırıyor, o kaynayan gözleriyle beni dikkatle izliyor.

Ben eğilmem.

Ben bir cadıyım, başkalarının anlayamadığı şeyler yüzünden zulüm gören bir cadı soyundan geliyorum. Ben onların mirasıyım ve *onları gururlandıracağım*.

"*Hayır*," diyorum tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. "Anılarımı istemiyorum, hiçbirini istemiyorum."

Memnon gözlerini kısar. "Yanlış anladınız, *est amage*. Buraya sizinle pazarlık yapmaya gelmedim. Senden bir şey talep etmek için bile gelmedim. Henüz değil."

Memnon defterimi masamdaki diğer defterin üzerine koyuyor; sonra doğruldu. Tam boyuyla beni ve odanın geri kalanını cüceleştiriyor.

Bana doğru yaklaşıyor ve çenemi tutarak kendisine doğru eğiyor. Gözlerinin parlaması durdu, ama öne doğru eğilip beni öptüğünde daha az yoğun değiller, bu hareket tarif edilemez derecede nazik.

Uzaklaştığında, gözlerinde pişmanlığa benzer bir şey var. "Bu halin ne kadar ilgi çekici. Bu yanınızda büyüleyici ve düpedüz çekici bir şey *var*. Ama sen de en az benim kadar pantersin. Bunu hatırlamanın zamanı geldi."

Kendi gücüm bu son sözlerle canlanıyor. "*Memnon*," diyorum uyararak, "beni ciddi ciddi düşmanın yapma."

"Oh, bunun için çok geç, küçük cadı. Çok geç." Tekrar eğilir ve fısıldar, "Hâlâ intikamımı almadım. *Şimdiye* kadar almadım."

Neden bahsettiğini bilmiyorum, ta ki masamdaki iki defter havaya kalkıp çivit rengi büyüü defterlerin etrafında dönene kadar. Sonra aklıma bir fikir geliyor.

"Bu dünyada kaybolmanızın şiirsel olarak uygun olduğunu düşünüyorum," diye devam ediyor, "tıpkı benim kaybolduğum gibi."

"*Memnon*," diye onu uyarıyorum.

"Tanrılar, ama adımı bir tehdide dönüştürmenizden her zaman ne kadar hoşlanmışımdır," diyor. "Ama şu anda öfkenizi istemiyorum İmparatoriçe. Paniğinizi ve çaresizliğinizi istiyorum. Bana yalvararak geri *dönmeni* istiyorum. Benim sana her zaman ihtiyaç duyduğum gibi senin de bana ihtiyaç duymanı istiyorum." Konuşurken geri çekiliyor.

"Memnon," diyorum tekrar, "defterlerimi geri ver." Kendi sihrimin canlandığını hissediyorum.

"Belki kibarca merhamet dilerirsen," diyor, "seni gazabımın en kötüsünden kurtarırım."

"Seni orospu çocuğu."

"Bu kibarca yalvarmak değil," diyor sırtarak, sanki bütün bunlar onun için eğlenceliymiş gibi. Yedi cehennem, eminim öyledir. Memnon'un bir yanı şiddet, bir yanı intikam. "Tekrar dene."

"Memnon, tanrıçaya yemin ederim ki-"

İki defterim alevler içinde kaldı. Cümlemin tam ortasında, büyücünün gözleri şeytani bir zevkle parlarken, *defterlerim alev alıyor*.

Nefes alıyorum.

Benim anılarım.

Büyüm benden dışarı fırlıyor, dergilerin etrafını sarıyor, alevleri boğmak için çaresizce çabalıyorum. Gücümü çekerek onları yere indirmeye çalışıyorum ama havada asılı durmaya ve yanmaya devam ediyorlar.

"*Memnon!*" Neredeyse ağlayacaktım, masamın üzerine tırmanıp onları havadan kendim kapmaya çalıştım. "Bunlara güveniyorum."

"Hayatın boyunca yaptığın çalışmaların alevler içinde kaldığını görmek korkunç bir şey, değil mi?" O konuşurken, kitaplığımı dolduran sıra sıra defterler alev alıyor.

Çılgılık atıyorum, sesim onun kahkahasına karışıyor.

Yılların emeği kelimenin tam anlamıyla duman oluyor. Ama yaktığı sadece benim anılarım değil.

"Politia için bu defterlere ihtiyacım var," diyorum başka bir açı deneyerek. "Onlar benim mazeretim." Ve böylece beni şüpheli listesinden çıkarmış oluyorlar.

"Hafızanı geri kazandığında onlara ihtiyacın olmayacak."

Memnon'u görmezden gelerek bir elimi başıma koyuyorum ve zihnimde alevleri söndürecek kadar güçlü bir büyü arıyorum. Çaresizlik düşünmemi zorlaştırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve elimi bırakıyorum. Lanet bir büyüye ihtiyacım yok. Tüm ham güç parmaklarımın ucunda.

Memnon kollarını hastalıklı bir sarılma taklidiyle bana doluyor ve büyümü olduğu yerde durduruyor. Sunduğu şey sevgi, ilgi ya da güvence değil.

Dudakları kulağıma değiyor. "Çabalarınız boşa gitti, İmparatoriçe. Gücümü hissettiniz. Ateşimi söndüremeyeceğinizi biliyorsunuz. Bugün değil."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum, bir damla gözyaşı süzülüyor. "Düzeltil şunu. *Lütfen*."

Ona yalvarmamı istedi. Ona tam olarak istediğini veriyorum. Şu anda umurumda değil.

Memnon bakışlarını tutuyor, dumanlı kehribar gözleri tepkimi ölçüyor. Bir an neredeyse şaşkın görünüyor, sanki ne yaptığından emin değilmiş gibi. Etrafımızdaki alevler sönüyor ve bunu gerçekten düzelteceğini düşünüyorum. Ama sonra yüz hatları bir kez daha kararlı bir hal alıyor.

"Hayır."

Memnon beni serbest bırakıyor ve bakışlarını hayatımın yanıp kül olduğu kitaplığıma çeviriyor. O kitaplardaki anıların çoğu büyüm tarafından çoktan yutuldu. Onlardan bana kalan tek şey o notlar ve çizimlerdi.

Onun sözlerine rağmen, alevleri söndürmek için gücümü kullanmaya çalışıyorum. Tıpkı uyardığı gibi, büyüm alevleri bir anlığına titretmekten başka bir işe yaramıyor.

Dumanın keskin kokusu havayı dolduruyor ve Memnon'un büyüleriyle karışıyor. Buna rağmen yangın yayılıyor gibi görünmüyor. Raflardaki romanlarım ve ders kitaplarım -ve hatta rafların kendileri- olduğu gibi duruyor. Sadece değerli dergilerim yanıyor.

Hâlâ havada duran iki deftere bakıyorum, sayfaların kararmasını ve kömürleşmesini, yanmış parçaların dökülüp yere düşmesini izliyorum.

Uzaktan başka bir kadının "Bir koku alıyor musun?" dediğini duyabiliyorum.

Arkadaşı, "Muhtemelen Juliette bir büyü daha yakıyordur," diye cevap verir.

Yanaklarım ıslak. Ağladığının farkında bile değildim. "Bunu neden yapıyorsun?" Memnon'a söyledim. O hayatıma girmeden önce de hayatım zaten bir çöplüktü. "Kraliçem bile hayatımı mahvetmekten kurtulamaz."

İçimdeki diğer her şey rahatsız edici derecede sakin olsa da titrediğimi hissediyorum. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

Gerçekten istiyorum.

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor ama gözleri kendinden emin, kesin bakıyor. "Sadece bir zamanlar beni sevdiğini hatırlayamadığın için," diyor.

Görmüyor mu? Odamda duruyor, hayatımı mahvediyor ve kalbimi kırıyor ve binlerce yıl önceki bir yaşamın benim için önemli olduğunu mu düşünüyor?

"Geçmiş de, *seni de sikeyim*." İçimde bastırdığım çok daha fazlası var, kelimelere dökemediğim çok fazla duygu var.

Memnon aramızdaki bağ sayesinde içimde çalkalandıklarını hissetmiş olmalı ki, "Yapabileceğim en kötü şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun, küçük cadı?" diyor. Gözleri bıçak gibi keskin. "Bütün tarlaları öldürdüğüm adamların kanıyla suladım. Bu intikamımın en küçüğü."

Gözleri havada asılı duran iki dergimden geriye kalanlara kayıyor.

"Bakalım değerli kitaplarınız olmadan ne kadar iyi idare edeceksiniz.

Sende var

Samhain Balosu'na kadar."

Samhain Balosu'na kadar *neyim* var? Biraz daha yalvarmak için mi? Ayaklarına mı kapanayım? Her ne istiyorsa, onu elde edene kadar cehennem donacak.

"Beni geçerek hata yaptın." Kelimeler içimin derinliklerinden geliyor, ben konuşurken gücüm içimden dışarı fırlıyor.

Memnon'un bana bakışı memnuniyetle parlıyor. "*İşte benim kraliçem*."

Ona yüzümü buruşturuyorum. "Geçmişimi unutmak için bin ömür harcamayı, seninkini hatırlamak için *bir* ömür harcamaya tercih ederim."

Sanırım hayal görmüş olabilirim, ama yemin ederim onun irkildiğini gördüm. "Çürüyebilirsin, Memnon."

Bana doğru yaklaşıyor, gözleri fırtınalı. Yanağındaki bir kas sıkılıp gevşiyor. "Sert sözler, cadı. Bakalım arkasında durabilecek misin?" Defterlerim yanmaya devam ederken bile kapıya doğru ilerliyor.

"Samhain Balosu'nda görüşürüz,

İmparatoriçe." Ve sonra gitti.

BÖLÜM 38

ATEŞİN ÇITIRDAMASI SADECE BİRKAÇ DAKİKA SÜRER.

Sessiz ol.

Şimdi raflarımda yanık yığınlar halinde duran defterlerden dumanlar yükseliyor.

Havada uçuşan defterlerim yere düşüyor, döşeme tahtalarına çarptıklarında küle dönüşüyorlar.

Gördüğüm manzara karşısında küçük bir ses çıkarıyorum. Yanaklarımdaki ıslaklığı hâlâ hissedebiliyorum ama duygularıma fazla dikkat edemeyecek kadar günlüklerimden geriye kalanları görmeye kararlıyım.

Defterlerime doğru ilerleyip daha sağlam olanlara uzanıyorum. Hâlâ dokunulamayacak kadar sıcaklar, ama bu beni geriye ne kaldığını görmek için onları incelemekten alıkoymuyor.

Fotoğraflar eriyip gitmiş, kâğıtlar ise bir zamanlar sayfaları kaplayan yazı ve çizimleri seçemeyecek kadar kömürleşmiş.

Yükselen duygularımı yutuyorum.

En iyi durumda olanlar en eski kitaplar, hayatımla en az ilgili olanlar gibi görünüyor. Memnon'un bana gösterdiği tek merhamet fotoğraf albümlerime dokunmaması oldu.

Sanırım bu bir kazanç.

Ağır bir şekilde yatağıma oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım.

Dışarıdaki meşe ağacı hışırıyor. Sonra Nero sanki üzüntümü hissetmiş gibi zıplayarak odaya geri dönüyor.

Aslında, şimdi bağları anladığıma göre, muhtemelen yapabilir.

Nero yanıma geliyor, başını omzuma sürtüyor. Gözlerimi

silerek, "Çok iyi yaptın," diyorum.

Vücudunun geri kalanını yan tarafıma sürüyor, tam bir *hain* olduğu gerçeğinden utanmıyor.

Hatırlayabildiklerimi yazmam gerek.

Masamın yan tarafındaki ahşap çekmecelerden birini çekmeden önce masama doğru ilerliyorum. İçinde bir yığın defter duruyor.

Tüm hatalarıma rağmen, düzenliyim. Ve iyimser, nazik ve zekiylim. Ama şimdi aynı zamanda kararlıyım.

Yeni bir defter aldıktan sonra bir kalem çıkardım ve yazmaya başladım.

Önce adım, doğum tarihim ve ebeveynlerimin adları. Önemli telefon numaraları, adresler vb. Zihnimin kaybetmesine gerçekten dayanamayacağım her şey ve her şey.

Sonra bir uyarı yazıyorum.

Lanetli Memnon'a güvenme.

Onu sonsuz uykusundan uyandırdın. Senin ona ihanet eden ölü karısı olduğuna inanıyor. Bunu sana ödetmek istiyor.

O senin ruh eşin, ama o bir ALÇAK. Önceki tüm defterlerini yaktı. Eline fırsat geçerse seni tekrar becerecek.

Varlığının her zerresiyle ondan nefret ediyorsun.

Bir gözyaşı sayfaya çarpıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Üzgün müyüm yoksa kızgın mıyım karar veremiyorum.

Artık ilerlemekten ve kendi intikamımı planlamaktan başka yapacak bir şey yok. Defterimin bir sonraki boş sayfasına haftanın günlerini yazıyorum ve

Cumartesi gününün altına Samhain Balosu'nu not ediyorum. Etkinliği kırmızıyla daire içine alıyorum

ve yanına bir not yazın:

MEMNON KATILMANIZI İSTİYOR.

Hâlâ katılıp katılmayacağımdan tam olarak emin değilim. Taleplerini kabul etme fikrinden nefret ediyorum ama aynı zamanda içimde şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir intikam arzusu uyandırdı. Ama duman kokusunu içime çektiğim her saniye, kana susamışlığım ve acım daha da artıyor.

Bunun bedelini ödeyecek.

Bu söz, soğuk ve kederli kalbimi ısıtan tek şey. Kapı çalındığında hala yazıyordum.

"Evet?" Sesleniyorum, sesimdeki dalgalanmayı duyunca irkiliyorum.
"Selene," diyor kapının diğer tarafından bir cadı, "ön kapıda seni soran bir memur var."

Derin bir nefes alıyorum, midemi rahatsız eden bir korku dalgası.
Tanrıça, az önce olanların sonuçlarıyla yüzleşme vakti geldi.

Memur Howahkan ve ortağı Memur Mwangi defterlerimin için için yanan kalıntılarına bakarken ben odamın içinde duruyorum, Nero yanımda.

İlk konuşan Memur Howahkan oldu. "Bunlar senin...?" "*Evet,*"
diyorum kısık sesle.

Birkaç saniye sessiz.

Ağır bir iç geçiriyor. "Günlüklerini mi yaktın?" Bunu gerçekten şaşırmamış, sadece hayal kırıklığına uğramış gibi soruyor. "Bunun nasıl görüldüğünün farkındasın."

Evet, görünüşe göre ben suçluyum.

"Onları ben yakmadım," diye çıktım.

Memurun yüzü donuklaşıyor. "Kim yaptı?" "Memnon."

Memur Mwangi'de bir tanıma titreşimi görüyorum. "Memnon, birkaç hafta önce bu yatak odasına giren adamla aynı kişi mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Ve yine burada mıydı?" Bir baş
sallama daha.

"İçeri nasıl girmiş?" diye soruyor. Çünkü resmi kayıtlara göre, bu olay en son gerçekleştiğinde pencereden girmiş.

"Bilmiyorum, sanırım sihirle. Buraya geldiğimde odamdaydı."

"Kitaplarınızı yakan da o muydu?" Memur Mwangi soruyor. "Evet,"
diyorum usulca.

"Bunu neden yapsın ki?"

Kollarıma sarılıyorum. "Zalim olmak için."

"Peki neden zalim olmak istesin ki?" Memur Mwangi soruyor. Endişeli mi yoksa şüpheli mi anlayamıyorum.

"Memnon ona ihanet ettiğim yanılgısı içinde ve intikam almak istiyor."

Memur Howahkan bir not defteri ve kalem çıkarıp bir şeyler not ediyor.

"Numarası sende var mı? Ya da adresi?" diye soruyor, kara gözleri delici.

"Onunla iletişime geçip bu işi takip edebilmemiz için bir yol var mı?"

Boğazım düğümleniyor. "Hayır."

Memur Howahkan dudaklarını birbirine bastırıyor. "En azından bir soyadınız var mı?"

"Hayır," diyorum

usulca. "Ah."

Aniden yoruldum, çok yoruldum. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum.

Nero vücudunu bacağıma yaslariken gözlerimi ovuşturuyorum.

"Defterlerimi düzeltmenin bir yolu var mı? Onları eski hallerine döndürebilecek bir büyü?" diye soruyorum.

Soruyu dile getirdiğim anda umudum canlanıyor. Bir büyü tabii ki.

Memur Howahkan bana anlaşılmaz bir bakış atıyor. "Belki," diyor beni dikkatle izleyerek. "Büyü pek çok şey yapabilir."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum.

"Telefonuma bakabilirsiniz," diyorum, memurlara *bir şey* vermek için sabırsızlanıyorum. Telefonu aldım ve memura uzattım. "Onu her zaman not almak ve program yapmak için kullanıyorum." Sadece kullandığım ana şey değil.

Memur Howahkan, "Telefonunuzu kontrol *ettik*," diyor.

Oh.

"Masumiyetini kanıtlayacak bir delil bulmuş olsaydık, şu anda burada oturmuş bu konuşmayı yapıyor olmazdık" diye eklerken neredeyse üzgün görünüyor.

"Beni tutuklamayı mı planlıyorsun?" Sessizce söyledim.

Memur ortağıyla bakışır. "Hayır," der sonunda. "Bugün olmaz, Selene."

BÖLÜM 39

KOLAY KOLAY ÜRKMEM AMA POLİS MEMURLARININ KONUŞMASINDAN SONRA
NEREDEYSE ALTIMA SIÇIYORDUM.

ziyaret edin.

Suçların işlendiği dönemde suçlardan uzak bir yere yerleştirilebileceğime emin misiniz? Yani, yüz kadınla birlikte bir evde yaşıyorum. Bir yerlerde birileri bana kefil olabilir.

Memur Mwangi defterlerimden arta kalanları toplamaları için bir ekip çağırıyor ve onlar geldikten sonra işlerini yapabilmeleri için odadan çıkıyorum.

Memnon'un onlara verdiği zararı tersine çevirebileceklerine inanmak zorundayım.

Merdivenlerden Sybil'in odasına iniyorum, Nero da peşimden geliyor. Koridordaki diğer cadıların birkaç yan bakışını fark ediyorum ve son cinayetler dizisinde şüpheli olduğum söylentisinin yayıldığı izlenimine kapılıyorum.

Cadılar meclisi kardeşlerimin bana sırt çevirme düşüncesi dehşet verici. Başkalarına zulmetmeyi reddetme konusunda iyi olan bir grup varsa, o da cadılardır. Bizler çok sık bunun mağduru olduk. Ama biz cadıların bile sınırları vardır. Bu meclis kendi sınırlarına ulaşmaya ne kadar yakın merak ediyorum.

Ayrıca, birlikte yaşadığım cadılardan bazılarının o büyü çemberine katılmış olma ihtimali de var. Bir başka korkunç düşünce.

Sybil'in kapısına ulaştığımda, kapının diğer tarafında mırıldandığını duyabiliyorum.

Kapıyı çaldım. Cevap vermeyince kapı kolunu tutup iterek açıyorum.

Yani, teknik olarak birinin odasına dalmak kabalıktır, ama aynı zamanda teknik olarak Sybil bunu bana her zaman yapıyor.

Ayrıca, beni son gördüğünde, elimde bir mojito ile ondan kaçıyordum ve tüm sırlarımı kendime saklamaya çalışıyordum.

Artık bunu yapamam.

Odasına girdiğimde Sybil'i tebeşirden yaptığı bir çemberin içinde otururken görüyorum; alçak sesle büyü yapmaya devam ederken büyüünün yumuşak leylak rengi tüyleri etrafında dönüyor. Çemberin kenarında yanan mumlar var, alevleri Sybil'in sesinin yükselip alçalmasıyla aynı anda titriyor.

Bu görüntü bana yanan kitaplarımı ve Memnon'un neşesini yeniden hatırlatıyor. Kendimi toparlamaya zorlayarak derin bir nefes alıyorum.

Odanın karşı tarafında, Sybil'in baykuşu Merlin, neredeyse odasında büyüyen sarmaşıklar tarafından ele geçirilmiş olan peçeli bakire büstünün üzerine tünemiş oturuyor.

Nero onun tanıdıklarının bulunduğu yöne doğru havayı koklarken ben onun yatağına oturuyorum. "Bunu aklından bile geçirme," diye fısıldıyorum ona. "Seni bir

Merlin'e doğru dudaklarını yalamaktan fazlasını yaparsan."

Nero bana huysuz bir bakış atıyor ama yere yığılmakla yetiniyor.

Bu endişe verici değişim bile arkadaşımın gözlerini açmasına neden olmadı. Nero, ben ve endişem onun odasında takılırken o birkaç dakika daha büyü yapıyor. Bir kitaba uzanırken bana doğru kopan bir sinekkapanını görmezden gelerek kitaplığına yaklaşıyorum.

"Yaramazlık yapma," diyorum kafasına vurarak.

Herbalizm üzerine bir kitap alıyorum ve beklerken sayfalarını çeviriyorum, ancak sayfalara baktığımda gerçekten bir şey görmüyorum.

Bu sefer çok derindesin, Selene.

Memnon beni çaresiz bırakmak istedi ve ben şimdiden bu çaresizliğin ilk filizlerini hissediyorum.

Sybil büyüünü bitirdiğinde büyüü yoğunlaşıyor, tüyleri neredeyse onu gizliyor. Odadaki enerjinin değiştiğini ve mumların bir anda söndüğünü hissediyorum.

Gücü azalırken derin nefes verişini duyuyorum.

"Lanet olsun, büyüye bayılıyorum," diyor gözlerini açarak.

Tebeşir çemberinin bir kısmını siler ve yaydığı eşyaları toplamaya başlar.

Şifalı bitkiler kitabını kapattım. "O büyü ne içindi?"

"Bu sabah Morgana Hall'un merdivenlerinden inerken bileğimi incittim."
İrkildim. "Buraya kadar onunla yürümek zorunda mıydın?"

"Aslında, bir cadının süpürgesini ödünç aldım ve buraya geri döndüm ve dürüst olmak gerekirse, Selene, bunu birlikte yapmalıyız..." Beni içeri aldı.
"Ne oldu sana?"

"Gerçekten bu kadar belli mi?" Yanağıma dokunarak söylüyorum. Ama öyle olmalı - sesimin kırık notalarını ben bile duyabiliyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, sesi telaşla yükseliyor. "Üzerindeki dumanın kokusunu alabiliyorum."

Elimi Nero'ya doğru uzatıyorum, onun varlığıyla kendimi topraklıyorum. "Sana anlatmadığım çok şey var," diye itiraf ediyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Sana anlatacaklarım sadece senin kulakların için."

Sybil kaşlarını çatar. "Tamam, şimdi gerçekten endişelendim, Selene. Bana söylemediğin şey ne?"

Büyü çemberinin ters gitmesinden Memnon'un beni kurtarmasına kadar her şeyi paylaşıyorum. Ona tünel girişini kapatmaya yardım ettiğini anlattım-

"Tüneller *olduğunu* bile bilmiyordum," diye araya giriyor.

"Sana bir ara gösteririm," diyorum devam etmeden önce usulca.

Ona ruh eşi olduğumu nasıl öğrendiğimi anlattım. Tam olarak kime bağlı olduğumu itiraf ettiğimde yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"Ne!" Merlin, Sybil'in patlamasıyla kanatlarını çırpıyor, sonra da cadısını üzmem benim suçummuş gibi bana baykuş gibi bakıyor.

Memnon'un bana nasıl sırt çevirdiğinden ve kitaplarımı nasıl yaktığından bahsederek devam ediyorum ve baş rahibe ile görüşmemi ve Politia'nın şüpheli listesinde yer almamı anlatarak bitiriyorum.

İşim bittiğinde yanaklarım yine ıslanmıştı.

Sybil uzun bir süre sessiz kalır. Sonunda, "Çok üzgünüm Selene," diye fısıldar.

Sonra beni kucaklıyor ve ben de ona yaslanıyorum, sırtımı ovarken omzuna yaslanıp ağlıyorum.

"Ve bileğim burkulduğu için günümün berbat geçtiğini düşünüyorum." "Burkulan bileğin berbat olduğuna eminim," diyorum biraz burnumu çekerek.

Arkadaşım gülüyor. Sırtımı ovmaya devam ederken, "Çok acıdı," diyor. "Ama sonra bir süpürgeye bindim, hatta sırf bu yüzden kıkırdadım."

Bunun üzerine hüzünlü bir kahkaha attım. "Süpürgenin üzerinde uçarken kıkırdamak *zorunda olduğuna* eminim," diyorum, gözyaşlarımı silmek için uzaklaşarak. "Bu kuralların bir parçası."

Sybil bunun üzerine gülümsüyor ama gülümsemesi çabucak kayboluyor. "Dürüst olmak gerekirse, Selene, bununla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, bunun dışında, bebeğim, bu bir ton sırdı."

Bunu sadece anı hafifletmek için söylediğini bilsem de yine gülüyorum.

Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Masum olduğunu biliyorum."

Perişan bir şekilde ona bakmak için geri çekiliyorum. "Bunu kanıtlayabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sana yardım edeceğim," diyor. "Diğer cadılar meclisi kız kardeşlerine söz konusu zamanlarda seni görüp görmediklerini soracağım. Senin için yeni bir defter hazırlayacağız ve adını temize çıkaracağından emin olduğum bir zaman çizelgesi oluşturacağız."

"Bunu yapar mısın?" Kendi başıma hareket etmeye o kadar alışmışım ki hayatımda bana yardım etmek isteyen insanlar olduğunu unutmuşum.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Selene. Elbette yapacağım. Şimdi," diyor, ses tonu değişiyor, "Politia'yı ve o davayı bir dakikalığına unut. *Memnon* hakkında konuşmak istiyorum." Adını tehditkâr bir şekilde söylüyor.

"Ugh." Yüzümü ellerimin arasına alıp, hayatımdan kurtulmayı dilemeye çalışıyorum.

Beni en çok üzen şey, defterlerimi yakmadan önce ona aşık olmaya başlamış olmamdı. Memnon gibi bir adama değer vermenin ve onun tarafından önemsenmenin nasıl bir şey olduğuna dair bir şeyler yakalamıştım.

Sen ve ben, İmparatoriçe, biz ebediyiz.

Ama sonra benim de onun gibi acı çekmemi, bu modern dünyada tıpkı onun gibi kaybolmamı ve kafamın karışmasını istedi. İntikamı bana karşı olan hislerini gölgede bıraktı.

Sybil sırtımı ovuyor. "Yani lanet olası bir eziğe bağlısın. Eğer düşman olmak istiyorsa, bunu ona *ödetelim*."

Başımı ellerimden kaldırıyorum, büyüm yükseliyor.

Evet.

"Dinle," diyor ilgimi görünce, "bu piç senin ruh eşin. Dışarıdaki en kirli jant işi olabilir, ama senin kaderinde var, bu da adamın seni her gördüğünde sertleşmiş bir şekilde dolaştığı anlamına geliyor.

"Yani sen ve ben harika elbiseler bulacağız, baloya gideceğiz ve sen de o elbiselerin önünde zevkten dört köşe olacaksın.

Piç kurusu. İsteyen her büyücüyle flört edip dans ettiği için bonus puan.

"Neyi kaçırdığını göreceksin ve yalvar yakar *sana* geri dönecek."

Ona bakıyorum.

Ve sonra

gölümsüyorum.

BÖLÜM 40

BUNU ONA ÖDETELİM.

Bu düşünce hafta sonu ve bir sonraki hafta boyunca bir diken gibi üzerime battı.

Koğuş sınıfımdaki cadılardan biriyle kahve randevum olduğunu unuttuğumda ve büyü yapma ödevimi teslim edemediğimde orada oluyor. Politia memurlarını kampüste cadılarla röportaj yaparken ya da ormanın kordon altına alınmış bölümlerini incelerken her gördüğümde intikam vaadine sarılıyorum. Bir cadılar meclisi üyesinin bana attığı her tuhaf bakıştan sonra kendimi bu konuda rahatlatıyorum ve Sybil'le San Francisco'da elbise alışverişine çıktığımızda bu düşüncenin tadını çıkarıyorum.

Sorun şu ki, Sybil'in planı üzerinde düşündükçe fark ediyorum ki... bu benim şeytanlarımı yatıştırmıyor.

Yarı yarıya değil.

Yakılan tüm kitapları düşünüyorum - yıllarca süren yaşam ve çalışma titizlikle belgelenmiş - ve büyücünün onları yok etmekten nasıl zevk aldığını. Sonra Kane'e odamda nasıl saldırdığını ve beni defalarca nasıl tehdit ettiğini düşünüyorum.

Memnon'un kötü diline ve aramızdaki tomurcuklanan ilişkiye rağmen, başından beri düşman olduğumuzu açıkça belirtti. Peki ben onu durdurmak için ne yaptım?

Hiçbir şey.

Şimdi de intikamımın seksi bir elbise giyip Memnon'u kışkırtmak için başka erkeklerin ilgisini çekmek mi olması gerekiyor? Bu gülünç derecede acınası ve ben bununla yetinmeyecek kadar kana susamışım.

Adama bunu *gerçekten* ödetmeliyim. Ama nasıl?

Çarşamba akşamı, evimin kütüphanesindeki berjer koltuklardan birine yayılmış oturuyorum, Nero ayaklarımın dibinde, alt dudağımı ovuşturup içinde bulunduğum durumu düşünüyorum.

Kalbimin tam üzerinde, şeytani bağımın hayatla çarpıştığını hissedebiliyorum. Ne yazık ki Memnon'un ruh eşi olduğumu kabul ettiğimden beri bu bağı giderek daha fazla fark ediyorum. Sadece bu kadarcık bir dikkat bile diğer taraftaki büyücüyü hissetmem için yeterli oluyor.

Her ne yapıyorsa, memnun ve sabırsız bir karışım. Kendini beğenmiş piç.

Küçük cadı, aklımı mı kurcalıyorsun? Memnon'un sesi kafamın içinde kadife gibi yumuşak.

Kahretsin, onun da beni hissedebildiğini unutmuşum.

Onu ve sözlerinin beni içten dışa doğru okşamasını görmezden geliyorum.

Hayal kırıklığının tadını alabiliyorum, diyor. *Hala umutsuz musun? Siktir git.* Kelimeleri bağımızdan aşağı itiyorum.

Bu yasal bir teklif mi? Çünkü eğer öyleyse, bunu düşünmem gerekecek.

Tanrıça, ama ondan nefret ediyorum.

Varlığı aramızdaki bağdan çekilirken eğlendiğini hissediyorum ve bir kez daha yalnızım - ya da artık bir başkasına bağlı olduğum için olabileceğim kadar yalnızım.

Sorunun özü bu, ona bağlı olmak. Bağlanmak.

Ruh eşi bağları koparılabilir mi? Bu

düşünce nefesimi kesiyor. *Hiç deneyen oldu mu?*

Başka bir düşünce tam olarak oluşmadan, sandalyemden kalkıyorum, sonra yerimden ayrılıp kütüphanenin arkasına doğru giderken tanıdığımı boş bir evcil hayvan veriyorum.

Nero sanki bir dakika önce uyumakla meşgul değilmiş gibi ayağa kalktı ve peşime takıldı.

Akşamın bu erken saatinde kütüphane ev ödevlerini yapan ya da çeşitli kitapları okuyan birkaç cadıyla dolu. İçlerinden birkaçı bana bakıyor; içlerinden birinin, kayboluşu şu anda Politia tarafından araştırılan ve hâlâ kayıp olan Kasey'nin arkadaşı olduğunu düşünüyorum. Kasey'nin arkadaşı bana yüzünü buruşturuyor, sonra kitabını okumaya geri dönüyor.

Kötü bir bakış, üzerimdeki şiddetli amaçtan dikkatimi dağıtmaya yetmiyor.

Buradaki ilk gecemden beri büyü odasını ziyaret etmedim ama aklımdaki şey için şimdi onlara ihtiyacım olacak.

Süslü taş şömineyi geçip mühürlü odanın kapısına ulaşıyorum. Kapıyı açtığımda, havayı dolduran büyü sesiyle irkiliyorum ve Nero'nun kulakları geri gidiyor.

Ancak o zaman tereddüt ediyorum.

Ne yapıyorum ben?

Beni saran bu fikir, ruhumdaki tüm tehlikeli ve öfkeli boşlukları dolduruyor, ama gerçekten istediğim bu mu? Ruh eşleri hakkında okuduğum her kaynak, onların kasıtlı doğasından bahsediyor. Onlar birbirlerinin mükemmel diğer yarısı.

Memnon ve benim mükemmel hissetmememizin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bir araya getirilmeye zorlanan iki yanlış hizalanmış yapboz parçası gibi hissediyoruz.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi orada beni bekleyen fener lambasına çeviriyorum.

Belki de kitaplar yanlış anlamıştır. Ya da belki Memnon ve ben tek başımıza çok kötüyüz ama birlikte daha da kötüyüz.

Her iki durumda da, eğer yapabilirsem, bunu şimdi bitirmek iyi bir fikir gibi görünüyor.

Feneri elime alıyorum. Elimi üzerinde sallayarak, "*Bir titreme ve kıvılcımla bu mumu karanlıkta yak*" diye mırıldanıyorum. Küçük bir alev canlanıyor ve bu sefer alevin şeytani görünmediğini rahatlatarak fark ediyorum.

Odaya tamamen giriyorum, Nero da peşimden giriyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Havadaki çelişkili büyü yüzünden başım şimdiden ağrımaya başladı.

Feneri odanın ortasındaki masanın üzerine koyuyorum ve duyularımı daha iyi odaklamak için gözlerimi kapatıyorum.

Şimdi gözlerimle bakmadığım için, yemin ederim ki tüm bu büyü kitaplarının karıncalı farkındalığını hissediyorum. Büyü yarı-duygusaldır; bu büyü kitaplarının akciğerleri, kalpleri ya da beyinleri olmayabilir ama doğuştan gelen bir şekilde canlıdır. Ve şu anda beni gözlemliyorlar.

Gözlerim hâlâ kapalıyken ellerimi ahşap masanın üzerine koyuyorum. "Bir ruh eşi bağını koparmak istiyorum." Kelimeler yasaklanmış gibi geliyor. Tabu. "Aranızda böyle bir büyüye sahip olan varsa, görmek isterim. Lütfen."

Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey duymadım.

İçimde bir parça rahatlama olsa da kalbim sıkışıyor. Eğer yapılamıyorsa, bu beni harekete geçmekten alıkoyar-

Bir kitabın kayarken çıkardığı yumuşak sesi duyuyorum.

Gözlerimi tam zamanında açtığımda ince siyah bir kitabın başımın üstündeki raflardan birinden ayrıldığını görüyorum. Düşen bir yaprak gibi çırpınarak masaya iniyor ve tam önüme usulca konuyor.

Kendiliğinden açılmadan önce siyah kumaş kapağına damgalanmış resme bakmaya ancak zamanım oluyor. Grimoire'un sayfaları, sanki hayalet bir el onları karıştırıyormuş gibi kayıyor. Kitabın arkasına yakın bir yerde, sonunda bir sayfada duruyor. Mürekkeple çizilmiş bir kalp resmi ve el yazısıyla Almanca kaleme alınmış bir büyü var.

Elimi metnin üzerine koyuyorum ve bir an için bir büyü oluşturun.

"Bu büyüü benim için İngilizceye çevir. Anlamını açıkça görmemi sağla."

Harfler titriyor, sonra şekil değiştiriyor ve birden hepsini okuyabiliyorum. *Aşk Bağlarını Koparma Büyüsü.*

Yutkunuyorum. Bu bir hata olabilir.

Bir hata olabilir mi İmparatoriçe...? Memnon'un sesi kafamın içinde yankılanıyor.

İçimdeki bu adamın samimi hissine kaşlarımı çatıyorum. *Neden kendi lanet işine bakmıyorsun?* Ona karşılık veriyorum.

Bağımızın diğer ucundaki büyücü sessiz ve dalgın görünüyor. Bu, daha önce ondan hissettiğim kibirli eğlenceden daha iyi.

Bağlantımızın onun tarafında bir titreşim var ve sonra tamamen geri çekiliyor.

Nefes veriyorum ve gözlerim önümdeki sayfada geziniyor. Kana susamış, gaddar tarafım onu görünce sapıkça bir heyecan duyuyor.

Büyüye

dokunuyorum.

Yapacağım.

Gecenin derinliklerinde büyü mutfağında durup kazanımı fokurdattırken rüzgâr uğulduyor.

Bu büyü için gerekli malzemeleri bulmak saatlerimi aldı; deniz suyu, dolunayda açan güller, kırık bir kalbin gözyaşları (benimkileri kullanarak-umarım işe yarar) ve bazı sıradan bitkiler. Dürüst olmak gerekirse, tüm malzemeleri bulamadım. Ama sanırım yine de işe yarayabilir.

Havan ve havan tokmağı kullanarak kurutulmuş gül yapraklarını ezip içine atıyorum. Bir sonraki kısım biraz zor olacak - tarifte ölü bir adamın rüyaları yazıyordu ama ben onlardan bulamadım, bu yüzden Olga'ya gittim ve kısa kesilmiş bir hayatın son sözlerini aldım.

Kopyaladığım kelimelere bakarken alt dudakımı ısırıyorum.

Kulağa hoş geliyor. Seni seviyorum, yakında görüşürüz.

Bu son sözlerin ne kadar sıradan olduğunu düşünüp ürpermeye çalışıyorum. Sıradan bir günün tam ortasında birinin hayatını elinden almak, ölümü daha da grotesk bir hale getiriyor.

Bunun yerine, malzemenin kendisine odaklanıyorum - notu kazanın içine mi atmalıyım yoksa kelimeleri üzerine mi fısıldamalıyım?

Ben karar veremedim ön kapı kırılarak açılıyor, menteşelerinden kopan tahta parçalanıyor. Bir çığlık korosu duymayı bekliyordum ama hepsi olmasa da kız kardeşlerimin çoğu yatmaya gitmişti, bir saat önce açık havada büyü yapmak için ayrılan bir grup dışında.

Tanıdık ağır ayak sesleri fuayeyi adımlıyor ve midem korkuyla doluyor.

Memnon kapı aralığını dolduruyor, gözleri parlıyor. Yüzümden elimdeki tahta kaşığa, sonra da önümdeki kazana bakıyorlar.

Büyümü savunmaya hazır bir şekilde kazanın önüne geçiyorum. "Öylece-"

Beni kucağına alıp arkamdaki adaya bırakırken irkiliyorum.

Parmağını yüzüme doğru kaldırıyor. "Kal," diye homurdanıyor, büyüü etrafımı sarıyor.

"Benimle bir köpekmişim gibi konuşma," diye tersliyorum onu.

Tezgâhtan atlamaya çalışıyorum, ama lanet olsun, kıcıımı heceledi - kelimenin tam anlamıyla. Ayağa kalkamıyorum.

Memnon'un kazanıma doğru ilerleyip çıplak elleriyle kazanı yakalamasını çaresizce izliyorum.

"Memnon, hayır-"

Ben daha savunmamı tamamlayamadan, o şeyi deviriyor, içindikileri altındaki açık ateşe döküyor, alevi söndürüyor ve karışımımı mahvediyor.

Dehşet dolu bir ses çıkarıyorum ve büyüümün kalıntılarına dehşetle bakıyorum.

Memnon bana dönüyor, göğsü kabarmış ve avuç içleri kazanı tuttuğu yerden kabarmış. "Bağımızı koparmaya çalışıyordun!" diye kükredi.

Üst katta birinin "Kapa çeneni!" diye bağırıldığını duydum.

"Yukarıdaki Tanrıça, sesini alçalt," diye fısıldıyorum. "Bütün meclisi uyandıracaksın." Zaten yeterince ince bir buzun üzerinde kayıyorum.

"İhanetinize ve firarınıza katlandıktan sonra bile, *est amage*, bizim olanı ve sadece bizim olanı kırmaya asla *cesaret edemem!*" Sesi kelimeleri haykırana kadar yükseliyor.

"Belki de son birkaç haftayı hayatımı zindan etmek yerine arkadaşım olmaya çalışarak geçirseydin, aramızdaki bağı koparmaya çalışmazdım."

Pişmanlık ya da utanç hissediyormuş gibi ifadesi titriyor ama daha bitirmedim.

"Tanrıçaya yemin ederim ki," diye devam ediyorum, "gözümün önünden ayrıldığı an, süreci baştan başlatacağım."

Sanki Memnon uzuyor, genişliyor. Bacaklarımın arasına giriyor, tehditkar ve ölümcül görünüyor.

"Hayır," diyor usulca, "yapmayacaksın." Büyücü ellerini başımın iki yanına koyuyor, gözleri çakmak çakmak.

Dokunuşuna karşı sarsılıyorum. "Bırak beni."

"Anıları çalabilecek tek kişi senin zihninin değil," diyor, dumanlı gözleri delici.

İma ettiği şey karşısında hareketsiz kalıyorum. "Yapmazsın,"

diye nefes alıyorum. Gülümsüyor. "Tabii ki yaparım.

Çoktan *yaptım* bile."

"Anılarımı mı aldınız?" Konuşurken sesim doğal olmayan bir şekilde kısık çıkıyor.

Karanlık, kaynayan öfke damarlarımın altında birikiyor.

"Sahip olduğum tek şey senin kalbin değil." Her şey gibi bu da bir itiraf.

Düşünmüyorum, kendimi ona doğru fırlatıyorum. Memnon'un büyüü bacaklarımı hâlâ masaya sabitliyor ama gözlerini oymayı ve yüzündeki o kendinden memnun sırıtışı yırtmayı başarıyorum.

"Kahretsin," diye Sarmatça küfrediyor, sendeleyerek ulaşabileceğimden uzaklaşıyor. Sonra da gülüyor. Gülüyor!

"Ah, *est amage*, senin ateşli tarafını özlemişim," diyor, benim alanıma geri adım atıyor ve bileklerimden birini yakalıyor.

"Anılarımı aldığın için senin bağırsaklarını deşeceğim, seni pislik!" Diğer bileğimi yakalamadan önce tırnaklarımı Memnon'un yüzünün diğer tarafına geçirmeyi başarıyorum.

Hıncırca sırtıyor. "Onları kaybetmeyi umursamadığını sanıyordum. Bir hafta önce lanetin için o kadar tutkuyla savaştın ki."

"Onları almaya hakkınız *yoktu*," diyorum şiddetle.

Memnon sözlerimi duymazdan geliyor, bakışları yanımdaki açık grimoire'a kayıyor. "Ah, bu nefret büyüsü mü?" Avucunu kitabın üzerine koyabilmek için bileklerimi bir elinin içine alıyor.

Elinin altındaki sayfa kıvrılıp kararıyor ve kitaptan bir tutam duman yükseliyor.

Tutuşuna karşı sonuçsuzca sarsılıyorum, ruh halim her geçen saniye daha da kararıyor. Bu büyüünün öfkemi yatıştırması gerekiyordu, alevlendirmesi değil. Ama sanki odamda yanan kitabı yeniden yaşıyorum.

"Bağımızı koparabileceğini ve iki bin yıl önce yaptığın gibi benden kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Kendi öfkesinin yükseldiğini hissediyorum ve gözleri gücüyle parlıyor. Bir büyücünün büyüünün vicdanından kaynaklandığını yeniden hatırlıyorum; güçlendikçe empatisi zayıflıyor. Memnon'un sırtının büyük kısmını antik çağda kaybettiğini hissediyorum.

"Benden asla kurtulamayacaksın, küçük cadı. Asla."

Gözlerinde parlayan büyüye bakıyorum. Haksızlığa uğramış bir büyücü kadar tehlikeli bir şey olmadığını anlamaya başlıyorum.

Memnon'un eli havaya kalkıyor ve tüy kadar hafif bir kavramayla boğazımı sarıyor. Ama beni masaya çivileyen büyüsü, beni sabitleyen vücudu ve şimdi de boynumdaki eli arasında tamamen hareketsiz kaldım.

"Ama haklısın, sana tutkudan çok ıstırap verdim. Belki de benimle birlikte olmanın ne demek olduğunu sana hatırlatmamın zamanı gelmiştir."

Kaşlarım havaya kalktı. Bekle, *ne?*

Bu düşünce daha aklımdan geçmeden Memnon beni öptü.

Ben.

BÖLÜM 41

NEFRET DOLU, NEFRET DOLU ADAM. KÖTÜ DUDAKLARI VE KÖTÜ DÜŞÜNCELERİYLE ve kötü niyetler.

Dünyamı altüst ettikten sonra beni öpmeye cüret edecek kadar *küstah*.

Ben de dudağını ısırđım. *Sertçe*.

Kanın metalik tınısı dillerimize çarptığında Memnon inliyor. Canavar ağzıma gülümsüyor ve sanki bu küçük şiddet onu tahrik ediyormuş gibi öpücüğü derinleştiriyor. Öfkeme rağmen -ve nasıl da öfkeleniyorum- onu geri öpüyorum, daha fazlası için açım. Parmaklarım saçlarına kayıyor ve canını acıtacak kadar gerginleştiriyor.

Tek istediğim ondan nefret etmekken onu hâlâ istiyor olmaktan nefret ediyorum.

Memnon'un parmakları boğazıma doğru hafifçe esneyerek beni kıştırdığını ve savunmasız olduğumu hatırlatıyor ama bu beni savunmasız *hissettirmiyor*. Sanki yanacaktım gibi hissediyorum. Şimdiden, gözlerimi açarsam, büyümün tüylerinin içimden sızdığını göreceğimi biliyorum.

"İmparatoriçem sonunda gerçek yüzünü gösteriyor," diye mırıldanıyor Memnon dudaklarıma karşı.

Bunun hiçbir doğru yanı yok - bu benim en kötü yanımdır. Ama eğer dostum kişiliğimin en keskin yerlerini kesmek istiyorsa, *öyle olsun*.

Dili tekrar ağzıma girdiğinde onu ısırıyorum. Memnon tıslıyor, ama bu hareket beni daha hararetle öpmesini sağlamaktan başka bir işe yaramıyor. Ben de ona karşılık veriyorum.

Bunu açıklayamam. Açıklaması yok. Ondan nefret ediyorum. Taşaklarını tekmelemekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama aynı zamanda nefretin tadını çıkarıyorum

dudaklarından öpmek. Bu nefreti arzusun sonuna kadar götürebileceğime eminim.

Sanırım yeni bir sapkınlığımın kilidini açtım.

Memnon geri çekilir. "Beni her yönden tanıyacaksın," diye yemin eder.

Onun düşünceleri de benimkilerle aynı olmalı - ya da aramızdaki bağ sayesinde beni duydu.

Memnon'u kendi arzularımı gerçekleştirmek için kullanmayı hayal etmek benim için sorun olmasa da, onun da aynı şeyi yapmasına izin verecek değilim.

Büyücüyü itiyorum, eli zahmetsizce boynumdan uzaklaşıyor.

Nefret dolu fanteziler lanetlensin-

"Eğer bağı koparamazsam, aletini buruşturacak bir büyü yaparım," diye tehdit ediyorum onu.

Memnon gülümsüyor, dudağının kenarında bir damla kan toplanıyor.

"Daha önce denemediğini düşünmen çok şirin."

Bu gözlerimi açtı.

Kan damlasını siliyor ve gözlerini üzerimde gezdiriyor.

"*Serbest bırak*," diyor Sarmatça.

Anında büyüğü bedenimden kalkıyor ve artık beni masaya sabitlemiyor.

Gözleri benim üzerime yerleşiyor. "Seni seviyorum, küçük cadı," diyor, yüz ifadesi biraz hüzünlü. "Tüm dünyadan daha çok. Bu benim en derin gerçeğim ve bir zamanlar yaptığım gibi sana tekrar tekrar söylemem gereken bir şey.

"Ve bu aşkın yükünü taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm." Yüz hatları biraz değişiyor, kararlılığı artıyor. "Ama bunu *taşıyacaksın*."

Bununla birlikte, kapıya doğru yönelir.

"Üç gün," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Elinizde kalan tek şey bu, İmparatoriçe."

Ve sonra gitti.

O üç gün göz açıp kapayıncaya kadar geçer.

Karmakarışık duygularımı çözmeye çalışmak için üç gün. İntikamıma odaklanmak için üç gün. Memnon'un balo gecesi ne yapmak istediğini merak etmek için üç gün.

Şimdi yatağımın üzerine serilmiş elbiseye bakıyorum, ruh halim kasvetli. Memnon'la tekrar yüzleşmek istemiyorum.

Belki de bu korkakça. Yine de gerçek bu.

O benim en kötü kabusum, ama aynı zamanda onun benim büyük bir zayıflığımı olduğunu da fark ediyorum çünkü beni kurtardı, bana değer verdi ve bir parçam - sapkın, yoldan çıkmış bir parçam - ondan *hoşlanıyor*. Kahretsin, ondan hoşlanmaktan da öte. Adamdan etkilenmenin de ötesindeyim ve onun emredici sesini duymak ve o kolların beni sarmasını hissetmek için can atıyorum. Tek yapması gereken beni öpmek ya da kulağıma birkaç güzel söz fısıldamak ve ben de onun hakkındaki tüm nefret dolu düşüncelerimi yeniden gözden geçireceğim.

Bu gece intikamımı almaya çalışırken bunun tekrar olmasından korkuyorum.

Uzaktan, birinin merdivenlerden çıktığını duyuyorum, ardından koridoruma doğru ilerlerken döşeme tahtalarının gıcirtısı geliyor.

Birkaç saniye sonra Sybil kapıyı açar. "Hey, bebeğim!" diye bağırarak içeri dalıyor, elinde elbisesi ve ayakkabılarının yanı sıra makyaj ve belki de saç malzemeleri gibi görünen şeylerle dolu kocaman bir çanta var.

Hepsini yatağın üzerine bırakıyor. "Kahretsin, bu gece için heyecanlıyım, değil mi...?" Yüzümü görür görmez sesi kesiliyor. "Hayır, hayır, hayır, Selene," diyor.

Yanağıma dokunuyorum. "Ne?"

"Bu gece için panik yapmana izin vermeyeceğim. Bu senin intikam gecen. Sadece kötü sırtışlar ve şeytani bakışlar görmek istiyorum."

Yüzümü ellerimin arasına alıp inliyorum. "Gerginim," diye itiraf ediyorum.

Sybil yanıma geliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Ruh eşin senin işbirlikçi ve zalim olduğunu düşünüyor. Politia senin bir katil olabileceğini düşünüyor. Belli ki bunların hiçbirisi değilsin, ama siktir et." Omuzlarımı sarsıyor. "Bir geceliğine kucaklaşacağız."

Beni bırakıyor ve yatağın üzerindeki eşyalara dönüyor. Çantasından bir şişe votka ve iki kutu köpüklü meyve suyu çıkardı. "İçeceğiz, birbirimizin makyajını ve saçını yapacağız ve bir geceliğine kötü kadınlar gibi giyinip *eğleneceğiz*. Ne dersiniz?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bana bir shot doldur."

Elbiseme uzandığımda kıkırdıyordum. Alkolü biraz fazla kaçırmış olabilirim.

Saçımız ve makyajımız yapıldı. Geriye kalan tek şey elbiselerimizi giymek. Sybil kendi elbisesini giyerken ben kendi elbiseme doğru yürüyorum, bacaklarım biraz titriyor.

Siyah elbise yere kadar uzanıyor, küçük bir treni ve neredeyse kalçamın üstüne kadar uzanan bir yırtmacı var. Sırt kısmı daha da seksi, sadece iki çapraz askıyla bir arada tutuluyor ve tenimin geri kalanını sırtımın küçük kısmına kadar açıkta bırakıyor.

Malzemenin parlaklığı onu yanardöner bir dokunuş gibi gösteriyor ve etrafımda bir yılan gibi kayıyor. Şimdi onu giydiğime göre, kendimi biraz daha kötü hissediyorum.

"Yüksek topuklu ayakkabılara ve savaş botlarına karşı bir aşkın olduğunu biliyorum." Sybil yakut kırmızısı elbisesiyle bana dönüyor, üzerindeki değerli taşlar ışığı yakaladıkça parlıyor. "Ama bu gece için biraz daha şık bir şeyler giyelim," diyor ve dolabıma doğru ilerliyor.

"Daha havalı bir şeyim yok," diyorum. "Ayrıca, bot giymezsem düşmanlarımı botlarımın altında nasıl ezeceğim?"

Sybil abartılı bir göz devirmeyle, "Onları botlarının altında ezmeyeceksin," diyor. "Belli ki onları ince topuklarıyla kazığa oturtacaksın. Bana bir saniye ver-"

Odadan dışarı fırlıyor, kendi çıplak topuklu ayakkabılarını giymiş bile. Uzaktan, merdivenlerden aşağı bir şeyin gümbürdediğini duyuyorum, ardından küfürler geliyor.

Uh-oh. İşte bu yüzden ince topuklu ayakkabılar kötü bir fikirdir, özellikle de işin içinde alkol varsa.

Odamdan aceleyle çıkıyorum, çeşitli kıyafetler içindeki diğer cadıların yanından geçiyorum.

Sahanlıkta yatan Sybil'in elbisesi beline kadar uzanıyor.

Başka bir cadı zaten oradadır, ona yardım etmeye hazırdır ama kız elini sallayarak onu uzaklaştırır. "Ben iyiyim, ben iyiyim."

Onun sözlerine rağmen sahanlığa iniyorum ve ellerini elbisesinin üzerinde düzeltirken arkadaşımın kalkmasına yardım ediyorum.

"Ayakkabılar buna değmez," diye fısıldıyorum.

"Ben boşuna bok yemedim Selene," diyor. Elini çekip sendeleyerek merdivenlerden iniyor ve odasına doğru ilerliyor. Kendi odamı ziyaret etmek ve elbisemin içine soktuğum telefonumu almak için zaman ayırıyorum. Nero

bunca zamandır yatağımın yanında uzanıyordu, ama şimdi sanki odadan temelli çıkacağımı hissetmiş gibi beni takip ediyor

Dışarı.

Sybil'in odasına tam arkasından kapıyı kapatırken, omzuna tünemiş baykuş tanıdığı ve elinde bir çift açık parmaklı stiletto ile giriyoruz.

Beni gördüğünde "İşte," diyor ve topukluları bana doğru itiyor.

Ayakkabıları giyiyorum ve sonra ikisi de Chucks giyen başka bir cadı grubuyla birlikte evden çıkmadan önce ailelerimizle birlikte aşağıya iniyoruz.

Bu arada ben de bir çift ayağa bağlıyım.

Bekle, bu düşünce tanıdık geliyor. Sybil'le başka bir gece de buna benzer bir alışveriş yapmış mıydım...?

Eminim öyledir.

Nefes veriyorum. Katil-kraliçe hisleri yayıyor olsam iyi olur, yoksa isyan edeceğim.

Grubumuz kampüsün içinden geçerek konservatuvara doğru giden cadı selini takip ediyor. Nero yanımda sinsice dolaşüyor, eşim gibi davranıyor.

Tepemizde dolunay parlıyor, karanlığı aydınlatıyor ve çevremizi soluk mavi bir ışıqla kirletiyor. Onu gördüğümde nefes alıyorum, büyüm de bu ışığın dokunuşunu hissettikçe karıncalanıyor. Dolunaylar, karanlığın bile gizleyemediği gerçeklerin açığa çıkması içindir. Ve bu, avcının ayı, özellikle dokunaklıdır.

İntikam almak ve Memnon'u ona karşı gerçek duygularıyla yüzleşmeye zorlamak için iyi bir gece.

Süpürgelerin üzerindeki cadılar havayı yarıyor, kahkahalarla gülüyor, etekleri ve saçları arkalarından esen rüzgârda dalgalanıyordu.

İçimi eski bir özlem duygusu kaplıyor ve kendime cadılar meclisinde olduğumu ve eninde sonunda süpürgelerle uçmayı öğreneceğimi hatırlatmak zorunda kalıyorum. Burada geçirdiğim süre boyunca başarabileceğim bir şey daha. Sadece henüz yapmadım.

Konservatuar uzakta parlıyor, tamamen cam olan yapı içeriden ve dışarıdan yüzlerce havalanan fenerle aydınlatılıyor, titreyen mum ışığı güzel, neredeyse Gotik bir etki yaratıyor.

Cadılar meclisinin devasa serasına hiç girmemiştim. Bu geceye kadar. Yaklaştıkça çok şey kaçırdığımı anladım. İçeride her türlü yabani yeşilliğin yetiştiğini görebiliyorum ve Samhain şerefine birileri binanın dışında sandalye büyüklüğünde balkabakları yetiştirmiş. Birçoğu hala sarmaşıklarına bağlı ve bitkilerin kendileri devasa meyvelerin etrafında kıvrılıyor.

Kapıya giden mermer basamakları çıkıyorum, Nero da yanımda. Sybil'in omzuna bakıyorum ve Merlin'in çoktan gecenin içinde uçup gittiğini fark ediyorum. Cadıların geri kalanı binaya girmeye devam ederken durup etrafıma bakıyorum. Başka kimsenin tanıdığı onlarla birlikte görünmüyor.

Nero'ya bakarken dudağımın kenarını çiğniyorum. "Bu halinle içeri girmene izin verildiğini sanmıyorum," diyorum.

Panterim altın yeşili gözleriyle uzun süre bana bakıyor, sanki sessizce bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Bir an için aramızdaki bağdan sıyrılıp kafasının içine giriyorum ve ondan beklemediğim bir duygu hissediyorum: şefkat.

Kendi bedenime geri dönerek diz çöküyorum, böylece alnımı tanıdığıminkine yaslayabiliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona. Geri çekiliyorum ve yüzünü okşuyorum. "Bu gece ormanda güvende kal." Dışarıda kötü kararlar veren bir sürü sarhoş, şehvetli cadı olması kaçınılmaz.

Nero bana bir kez daha uzun uzun bakıyor, sanki "*Sen de güvende kal*" der gibi.

Ya da belki de bu sadece benim tanıdığımı antropomorfize etmemdir. Yine de başımı sallıyorum. Son bir bakışla Nero benden uzaklaşıyor ve ağaçlara doğru koşmaya başlıyor.

Ayağa kalkıp gidişini izliyorum.

İmparatoriçe.

Memnon'un çağrısıyla etim buruşuyor. Bir kez daha kış bahçesine dönüyorum ve çift kapıdan onu gördüğümde irkiliyorum.

Elleri smokininin ceplerinde, etrafında hareket eden insanlardan çok daha büyük görünüyor.

Takım elbisesinin ceketinin ve pantolonunun kesimi tarafından kafeslenmiş vahşiliğiyle ne kadar iyi görüldüğünü görünce nefesimi tutuyorum. Daha doğrusu, *çoğunlukla* kafese kapatılmış - papyonu yok, gömleğinin düğmeleri kısmen açık ve gömleğinin yakasının üstünden panter dövmesinin görüldüğünü görebiliyorum. Saçları parmaklarını birkaç kez geçirmiş gibi görünüyor.

Smokinin Memnon'u daha az tehlikeli göstereceğini düşündüysem, fena halde yanılmışım.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve midemi hafif, çırpınan bir his dolduruyor.

İntikam, kendime hatırlatıyorum. Bu gece intikam için.

Dumanlı gözleri parlıyor, ayak parmaklarımın ucundan elbisemin yırtmacına, göğsüme ve nihayet yüzüme kadar beni süzüyor. Sanki biri kafasına vurmuş gibi görünüyor.

Yutkunduğunu görüyorum, gözleri hala bana sabitlenmiş ve kahretsin, Memnon gerçekten de... bu kıyafet tarafından mı atılıyor?

Sanırım intikam elbisesi işe yaradı.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Pekâlâ, bunu yapabilirim.

Şimdiden midemdeki telaşlı his yatışmaya başladı.

Yolun geri kalanını merdivenlerden çıkıp konservatuara giriyorum ve havayı dolduran unutulmaz bir melodi duyuyorum. Etrafımda cadılar ve büyücüler resmi kıyafetleriyle duruyor, sohbet ediyor, gülüyor ve sanki vahşi, büyülü şeyler değil de yüksek sosyeteden insanlarmışız gibi narin kupa bardaklardan cadı birası içiyorlar.

Memnon'un az önce durduğu yere dönüyorum, ama o gitmiş. Ne yazık ki kalabalığın içinde bir yerlerde Memnon'u gözden kaybettim. Etrafa bakındım.

"Selene!"

Sese doğru döndüğümde Sybil'in kalabalığın arasından sıyrılıp bana doğru geldiğini görüyorum. Onun biraz gerisinde, buraya birlikte geldiğimiz grubu görüyorum.

"Bize bir masa tuttum!" diyor arkadaşım, önüme geçerek. "Oturmak ister misin, yoksa-?"

"Onu gördüm," diyorum ona.

"Ne? Nerede?" Etrafına bakınıyor.

"Bilmiyorum, onu gözden kaybettim." Konuşurken ellerimin titrediğini fark ediyorum. Ama bu sınırdan değil, sarmal büyümünden kaynaklanıyor.

Adamla yüzleşmeye hazırım.

Sybil'in yüzü heyecanlanır. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diyor. "İntikam zamanı."

Sybil'in bizi yakaladığı masaya dönmek yerine beni ters yöne, konservatuvarın kanatlarından birine götürüyor.

Bir an için çevremize bakarken Memnon'u ve aramızdaki kan davasını unutuyorum.

Burayı daha önce ziyaret etmediğime inanamıyorum.

Konservatuvarın her katını dolduran bitkiler, devasa pişmiş toprak saksılardan ve zeminin kesilip atıldığı yerlerden yetişiyor. Tamamen yeşilliklerle kaplı olmayan tek yer dans pisti ve etrafındaki masalar, ancak orası bile bitkilerle dolu. Ve tüm bunlar üzerimizdeki fenerler tarafından aydınlatılıyor.

Kanadın sonunda, sohbet eden doğaüstü varlık kümelerinin ötesinde, devasa bir kazanın dumanı tütüyor. Yanında bir piramit dolusu kupa bardak durmaktadır ve hepsi de tüten demle doludur.

Doğru, çekingenliği mi gevşetmek ve bu gece iyi vakit geçirmemi sağlamak için daha fazla içki. Belki *de iyi vakit geçirmenin* intikam susuzluğumu gidermediğini unutturur.

Çıplak sırtımda tanıdık bir büyüünün fırçasını hissettiğimde Sybil ve ben henüz kazana varmamıştık.

İmparatoriçe... Bitmemiş bir işimiz var...

Yürümeyi bırakıyorum ve Sybil bana dönüp bakıyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Memnon."

"Onu görüyor musun?" diye soruyor. "Nerede o?" Sanki onu görebilecekmiş gibi etrafıma bakıyor.

Ona gülmek için içimde garip bir dürtü var. "Onun neye benzediğini biliyor musun ki?" diye soruyorum.

"Hayır, ama bütün pisliklerin bir görünüşü vardır. Bu kalabalığın içinden onu seçebileceğime eminim."

Şimdi gülüyorum. "Onu duyabiliyorum," diye itiraf ediyorum. Şakağıma dokunuyorum. "Burada."

Arkadaşımla kaşları kalktı. "*Oh-oh*. Doğru ya. Senin acayip ruh eş güçlerin var."

Etrafımıza gizlice bakıyorum ama Memnon'u göremiyorum. Belli ki benimle oynuyor.

Daha da kötüsü, işe yarıyor.

Eğlence şu anda aklımdaki en son şey. Bunun yerine, tüm öfkem, kızgınlığım, utancım ve endişem - tüm bu çirkin duygular, heyecan, umut ve adını koyamadığım nefes nefese, uçarı bir his gibi birkaç diğeriyle birlikte içimde yükseliyor.

İçki piramidine ulaşıyoruz ve ikimiz de kadehleri kapıyoruz. Ama elimdeki biraya bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu yapamam," diye itiraf ediyorum.

"Neyi yapamazsın?" Sybil içkisinden bir yudum alırken sorar.

İçmeye, gülmeye ve *rol* yapmaya devam edemem. Tanrıça, artık rol yapmak istemiyorum.

"Memnon'u bulmalı ve onunla anlaşmalıyım." Bu sözleri söylerken mutlak gerçekliği hissediyorum. Arkadaşıma içkimi uzatıyorum. "Bunu masamıza geri götürüp benim için saklayabilir misin?"

"Ama, Selene-"

"Lütfen, Sybil." Ona yalvaran bir bakış attım. "Sadece bir dakikalığına gideceğim." Gülümsemeye zorluyorum. "O zaman birlikte eğlenebiliriz. Ciddi bir şekilde."

Nefes verir ama sonra başını sallar. "Tamam, evet, iyi. Sen ezikle ilgilen, sonra da beni bul." Arkadaşım bana şakacı bir bakış attı. "Ama çok uzun sürmesin, yoksa senin için biranı içerim."

Bu sefer ona gerçek bir gülümseme veriyorum. "Anlaştık."

Sybil gözümün önünden ayrıldıktan sonra, fısıldaşan çiftlerin arasından geçerek bitki koridorlarında dolaşıyorum. Onları geçip, konservatuarın tüm konuklardan arındırılmış ıssız bir köşesine ulaşana kadar ilerliyorum.

Havada sürüklenen trajik bir şarkının notaları ve uzaktan gelen ses mırıltıları, şu anda bir partinin tüm hızıyla devam ettiğine dair tek ipucu.

Neredesin sen? Bağımızdaki Memnon'a sesleniyorum.

Ellerim hafifçe yumruk oluyor ve şimdiden intikam arzum artıyor. Büyücüye iyi bir yumruk indirdiğimi ya da taşaklarına diz çöktürdüğümü hayal ediyorum. Bu ihtimal karşısında ellerimden sihir akıyor.

Etrafımdaki hava kıpırdanıyor; sonra geniş bir göğüs sırtıma değiyor.

"Tam buradayım, küçük cadı," diye kulağıma doğru nefes alıyor.

Sesi ve yakınlığı nabzımı hızlandırıyor ve onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Şimdi benim fırsatım. O şüphelenmezken bir hamle yapmak isteseydim, şimdi yapardım.

Onun yerine tereddüt ediyorum, intikam duygum onu gördüğümde hissettiğim soluksuz heyecanın yanında ikinci planda kalıyor. O zaman aklıma ayıltıcı bir düşünce geliyor: Memnon'a ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim, gözümün bir odada aradığı adam her zaman o olacak ve onun yüz hatlarını arzulayacağım. Kane'e duyduğum aşk bunun yanında hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey.

Memnon'un kendi gözleri beni içine çekiyor. "Büyüye hiç ihtiyacın olmadı, *est amage*," diye mırıldanıyor, pürüzlü sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. "Büyü olmadan da tamamen büyüleyicisin."

Çenemi biraz kaldırıyorum. "Defterlerimi yaktığın için bu gece dağılacağımı mı umuyordun? Anılarımı bana geri vermek için sana yalvaracağımı mı?"

"Mmm..." Çıkardığı ses her şeyden çok hırlamaya benziyor. "Yalvarmanız fikri hoşuma gidiyor, *est amage*. Her zaman *ikna edici* argümanlar sunmuşsunuzdur."

Bir anı mı yoksa hayal gücüm mü bilmiyorum ama bir an için kendimi onun önünde diz çökmüş, sikini ağzıma almış olarak hayal ettim- Geldiği gibi hızla kayboluyor ama beni nefessiz ve kızarmış bırakıyor. Memnon'un gözleri kızarmış yanaklarımdan birine kayıyor ve oradaki deriyi okşuyor. "Güzel, sarhoş edici cadı," diye nefes alıyor. Elinde değilmiş gibi eğiliyor, o baştan çıkarıcı dudakları tenimi sıyrıyor, onu itmem için beni cesaretlendiriyor. Hangi büyüü kullandığını bilmiyorum ama tam da bu anda, aşılmaz sorunlarımız hiçbir şeye dönüşmüyor gibi görünüyor. Memnon bana bu kadar yakinken, her şey çok basitleşiyor.

O benim.

Dudakları çenemde geziniyor. "Seninle ilk tanıştıktan sonra keşfettiğim bir şey var ki, eğer seni tam buradan öpersem-" Dudaklarını boynumun yan tarafına, tam nabız noktamın altına değdiriyor ve bedenimi bir ürperti sarıyor. Boğazıma doğru gülümsüyor. "Tam da bunu yapıyorsun."

Öpücüğe doğru eğilirken bile başımı geriye eğiyorum, ellerimden biri saçlarına gidiyor. Parmaklarımı koyu renk buklelerinin arasından geçirerek onu kendime doğru çekmek istiyorum. Ağzının boğazımda olmasından ve bedenlerimizin bu şekilde birbirine bastırılmasından daha fazlasını arzuluyorum.

Onu aşağı itmek ve kolalı beyaz gömleğini açmak istiyorum. Düğmelerin patladığını duymak istiyorum. Tenini tenime değdirmek istiyorum.

Onunla yolumu bulurken bana o korsan gülümsemesini göstermesini ve içimde yaktığı bu ateşe bir son vermesini istiyorum.

Defterlerinizi, anılarınızı yaktı. Adama bir ağaç gibi tırmanmayın. Ona ödet.

Bu ayıltıcı düşünce karşısında neredeyse nefesim kesiliyor. Parmaklarım saçlarından çözülüyor ve kollarında kaskatı kesiliyorum - kolları ne zaman bana dolandı?

Kahretsin, bu tam da bu gece yapmamam gereken şeydi.

Saçma sapan bir kendine hakimiyet gerektiriyor ama avuçlarımı göğsüne götürmeyi başarıyorum ve bir an için göğüs kaslarının çok iyi hissettirmesine hayran kalıyorum. Bu aptalca değil mi, göğüs kaslarının hissedilebilmesi-?

Siktir, konsantre ol Selene.

Memnon'u kabaca itiyorum, devasa bedenini hareket ettirmek için eyleme biraz büyü katıyorum.

Büyücü sendeleyerek geri çekiliyor, gözleri dudaklarıma kayarken yüzünde şehvet sarhoşu bir ifade var.

"Günlüklerimi ve içlerindeki *yılların* anılarını yok ettin," diye hatırlatıyorum ikimize de.

Memnon'un yüzündeki sisin bir kısmı kaybolur.

"Bana pişmanlık hissettirme çaban bu mu?" diyor başparmağıyla dudağını silerek. "Suçluluk mu? Utanç mı?" Eli düşünüyor ve yüz hatları ciddileşiyor. "Çünkü kraliçem, zafer kesinlikle böyle hissettiriyor."

"Neye karşı zafer? Son derece işlevsiz ilişkimize mi?"

Memnon bana gülümsüyor. "Bu akşamı çok uzun zamandır bekliyordum."

Karnımdaki huzursuzluk kıvrılırken bile kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ayrı kaldığımız onca zamanda ne yaptığımı sanıyorsun?" diye soruyor başını eğerek.

Hiç bilmiyordum.

Başını yavaşça sallıyor. "Kim olduğum hakkında bilmediğin o kadar çok şey var ki." Memnon yaklaşıp. "Sizin gibi, *est amage*, benim doğamda yalvarmak yok. Ben *güç* işindeyim." Parmağını çenemin altına koyuyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Ve sen, *aşkım*, buna tamamen hazır değilsin."

Gözlerini arıyorum. Burası geri çekilmem gereken yer. Ya da saldırmam. Ama hem bakışları hem de dokunuşlarıyla beni büyüledi.

"Bir kral olarak bile sürülerimle birlikte savaşa giderdim." Sesi yumuşuyor, samimileşiyor ve Sarmatça konuşmaya başlıyor. "Ama bazen, özellikle inatçı bir düşmanla karşılaştığımda ya da ibret olsun istediğimde, savaşçılarımla savaş alanından biraz uzakta bırakır ve tek başıma at sürerdim." O konuşurken tepemizdeki fenerler kararıyor, sanki Memnon'un bana anlatmaya kararlı olduğu uğursuz hikâyeden çekiniyorlarmış gibi.

"En kötü rakiplerimle neden tek başıma yüzleştığimi biliyor musun?" "Eminim bana anlatacaksın," diyorum usulca.

Bana fısıltıyla bir gülümseme gönderiyor ama bu gülümseme gerçek bir espri içermiyor.

"Büyücülerin muazzam miktarda gücü vardır, ancak bu kadar büyük miktarlarda kullanıldığında, büyümüz biraz... *vahşileşebilir*."

Sanırım bana vicdanını gücü karşısında nasıl **k a y b e t t i ğ i n i** hikâyesini anlatmak üzere.

Bunun yerine, "Y a p t ı ğ ı m ı z sihir ne kadar güçlüyse, o sihrin kime dokunduğunu o kadar az kontrol edebiliriz. Arkadaşlar -ve aile- her zaman

serbest bıraktığımızda tehlike." Bunun iyice anlaşılması için duraklıyor. "Böylece düşmanlarımla tek başıma yüzleşecektim ve karşılaştığım korkunç, inatçı hükümdarlar nasıl bir yıkıma yol açabileceğimi ilk elden görecektlerdi."

İma ettiği şey karşısında dehşete düşerek üşüdüğümü hissediyorum.

"Tarlalar ordularla dolup taşardı ve ben atımın üzerinde hiç dokunulmadan öylece otururdum."

Zihnimin gözünde ceset tarlalarını, kan sıçramış buğdayları ve Memnon'u atının üzerinde otururken görüyorum. Havada yoğunlaşan uğursuz, ezici büyüünün tadını neredeyse alabiliyorum.

"Ve bazen," diye devam ediyor, "eğer o gün gücümü çok iyi kontrol edebiliyorsam, hükümdarın ölümünü sona saklardım. Ordusunun yıkıntılarını incelemesine izin verirdim. İlk fırsatını bulduğunda bana teslim olması gerektiğinin kafasına dank etmesine izin verirdim."

Belli ki bu bir uyarı, beni titreten bir uyarı. Uzaktan, çalan müziği, insanların gülüşmelerini ve biri beni aramaya çalışırken göğüs dekoltemin arasından titreyen telefonumu duyabiliyorum ama sanki bir dünya uzaktaymışım gibi geliyor.

Ancak korkum sayesinde, büyümlle birlikte öfkem de yükseliyor. Bu benim anım - gerçek intikam için açılışım.

Gücüm avuçlarımda toplanıyor.

Memnon ellerime bakıyor. "Bana vuracak mısın, küçük cadı?" Sesi eğleniyor gibi. "Bunu düşünmek *hoşuma* gidiyor. Hatta gıdıklayabilir bile."

Hakarete karşılık olarak büyüüm patlıyor, gelişiyor ve gelişiyor. İçimdeki kaotik hareketleri hissedebiliyorum.

Başıyla göğsümü işaret ediyor. "Telefonun çalıyor. Acil olduğunu tahmin ediyorum," diyor geri çekilerek. "Neden cevap vermiyorsun?"

Bir an için göğsüme bakıyorum, ama tekrar yukarı baktığımda Memnon gitmiş.

Lanet olsun.

Peşinden yürüyorum, büyücüyü gözden kaybettiğim için gücüm içimde azalmaya başladı bile. Koridorlarda Memnon'u ararken topuklarım tıkırdıyor. Ama o tamamen ortadan kayboldu.

Duruyorum, boş bir ağaç ve çalı sırasına ve bir çiftin palmiye ağacının gövdesine yaslanmış öpüştüğü bir diğerine bakıyorum.

Bzzzz...bzzzz...

Tekrar göğüs dekolteme baktım. Memnon haklı, telefonumda çalıyordu.

Bir nefes veriyorum, sonra telefonu çıkarıyorum.

Sybil olduğunu düşünerek arayanın kimliğine şöyle bir bakıyorum. Ama değil.

Kane Holloway, telefonumda öyle yazıyor.

Neden onca insan arasından Kane beni arıyor? Birlikte geçirdiğimiz felaket akşamdan beri ondan haber almadım. Dürüst olmak gerekirse, numarasının bende olduğunu bile fark etmemiştim.

Yine de aramaya cevap veriyorum, bir sıra bitkinin arasından geçerken telefonu kulağıma götürüyorum.

"Hey, Kane," diyorum telefonu kulağıma götürerek. Gözlerim arka avluya açılan bir kapıya takılıyor. "Şimdi değil-"

"Dinle Selene, söyleyecek çok şeyim var ve bunları söylemek için fazla zamanım yok." Konuşan adamın sesi hatırladığım lycanthrope'a benzemiyor. Sesi çok alçak ve çakıllı. Neredeyse hiç insana benzemiyor.

Durakladım. "Kane, sen misin?"

Yumuşakça soruyorum. "Dolunay. Bir vardiyayla savaşıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, Lycan'ların dolunayda *herhangi bir* süre nöbet tutmalarının mümkün olduğunu bilmiyordum.

Dışarıdaki kapıya yöneliyorum, biraz temiz hava almak ve bu görüşme her nereye gidiyorsa onunla başa çıkmak için biraz mahremiyet istiyorum.

"Sürüm Cara'yı kurtaranın sen olduğunu biliyor," demek için acele ediyor. "Kokunu kendim teyit ettim."

Kurtardığım şekil değiştiren kızıdan bahsediyor.

"Tamam..." Bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

Kapıdan çıkıp üç tarafı kış bahçesinin cam duvarlarıyla çevrili büyük bir avluya giriyorum. Taştan bir veranda var ama yerini aşırı büyümüş bitkilerle dolu bir bahçeye bırakıyor. Yeşillikler çoğunlukla alana serpiştirilmiş mermer heykelleri ve fiskiyeleri geride bırakmış ve buradaki birkaç lamba direğini de yutmuş.

"Sürü dinamikleri hakkında ne kadar şey biliyorsun bilmiyorum ama yaptığın şeyden sonra artık sürünün bir dostu sayılıyorsun."

Bu itirafın ardından gelen sessizlik ağırdır, sanki söylediği şey büyük bir meseleymiş gibi.

"Sürünün dostu olmak, unvanı elinizde tuttuğunuz sürece size korumamızı uzatacağımız anlamına geliyor" diye ekliyor.

Koruma. Bana *koruma* teklif ediyor. Sadece herhangi bir koruma da değil, bütün bir sürünün koruması. Nefesim bir anda kesildi. Bu çok büyük bir anlaşma ve müthiş bir teklif.

Sözleri aklımda yer ederken, içkilerini yudumlayan ya da gecenin gölgelerine karışan diğer birkaç cümbüşçüye bakıyorum.

Kane, "Resmi bir toplantı ayarlayıp tüm bunları size yüz yüze anlatmak istiyorduk ama korkarım artık bunun için zamanımız yok," diyor, sesi hâlâ insanlık dışı derecede alçak.

Süpürgelerin üzerinde uçan birkaç cadının yere inip kış bahçesinin arka kapılarına doğru ilerleyişini izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne demek artık bunun için zaman yok?" Anlayamadığımı söyledim.

Kane kelimelerini dikkatle seçiyor gibi görünüyor. "Sürü arkadaşlarımdan biri Politia ile çalışıyor."

Bunu duyar duymaz midem bulanıyor.

Kane de sanki bir sonraki sözlerini söylemek istemiyormuş gibi duraksıyor.

Sonunda iç geçiriyor, sanki boğazı sesi tam olarak çıkaramıyormuş gibi ses bozuk çıkıyor. "Politia seni tutuklayacak."

BÖLÜM 42

"NE?" NEREDEYSE TELEFONU DÜŞÜRÜYORDUM.

Avlunun öbür ucunda, birkaç misafir içeri girerken bana bakıyor, belli ki patlamamdan ürkmüşler.

Kane'i yanlış duymuş olmalıyım. Bu mümkün değil-

"Bu gece," diye ekliyor şekil değiştiren. "Senin için tutuklama emri çıkarmışlar. Görünüşe göre, kısa süre önce kaybolan cadının kanının bulaştığı bir ayakkabını bulmuşlar."

"Kasey," diye fısıldıyorum.

Ayakkabılarıma gelince, büyü çemberinin olduğu gece arkamda bıraktığım çift kayıp. Politia onlardan birini mi buldu? Eğer öyleyse, neden ormanda olsun ve Kasey'nin kanı üzerine nasıl bulaşmış olabilir? Oradaki çatışma sırasında yalın ayaktım.

Bir hata olmalı.

Tam bunu söyleyecektim ki Kane devam etti. "Politia cinayetleri senin işlediğini düşünüyor."

Yeterince hava çekemiyorum. Bir cinayet davasında şüpheli olmak bir şey, ama beni *tutuklamayı* mı planlıyorlar? *Bu gece mi?*

"Tanrıça..." Fısıldıyorum, daha fazla konuk kış bahçesine geri dönerken dünyanın eğildiğini hissediyorum. "Ben masumum, Kane." Her şeyi hatırlayamasam da bunu söylemem gerekiyor.

"Eğer biz şekil değiştirenlerden herhangi biri bu cinayetleri senin işlediğini düşünseydi," diyor Kane, "arkadaşın olsun ya da olmasın, seni ihbar ederdik."

Titrek bir nefes veriyorum. Sürülerin sadık oldukları bilinir ama masumları, özellikle de kendilerinden olanları korudukları daha da bilinir.

"Birinin size komplo kurduğunu düşünüyoruz."

Sanki biri karnıma tekme atmış gibi hissediyorum.

Çerçevenlenmiş. Çerçevenleniyorum.

Masumiyetimi kanıtlamaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki, ismimin neden sürekli ortaya çıktığını merak etmedim. Bunun sadece yanlış zamanda yanlış yerde olmak ve mazeretimi kanıtlayamamaktan kaynaklandığını düşündüm.

Birinin hafıza kaybımı kasıtlı olarak bana karşı kullanma ihtimalini düşünmemiştim.

Yapmalıydım.

Bir elimi alnıma bastırıyorum.

"Kahretsin." Kahretsin, *kahretsin*,
kahretsin.

Kane'in sesi keskinleşir. "Alfa'm bu mesajı iletmemi istedi: Yetkililerle işbirliği yapın. Kutsal Yedili sona erdiğinde bu meselenin çözülmesine yardımcı olması için avukatlarımızdan birini göndereceğiz." Lycanthrope'lar vardiyalarını tekrar tam olarak kontrol edebildiklerinde.

Elimi başıma koyuyorum. Zihnim çılgılık atıyor ve yeterince hava alamıyor gibiyim.

"Kane," diyorum usulca, "Ben... *teşekkür ederim*." Söylediği şey tutuklanmamı engellemeyebilir ama bütün bir sürünün desteğine sahip olduğumu bilmek bütün bu çileyi çok daha az umutsuz hale getiriyor.

Lycanthrope'un sesi derinleşiyor. "Cara bize neler olduğunu hatırlayabildiği kadarıyla anlattı. Çok fazla değil ama yine de onu kurtararak ne kadar riske girdiğini bilmemiz için yeterli. Söylediklerine bakılırsa, Cara'yı zorlayacaklarmış-" Sonraki sözleri karışır. Kane durur, boğazını temizler ve devam eder. "Onun iradesine karşı bir bağ." Birkaç saniyelik bir sessizlik daha geçiyor ve ben sadece onun yer değiştirme ihtiyacıyla savaştığını hayal edebiliyorum. "Politia'yla olan durumu çözdükten sonra, o gecenin hikâyesini kendi cümlelerinizle dinlemek istiyoruz."

"Bunu yapabilirim," diyorum sessizce.

Kane'in böyle konuştuğunu duymak -olmaya hazırlandığı lider gibi- beni şaşırtıyor. Yıllardır ona aşıktım ama *onu hiç tanımamıştım*. Ve şimdi keşfediyorum ki belki de o sadece muhteşem bir şekil değiştiren değildir; bu kadar genç olmasına rağmen, komuta eden bir üye olabilir.

Tereddüt ediyor, sonra ekliyor: "Ayrıca Selene, bu resmi değil ama seni tekrar görmek isterim." Sesi bir kez daha sertleşiyor, neredeyse anlaşılmaz hale geliyor. "O gece sana veda ettiğimden beri bunu istiyorum."

O ve ben garip bir yerde ayrıldık -bir kaçamak, bir aşk ve ölüme yakın bir deneyim arasında bir yerde. En azından ben öyle bıraktığımızı düşünüyorum.

"I-"

Küçük cadı, oynamaya hazır mısın?

Memnon'un içimden gelen sesiyle elimi kalbime bastırıyorum. Şimdi öğrendiklerimin ışığında daha önceki intikam ihtiyacıma zar zor odaklanabiliyorum.

"Sadece bu konuda nerede durduğumu bilmeni istedim," diyor Kane, ben ona düzgün bir yanıt veremedim. Boğazını temizliyor. "Her neyse, avukatlarımızdan biri sizinle konuşana kadar hiçbir soruya cevap vermemeye çalışın."

"Tamam," dedim, sesim biraz kaybolmuştu.

Şu anda Politia memurlarının kış bahçesine doluştuğunu ve beni tüm meclis kardeşlerimin önünde kelepçelediğini hayal ediyorum.

Gitmem ve odama dönmem gerek. Eğer bu gece suçlanıp tutuklanacaksam, seyirci istemiyorum. Özellikle de arkadaşlarım ve akranlarımdan oluşan bir seyirci. Bu zaten yaşamak için yeterince kötü bir deneyim olacak.

"Buraya ne zaman gelecekler?" Sesim titriyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Kane pişmanlıkla. Arka planda bir kurt uluması duyuyorum, sonra birkaç tane daha. "Bir saat içinde mi? Belki daha sonra, belki daha erken - ayrıntıları öğrenemedim."

Gözlerimi ovuşturuyorum ve gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğime karar veremiyorum. Tüm bu durum delilik.

"Çok üzgünüm Selene," diye ekliyor usulca. "I-"

Konservatuarın içinden çığlıklar yankılanıyor ve neredeyse telefonumu düşürüyordum. Nefesimin altında küfrediyorum.

Memnon, bunu onun yaptığını biliyorum. "Kane, gitmeliyim."

O cevap veremedim aramayı sonlandırıyorum, ürkütücü sessizlikteki avluyu geçiyorum, elbisemin kuyruğu arkamda fısıldıyor.

Konservatuarın ana bölümüne açılan çift kapıya yöneliyorum. Buradan bile içerideki konukları görebiliyorum ama artık çalan müziği duymuyorum ve şimdi gözlerim pencerelere en yakın doğaüstü varlıkların üzerinde geziniyor, alışılmadık derecede gergin görünüyorlar.

"Selene!" Memnon içeriden bir yerden bağırıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Devasa seraya yeniden giriyorum, misafir üstüne misafirin yanından geçiyorum. Gözleri kocaman açılmış, büyücülerden ve cadılardan yayılan bir sürü gergin büyü havada süzülüyor.

"*Selene!*" diye tekrar sesleniyor.

O kadar yoğun bir doğaüstü kalabalık var ki onu göremiyorum. Ta ki dans pistini çınlatan konukların arasından geçene kadar.

Dansın ortasında Memnon duruyor. Yalnız değildir.

Adamın pençelerinde, tüm vücudu titreyen sarışın bir cadı var. Altın kabzalı o süslü hançeri neredeyse kayıtsızca boğazına dayıyor. İliklerime kadar bunun dürüst bir tehdit olduğunu biliyorum. İşine gelseydi o kadının boğazını anında keserdi. Daha kötüsünü de yapabilir.

"*Selene!*" Bu sefer bana seslenen Memnon değil.

Sybil'in sesine doğru dönüp kalabalığın içinde arkadaşımı arıyorum. Önce kırmızı elbisesini, sonra da paniklemiş gözlerini görüyorum. "*Koş-*"

"*İşte orada,*" diyor Memnon, hınzır gözleri beni görünce parlıyor.

Etrafımızdaki herkes donmuş bir dehşet içinde bizi izliyor.

Bir an için ben de onlar gibi donup kaldım. Büyücüden korkunç bir şey bekliyordum ama *bunu* değil.

Sonunda sesimi buldum. "*Bırak onu.*" Komut düşündüğümde daha güçlü ve sakın çıktı.

Memnon'un dikkati cadıya kayıyor ve sözlerimi değerlendiriyor.

Kılıcının altında ince bir kan çizgisi var.

"Hayır," diyor sonunda, "yapacağımı sanmıyorum."

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Etrafımdaki konuklar hâlâ yerlerinde sabitlenmiş durumda. Memnon'un büyüünün aralarında dolaştığını ancak şimdi fark ediyorum ve müdahale etmelerini ya da kaçmalarını engelleyen şeyin bu olduğunu hissediyorum.

Dikkatim büyücüye döndü. "Her ne yapmayı düşünüyorsan Memnon, bu yanına kalmayacak," diyorum. "Burası antik dünya değil ve sen de artık bir kral değilsin. Burada yüzlerce şahidin var. Politia seni yakalayacak."

Gülüyor, bu hareket hançerinin kaymasına ve kollarındaki cadının çılgılık atmasına neden oluyor. Bıçağının kenarının altında bir kan çizgisi daha oluşuyor.

"Politia mı?" Memnon diyor ki. "Kendi durumunuzu göz önünde bulundurarak onlara güvenmenizi *son derece* komik buluyorum."

Başını öne eğiyor. "Güç üzerine yaptığımız konuşmayı çoktan unuttun mu? Bunu elinde tutanlar kuralları koyar. Ve olmayanlar uymak zorundadır

Politia da dahil olmak üzere."

Etrafımda insanların mırıldanmalarını ve bir ya da ikisinin sessiz hıçkırıklarını duyuyorum, ama temel bir şekilde, oda ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Cinayetlerin hep seninle ilgili olması ne garip," diyor. "Kaç kez suçlu olup olmadığınızı merak ettiniz? Politia kesinlikle senin yaptığını düşünüyor gibi görünüyor. Acaba kim gözlerini böylesine masum, yasalara saygılı bir cadıya dikmiş olabilir?"

Birinin sana komplo kurduğunu düşünüyoruz.

Ona giderek artan bir dehşetle bakıyorum.

"Sen," diye nefes alıyorum. "Bana iftira atan sendin."

Midem bulanıyor ve bir an için hasta olacağımı düşünüyorum.

"Ama..." Kaşlarım birbirine yaklaştı. Ona doğruluk büyüü altındayken o cadıları öldürüp öldürmediğini sordum.

"O cadıları ben öldürmedim," diye kabul ediyor. "Bu başka bir şeydi. Ama cesetleri yok edilmeden önce yerlerini değiştirdim. Suçlu olanların yaptıklarını ortaya çıkarırken, sizi de onların suçlarına bulaştırabileceğimi fark ettim."

İşte itirafı, yüzlerce meslektaşımın oluşan bir salonun önünde söyledi. Bundan etkilenmemesi beni dehşete düşürüyor - özellikle de kayıtsızlığının modern yöntemlerimizi bilmemesinden kaynaklanmadığını hissettiğim için. Bence gerçekten de sorunları *ortadan kaldıracak* kadar güce sahip olmasından kaynaklanıyor olabilir.

Nefesimi tutamıyorum. "Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum.

"O kadar çok şey var ki hepsini size burada anlatmam mümkün değil." Hançerini inceliyor. "Bir savaş lordu sadece bir kılıç kolundan daha fazlasıdır, *est amage*. İşin içinde çok fazla strateji vardır."

Büyüm yükseliyor, tenime baskı yapıyor.

"Bundan geri dönemeyiz, biliyorsun." Bunu söylerken bile acı çekiyorum. Derin ve gerçek olabilecek ama şimdi asla elde edemeyeceğim bir şey için acı çekiyorum.

Hangi canavar sevdiğine böyle bir şey yapar? Ama cevap hep orada, tam önümde duruyordu.

Memnon'un karısı Roxilana, Memnon'u dünyadan saklamak için inanılmaz çaba sarf etti. Belki de onun bu yönünü benden önce görmüştür.

"Bundan geri dönemez miyiz?" Gözleri gücüyle parlıyor ve kollarındaki kadını kavrayışı sıkılaşıyor. "*Est amage*, o soğuk, kasvetli lahitte iki bin yıl boyunca seni tekrar kaybetmek için dayanmadım."

Kollarındaki cadı inliyor. Yanaklarında giderek artan sayıda gözyaşı izi var ve muhtemelen heyecanla yaptığı makyajı mahvediyor. Bu gecenin eğlenceli olması gerekiyordu, bir tür kabus değil.

"Kadını bırak Memnon," diyorum tekrar. Büyüm toplanmaya devam ediyor, derimin altında yükseliyor ve damarlarımdan kayıyor. "Bu ikimizin arasında."

Memnon'un bakışları cadıya düşer. Boynundan aşağı daha fazla kan damlıyor. Yer değiştiriyor ve avuçlarının altında büyüsünün kalınlaştığını görüyorum, zümrüt rengi zerrecikler ondan birkaç santim ötede çözülüyor. Ona nasıl bir büyü yaptığını bilmiyorum ama güçlerini etkisiz hale getiriyor.

"Onun özgürlüğünü ne kadar çok istiyorsun?" diyor. "Bunun için ne yapmaya hazırsın?"

Soru karşısında hazırlıksız yakalandım. Odadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bu pazarlık sadece Memnon'un kollarındaki cadı için değil. Sybil ve burada büyücünün büyüsüne kapılmış diğer herkes için.

"Ne istiyorsun?" Gücüm içimde çalkalanırken söylüyorum.

"Ne istediğimi biliyorsun."

Birden bir hafta önceki sözlerini hatırladım.

Bir lanetin altındasın, dostum. Kendi ellerinle yaptığın bir lanet. Tabii ki kaldıracacağız.

Geçmişimizi hatırlamamı istiyor. İntikamı hak eden suçu hatırlayamazsam bu intikam ne işe y a r a y a c a k ki?

Büyüm alarm veriyor, avuçlarımdan arasından biraz kayıyor.

Ondan cadıya bakıyorum ve geri dönüyorum. Buranın teslim olmam gereken yer olduğunu biliyorum ama yapamam. Ne bu konuda, ne de bu şerefsize.

Ben de onun yerine şiddeti seçtim.

"Patla" diye fısıldadım.

Sihrim içimden fışkırıyor ve çıkarken başım dönüyor, gücüm kim bilir kaç anıyı yiyip bitiriyor. Sadece son dakikada onu bir bıçak gibi bilemeyi düşündüm.

Memnon'un inciklerine çarparak onu geriye doğru savurur. Kollarındaki cadı çığlık atarken hançer derisinde sürüklenip omzunu keser. Ama kesik sığ ve kesin değil.

Cadı Memnon'dan kurtulur kurtulmaz koşarak uzaklaşır. Ancak kadın, odanın geri kalanının uzuvlarını kilitleyen aynı büyüye dolanmadan önce sadece birkaç metre ilerleyebilmiştir.

Hayal kırıklığına uğramış çığlığını duyuyorum ve yanındaki konuklar kadına uzanarak korku dolu fısıltılarla ona bir şeyler mırıldanıyorlar.

Memnon ayağa kalkar ve uğursuz bir kıkırdamayla, "Yaramaz wi-" der.

"*Patla.*" Ona bir büyü daha fırlatıyorum.

Bu seferki tam göğsüne isabet ediyor ve ayaklarını yerden kesiyor.

Elimde daha fazla büyü toplanıyor. "*Patla.*" Ateş ediyorum. "*Patla. Patla.*" Büyüleri olabildiğince hızlı bir şekilde oluşturup fırlatıyorum. Art arda ona çarpıyor, vücudunda patlıyor ve onu geriye savuruyorlar. Bir tanesi isk alıyor ve arkasındaki pencereyi paramparça ediyor.

İçimde yükselen vahşi bir açlıkla ilerliyorum. İntikam için, kan için.

"*Dilim.*" Büyü süslü kıyafetini ve derisini keserek kırmızıya boyar.

Memnon'un kendi büyüünden oluşan kalın çivit rengi tüyler, yayılmış bedeninin etrafında toplanıp yerde sürünmeden önce ondan dökülür.

Benim saldırılarım ve odaya yerleştirdiği büyülerle bile, kendi gücü artıyor gibi görünüyor.

Ona doğru adım atıyorum, her vuruşum beni daha da kızdırıyor ve daha da kararlı hale getiriyor. Onu incitmek iyi hissettirmiyor. Bunu istiyorum - kahretsin, nasıl istiyorum

-Ama öyle değil ve bu da öfkemi körüklüyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Kudretli büyücü göğsüne, kanının aktığı yere dokunuyor. Önce parmak uçlarındaki kırmızı sıvıya, sonra da bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Sana savaşların her zaman en sevdiğim ön sevişme türü olduğunu söylemiş miydin dostum?"

Büyüsü bir anda üzerime çöküyor ve beni geriye fırlatıyor. Yere sertçe çarpıyorum ve bedenim dans pistinde kayarken hava ciğerlerimi terk ediyor.

Etrafımızdaki diğer konuklar panikliyor, bağırırları ve çığlıkları sihirleriyle birlikte havayı dolduruyor. Memnon'un gücü tüm binayı sararak içerideki herkese barikat kuruyor.

Daha kaymayı bile bırakmamıştım ki kendi büyüüm ona tekrar saldırdı, sözsüz büyü ona bir kırbaç gibi saplandı.

Memnon çarpmanın etkisiyle homurdanıyor ama sonra kendini ayağa kaldırdığını görüyorum.

Kollarımdan aşağı daha fazla büyü akıyor. "*Patla.*" Büyüyü yattığım yerden fırlatıyorum.

Bu kez Memnon'un gücünden bir dal onu savurur ve bir ağaç ve çalı kümesine çarparak patlar, onları parçalara ayırır ve

Yakındaki konuklar çığlık atıyor.

Memnon'un kendi ayakkabıları yere vururken kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Ellerini saçlarında gezdiriyor, en ilkel haliyle kanlı ve vahşî görünüyor.

Bağımız aracılığıyla Memnon'un kendi gücünden yararlanmaya çalışıyorum-

"Ah, ah, küçük cadı. Bu çok hoş bir fikir ama korkarım bunun için gücümü paylaşmayacağım."

Kendi sihriye uzanıyorum ve onu büyücüye doğru savuruyorum. Onun gücü benimkiyle buluşmak için yükseliyor, koyu mavi bulutları benim açık turuncu bulutlarıma çarparak onu uzakta tutuyor.

"Enfes dostum," diyor, gözleri parlamaya başlıyor. "Sırf vahşetini izlemek için bütün akşam seninle dövüşürdüm," diyor. "Umarım kendini serbest bıraktığını görmenin beni gururlandırdığını biliyorsundur.

"Ne yazık ki," diye devam ediyor, "lanetimizi kaldırmak için hâlâ yardımınıza ihtiyacım var."

Ağızımdaki kesikten biraz kan sızan dudaklarımin kenarını siliyorum. "Bunu asla kabul etmeyeceğim."

"Ama yapacaksın," diye ısrar ediyor. "Kalbini herkesten daha iyi tanıyorum Selene, bu yüzden beni tek başına yenmeye istekli olsan da başkalarını asla riske atmayacağını biliyorum."

Gerçek korkunun ilk buzlu dalları sırtımdan aşağı kayıyor.

"Laneti kaldırmayı kabul edene kadar bu odadaki herkese zarar vereceğim" diye yemin ediyor.

Büyüm paniğimle birlikte dışarı sızıyor. "*Memnon.*"

"Adımı böyle söylemen çok hoşuma gidiyor," diyor. "Laneti kaldırmama yardım etmeyi kabul et, dostum. Senin de söylediğin gibi, başka kimsenin zarar görmesine gerek yok. Bu seninle benim aramda."

Kendi sözlerimi bana karşı kullanırken ona ters ters bakıyorum. "Ya da bunu zor yoldan yapabiliriz."

Kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı ki keskin bir nefes alma sesi duyuyorum. Sağ tarafımda, koyu kıvrıcık saçlı bir cadı boğazını sıkıyor. Görünürde hiçbir sorunu yok ama yine de sallanıyor, uzanıp bir yabancınn omzunu kavlıyor ve nefes almaya çalışıyor ama başaramıyor.

Dans pistinin karşı tarafında bir büyücü boynunu tutuyor, kanarya sarısı büyüü etrafında huzursuzca hareket ederken acı dolu boğulma sesleri çıkarıyor.

Misafir üstüne misafir boğazını tutuyor, nefesleri ciğerlerinde sıkışıyor, ta ki tüm konservatuvar Memnon'dan başka bir şeyle boğulana kadar

Sihir.

Oda, birbirine karışan ve havayı puslu hale getiren panik halindeki büyüyle dolar. Ancak bunların hepsi kısa süre sonra Memnon'un gücünün koyu mavi tonuyla boğulur.

Bu sefer, ben daha bilinçli olarak karşı koymayı seçmeden büyüm serbest kalıyor. Odayı dolduruyor, soluk şeftali rengi Memnon'un büyüyle karışıyor. Eşimin gücünün uçlarını çektiğini, ölümcül büyüü tüm bu doğaüstü varlıkların boğazlarından çekmeye çalıştığını hissediyorum.

Dirençle karşılaştığımda dişlerimi sıkıyorum. "Laneti kaldırmayı kabul et, dostum."

"Hayır." İçimden bir güç dalgası patlıyor ve Memnon'unkini bir anlığına uzaklaştırıyor. İnsanlar bir anlığına çaresizce nefes alıp verirken düzinelerce hırıltılı soluk sesi duyuyorum.

Başım zonkluyor ve görüşümün kenarları bulanıklaşıyor, anılar birbiri ardına yok oluyor. Hangileri olduğunu bilmiyorum ama kaybettiğim için göğsümde boş bir sızı var.

Sonra büyücünün gücü geri gelir, insanların nefes borularını tıkar ve boyunlarına bir ilmik gibi dolanır.

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık attım ve çabalarımı iki katına çıkardım.

Altımdaki topraktan ve üstümdeki ay ışığından kendime çekebildiğim kadar büyü çekiyorum.

İçimde kabaca şekillendiriyorum, sonra kollarımdan aşağıya ve ellerime akıtıyorum.

"Memnon'un büyüünü boyunlarından çıkar," diye büyü yapıyorum, ancak Sarmatça konuştuğumu geç fark ediyorum.

Büyüm içimden hızla çıkıyor, bir kez daha Memnon'unkini gözetliyor. Yeterli değil. Yeterli değil.

Daha fazla, daha fazla, daha fazla zorluyorum. Zihnim yanıyor, büyüm aşırı çalışan bir kas gibi geriliyor.

"Etkileyici, kraliçem," diyor Memnon karşımda. Gözleri kor gibi parlıyor ve saçları gücüyle dalgalanıyor. "Gerçekten. Bu dövüş için en gerçek doğama teslim olmak zorunda kalmayı beklemiyordum."

Onun büyüü benimkine karşı güçleniyor ve kazandığımı sandığım tüm zemin bir anda yok oluyor.

Yorgunluktan çığlık atıyorum, neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. Tek seferde bu kadar büyü kullanmak acı verici olmaya başladı. Sanki kendi kaslarımı kemiklerinden ayırıyormuşum gibi hissediyorum, büyü vücudumu yavaş yavaş çözüyor.

Daha da kötüsü, çabalarımın rağmen insanlar boğulmaya devam ediyor; oksijensiz kaldıkça gözlerinin şiştiğini ve yüzlerinin renk değiştirdiğini görebiliyorum.

Daha fazla büyü çekiyorum. Kafatasımın altındaki zonklama arttı ve gözlerimin köşelerindeki bulanıklık yayılarak görüşümü engelledi.

İlk cadı düşüyor, vücudu sert bir *gümbürtüyle* yere çarpıyor. "Dur," diye yalvarıyorum.

"Kabul ediyorum ve edeceğim."

Bir ceset daha düşer. Sonra birkaç tane.

Şimdi dizlerimin üzerine çöküyorum, kaslarım zayıflıyor ve titriyor. Bulanık görüşümde onu zar zor görebiliyorum. "Lütfen Memnon, buna bir son ver."

Memnon, "Şartlarımı kabul edersen yaparım," diyor.

Yanıyor, her şey yanıyor... önce lise anılarım, sonra çocukluk anılarım. Bundan eminim.

"Şartlardan bahsetmişken," diye devam ediyor, saçları görünmez bir rüzgârla dalgalanırken, "daha önce bahsetmeyi unuttuğum bir talep daha var." Bana doğru adım atıyor, attığı her adımda içinden sihir fışkırıyor. "Senin de bunu kabul etmeni istiyorum."

Bana doğru gelirken ona bakıyorum, uğursuz formu beliriyor.

"Evlen benimle."

BÖLÜM 43

"NE?"

Gülmek istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Etrafımızda cesetler hala yere düşüyor ve dizlerimin üzerinde olan benim ve bu gerçek bir evlenme teklifi olamaz.

Memnon'un eli çenemin altından kayıyor. "Evlen benimle."

Gözlerimi örten gerginlikten onu iyi göremiyorum ama kulaklarım onu doğru duydu.

"Laneti kaldırmayı ve ciddi bir şekilde karım olmayı kabul edin, ben de bu insanları serbest bırakayım."

"Sen hastasın," diye fısıldıyorum.

Çenemi sıkıca kavırıyor.

"Zamanın azalıyor, küçük cadı. Hızlı karar versen iyi olur."

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Farklı şartlar seç."

Sanki bu anın eğlenceli bir yanı varmış gibi bir kahkaha atıyor.

"Neden yapayım *ki*?" diyor. "*Seni tam istediğim yerde tutuyorum.*" Yüz ifadesi ciddileşiyor ve bakışları yanıyor. "Lanet olası bin yıl boyunca kilit altında tutulduğum için hâlâ *çok* kırgınım."

Önümde diz çöküp aşağı yukarı göz hizamıza geldiğinde ona ters ters bakıyorum. "Ama seni seviyorum," diye devam ediyor, tüm tavrı yumuşuyor. "Seni seviyorum."

Seni *hep* sevdim. Seni o ormanda yarı ölü bulduğum gece, gömmeye çalıştığım bir gerçekle yüzleşmemi sağladı. Sensiz yaşayamam." Sesine demir giriyor. "*Yaşamayacağım.*"

Vücudum titriyor ve başımdaki zonklama daha da artıyor. Bana imkansız bir ultimatoma verdi, eğer bunları istiyorsam kabul etmem gereken bir ultimatoma.

Bu gece hayatta kalmak için etrafımdaki insanlar.

"Eğer bunu yaparsan," diyorum usulca, "hayatının her gününü cehenneme çevireceğime *yemin ederim*."

Yüzüne yavaş, kurt gibi bir gülümseme yayılıyor. "Dört gözle bekliyorum, *est amage*."

İçimden daha fazla büyü akıyor, ancak şimdi yavaşlıyor ve büyücünününe karşı işe yaramaz bir şekilde çarpıyor. Zihnimin içi boşalmış gibi hissetmeye başlıyorum. Gücümün sınırlarını aştım ve hâlâ daha fazla doğaüstü varlık yere düşüyor.

Memnon'un taleplerinden kaçış yok. Gerçek anlamda değil. Nefretim ve öfkem neredeyse beni yutacak, ama büyücü haklı. Başka kimsenin benim adıma ölmesini istemiyorum.

Etrafımdaki oda, birkaç panik homurdanması ve o rahatsız edici gümbürtüler dışında sessizleşti.

Aldığım her nefesle omuzlarım çöküyor. Elimden gelen her şeyi yaptım. Sadece yeterli değil.

"Tamam."

Bununla birlikte öne doğru **y ı ğ ı l ı y o r u m** , beni bekleyen kollarına düşüyorum, nefesim ağırlaşıyor, sihrim tükeniyor.

BÖLÜM 44

DÜŞMANIMIN KOLLARINDA YATIYORUM.

Ruh eşim.

Müstakbel kocam.

Görüşüm netleşirken yorgun bir şekilde ona bakıyorum.

Memnon saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, kendi de yumuşak bir bakış atıyor. Sanırım zafer onu yumuşattı.

Etrafımızda konuklar nefes nefese. Fısıldıyorum, "Herkes-?"

"Yaşıyor mu?" Memnon benim için bitiriyor. Başımı salladım.

"Evet. Hepsi hayatta ve iyi durumdalar."

Biraz rahatladım. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi - bu doğaüstü varlıkları kesin ölümden kurtardı.

Bu da benim payıma düşeni yapmam gerektiği anlamına geliyor. Bu düşünceyle yüzümü buruşturuyorum.

Büyücünün elleri bedenimin altından kayıyor ve beni de kendisiyle birlikte kaldırarak yerden yükseliyor.

"Benim vahşi kraliçem," diye mırıldanıyor, beni sıkıca kavıyor. Bu kucaklamaya karşı koyacak gücüm yok. Bedenim titriyor; zihnim yıpranmış durumda. "Sen özünde bir savaşçısın. Daha fazla gurur duyamazdım. Bu gece seni yenmiş olabilirim ama bu kadar cesurca savaşarak hem kendini hem de beni onurlandırdın."

Bu adamla evleneceğim. Bu düşünce tekrar tekrar yankılanıyor. Bir oda dolusu insanı neredeyse öldürüyordu ve bir şekilde bu ona en umutsuzca istediği her şeyi kazandırdı.

"Selene!" Sybil'in paniğe kapılmış sesi kalabalığın içinden duyuluyor.

"Sybil," diye sesleniyorum, sesim cılız ve zayıf. Arkadaşımlın sesi sarsılmış ama iyi geliyor.

Memnon başını kaldırıp Sybil'e ve diğerkonuklara bakarken ifadesi bir kez daha soğuklaşıyor. Gözleri korkmuş, bedenleri kendi içine büzülmüştür.

Büyücünün büyüü ondan çıkıp odanın üzerine yayılıyor. Az önce yaptığı büyüün ne olduğunu soramadan, kırılan camların yerden havalandığını ve orijinal camlarında yeniden birleştiğini görüyorum. Devrilen ağaçlar ve çalılar şimdi düzeliyor ve yeniden kök salıyor ve dağılan toprakları bahçe yataklarına geri dönüyor. Kırılan kupa bardaklar kendilerini onarıyor, dökülen içerikleri narin fincanlara geri dönüyor ve fincanların kendileri de çeşitli konukların ellerine geri dönüyor.

En şaşırtıcı olanı da misafirlerin kendileridir. Gözlerini kırıştırtıp etraflarına bakıyorlar, eski korkuları şaşkınlığa dönüşüyor.

Ben neredeyse her damlamı harcadıktan sonra Memnon'un tüm o büyüü kullandığını görmek midemin bulanmasına neden oldu. Bu savaşı asla kazanamayacaktım.

"Selene!" Sybil tekrar sesleniyor. Ancak bu kez sesi nazik ve endişelidir.

Arkadaşımlı görüyorum, uzun saçları elbisesinin üzerine dökülüyor, aceleyle yanıma geliyor, Memnon'a şüpheyile bakıyor ama korkmuyor.

Onun ve buradaki diğerk herkesin aklına ne yaptı? Kimse ona bağırıyor ve birkaç meraklı bakış çekiyor olsak da, Memnon ve ben darmadağınık olduğumuz için gibi görünüyor ve beni savaş ödülü gibi tutuyor.

Ne yazık ki öyle sayılırım.

"İyi misin?" Sybil soruyor, gözleri bir sıyrık ya da leke olması gereken çeşitli yerlerime takılıyor.

Hayır. Ağlamak istiyorum. Hiç iyi değilim.

"Ben... iyiyim." Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Sadece... bileğimi burktum." Zayıf bir kahkaha atıyorum, bu kahkaha kafatasımın altında bir acı şimşegi çakmasına neden oluyor. "İşte bu yüzden topuklu ayakkabı giymiyorum."

Sybil kaşlarını çatarak yüzümü inceliyor. Bakışları Memnon'a yöneldiğinde, vücudumun üzerinde görünen kanlı gömlek parçasına takılıyor. İfadesi nefretle sertleşiyor.

"Sen Memnon'sun, değil mi?" diyor. "Kalabalığın içinden seni seçebileceğimi biliyordum."

Daha önce bununla ilgili bir şey söylemişti, değil mi? Beni güldüren bir şey, ama şimdi tam olarak anlayamıyorum...

"*Dansa geri dön.*" Memnon sözcüklere büyülu bir itiş verir ve Sybil geri çekilir.

"İyi olduğuna eminsen," diyor kaşları birbirine yaklaşarak. Memnon'un büyüsuyle savaşıyor, gözlerini benden ayırmıyor.

"Öyleyim," diye mırıldanıyorum, yalan dudaklarımdan çıkarken acı bir tat veriyor.

Birkaç saniye daha tereddüt ettikten sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp daha kalabalık bir cadı grubuna katılıyor.

Neredeyse herkes kendine geliyor.

"*O cadı içkisinde ne vardı öyle?*" "*Az önce ne oldu?*"

"*Bir şey mi kaçırdım?*"

"*Bunun gecenin bir parçası olması mı gerekiyordu?*"

Az da olsa kahkahalar atılıyor ve birkaç doğaüstü varlığın şüpheli baktığını fark ediyorum - yani biz cadıyız, bu yüzden büyülu müdahaleler hakkında bir iki şey biliyoruz. Ama genel olarak insanlar eğlenmeye geri dönmeye hevesli.

"Onlara ne yaptınız?" Kalabalığa bakarak soruyorum.

"Son on dakikaya dair hafızalarını sildim."

Benimle dövüştü, bir oda dolusu doğaüstünü zapt etti ve boğdu, sonra hafızalarını kısmen sildi ve *hala* savaşa hazır görünüyor.

Bu adamın elindeki gücün büyüklüğü dehşet verici.

"İnsanları istediğin şeyi yapmaya zorlayamazsın," diyorum, sesim yorgunluktan zayıf çıkıyor.

"Unutmaya devam ediyorsun, *est amage*. Güç benim elimde, bu da istediğimi yapabileceğim anlamına geliyor," diyor Memnon, gözleri beni içine çekerek.

Bana attığı bakışla midem bulanıyor ve eğer daha fazla enerjim olsaydı, ona karşı verdiğim tepkinin onun son davranışlarıyla körelmemiş olmasına öfkelenip hırlardım.

"Nereye gidiyoruz?" Büyücü beni ana kapıdan çıkarıp gecenin içine taşıırken soruyorum.

"Odana dön, seninle birlikte laneti kaldıracacağız. Ayrıca planlamamız gereken bir düşün var."

Bu heriften nasıl da nefret ediyorum.

Gözlerimi kısıyorum. "Böbürlenmek sana hiç yakışmıyor."

"İki bin yıl önce söylediğin şey bu değildi ama o zaman bunu hatırlamazdın, değil mi?"

Ondan iğreniyorum, iğreniyorum, iğreniyorum.

Bu beni ağır başımı göğsüne yaslamaktan alıkoymuyor, bedenim tükenmiş durumda.

Büyücü beni daha yakına çekiyor ve bu hareket beni kızdırıyor mu - ne de olsa yorgunluğumun sebebi o - yoksa öfkeli kalbimi yumuşatıyor mu karar veremiyorum.

Bakışlarım ağaçların arasına kayıyor ve Nero'nun oradaki gölgelerde oyalandığını hissediyorum.

"O iyi, Nero," diye sesleniyor Memnon. "Beni dilim dilim doğramana gerek yok.

Ona zarar vermekle ilgilenmiyorum." "Şu anda," diye ekliyorum.

Bana şöyle bir bakıyor. "Artık," diye düzeltiyor. Gözleri sabit. "Artık intikam yok, *est amage*. Tuzağımı kurdum ve çalıştırdım. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğinde, geçmişi gömüp geleceğe bakacağım. Ne de olsa etkilemem gereken bir gelinim var." Bu son kısımda ifadesi değişiyor ve neredeyse neşeli bir hal alıyor.

Daha fazla enerjim olsaydı, ona saldırır ve kendini beğenmiş suratındaki ifadeyi silerdim. Geçmişi gömerdim. Eğer bununla ilgilenseydi, uzun zamandır kayıp olan anıları diriltmeye çalışmazdı.

Tanıdığım ağaçların arasından öyle sinsi ve sessiz süzülüyor ki, dolunayın ışığı altında bile onu fark etmek zor. Bize yaklaştığında kulakları arkada ve göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. Memnon'a tıslayarak dişlerini gösteriyor.

Ne iyi bir kedicik. Nero'ya yönelttiğim tüm kaba düşüncelerimi geri alıyorum.

"Onu yere sermiyorum Nero, bunun için bile-"

Nero pençeleriyle Memnon'a saldırır.

Büyücü acıya tıslayarak tepki verince bedenim biraz alçalıyor.

"Siktir, Nero. Onu sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum, o benimle güvende."

Tanıdığım hala hırlayarak beni uyarıyor, açıkça kızgın. Nero'dan dökülen tehdidi duydukça panterimin Memnon'a tekrar saldıracağından emin oluyorum - bunu yapmak için sadece doğru anı bekliyor.

"Sorun yok, Nero," diyorum usulca, elimi aşağı uzatarak.

Büyük kedinin hırıltısı kesiliyor ve bir an sonra başının avucuma değdiğini hissediyorum.

Onu nazikçe okşuyorum. Nero'nun bu sestten nefret ettiğinden emin olsam da, "Sen isteyebileceğim *en iyi* tanıdık-sın," diye mırıldanıyorum. "Ve ben iyiyim, söz veriyorum. Memnon'a saldırmak için daha iyi bir zaman planlayalım, anlaştık mı?" Büyücünün bana bir bakış attığını hissediyorum ama yüz ifadesinin ne olduğunu görmek için ona bakmaya zahmet etmiyorum. "Şimdilik o piçi rahat bırakabiliriz." Bu akşam yeterince zarar verildi zaten.

"Ne kadar merhametlisiniz İmparatoriçe," diyor Memnon ve sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum.

Büyücünün sesini duyan Neron bir kez daha homurdanır ama sonunda sesi kesilir ve Memnon tekrar hareket etmeye başladığında Neron da onun yanına düşer.

"Ondan seni hadım etmesini istemediğim için mutlu ol. için."

"Selene, ikimiz de biliyoruz ki benim sikimi çok merak ediyorsun. Bunun olmasına asla izin vermem."

Ona ters ters baktım. "Eminim, geri kalanınız gibi, bu da bir hayal kırıklığı olacak."

Memnon'un bundan rahatsız olacağını düşündüysem yanılmışım. Büyücü şaşkın bir kahkaha atar.

"Bunun ne kadar komik olduğunu anlamıyorum."

"Hadi ama İmparatoriçe, benimle dalga geçerken bile çok komiksiniz. Ayrıca, bir süre sonra sikimi göreceğinizi teyit ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Onaylamadım..."

Kahretsin, yaptım ama, değil mi? Onu gelecekte çıplak görecekmişim gibi konuştum.

Memnon aynı kendini beğenmiş ifadeyi takınıyor. "Kastrasyon hâlâ gündemde," diye ısrar ediyorum.

"Hiçbiri o Lanet olsun, Görünüşe göre," o cevap verir, onun gözler şakacı bir şekilde parlıyor.

Gözlerimi ona diktim.

"Gerçi bunu masada da yapabiliriz" diye ekliyor. "Gerçekten, seni memnun eden her yerde, *est amage*. Ben sadece size hizmet etmek için yaşıyorum."

Sözleri yanaklarımı ısıtıyor. Memnon'un beni o kadar yakın tutması da yardımcı olmuyor, kalbinin atışını yanağımda hissedebiliyorum.

Nefes veriyorum, savaş hala benden uzakta. Kafatasımın içi, harcanan büyüler ve **h a t ı r a l a r** yüzünden zonkluyor. Daha derine eğildim

Memnon'un göğsü, bu hareketlerin her birini yeni bir zafer olarak kabul ettiğini umursamadan. Bunun tadını çıkarabilir çünkü bu gece gerçekten kaybettim.

Ve ben bunu daha yeni yeni anlamaya başlıyorum.

Memnon bizi evimin önüne kadar götürüyor ve patikadan ön kapıya tırmanıyor. Taş *lamassuların* yanından geçiyoruz ve eşik muhafızları olmalarına rağmen beni Memnon'a karşı savunmaya çalışmıyorlar.

Nero dışında, gerçekten tek başımayım.

Memnon ön kapıya doğru adım atıyor ve saçlarındaki yılanlar kıvranan Medusa kapı tokmağı hareket ettiğinde kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Şüpheli kötü adamlara izin vermeyiz-"

Memnon'un mavi büyüğü içinden kayar ve metal Medusa'nın yüzüne doğru üfler.

Kapı tokmağı gözleri kapanırken öksürüyor ve kapı açılıyor. "Bu çok kabaydı."

Memnon'un ağzı hafifçe kıvrılır. "Görgü kurallarına en az kanunlar kadar önem veririm."

Fuayeyi geçip doğruca merdivenlere yöneliyor, Nero da ayaklarının dibinde. Ortalık hiç olmadığı kadar sessiz. Evde hâlâ birileri varsa, onlar da tecrit edilmişlerdir.

Memnon merdivenlerden yukarı ve koridora doğru ilerlerken döşeme tahtaları gıcırıyor ve hayal görüyor olabilirim ama yemin ederim büyücünün heyecanını neredeyse tadabiliyorum.

Bu düşünce nabzımı hızlandırıyor. Odama gittiğimizde neler olacağını düşünmemek için kendimi zor tutuyordum ama artık odam görüldüğüne göre yükselen sinirlerimi tam olarak bastıramıyorum.

Memnon kapının önünde duruyor ve büyüünü kullanarak beni içeri taşımadan önce kapıyı tekrar açıyor. Nero içeri süzöldükten sonra büyücü kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

Şaşırtıcı bir nezaketle beni yatağımın kenarına bırakıyor, sonra yatağımın yanındaki sandalyeyi kapıp bana doğru sürüklüyor.

Sandalyeye oturmuş, kollarını kalçalarına dayamış, kollarından biri Nero'nun onu kestiği yerden kanlar içindeyken gözlerimi ona dikeyorum.

Söz konusu tanıdık yanıma geliyor, büyük kedim vücudunu bacağıma yaslıyor. Onu okşamak için uzanıyorum ve yorgunluktan halsiz düşmeme ve tahtta değil de ikiz yatağımda oturmama rağmen, intikam elbisemin içinde, panterim yanımdayken kendimi kötü kalpli bir kraliçe gibi hissediyorum. I

Bu görüntüyü kendime yakın tutuyorum çünkü içinde güç var, hem de çok ihtiyacım olan bir güç.

"Başlamaya hazır mısınız?" Memnon söylüyor. Yüzü sakın ama gözlerinde ateşli bir parıltı var. Yüzeyin altında kaynayan arzu ve heyecanı görebiliyorum.

Sanırım laneti kaldırmak istiyor. Ki, hayır, kaldırmayacağım. Ama sonra düşüncelerim diğer şartına dönüyor.

Evlen benimle.

Bu adamın tenini benimkine bastırıldığını, vücudunun bana dayandığını hayal ediyorum.

Görsel karşısında kalbim güm güm atıyor ve ağzım kuruyor. Her şey çok canlı.

Üzerinde durdukça kanım daha da ısınıyor.

Dudaklarımı ıslattım. "Ne zaman evlenmek istersin?"

Bunu sorduğuma bile inanamıyorum.

Memnon öne doğru eğilip elimi tutuyor ve kendi elinin arasına sıkıştırıyor. Sapkınca güzel ve şimdi bile bunu fark etmekten nefret ediyorum.

"Hemen," diyor.

Nefesim bir anda beni terk etti. "*Hayır.*"

"*Evet,*" diye ısrar ediyor. "Biz zaten birbirimize bağlıyız; senin büyüün sende tezahür ettiği anda benimkini de ele geçirdi, ruh eşim. Ve sen hatırlamıyor olsan da, biz çok uzun zamandır evliyiz."

Titreyen bir nefes bırakıyorum. "O zaman neden benimle tekrar evlenmeye zahmet ediyorsun?" Onu, kendimizi yasal olarak birbirimize bağlamak gibi korkunç bir fikirden uzaklaştırmak için son bir çaba sarf ediyorum.

Memnon bir elini kaldırıp yanağımı okşuyor, bu hareket çok tatlı. "Büyümüz her zaman bize bağlıydı, ama ben senin de bilinçli bağlılığını istiyorum Selene. Bu gökyüzünün altında, eski tanrılarımızın ve yenilerinin önünde ellerini tutmak ve yemin etmemizi istiyorum.

"Ve bana inanmasan bile, birlikteliğimizin kutsallığına inanmanı istiyorum." O ısıltılı gözleriyle beni inceliyor. "Ve bence inanacaksın."

Benim hakkımda ne kadar şey bildiğini bilmiyorum -daha önceki savaşımızdan sonra genel olarak hafızam biraz karışık- ama evet, evliliğin kutsallığına inanıyorum.

Bu yüzden ondan çok ama çok uzak durdum.

Uzaktan hafif bir siren sesi duyuyorum. İlk başta bu ses hakkında hiçbir şey düşünmüyorum. Ama sonra, zihnimin yaralı ve ağrılı dehlizlerinde, bu akşam yaptığım bir görüşmenin parçalarını hatırlıyorum. Hatırlamak için zorlanıyorum-

Politia seni tutuklayacak.

Hatıralar geri döndüğünde bir nefes çekiyorum.

Beni tutuklayacaklar. Bu gece, hemen şimdi.

Sikeyim.

Memnon da siren seslerini duymuş olmalı, çünkü kaşlarını kaldırdı, gözlerinde bilgi parlıyordu. "Olamaz." Sesinde hiç sempati yok.

Neden olsun ki? Tüm bu lanet olası durumu o planladı. "Onlar gelmeden bu laneti kaldırsak iyi olur," diye devam ediyor. "Zaman, sonra neredeyse doldu."

Öfkeden kuduruyorum ama aklıma takılan bir tutarsızlık var. "Hapiste çürüyüp gideceksem neden benimle evleniyorsun?" Çünkü görünüşe göre oraya gidiyorum.

Memnon hâlâ elimi tutuyor ve şimdi sıkıyor. "Sebepler konusunda endişelenme, *est amage*. Tek yapman gereken anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmek."

Ona yüzümü buruşturuyorum.

Planladığı başka şeyler de var. Olmalı. Aksi takdirde, durum mantıklı olmaz.

"Hazır mısın, *est amage*?"

Tanrıça beni korusun, bunu yapacağız. Sanırım kusabilirim.

Kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

BÖLÜM 45

DIŞARIDA, POLITIA SIRENLERİ YAKLAŞIYOR.

"Önce," diyor Memnon, "bozulmaz bir yemin etmeliyiz."

Smokininin iç cebine uzanırken kaşlarımı birleştiriyorum. "Bozulmaz bir yemin mi? *Ne* hakkında?"

Bana bir bakış attı. "Bu akşam bana söz verdiğin şey hakkında. Size ne kadar değer versem de, *est amage*, sözünüze güvenmiyorum."

Memnon göğüs cebinden kabzası süslü bir hançer çıkardı. Onu görünce gerildim.

Ben daha fazla tepki veremedim Memnon hançeri eline indiriyor ve kendini kesip açarken en ufak bir irkilme bile göstermiyor. Bağlama büyülerinin kan gerektirdiğini hatırlamam fazladan bir anımı alıyor.

Şu anda yaptığımız da bu. Anlaşmayı bağlayıcı hale getiriyoruz. Bıçağı pantolonuna siliyor, sonra kabzasını önce bana uzatıyor.

Kısa bir tereddüitten sonra hançere bakarak onu alıyorum. Büyücünün beni o kadar derine gömene kadar vaatlerle kundaklamaya kararlı olduğu açık ki, ondan kaçmak mümkün olmayacak.

Bunu göreceğiz. Söz veriyorum.

Bıçağı avucumda sürüklüyorum, acının parlamasıyla dudağımı ısıırıyorum. Bir çizgi halinde kan fışkırıyor ve bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

Memnon ben dikkatimi dağıtırken bıçağı benden alıyor, sonra tekrar silerek temizliyor ve bir kenara koyuyor. Kanlı eliyle benimkine uzanıyor, daha büyük, daha koyu parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Avucundaki yara benimkiyle aynı hizaya geliyor, kanlarımız birbirine karışıyor.

Elimde kalan azıcık büyü de temasla canlanıyor, dalları kanımdan Memnon'unkine sızıyor. Kendi büyüsu benimkine ulaşıyor, onun etrafında dönüp duruyor.

Dışarıda arabaların durduğunu duyuyorum, sirenleri kesiliyor. Bana yaklaşımlarından önce birkaç dakikam var.

Memnon elimi sıkarak sessizce konuşmam için beni teşvik ediyor.

Dudaklarımı ayırıyorum ve kaderimi mühürlüyorum. *"Tanrılarımın ve senin önünde yemin ederim ki, bu gece lanetimizi kaldıracığım ve şartlar elverir vermez seninle evleneceğim. Hayatımı bu yeminlere bağlıyorum."*

Yemini bitirdiğimde büyüüm parlıyor ve Memnon'unkiyle birleştiğinde nefesim kesiliyor.

Büyücüye bakıyorum.

Bana bakmaya başladı bile, bakışları hem yumuşak... hem de hevesli.

Kalbim hızla çarpıyor ve nefesim kesiliyor; keşke bu, yüzünü okşamamı ve ettiğim yemine tam anlamıyla teslim olmamı isteyen bu garip meraktan değil de kendi korkumdan kaynaklansaydı.

"Şimdi sıra anılarınızda," diyor Memnon, sesi duygusallıktan sertleşmiş.

Dışarıda, araba kapılarının açılıp kapandığını duyabiliyorum.

Memnon yüzümü avuçlamadan önce ellerimi serbest bırakıyor. *"Est amage, bunun bir son gibi geldiğini biliyorum ama sana yemin ederim ki bu bir başlangıç. Aramızda her ne varsa, bu laneti kaldıracamız ve onu birlikte keşfedeceğiz. Ve onu düzelterek. Ben hâlâ seninim, sonsuza dek."*

Çenemi çalıştırıyorum. Düzeltilecek bir şey kalmadı. Bu sadece ismen bir evlilik ve bağ olacak.

Memnon niyetimi görmüş ya da hissetmiş olmalı, çünkü ifadesi kasvetli bir hal alıyor.

Ellerimi ellerinin arasına alıyor, kanlı ellerimiz bir kez daha birbirine kenetleniyor.

"Benden sonra tekrar et." Sonra dil değiştirir, sesi daha inişli çıkışlı ve gırtlaktan çıkmaya başlar. *"Yerleştirdiğim laneti şimdi kaldıracam. İrademi geri çekiyorum. Büyümü bitiriyorum. Bozduğum şeyi dengeye getiriyorum."*

Sözlerini yankılıyorum, başım her cümlede daha da sert çarpıyor.

"Bu lanetin saklamaya çalıştığı anıları ortaya çıkar. Şimdilik ve sonsuza dek."

Güçlendirici bir nefes alıyorum, sonra bunu da tekrarlıyorum. Büyüm derimin altında huzursuzca çalkalanıyor, artan baskısı beni kıpır kıpır yapıyor.

Memnon ve ben dizeleri bir kez daha tekrarlıyoruz, bu sefer birlikte.

"Şimdi ve sonsuza dek."

Büyüm gözlerimin arkasında patlıyor ve sonra-
Başlıyor.

BÖLÜM 46

EN SON ANILARLA BAŞLIYOR, BU AKŞAM VE SONRA

Günün geri kalanı o kadar ayrıntılı bir şekilde dolduruluyor ki neredeyse nefesim kesiliyor.

Gerçekten işe yarıyor.

Bir parçam bunun olmayacağını düşünüyordu.

Bir önceki hafta tüm doluluğuyla geri geliyor, sonra ondan önceki hafta ve ondan önceki hafta. Daha hızlı ve daha hızlı, anılar geri dönüyor, ancak her birini inceleyecek zaman yok.

Burada, Henbane Cadılar Meclisi'nde geçirdiğim zamanı ve ondan önceki zamanımı görüyorum.

Kendimi Memnon'un mezarını açarken, sonra da kapana kısılmış eşimi uyandırırken görüyorum. Ondan önce de Nero'yu ve hayatta kaldığım üzücü uçak kazasını bulduğumu.

Dudaklarım aralandı ve Memnon'un şimdiki zamanda bana dikkatle baktığını bilsem de, geçmişime kilitlenmiş durumdayım, ortaya çıkarılan anılarım neredeyse tüm dikkatimi istiyor.

Geçen yıl aklıma geliyor ve nefesim titrek soluklarla kesiliyor. Henbane Coven'a girmek için çalışırken çok fazla özlem, hayal kırıklığı ve kendimden şüphe duydum. Ama bu süre zarfında kendimi keşfettiğim çok şey de oldu - San Francisco'da tek başıma yaşayabiliyor ve iyi işleyebiliyordum. Kendi işim vardı ve kendi kiramı ödüyordum.

Küçük bilgi kırıntıları bana geri dönüyor, daha önce hiç emin olmadığım şeyler; örneğin tüm sızlanmalarına rağmen spor yapmaktan keyif alıyorum. Ve gerçekten berbat bir aşçıyım -zihnim pek çok feci denemeyi ortaya çıkardı. Dört erkekle yakınlaştım -Memnon dahil- ve hayal ettiğimden çok daha fazla randevuya çıktım. Mektubumu tekrar okudum.

En sevdiğim kitapları her birini yarım düzine kez okudum ve gerçekten de onların keyfini tekrar tekrar yaşadım.

Katıldığım doğaüstü yatılı okul olan Peel Akademisi'nde geçirdiğim yıllar geri geldi, sonra da gücüm uyanmadan önceki hayatıma dair anılarım. Bu anılar bile büyümün tahribatından kurtulamamıştı.

Çocukken ve genç bir delikanlıyken mutlu, kaotik ve vahşiydim. Biraz da sihirle arka bahçemizi vahşi bir harikalar diyarına dönüştüren güçlü ebeveynlerimle birlikte günün büyük bir bölümünde dışarıda oynardım. Ellerimi ve ayak parmaklarımı toprağa sokmadığım zamanlarda resim ya da çizim yapıyordum. Daha da şaşırtıcı olanı, dağınık ve *düzensizdim*. Odam tam bir kaostu ve annem bana onunla birlikte bir temizlik büyüsü okuturdu.

Bebek pudrası ve çok fazla parfüm gibi kokan ve kelimenin tam anlamıyla her şey hakkında bir fikri olan büyük teyzem Giselle'i ve kanserden nasıl öldüğünü hatırlıyorum. Babam ölümünden sonra haftalarca ağlamıştı ve belki de bir daha hiç gülümsemeyeceğini düşünmüştüm, ta ki sonunda gülümseyene kadar.

Aklım gittikçe daha da geriye gidiyor.

Babam bana bisiklet sürmeyi öğretti, dengemi kaybetmeye başladığımda çayır yeşili büyüsü tekerleklerin etrafında dalgalanıyordu. Annemle birlikte zencefilli kurabiye pişirip yedik, ikimiz de keskin şekerli tat karşısında yüzümüzü buruşturduk.

Gençtim, çok gençtim. Annem bana peri masalları okurdu ve beni üzerlerdi. *Prencesler elbise giymez, pantolon giyer ve atların sırtından ok atarlar. Bunu bilirdim çünkü ben bir kraliçeyim. Ama kralım nerede? Burada olmalıydı. O her zaman burada. Bir sorun var.*

Anılarım belirsizleşiyor ve çarpıtılıyor.

Bir lastik salıncak görebiliyorum. Üzerinde çilek olan çalılar, ama birisi onları yemememi söyledi. Çok güzel görünüyorlardı ve ben de yemek istedim.

Eski kelimelerle yeni kelimeleri karıştırdım. Çok zordu. Ailem anlamıyordu. Ben de gerçekten anlamıyordum.

Uzun koridorlar. Etrafındaki havayı parlatıyor gibi görünen eski ve ağır bir kitap. Kareli bir battaniye, tüylü bir kedi.

Sarsıldım. Tuttum. Sıcak kollar.

Anılar kapanıyor ve Memnon odak noktasına geliyor. Elleri artık benimkileri tutmuyor; onun yerine yüzümü kavırıyor. *Bu ne zaman oldu?* Onun büyüsünün ve benimkinin baskısını hissediyorum.

Başımdaki zonklama daha da kötüleşti.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadım.

Başını iki yana sallar. "Hayır, bilmiyorsun," diye fısıldıyor. "Her şeyi değil. Henüz değil."

Kanlı eli yanağıma bastırıyor. Ve aşağıda bir yerde, Politia ön kapıya vuruyor.

"Hazır ol, *est amage-geliyor*." "Ne-?" Son sözlerimde boğuluyorum.

Sırtım dikleşiyor ve tavana bakarken ağzım açık kalıyor. Zihnim çatlar gibi olurken ellerimi Memnon'un bileklerine doluyorum ve iki bin yıldır tutulan bir büyü çözülüyor.

Onun ardından tek bir anlık huzur gelir. Sonra başka bir zamandan, başka bir yerden anılar dökülür.

Ateş, kan ve çığlıklarla başlıyor. Bu anılar daha eski olabilir, ancak yaşadığım her şeyden çok daha korkunçlar.

Memnon'un bileklerini sıkıyorum ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

Başından beri haklıydı. Ben Roxilana'yım. O da benim.

Ve çok açık ki, zihnimde, bu ilk hayattaki tek gerçek kahraman, beni seven ve benim için savaşan, beni savunan ve bana tapan tek kişi Memnon'du.

Korkunç, güçlü Memnon gerçekten bütün orduları öldürmüştü. Beni hayatın kendisinden daha çok seviyordu, ben de onu aynı şiddetle seviyordum.

Burada, şimdiki zamanda, başparmakları yanaklarımı okşuyor ve güven verici sözler mırıldanıyor. "Her şey yolunda, aşkım. Her şey yolunda. Sen buradasın, benimlesin."

Ama yol boyunca bir yerlerde işler değişti.

Hayatım kıvrıldı, büküldü ve duvarlar üzerime kapandı, tıpkı şimdi duvarların üzerime kapandığı gibi.

Ve düşünülemez olanı yaptım. Ruh eşime ihanet ettim.

Bu gerçek karşısında ürperiyorum. Anılar aniden sona eriyor. Büyü kesilince nefesim kesildi.

Politia memurlarının merdivenleri hışımla çıktıklarının, odama yaklaşırken ağır ayak seslerinin gürlediğinin belli belirsiz farkındayım ama pek de umurumda değil.

Gözyaşlarımın ıslaklığını ve Memnon'un kanını hâlâ yanaklarımda hissedebiliyorum.

Memnon'un gözleri bana bakarken nazik ve korumasız. "*Roxi?*" diyor usulca.

Bu isim içimden bir hıçkırığın süzülmesine neden oluyor. Aynı anda hem eski hem de yeniyim. *Yeniden doğdum.*

"O anıları bana asla geri vermemeliydin," diyorum, sesim ancak fısıltıdan öteye geçmiyor. "Ben daha iyiydim... Sen de öyle."

Kapı pat diye açıldı ve Politia subayları odaya daldı. Ne Memnon ne de ben onlara pek aldırmış etmedik.

"*Est amage,*" diyor, yüz ifadesi giderek ateşleniyor, "bunu çözeceğiz. *Birlikte.* Tüm hatalarımı düzelteceğime yemin ederim. Ne istersen, senin olacak. Sonsuza dek seninim."

Sonra beni kendine çekmeye çalıştı, ama elinden kurtuldum.

Nero davetsiz misafirlere hırlarken bile bir memur beni döndürüyor ve bileklerimi kelepçeliyor.

"Selene Bowers, tutuklusunuz..." Konuşmaya devam ediyorlar ve Nero hırlamaya devam ediyor, ama ben artık Memnon'dan başka hiçbir şeyin farkında değilim.

Gözlerini arıyorum. "Ben ne yaptım?"

Fısıldıyorum. *Memnon'u uykusundan asla uyandırmamalıydım.* Dünyanın üzerine bir canavar saldı.

ÇOK YAKINDA

Bewitched serisinin bir sonraki romanı için gözünüzü dört açın:

Bağlayan Bir Lanet

2023 Kışında Geliyor

Bewitched serisinin bir sonraki tam uzunluktaki kitabı için gözünüzü
dört açın!

2024 İlkbaharında Geliyor

TEŞEKKÜRLER

Bewitched ile dört yıldır ilk kez yeni bir kurgusal dünyayı sizlerle paylaşma fırsatı buldum ve sizi bu dünyayla tanıştıracak olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu anlatamam! Gerçi dürüst olmak gerekirse, *Bewitched*, *Bargainer* ve *Unearthly* serilerimle aynı evrende geçiyor, bu yüzden daha çok eski ve sevilen bir yere geri dönmek ve onunla ilgili yeni bir şey keşfetmek gibi. Bu seri üzerinde yıllardır istikrarlı bir şekilde çalışıyorum ve bu dünyanın büyüğü ile Selene'in bitmek bilmeyen iyimserliği ve mizahını yazmak çok keyifliydi.

Bununla birlikte, bu fikri kafamdan çıkarıp sizin ellerinize teslim etmek çok zaman aldı. Bunun gerçekleşmesine gerçekten yardımcı olan özellikle iki bayana kocaman bir teşekkür borçluyum. Menajerim Kimberly Brower ve editörüm Christa Désir, taslağımı okuyan ilk iki kişiydi ve onların desteği ve rehberliği bunu benim için inanılmaz bir deneyim haline getirdi. Uzun zamandır yayıncılıkta yalnız bir kurttum ve bu iki hanımefendi bana her şeyi tek başına yapmamanın ne demek olduğunu gerçekten gösterdiler. Yaptıklarınız için ikinize de tüm kalbimle teşekkür ederim.

Ayrıca *Bewitched*'i temizlememe ve cilalamama yardımcı olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Geri bildirimleriniz çok yardımcı oldu ve taslak boyunca serpiştirdiğiniz küçük espriler için yaşadım.

Pam, Katie, Madison ve Bloom ekibinin geri kalanına, bu kitaba kattığınız tüm sevgi ve coşku için hepinize çok teşekkür ederim. Siz harika insanlarla birlikte çalışabildiğim için gerçekten çok mutluyum.

K.D. Ritchie, bu güzel kapak ve bu kitap için yaptığınız tüm ilgili sanat eserleri ve grafikler için teşekkür ederim! Orijinali serinin romanlarından biri için yapılmış olan bu kapağı gördüğümü ve bunun *Bewitched*'in kapağında yer alması gerektiği konusunda kararlı olduğumu hala hatırlıyorum. Hâlâ büyülenmiş durumdayım.

Dan, gerçek hayattaki aşk hikayem olduğun ve ruh eşlerinin gerçekten var olduğunun kanıtı olduğun için teşekkür ederim. Yazdığım kurgusal hikayelerdeki tüm endişe ve çatışmalar olmadan. Astrid ve Jude, sevginiz için teşekkür ederim.

ve bana her gün etrafımızda var olan sihri fark etmemi hatırlatıyorsun. Umarım dünyaya olan harika bakış açınızı asla kaybetmezsiniz.

Okuyucularıma, *Bewitched*'e bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi ve heyecan beni her zaman çok mutlu etmiştir ve bu da farklı değil. Kelimelerimi ve d nyalarımı sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

YAZARIN NOTU

Sarmatlar, yaklaşık 2000 yıl önce Pontus Bozkırında yaşamış gerçek bir pastoral göçebe grubuydu. Bu göçebelere ilk kez on beş yıl önce, üniversitedeyken, savaşçı kıyafetleriyle gömülmüş ve kalıntılarında şiddet izleri görülen düzinelerce kız ve genç kadının mezar yerlerini incelediğimde aşık oldum. Bu kadınların, İskit ve Sarmat kadınlarının savaşa at sürdüğü efsanevi Amazon masallarının gerçek hayattaki ilham kaynağı olduğuna inanılıyor.

Bu kültürlerin varlığını ilk öğrendiğimden beri, kim oldukları ve yaşamlarının nasıl olduğu hakkında elimden geldiğince çok araştırma yapmaya çalıştım. Ne yazık ki Sarmatyalılar arkalarında kendi yaşamlarına dair yazılı bir kayıt bırakmadılar, bu nedenle Memnon ve Selene'nin *Bewitched*'de konuştukları dil uydurmadır - yine de günümüze ulaşan kelimelerde gördüğüm ortak dilsel sesleri birleştirmeye çalıştım.

"Kraliçe" için orijinal Sarmatça kelimeyi bulamadığım için bunun yerine gerçek bir Sarmat kraliçesinin adı olan "Amage"yi kullandım. Aynı şekilde, "Roxilana" ismi de Sarmatça'da kabaca "kutsanmış insanlar" anlamına gelen "Roxolani" kelimesine dayanmaktadır.

Arkeolojik kayıtlardaki boşlukları doldurmak için başta İskitler olmak üzere diğer pastoral göçebe kavimlerden yararlandığımı da belirtmeliyim, zira Sarmatlar zaman ve mekân olarak kendilerine komşu olan kavimlerle pek çok kültürel uygulama ve ideolojiyi paylaşmışlardır. Bunun bir örneği, bir Luvi yazıtına göre İskitçe "kral" anlamına gelen "xsaya" kelimesidir.

Bahsetmek istediğim bazı önemli ayrıntılar daha var: Sarmatyalı erkekler kendilerine dövme yaptırırlardı ve özellikle Memnon'un dövmeleri

bir Pazırık reisinin kalıntılarında bulunan dövmelerden esinlenilmiştir. Benzer şekilde, Memnon'un yara izi de bir İskit savaşçısının vücudunda bulunan bir yara izinin kopyasıdır. Kafatası kadehi de gerçek -ama ürkütücü- uygulamalara dayanmaktadır.

Bu kitap bir kurgu eseri olsa da, beni uzun süredir etkisi altında tutan bu kültürün parçalarını hayata geçirmek eğlenceliydi.

LAURA THALASSA'NIN KİTAPLARI

DÖRT ATLI SERİSİ:

Pestilence

Savaşı

Açlıktan

Ölüm

PAZARLIKÇI SERİSİ:

Rhapsodic

Garip Bir İlahi

Akşam Yıldızlarının İmparatoru

Karanlık Uyum

DÜŞMÜŞ DÜNYA SERİSİ:

Ölen Her Şeyin Kraliçesi

Hainlerin Kraliçesi

Yaşayan Her Şeyin Kraliçesi

UNEARTHLY SERİSİ:

Dünyevi Olmayan

Kovalanan

Lanetli

Terk Edilmişler

Lanetliler

KAYBOLAN KIZ SERİSİ:

Kaybolan Kız

Çürüyen İmparatorluk

INFERNARI SERİSİ:

Kan ve Günah

ROMANLAR:

Melekleri Toplamak

YAZAR HAKKINDA

Küçükken ormanda bulunan Laura Thalassa periler tarafından büyütüldü, kurt adamlar tarafından kaçırıldı ve yüz yıllık bir borcun karşılığı olarak vampirlere teslim edildi. İki kez hayata döndürüldü ve tek bir öpücükle gerçek aşkını sonsuz uykusundan uyandırdı. Şimdi ormandaki bir şatoda ölümsüz prensiyle sonsuza dek mutlu yaşıyor.

...ya da buna benzer bir şey.

Yazmadığı zamanlarda Laura'yı guacamole yerken, kıyamet için çikolata istiflerken ya da iyi bir kitapla kanepeye kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

Daha fazla kitap ve güncellemeler için:

laurathalassa.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.